

/ELP/
LESLIE CHARTERIS
AZ ANGYAL
A SCOTLAND YARD
ELLEN
AZ ANGYAL
BEAVATKOZIK

DENEVÉR KÖNYVEK

Sorozatszerkesztő: Kisbán Gyula

A mű eredeti címe: THE SAINT VERSUS SCOTLAND YARD

ONCE MORE THE SAINT

© Leslie Charteris

© Hungarian translation: Révész Györgyné, Threton Judit, 1990.

AZ ANGYAL
A SCOTLAND YARD
ELLEN

TARTALOM

I. RÉSZ

Az adóhivatal / 7

II. RÉSZ

Az egymillió fontos nap / 60

III. RÉSZ

Mr. Teal szomorú utazása / 109

1. RÉSZ

AZ ADÓHIVATAL

1. Fejezet

Mielőtt még a nagyvilág csak hírét is hallotta volna annak az úriembernek, aki egyebek közt a Skorpió nevet is viselte, már volt valaki, aki titokban ismerte. Embertársai más néven nem ismerték őt, csakis mint a skorpiót és olyan információkért mint pl. honnan jött, hol lakik - némelyikük hajlandó lett volna nem is keveset áldozni.

Történelmi tény, hogy ezek közt az urak közt volt egy, aki vitathatatlan joggal viselte a Montgomery Bird nevet és azt el kell ismerni, hogy ilyen névnek csak örülhet, akit megillet.

Mr. Montgomery Bird karcsú kis férfiú volt, aki sokat adott a jó külsőre, és bár ami igaz az igaz, csíkos kamásnit viselt, tartoztak hozzá ennél kellemetlenebb dolgok is, melyek bár kevésbé voltak észrevehetőek, de a krónikás kínos kötelessége, hogy ezeket is följegyezze. Így például egyedül tulajdonosa volt egy éjszakai mulatónak, hivatalos nevén az Eyrie-nek, melyet azonban a találóbb Bird's Nest néven ismertek, s mely bizony enyhén szólva meglehetősen alsóbbrendű lebuja volt. Ebben a "klubban" zajlott le egy bizonyos estén az interjú

Montgomery Bird és a Skorpió között.

Úgy esett, hogy Simon Templar is jelen volt ez alkalommal, de ez szinte a véletlen játéka volt.

Simon Templar ugyanis, miután már egy ideje tisztán üzleti jelleggel érdeklődött Mr. Montgomery Bird ügyei iránt, úgy döntött, eljött az ideje, hogy ezen érdeklődése most már gyümölcsözzék is.

Azt senki sem tudja, milyen eszközök révén lett Simon Templar az Eyrie klub tagja: az ilyesmihez megvoltak a módszerei. Elég annyi, hogy senki nem vonta kétségbe, hogy joga van belépni. Az ajtónálló köszöntötte, Templar megkapta és viszonzta a fogadópultnál dolgozó lány szíveslátást sugárzó mosolyát, átadta a kalapját megőrzésre egy libériás lakájnak és tovább ment anélkül, hogy bárki is föl tartóztatta volna. Egy pillanatra megállt az üvegajtó előtt, amely az előcsarnokot az étteremtől elválasztotta, rágyújtott egy cigarettára és szemével lustán végig pásztázta a tömeget. Azt már tudta, hogy Mr. Birdnek az a szokása, hogy az estét vendégei körében tölti, de meg akart bizonyosodni afelől, hogy ezen az estén is így van-e. Így is tett. Mégis - mint látni fogjuk - az ezt követő és az abból következő lépései kényszerű módon kissé eltértek az eredeti tervtől

Mr. Bird már korábban is találkozott a Skorpióval. Amikor jött a pincér és jelentette, hogy egy úr, aki a nevét nem óhajtja közölni, beszélni kíván vele, Mr. Bird nem lepődött meg. Odament a fogadópulthoz, rövid bólintással köszöntötte a látogatót. J. N. Jones néven beírta a könyvbe és szó nélkül vezette be a privát irodájába.

Odament az íróasztalhoz, ott megállt és megfordult.

- És most miről van szó? - kérdezte röviden.

A látogató megvonta széles vállát.

- Magyarázom?

Mr. Bird leült a forgószékre, a jobb bokáját a baltérdére fektette és hátradőlt. Gondosan ápolott körmeivel pattogó ritmusú indulót vert ki az asztalon.

- Alig egy hete, hogy száz fontot kapott.

- Maga viszont azóta valószínűleg újabb háromszázat zsebelt be - válaszolta nyugodt hangon a látogató, aki egy másik szék karfáján ült, miközben jobb kezét folyamatosan a felsőkabátja zsebében tartotta.

Mr. Bird a kabátzsebet figyelte és cinikus arckifejezéssel felhúzta az egyik szemöldökét.

- Látom, jól ügyel magára.

- Ez csak egyszerű elemi óvatosság.

- Vagy egyszerű blöff.

A látogató a fejét rázta.

- Próbálja ki - ha már megunta az életét.

Mr. Bird elmosolyodott és apró bajuszát simogatta.

- Ezzel - meg az álszakállal és a sötét szemüveggel - kitűnő utánzatát adja egy minden hájjal megkent gonosztevőnek.

- Ez nem képezi megbeszélésünk tárgyát - mondta simán a látogató. - Korlátozzuk csak magunkat arra, amiért itt vagyok. Mondjam el még egyszer: tudom, hogy kábítószerrel kereskedik. Feltehető, hogy csak itt, ebben a szobában elég tárgyi

bizonyíték van ahhoz, hogy ötévi kényszermunkára küldjék magát. A rendőrség, ha nem kap segítséget, persze hiába is keresné. Az ötletes kis rejtekhely a padló alatt ott, abban a sarokban kifogna rajtuk, bármennyire is igyekeznek. Nem is sejtik, hogy csak akkor nyílik ki, ha ennek a szobának az ajtaja zárva van és azon az oldalon a falborítás harmadik és ötödik elemét fölfelé csúsztatják. De ha tegyük föl, kapnának valami névtelen tájékoztatást...

- És végül semmit sem lelnének, akkor...? - mondta Montgomery Bird ugyanolyan sima modorban.

- Akkor még mindig tehetnék egyéb javaslatot is - válaszolta a látogató.

Hirtelen felállt.

- Remélem, érti mit mondok - szólt. - A maga törvénysértései nem tartoznak rám, de nagyon is magára tartoznának, ha a vádlottak padján kellene róluk számot adnia. Ezenkívül túl jól jövedelmeznek ahhoz, hogy kész lenne feladni őket - egyelőre. Ezért fog nekem hetenként száz fontot fizetni mindaddig, amíg kedvem tartja, hogy ezt követeljem. Világos?

- Maga...

Montgomery Bird fölpattant székéről.

A szakállast ez nem zavarta. Csak a jobbkeze a kabátja zsebében moccant meg.

- Az én... - hm... - egyszerű kis blöfföm még mindig arra vár, hogy maga kipróbálja

- mondta szenvtelen hangon s a másik azonnal mozdulatlanná vált.

Bird kissé előrenyújtotta a nyakát és a sötét szemüvegre meredt, mely a látogató szemét álcázta.

- Egy napon úgyis elkaplak, te disznó!

- Addig viszont fizet nekem heti száz fontot, kedves Mr. Bird - jött a szelíd felelet. - Már esedékes is a következő hozzájárulása. Tehát, ha nem okoz önnek kényelmetlenséget...

Nem fáradt azzal, hogy a mondatot befejezze. Csak várt.

Bird visszament az íróasztalhoz és kihúzta az egyik fiókot. Kivett egy borítékot és az írómappára dobta.

- Köszönöm - mondta a látogató.

Éppen csak hozzáért a borítékhoz, amikor egy csengő éles hangjára mozdulatlaná dermedt. Nem közönséges csengő volt. Pokoli hangereje úgy érte a dobhártyát, mint egy dühös darázs fölerősített döngése.

- Ez meg micsoda?

- A személyes jelzőkészülékem.

Bird rápillantott a kandallópárkányon álló óra világító számlapjára. A látogató követte Bird pillantását és látta, hogy a számlap szinte vörösre változott.

- Rendőrségi razzia?

- Igen.

A látogató felemelte és zsebetette a borítékot.

- Most juttasson ki innen - mondta.

Csak nagyon éles fül halhatta meg az érdekességet kimért szavai élén; Montgomery Bird azonban észrevette és kíváncsian pillantott rá.

- És ha nem?

- Az ostoba - nagyon ostoba dolog volna - mondta a látogató halk, kimért hangon.

Bird megmozdult, szemében gyilkos pillantás izzott. Az egyik falba nagyméretű tükör volt beleépítve; ennek keretéhez nyúlt, aztán az egész oldalra tolta láthatatlan síneken és szabaddá tett egy négyszögletű nyílást.

Ez volt az a pillanat, amikor Simon Templar - kizárólag csak általa ismert okból

- meguntta önkéntes száműzetését.

- Szíveskedjenek a lift bejáratát szabadon hagyni - mormolta.

A két férfi úgy perdült hátra a hangra, mint két marionett figura. Számukra az új látogató mintha a negyedik dimenzióból lépett volna elő. De csak egy pillanatig. Azután megpillantották mögötte a tágas szekrény nyitott ajtaját.

- Fáradjanak beljebb a kocsiba - mormolta biztatóan.

Keresztülment a szobán. Úgy tűnt, mintha lassan ment volna - de ez is csak illúzió volt. Elérte a két embert mielőtt azok mozdulni tudtak volna. Balkeze előrelendült és megmarkolta a szakállas egyén kabátjának hajtókáját - mire a szakállas egyén eltűnt. Ilyen meglepő látványban Mr. Montgomery Birdnek eddig még sohasem volt része. Az Angyal viszont látszólag tudatában sem volt annak, hogy egy könnyed mozdulattal olyan csodát tesz, ami mellett a mindenhatónak tartott dalai láma is csak harmadrendű kártyabűvész lehetne. Nyugodtan visszahúzta a tükröt a helyére és ismét megfordult.

- Óh nem! Maga nem, Montgomery - mondta hanyag lassúsággal. - Magára még szükség

lehet ma este. Fékezze magát, barátom.

A karját unott mozdulattal kinyújtva elkapta a hátráló Mr. Birdet az egyik fülénél fogva, és úgy odarántotta magához, hogy az csak egy fojtott nyögést hallatott.

Simon zsákmányát szilárd és gyors mozdulattal terelte a nyitott szekrény felé.

- Odabenn majd kissé lehülhet - szólt és Montgomery Bird bódult tudatáig mindössze a sűrű sötétség és a kulcs fordulásának hangja hatolt el.

Az Angyal megigazította a zakóját és visszatért a szoba közepére.

Leült Mr. Bird székére, lábát fölrakta Mr. Bird íróasztalára, rágyújtott Mr.

Bird szivarjainak egyikére és leírhatatlan mennyei boldogsággal az arcán a mennyezetre bámult. Ebben a pózban talált rá Claud Eustace Teal főfelügyelő.

Néhány másodperc telt el mire a főfelügyelő visszanyerte a hangját. De mikor ez megtörtént, pótolta a mulasztottakat.

- Mi a fészkes...?

- Pszt - mondta az Angyal.

- Miért? - vicsorgott Teal és nem ok nélkül.

Simon felemelte a kezét.

- Hallgassa csak!

Egy pillanatra csönd volt. Aztán Teal képét újra elöntötte a forróság.

- Mi az ördögre füleljek? - kérdezte dühösen.

Az Angyal rávillantotta mosolyát.

- Az erdőben szárnycsapás - csak egy madár, semmi más - szavalta mézédesen.

Teal szemmel látható erőfeszítéssel hagyta abba a vicsorgást.

- Montgomery Bird egyike a maga cifra álneveinek? - érdeklődött nem kevés élvezettel. - Mert ha igen...

- Ha igen, akkor mi van drága öregem?

- Ha igen, akkor végre meglátja milyen egy börtön belülről! - mondta a főfelügyelő zordan.

Simon zavartalanul nézett rá.

- Milyen váddal?

- Becsukják annyi időre, amennyit csak ki tudok húzni belőlük azért, hogy a törvényes időn túl szolgál föl italt a klubjában!

- És aztán?

Tal összehúzta a szemét.

- Mi az, hogy aztán?

Simon könnyedén lengette Mr. Bird szivarját.

- Mindig is tudtam, hogy a rendörkobak tömör - mondta nyájasan. - De azt még eddig nem hallottam, hogy már odajutottak, hogy egy közönséges italrazzára főfelügyelőket küldenek.

Teal hallgatott.

- Ezzel szemben egy kábítószer-razzia egészen más dolog - jegyezte meg az Angyal.

Elmosolyodott azon, ahogy Teal hirtelen elnémult; fölállt, leverte a szivarjáról a hosszúra nőtt hamut.

- Lassan mennem kell - mormolta. - Ha tényleg meg akarja találni a drogot és marad még ideje, ha már a bárral végzett, próbálja meg bezárni a szoba ajtaját, aztán tolja föl a helyéről a falborítás harmadik és ötödik elemét - azt nem tudom, hogy melyik falon. Óh, most jut eszembe - ha Montgomery kell magának, az a hűtőszekrényben pihen... Nos, a mielőbbi viszontlátásra...

Ha akarta, az Angyal olajozott sebességgel tudott távozni. Most is ezt választotta, mert alapjában véve tapintatos ember volt. Ezenkívül az egyik zsebében már ott volt egy boríték és benne állítólag száz font, a másikban meg Mr. Montgomery Bird páncélszekrényének teljes tartalma, de egyébként sem szeretne volna, ha marasztalják.

2. Fejezet

Simon Templar eltolta maga elől a tányért.

- Ma - jelentette be - learattam az erény első beérett gyümölcsét.

Fölemelte a postán érkezett levelet, eljátszotta, hogy egy csiptetőt igazgat a helyére. Patricia várakozásteljesen figyelte.

Az Angyal a következőket olvasta fel:

"Kedves Mr. Templar,

A kezembe akadt egy példány az Ön "A kalóz" című könyvéből és más dolgom nem lévén, nekiültem, hogy elolvassam. A könyv azt a benyomást keltette bennem, hogy Önnek, mint írónak semmi arányérzéke nincs. Az első fejezet hibás beállítása

folytán az olvasó rokonszenve, természetesen teljes mértékben Kerrigan felé fordul annak ellenére, hogy Kerrigan bűnöző. Nem meglepő, hogy ez a könyv nem jutott el a második kiadáshoz. Nyilvánvaló, hogy Ön nem érti meg az angol olvasóközönség észjárását. Ha Ön Mario helyett egy angol vagy amerikai férfit választ hősné, akkor egy némileg olvasható és elfogadható történetet írt volna, de az már sok, hogy egy tetves digo kerüljön ki sikeresen mindenféle lehetetlen nehézségből és súlyos helyzetből. Ez nem meggyőző. Nem folyamodik az emberek jobb érzéseihez. Egyszóval gyerekes butaság.

Fel kell tételeznem, hogy Önben is van egy jó adag digo vér...”

Simon elhallgatott. Patricia Holm értetlenül pillantott rá.

- Nos? Hogy van tovább?

- Nincs tovább - magyarázta az Angyal. - Se zárószavak, se aláírás, se cím - semmi az égvilágon. Úgy látszik a pali már nem talált szavakat. Ezen a ponton valószínűleg vakkantott egy éleset az elviselhetetlen szenvedés miatt és rágcsálni kezdte a bútorzatot. Talán sose tudjuk meg, mi lett a sorsa. Lehet, hogy egy idegszanatórium valami távoli vidéken...

Ezt az elméletét részletesen fejtegette.

Kevéssel azelőtt életének egy rövid erényes korszakában az Angyal azzal csapta agyon az időt, hogy írt egy regényt. Sőt, mi több, még kiadót is talált rá, úgy, hogy Mariót, a dél-amerikai szupervagányt bármelyik könyvtárusító kioszkban meg lehetett vásárolni hét és fél shillingért. Az imént felolvasott levél e munkája gyümölcseinek egy részét képviselte.

A gyümölcs másik része már hat hónappal korábban érezhetővé vált.

- S ez még nem minden! - szólt az Angyal és egy újabb iratot vett fel az asztalról. - Az itt következő kis szerelmeslevél meg egy szórakoztató levelezés záró akkordja:

Mivel korábbi felszólításaink az alábbi Öntől nekünk járó és ez év január elsejével esedékessé vált részletfizetés teljesítésére eredménytelenek maradtak, ezennel SZEMÉLYRE SZÓLÓ IGÉNYT jelentünk be a kifizetés iránt és ezennel VÉGSŐ FELSZÓLÍTÁSKÉNT közöljük, hogy amennyiben az összeget nem fizeti ki vagy nem utalja át nekem a fenti címre a jelen levél keltétől számított HÉT NAPON belül, úgy megteszem a kellő lépéseket a FOGLALÁS útján való beszédre, az ezzel járó költségeket is hozzászámítva.

Lionel Delborn végrehajtó

A névtelenül maradt kritikus borús előrejelzésével ellentétben "A kalóz" nem maradt észrevétlen a szenzációirodalom rubrikájában. Az Adóhivatal nyomozó részlege ("micsoda gyönyörű nevük van!" - mondta az Angyal) megvizsgálta nyilvántartását és megállapította, hogy a szerző, a hírhedt Simon Templar nem szerepel azok között, akik hozzájárulásukkal lehetővé teszik, hogy a modern bürokrácia kivegye részét a költséges javak elherdálásában, melynek révén a legkövérebbek még tovább prosperálhatnak.

Senki sem kérdezte az Angyal véleményét, hogy e cél érdekében van-e fizetnivalója. Egyszerűen csak kapott egy kimutatást, mely feltételezte, hogy évi bevétele hatezer font és közölték, hogy ha úgy látja jónak, fellebbezhet. Az Angyal úgy látta jónak, közölte hát, hogy a kimutatás a törvény szerint helytelen, elvében téves, összegében túlzott, szándékában pedig rosszhiszemű. Ezt aztán hosszas, szórakoztató vita követte; az Angyal -, aki maga vitte ügyét figyelemreméltó törvénybeli járatossággal és szókészséggel -, arra hivatkozott, hogy ő jótékonsági intézmény s így nem adóztatható.

"Ha Önök - írta meggyőző hangnemben az Angyal - utánanéznek a szakirodalomban (lásd idézett forrásmű), látni fogják, hogy az emberbaráti célok négy főcsoportra oszthatók s ezek közül a negyedik: »A közösség javát szolgáló intézmények nem esnek az előző fejezetek hatálya alá.« Én egyértelműen és mindenre kiterjedően a közösség javát szolgálom, ellentétben a balról a harmadik főmegbízottal, aki ezt határozottan nem teszi."

Az eljárás nyilvánosságra hozott jegyzőkönyvéből tudjuk, hogy az Angyal érvelését elutasították; és az imént idézett levél ennek a ténynek végső és döntő bizonyítéka.

- És ez az - mondta az Angyal borúsan szemlélve a sokatmondó vörössel gépelt szavakat -, ez az, amit egy élet emberbaráti és önmegtagadó magatartásáért kapok!

- Azt hiszem, fizetned kell - mondta Patricia.

- Valakinek tényleg fizetni kell majd - mondta az Angyal jelentőségteljesen.

A nyomtatott feliratú, barna borítékot, ami a végső felszólítást kísérte,

nekitámasztotta a kávéskannának és egy ideig szelíden gondolkozva pihentette rajta a szemét. Szeme meglepően kék volt, a gondokat az ördögre bízó kék szem, melyben hirtelen bűnös gondolat csillant fel a lustán leengedett szemhéjak mögött. Aztán lassan megjelent az ismert Angyal-mosoly, amint tovább nézegette a címet.

- Valakinek muszáj lesz fizetni - ismételte meg az Angyal elgondolkozva; Patricia Holm fölsóhajtott, már jól ismerte ezeket a jeleket...

Az Angyal hirtelen felpattant, gyors, könnyű nevetéssel megfogta a végső felszólítást a borítékkal együtt, és odavitte a kandallóhoz. A kandalló mellett a falon egy közönséges naptár lógott, a kandalló párkányán pedig egy régi, korzikai tör feküdt, pengéjén ezzel a felirattal: "A találatom legyen halálos". Az Angyal gyorsan végigpergette a naptárt, kitépte azt a lapot, melyen piros számokkal szerepelt az a nap, amikor Mr. Lionel Delborn türelme majd elfogy. A lapot rátette a többi papírra és úgy vágta bele a tört az egészbe, hogy az mélyen behatolt a kandalló felső részének faburkolatába.

- Csak, hogy el ne felejtsük - mondta és angyalian mosolygott Patricia fölháborodott arcába. - Tudod, szívem, hogy én nem születtem tiszteletreméltó embernek, és ezen már nem lehet segíteni. Azonkívül eljött az ideje, hogy a régi szép napokra is emlékezzünk.

Az igazság az, hogy ezt az Angyal már két teljes héttel korábban elhatározta, és ezt Patricia is tudta, de mindeddig nem nyilvánította ki a hadüzenetet.

Este nyolckor, amikor kilépett a lakás ajtaján, hogy valami jámbor szórakozás után nézzen, egy autó, amely addig az Upper Berkeley Mews egy zsákutcája végén állt a sötétben, hirtelen meggyújtotta a fényszóróját és dübörögve száguldott felé. Az Angyal hátraugrott és a bejáratnál arcra vetette magát. Aztán meghallotta egy hangtompító pisztoly tompa "plop" hangját és a golyó becsapódását, ami a feje fölött a fába fúródott. Miután az autó elszáguldott, újra kiment az utcára és két lövést adott le a távolodó kocsira, mely nagy csikorgással befordult a Berkeley Square-re, de nem tudta megállapítani, hogy sikerült-e bármilyen kárt is tenni benne.

Visszatért a házba, hogy lekefélje az öltözkét, aztán nyugodtan újra elindult, és amikor később Patriciával találkozott, nem találta szükségesnek, hogy megemlítsa a közjátékot, ami miatt elkésett. De ez most már a harmadik eset volt a Birdnél történtek óta, hogy a Skorpió megpróbálta megölni, és ha valaki, akkor Simon Templar tudta, hogy ez nem az utolsó kísérlet volt.

3. Fejezet

Az utóbbi napokban, ha valaki nyitva tartotta a szemét, időnként észrevehetett egy beesett képű, szögletes állú egyént, aki mintegy két méter magasságra emelkedett az Upper Berkeley Mews kövezete fölé. Simon Templarnak ilyen szeme volt, így hát feltűnt neki a jelenség már a legelső és az összes következő látogatásainak alkalmával; bárki más, aki kevésbé jól értesült volt, megbocsájtható módon valamilyen kapcsolatot gyanított volna a beesett képű járókelő és az utóbbi időkben előfordult zavargások között. Simon Templar azonban nem hagyta megtéveszteni magát.

- Ez pedig nem más -, mondta egy alkalommal Patricia kérdésére válaszolva - mint Mr. Harold Garret, ismertebb nevén a Colos Harry. Mérsékelten sikeres betörő, már korábban is találkoztunk, de nem szakmailag. Igyekszik arra az elhatározásra jutni, hogy bejöjjön és valamit elmondjon nekem. Most már valamelyik nap be is ugrik a mélyvízbe.

Az Angyal következtetései beigazolódtak, mégpedig huszonnégy órával a legutóbbi tűzijáték után.

Simon egyedül volt. Egy bizonyos napilap-tulajdonos folyamatos politikai tevékenységei arra ösztönözték, hogy verset írjon és egy kéziratlapot már teleírt egy kisebb eposz kezdeti soraival, mely arra volt hivatva, hogy sajátos nézeteit fejezze ki a témáról.

Az ihlet arra ösztönözte az Angyalt, hogy rövid kirándulást tegyen a szoba sarkában elhelyezett söröshordónál. Megtöltötte a poharát, jót húzott belőle, majd folytatta a remeklést.

Aztán átmenetileg elakadt. Éppen azon elmélkedett, hogyan alakítsa ki a következő strófát, amikor gondolatainak fonalát váratlanul félbeszakította a bejáratí ajtó csörgőjének hangja.

Kiment az előtérbe, az ajtó felső üvegezett részén át belenézett a tükörbe, amely fondorlatosan volt elhelyezve az utcai oldalon függő lámpa alatt. Azonnal megismerte a látogatót és habozás nélkül kinyitotta az ajtót.

- Jöjjön beljebb, Harry - invitálta az Angyal szívélyesen és bevezette a látogatót a nappaliba. - Egy mesterművel foglalkozom éppen, amely magát Milont is csak egy böffenés távoli rokonai közé fogja besorolni, de azért szakítok néhány percet magának is.

A Colos Harry rápillantott a papírra, melynek felét már elborította az Angyal jól olvasható kézírása.

- Költészet, Mr. Templar? - mi is tanultunk ilyesmit az iskolában - mondta, emlékeiben kutatva.

- Az én számomra ez csak pusztá időtöltés, bár úgy tudom, Milton vért szokott izzadni az ilyesmi fölött - mondta elégedetten. - Szóda vagy csapvíz, Harry?

- Tisztán kérem, Mr. Templar.

Simon hozott neki egy pohár skót whiskyt és Colos Harry kortyolgatni kezdte, s közben keresztbe tett lábait váltogatta zavarodottan.

- Remélem, nincs kifogása ellene, hogy fölkerestem, uram - mondta végre.

- A legkevesbé sem - mondta az Angyal biztatón. - Mindig örülök, ha itt üdvözölhetek valakit az etoniak közül. Mi baj van?

Colos Harry feszengett, ujjait tördelte, homlokát ráncolta. Tipikus régi börtöntöltelék volt a szokásos bűnöző fajtából, ami annyit jelent, hogy munkaidőn kívül teljesen átlagember volt, az átlagnál valamivel kevesebb intelligenciával, és az átlagnál valamivel több ravaszsággal. Ez alkalommal szemmel láthatóan zavarban volt, amiből az Angyal arra következtetett, hogy még csak kezdetén lehet bajai megoldásának, amikor összeszedte a bátorságot, hogy egyetlen rövid és mindent eláruló csöngetést kockáztasson meg a bejáratí ajtón. Simon rágyújtott egy cigarettára aztán mozdulatlanul várt, s nemsokára learatta türelme gyümölcsét.

- Azon gondolkodtam - szóval azt gondoltam, hogy talán tudok valami olyasmit mondani, ami önt érdekelheti, Mr. Templar.

- Hát persze. - Az Angyal vékony füstcsíkot eresztett ki az ajkai közül és tovább várakozott.

- A... a Skorpióról van szó, Mr. Templar.

E pillanatban az Angyal szeme a milliméter pusztá töredékével összeszűkült, és hosszú, mély, lassú slukkot szívott a cigarettáján. Pillantása azonban, amit Harry felé fordított, már ismét maga volt a nyílt, kék értetlenség.

- Miféle Skorpió? - kérdezte simán.

Colos Harry a homlokát ráncolta.

- Én - én azt gondoltam, hogy önnek tudnia kell a Skorpióról, Mr. Templar, hiszen ön...

- Egen?

Simon ezt a két kérdőszótagot mézes dallammal húzta meg a g-húron; Colos Harry kényelmetlenül csoszogott a talpával.

- Emlékszik még arra, hogy milyen volt azelőtt, Mr. Templar. Azokban az időkben nemigen volt olyasmi, amit ön ne tudott volna.

- Na igen... - valamikor régen. De most már...

- Mikor legutóbb találkoztunk, uram...

Az Angyal vonásai kisimultak és elmosolyodott.

- Felejtse el, Harold - tanácsolta nyugodt hangon. - Én most már tiszteletreméltó polgár vagyok. Tiszteletre méltó polgár voltam akkor is, amikor legutóbb találkoztunk, és nem változtam azóta. Elmondhat nekem bármit, amit akar, Harry - mint egyik tiszteletre méltó polgár a másiknak - de azt ajánlanám, hogy felejtse el ezt a beszélgetést, miután kilép a kapu előtt a lábtörlőről.

Colos Harry bólintott.

- Ha ön is elfelejti, uram, az az én számomra is biztonságosabb lesz - mondta komoly hangon.

- Az én emlékezőtehetségem teljesen reménytelen - mondta az Angyal gondosan fogalmazva. - Én már elfelejtettem a maga nevét is. Egy perc múlva már egyáltalán nem leszek abba sem biztos, hogy maga nálam járt. Na, édes fiam, daloljon!

- De nincs ellenem semmi kifogása, uram?

- Semmi a világon. Maga hivatásos betörő, rabló, kisstíltű csaló, de ez mind nem rám tartozik. Ha volnának apróbb tévedései, azokkal Teal foglalkozik.

- És elfelejti, amit most mondok - rögtön amint elmondtam, ugye?

- Hallotta, mit mondtam.

- Hát szóval, Mr. Templar... - Colos Harry megköszöörülte a torkát, húzott még egyet a whiskyből és pár pillanatig idegesen pislogott. - Én valami munkát

végeztem a Skorpió számára, Mr. Templar - mondta hirtelen.

Simon Templarnak egyetlen izma sem mozdult.

- Igen?

- Csak egyetlen egyszer, uram... idáig. - Most, hogy már leugrott a trambulinról, Harry nekiszabadultan úszott. - És nem fog többször előfordulni... semmiképpen sem, ha rajtam múlik. A Skorpió veszélyes. Az ember soha nincs vele biztonságban. Én csak tudom... Egy üzenetet küldött nekem a postán keresztül. Tudta, hogy hol lakom, pedig én még csak két napja laktam ott, meg minden mást is tudott rólam. Öt darab egyfontos bankjegy volt a levélben, és azt mondta, hogy ha múlt csütörtökön kilenc órakor odamegyek a kocsihoz, ami Hatfield-től északra a második kilométerkőnél fog várni, akkor még ötvenet kereshetek.

- Milyen kocsi volt?

- Nem volt rá módom, hogy rendesen megnézzem, Mr. Templar. Azt hiszem, egy nagy sötét kocsi volt. Semmilyen világítás nem égett rajta. Még azt is akartam mondani, hogy először kicsit gyanakodtam és azt gondoltam, hogy csapda az egész, de hát a szöveg az ötven fontról az csábított engem. Az autó ott várt már, amikor odaértem. Odamentem, benéztem az ablakon, ott ült egy ember a volánnál. Ne kérdezze, hogy milyen volt a külseje. A fejét lehajtva tartotta és csak a kalapja tetejét láttam. "Itt van, ezek az utasításai" mondta és felém nyújtott egy borítékot és a pénzének a fele is benne van. Itt találkozunk ugyanebben az időben holnap. És már el is hajtott. Meggyújtottam egy gyufát és láttam, hogy ötven darab egyfontos felső felét adta oda nekem.

- És azután?

- Azután... elmentem és elvégeztem a munkát, Mr. Templar.

- Miféle munkát?

- El kellett mennem egy házhoz St. Albanban és valami papírokat kellett megszereznem. Volt ott egy térkép meg egy tervrajz, meg mindenféle a záarakról és egyebekről. A szerszámaim nálam voltak - elfelejtettem mondani, hogy az első levélben benne volt, hogy vigyem a szerszámokat - és a munka olyan könnyű volt, amilyennek mondták. Péntek este újra találkoztam a kocsival, ahogy megbeszéltük, átadtam a papírokat, ő meg odaadta a bankjegyek másik felét.

Simon kinyújtotta a keskeny barna kezét.

- Az utasítások? - kérdezte röviden.

Elvette az olcsó sárga borítékot és átnézte a tartalmát. Ahogy Colos Harry mondta, egy pontosan lerajzolt térkép és tervrajz volt. A többi információ gondosan rajzolt betűkkel írva, két további sűrűn teleírt oldalt tett ki.

- És fogalma sincs arról, hogy kinek a házába hatolt be?

- Erről semmit nem tudok, uram.

- Megnézte a papírokat?

- Igen. - Colos Harry fölpillantott és bánatosan nézett az Angyalra. - Ez az oka annak, hogy eljöttem önhöz, uram.

- Milyen írások voltak?

- Szerelmeslevelek voltak, uram. Egy cím is volt... 64 Half Moon Street. Az aláírás: Mark.

Simon végigsimított tökéletesen rendben lévő haján.

- Óh, csakugyan? - mormolta.

- Látta a vasárnapi lapokat, uram?

- Láttam.

Colos Harry kiitta a maradékot a pohárból és félszeg mozdulattal letette.

- Sir Mark Deverest, 64 Half Moon Street, szombat éjjel agyonlőtte magát - mondta fojtott hangon.

Amikor Harry izgatott volt, beszéde még kapkodóbbá vált. Így volt ez most is.

- Ez a Skorpió területe, Mr. Templar... a zsarolás. Én még az életben nem próbálkoztam zsarolással, de hallottam, hogy ő ezt csinálja. Amikor hívatott engem, akkor erről megfeledkeztem. És még amikor belenéztem azokba a levelekbe, akkor se jutott eszembe, hogy minek kellene ezek neki. De most már látom. Meg akarta zsarolni Deverestet, Deverestet meg inkább agyonlőtte magát. És... és én segitettem neki ebben, Mr. Templar. Ez gyilkosság volt! Az volt, semmi más. És én ebben segitettem! - Colos Harry most torokból suttogott és fénytelen szemével rémült aggodalommal tekintett az Angyal szépmetszésű arcába. - Nem tudtam, mit teszek, Mr. Templar... itt pusztuljak el, ha tudtam...

Simon előrenyúlt és elnyomta a cigarettáját a hamutartóban.

- Ez minden, amit el akart mondani nekem? - kérdezte szemtelenül és Colos Harry nagyot nyelt.

- Azt gondoltam, hogy ön a Skorpió ellen van, uram, és tudtam, hogy azelőtt is...
- Egen?

Megint ez a mézes zenéjű kéttagú szó olyan lágy hangon, hogy szinte kenyérre lehetett volna kenni.

- Szóval, uram, amire gondolok az az, hogy ha ön volna az Angyal, uram, és ha nem felejtette még el, hogy valaha az volt, akkor most...

- Akkor most skorpiókra vadásznék?

- Hát én valahogy így gondolom, uram.

- És?

- Itt lógtam a ház körül tegnap este, Mr. Templar és próbáltam elszánni magam, hogy felkeressem és láttam a lövöldözést.

- És?

- Arra gondoltam, hogy ez talán ugyanaz az autó volt...

- És?

Simon most már negyedszer igyekezett szóra bírni a sarokasztaltól, ahol éppen újra töltötte Colos Harry poharát. Háttal állt felé, de egy kis, alig észrevehető tükör volt a szeme magasságában - az egész szobán mindenhol végig lehetett nézni ezeknek az alig látható tükröknek a segítségével. És látta, hogy Colos Harry szája megremeg.

- Azért jöttem, mert azt gondoltam, hogy ön meg tudja akadályozni, hogy a Skorpió elkapjon engem, Mr. Templar - hadarta Colos Harry egy szuszra.

- Óh! - Az Angyal sarkon fordult. - Ez már inkább valószínű. Szóval maga is rajta van a listán?

- Azt hiszem - bólintott Colos Harry. - Tegnap este nekem is szántak egy golyót, de azt hiszem, azt ön észre sem vette.

Simon Templar új cigarettára gyújtott.

- Értem. A Skorpió észrevette, hogy maga itt lófrál és ezért le akarta puffantani. Ez elég természetes. De Harry, maga még el sem kezdett itt ténferegni, amikor már az a gondolata támadt, hogy elmondja nekem az élete történetét - és azt még mindig nem mondta el, hogy az a gondolata honnan támadt. Na, ki vele Harry, hallgatom, és én aztán igazán türelmes vagyok.

Colos Harry zajtalanul kortyolt egyet és a keze fejével megtörölte a száját.

- Hétfőn reggel még egy levelet kaptam azzal, hogy legyek ugyanazon a helyen holnap éjfélkor.

- És?

- Hétfő délután beszéltem egy pár barátommal. Nem mondtam nekik semmit, csak úgy irányítottam a beszélgetést, hogy magamat személy szerint nem kevertem bele.

Emlékszik Wilbey-re?

- Akit holtan találtak három hónappal ezelőtt a Portsmouthon? Igen, emlékszem.

- Azt hallottam, ez csak úgy egy történet, de azt hallottam, hogy az utolsó munka, amit végzett, azt a Skorpió számára végezte. És fecsegett róla. Az a fickó is agyonlőtte magát. Elkezdtem gondolkozni. Talán meglepődik, Mr. Templar, de néha nekem is támadnak gondolataim...

- Tehát arra a megállapításra jutott, hogy amíg az áldozatok fizettek, minden rendben volt. De ha valami kétségbeesett dologra ragadtatták magukat, akkor mindig megvolt a lehetősége, hogy ebből baj lesz; és a Skorpió igazán nem szeretné, ha valaki, akinek eljárhat a szája, szájkosár nélkül mászkálna. Így van?

Colos Harry bólintott, kiálló ádámcsutkája egyet ugrott fölfelé majd egyet lefelé.

- Igen, azt hiszem, hogy ha én elmegyek arra a találkozóra holnap, akkor benne leszek a slamasztikában. Sőt még ha nem is megyek el - Harry elhallgatott és megpróbált úgy vállat vonni, hogy bátornak látsszon, de nem sikerült. - Meg fogja érteni, Mr. Templar, ezzel a történettel nem mehetek a rendőrségre és azért arra gondoltam...

Simon Templar kissé mélyebbre ült a karosszékében és egy-két tökéletes füstkarikát indított a mennyezet felé.

Világosan megértette Colos Harry észjárását. Harry csak egy közönséges és többé-kevésbé békés trotli volt, az erőszakos cselekedetek nem álltak érdeklődése előterében. Az Angyal tudta, hogy Harry soha még egy boxert sem hordott magával... A helyzet azonban teljesen nyilvánvaló volt.

Azt azonban, hogy ezt a helyzetet hogyan lehetne hasznosítani, néhány másodperc elmélkedést igényelt. Talán kettőt. Aztán még talán öt másodperc kellett ahhoz, hogy a parányi gondolatembrió hatalmas emberevővé fejlődjön. És akkor...

- Tehát arra következtetünk - mondta az Angyal álmodozó hangon -, hogy a barátunk megtette a lépést afelé, hogy maga holnap meghaljon. De amikor tegnap itt találta magát a színhelyen, akkor azt gondolta, hogy egy utat megspórolhat.
- Magam is így látom, Mr. Templar.
- Abból, amit tapasztaltunk arra a következtetésre juthatunk, hogy nem a világ legjobb mesterlövésze. Így tehát...
- Igen, Mr. Templar?
- Azt hiszem, Harry - mondta az Angyal nyájasan -, hogy magának mégis csak meg kell halnia holnap.

4. Fejezet

Simon reggelije végén az utolsó csésze kávé és egy cigaretta mellett időzött, amikor másnap délelőtt fél tizenkettőkor betoppant Mr. Teal.

- Reggelizett már? - kérdezte az Angyal vendégszeretően. - Összecephasatok magának valamit... ha akarja...

- Köszönöm - mondta Teal - nyolc órakor reggeliztem.

- Ilyet még kimondani is illetlenség - szólt az Angyal.

Kinyitott egy faberakással díszített szekrénykét és egy bontatlan csomag mentolos rágógumit helyezett Teal keze ügyébe.

- Érezze otthon magát, Claud Estace. Minek köszönhetjük a szerencsét?

A reggeliző tálca mellett csillogó, frissen tisztított és olajozott automata pisztoly hevert az asztalon. Teal álmos pillantást vetett rá, mialatt hámozta a papírt a rágógumiról. Megjegyzést nem tett rá, folytatta alvajáró sétáját a szobában majd megállt a kandallópárkányra tűzött papírok előtt.

- Nicsak, maga is hozzájárul igazságosan kirótt részével az államháztartáshoz? - érdeklődött.

- Valaki majd csak majd megteszi - felelte az Angyal nyugodt hangon.

- Kicsoda?

- Ha már a skorpiók kerültek szóba, Teal...

A főfelügyelő lassan megfordult és csecsemő-pillantású szemét lehunyta, mintha nem tudná már tovább elviselni az unalmat.

- Miféle skorpiók? - kérdezte, és az Angyal elnevette magát.

- Hagyja ezt, édes öregem. Így én szoktam visszakérdezni.

Teal a homlokát ráncolta.

- Ez azt jelenti, hogy folytatódik a régi játszma, Angyal?

- De Teal! Miért bolygatnánk ezt?

A felügyelő leereszkedett egy székre.

- Mit tud a skorpiókról?

- Fullánkos a farkuk.

Teal ütemes rágómozdulatai folytatódtak.

- Mióta érdekli magát a Skorpió? - kérdezte közömbösen.

- Már egy ideje érdekelt - mormolta az Angyal - de az utóbbi időben azután az érdeklődés kezdett az egészségre káros mértékben kölcsönössé válni. Maga tudta, hogy a Skorpió nem profi?

- Ezt miből gondolja?

- Nem gondolom, tudom. A Skorpió nyers és faragatlan. Ez az egyik ok, amiért el kell taposnom. Kikérem magamnak, hogy amatőrök lödözzenek rám - ez számomra hitelrontás! És hogy a végén egy amatőr öljön meg... gondolja csak meg, Teal!

- És ezt honnan tudja?

Az Angyal kényelmesen újabb cigarettára gyújtott.

- Következtetés. Ahogy Sherlock Holmes csinálta. Majd egyszer megtanítom erre a trükkre, de a lényeg most is elmondhatom. Akarja hallani töviről-hegyire?

- Érdekelne.

- Hát jó. - Az Angyal hátradőlt a széken. - Tegnap este eljött hozzám egy ember és hírt hozott a Skorpióról, miután előbb három napon át itt csellengett - és még mindig életben van. Mindössze félórása beszéltem vele telefonon. Ha a Skorpió igazi profi volna, ez az ember addig se jutott volna el, hogy láthasson engem, nemhogy telefonálhatott volna ma reggel. Ez az egyik.

- És a másik?

- Emlékszik a gyilkosságra a Portsmouth Roadon?

- Emlékszem.

- Wilbey valaha a Skorpiónak dolgozott és veszélyforrásnak számított. Ha belenéz a bűnügyi nyilvántartóba, látni fogja, hogy Wilbey-t közveszélyes csavargás vádja alól mentették fel hat nappal a halála előtt. Ugyanez a helyzet azzal az ürgével is, aki tegnap este nálam járt. Ő is a Skorpiónak dolgozott és a

kerületi kapitányság két nappal azelőtt helyezte szabadlábra, hogy a Skorpió hívatta. Kiolvas ebből valamit?

Teal a homlokát ráncolta.

- Még nem, de igyekszem.

- Hadd segítsek egy kicsit!

- Nem - egy pillanat. A Skorpió ott volt a tárgyaláson, amikor a vádat elejtették...

- Pontosán. És követte őket hazáig. Ez nyilvánvaló. Ha maga vagy én keresünk valakit valami speciális büntett elkövetéséhez - mondjuk például betöréshez - harminc órán belül harminc ember áll rendelkezésünkre, akinek kiadhatjuk a megbízást. De a törölmetszett valódi amatőrnek - akármennyi esze is van - ilyen előnye nincs. Nincsenek meg hozzá az összeköttetései. Kasszaúróhoz nem jut az ember a munkaerő-közvetítőnél és nem hirdethet érte a Times hasábjain sem. A tisztas amatőr ilyen még a barátai közt sem talál. Tehát hogyan jut hozzá?

Teal lassan bólogatott.

- Van benne valami - ismerte el. - Még azt is elmondom, hogy átnéztük a nyilvántartót is... A Skorpió nem szerepel a katalógusban. Egy szippantásnyi nyomát se leli senki a testületben. Teljesen kívül áll az ügyfeleink körén. A Skorpió neve először úgy kilenc hónappal korábban hangzott el, amikor valahol Közép-Angliában egy gyapotügynök bedugta a fejét a gázsütőbe és nem jutott eszébe, hogy a gázt elzárja. A halottkémiai tárgyaláson felolvastak egy levelet, melyben ezek a szavak szerepeltek: "Éveken át szívták a vérem, nem bírom már tovább. A Skorpió szúrása ellen nincs más ellenméreg, csak a halál."

Rövid idézet a tárgyalás jegyzőkönyvéből:

"Tárgyalásvezető: - Van valami fogalma arról, mire vonatkozott az elhunyt utalása valamilyen skorpióra?

Tanú: Nincs.

Tárgyalásvezető: Ismer a rendőrség ilyen néven hivatásos zsarolót?

Tanú: Soha nem hallottam róla..."

És ezt követően a tisztas polgárok körében, (akik közé az Angyal sem magát sem Tealt nem sorolta), csak udvarias tartózkodás volt észlelhető.

De a népies nevén alvilágnak hívták hatalmas, bár homályos közegekben ködös hírek keringtek, s szájról szájra kerülve mind vadabbá és fantasztikusabbá váltak, míg végül is eljutottak a Scotland Yard illetékes füléig is, elég hitelességgel ahhoz, hogy ott érdeklődést keltsenek.

Kate Allfield, a Pillangó belépett egy vonatfülkébe, melyben egy parlamenti képviselő éppen egyedül utazott a választókerületébe. A képviselő Newbury-nél megállította a vonatot és átadta a lányt a rendőrségnek. Miután az irgalmatlan keresztkérdések alatt összeomlott Kate ellenvádjára a szemérem elleni támadásról megdőlt, bevallotta, hogy egy ismeretlen bűnrészes felbujtására játszotta el a komédiát. Kate már sokféleképpen próbált munka nélkül könnyű keresethez jutni - ez az új módszer nem okozott számára különösebb megterhelést. De az alvilágban közszájon forgó megítélés és magyarázat két szóból állt: "A Skorpió."

Tope, a Bunyós - tolvaj, bandita és brutális gazember, sőt még annál is rosszabb - volt a következő "behívott". Részegen arról hengegett, hogy ő majd megfejtje a Skorpió rejtélyét és egyedül ment el a találkozóra. Hogy mi történt ott sohasem mondta el, három hétig nem mutatkozott a szokásos vadászterületen. Mikor újra megjelent hosszú, égő vörös heggel a halántékán, ridegen elzárkózott az elől, hogy bármit is mondjon a dologról. S mivel gúnynevére már korábban rászolgált, nem záporoztak rá a kérdések. A két szó ismét körbejárt...

Aztán még féltucat ilyen eset következett. A Skorpió legendája csak mellécsatorként terjedt; a szenzációhajász sajtó azonban mélyen hallgatott és rejtély maradt mind a bűnözők, mind a rendőrség számára.

Aztán meghalt Jack Wilbey is, a betörő - az újabb csavar a gépezetben. De a lapok számára ez is csak egy újabb, megoldatlan bűnügyet jelentett, amire ráaggathatták örökös kritikájukat a rendőrség tehetetlenségéről. Csak az, aki ismerte a történet egyes fejezeteit is, az hozta összefüggésbe a gyilkosságot egy gazdag főrend öngyilkosságával. Még maga Teal főfelügyelő, aki pedig a főváros bűnözésének pulzusán tartotta az ujját, még ő sem képzelte el ilyen összefüggést, amelyet az Angyal most megjelenített neki. Mélyen el is gondolkodott rajta, mielőtt folytatta a kihallgatást.

- Mi mást tud még? - kérdezte végül, fáradt hangjában alig észrevehetően élénkülő érdeklődés bujkált.

Az Angyal azonban másra terelte a szót.

Teal szemhéja ismét ráborult a szemére.

- Szóval nem mond többet? - sóhajtott.

- Nemigen. Amilyen tapintatosan csak lehetett, tárgyat változtattam.

- Értem.

- Valóban érti?

Teal rápillantott az automata pisztolyra az asztalon meg a papírokra a falon, és újra felsóhajtott.

- Azt hiszem, igen. Felszólítja a Skorpiót, hogy fizesse ki a jövedelemadóját.

- Pontosan.

- És hogyan?

Az Angyal nevetett. Rámutatott a kandallópárkányt díszítő papírokra.

- Egyezerháromszázharminchét font és kilencvenöt penny - mondta. - Ezt rótták ki rám büntetésül, mert hasznos, bérért dolgozó állampolgár vagyok, nem pedig ügyeskedő parazita. Így rendelkezett ennek a dagadtlábú országnak a törvénye. Elvárható lenne, hogy fizessek és még a maga dolgát is elvégezzem? Ha ezt várják, a következő hajóval kivándorlok és felveszem a venezuelai állampolgárságot.

- De szép is volna... - sóhajtott fel Teal őszinte szívvel.

Fölvette a kalapját.

- Mondja, maga ismeri a Skorpiót? - kérdezte hirtelen.

Simon megrázta a fejét.

- Még nem, de hamarosan meg fogok ismerkedni vele. Még nem számoltam ki, mennyi lesz az adománya, de azt tudom, hová kerül belőle egyezerháromszázharmincnyolc font: Mr. Lionel Delborn adóvégrehajtó hivatalába, hogy hulljon ki minden foga, és üszök álljon a lábába! A fennmaradó hét penny zsebből fizetem!

- És az emberrel mit szándékozik tenni?

Az Angyal mosolygott.

- Ezt kissé nehéz ma még megmondani - mormolta. - Előfordulnak ugye balesetek? Úgy értem, nem szeretném, ha most újra elkezdené mindenféle csúnyát gondolni rólam, mint régebben...

Teal bólintott és komolyan viszonzta az Angyal csúfondáros pillantását.

- Engem megnyűznának, ha valaki bármit is megtudna. De itt kettőnk közt és ezeken a falakon belül hajlandó vagyok alkut kötni - ha maga is hajlandó.

Simon felült az asztal sarkára, cigarettája ferdén fölfelé állt az ajka közt és egyik szemöldökét gúnyos ívben húzta föl.

- Éspedig?

- Hagyja meg nekem a Skorpiót, én meg nem kérdezem, hogyan fizeti ki az adóját.

Az Angyal néhány pillanatig a főfelügyelő kerek vörös képén nyugtatta kifejezéstelen pillantását. Azután a papírra tekintett a kandallópárkány felett. Majd ismét Teal szemébe nézett és újra elmosolyodott.

- Oké - mondta lassan. - Részemről rendben van, Claud.

- Áll az alku?

- Áll. A Skorpió ellen gyilkosság a vád és nem látom be, mért essen el a hóhér a díjától. Azt hiszem, itt az ideje, hogy magának is felvirradjon, Claud Eustace. Igen, legyen a magáé a Skorpió. Ad valami előleget a négy pennyre?

Teal bólintott és odanyújtotta a kezét.

- Négy penny meg egy fél - fizetek magának egy pohár sört bárhol a városban, aznap amikor behozza.

5. Fejezet

Patricia Holm nem sokkal félöt után érkezett haza. Simon Templar megebédelt a Berkeley-ben - ő csak úgy hívta: a sarki kocsmá -, utána vagy egy órát elegáns lődörgéssel töltött el a Piccadilly környékén, mivel annak idején mikor első lépéseit tette, a nagymamája megtanította: egyél, igyál, vígan legyél - holnap úgyis húshagyó kedd.

- Ó, csakhogy megjöttél; már azt se tudtam, hogy élsz-e még, bár Teal azt mondta, hogy lehet, hogy kirándulni mentél Vladivosztokba.

Rápillantott a levelekre, amiket Patricia hozott be a levélszekrényből.

- Az első kettőn félpennys bélyeg van, ezeket dobod a tűzbe, meg a következőt is. A négyes számú - egy kis csomagolópapírba burkolt küldeményt emelt föl és a súlyát latolgatta - túl könnyű ahhoz, hogy robbanóanyag legyen benne. Talán az aranycsattos zoknitartó van benne, amit Asprey-nál rendeltem meg. Nyisd ki drágám és mondd meg, hogy tetszik.

- Elnézést - szólt az Angyal.

Jobbkeze villámgyors mozdulatot tett és a szoba légterében a nehéz automata

pisztoly hangja mennydörgésként robajlott fel. Patricia a csuklóján érezte a lőpor forró szúrását és zúgott a füle. Sápadtan nézett az Angyalra.

- Ez mi volt? - kérdezte, de a hangja alig remegett.

- Csak egy skorpió-féle - felelte Simon Templar szelíden - fajtának egy igen kellemetlen egyede. Legutóbb Puruk-jahutól északra a dombok közt láttam egyet. Úgy látszik, valaki sebtében kirándult oda. De az is lehet - az Angyal elmosolyodott - hát persze... Hívd csak fel az Állatkertet és mondd meg nekik, hogy visszakaphatják a jogos tulajdonukat, ha ideküldenek valakit, aki fölkaparja a szőnyegről, mert nekünk már annyira nem fontos.

Patricia megborzongott.

Amikor ugyanis leszedte a csomagolópapírt, kis kartondobozt talált, amilyent olcsó ékszerfélékhez szoktak használni. Fölemelte a fedelet s a dobozban vattába ágyazva apró, kékeszöld szörnyeteget pillantott meg. Ahogy Patricia rábámult, az állatka feléje lódult és...

- Nem is... nem is volt olyan nagy - mondta és igyekezett olyan könnyed hangot megütni, mint az Angyal.

- Skorpió van mindenféle méretben - mondta az Angyal vidáman. - És bizony a mérgük sokszor fordítva arányos a cipőméretükkel. A legtöbbször csak kisebb bajt okoznak. Megcsípett engem már egy és csak a karom dagadt meg és fájt tőle. Ez a boldogult fajta viszont az emberölők csoportjából való, ami nem ismer tréfát. Kár, hogy olyan gyorsan kinyírtam, kitömve biztosan értékes lett volna.

Patricia ujjhegye mechanikusan végigsimított a lyuk szélén, amit a negyvenötös golyó ütött a mahagóni asztalban, mielőtt megrongálta a szőnyeget és eltűnt a padló alatt. Aztán szilárdan pillantott az Angyalra.

- Miért küldenek neked Skorpiót?

Simon Templar vállat vont.

- A halhatatlan Paragot egyszer azt mondta: "A váratlan mindig bekövetkezik, s ettől megáll az ész." Ha egy emberméretű Skorpiótól még az sem lehetne elvárható, hogy egy kistestvérét küldje látogatóba a barátaihoz tiszteletadás jeleként, akkor mi várható el tőle?

- Ez minden?

- Minden micsoda?

- Minden, amit hajlandó vagy erről elmondani?

Az Angyal egy pillanatig ránézett. Láttá a magas, karcsú test vonalait, tartásában az erőt és nyugalmat, az áll finom vonalát és Patricia szemét, mely ugyanolyan kék és ugyanolyan szilárd tekintetű volt, mint az övé.

- Elmondok mindent, amit még tudni akarsz.

- Úgy, mint a hajdani bolond időkben?

- Melyeknek meg voltak a maguk szép pillanatai, mert ugye meg voltak?

Patricia bólintott.

- Néha szeretném, ha visszatérnének - mondta kissé sóvárogva. - Végül is nem az öltönyöd szabásába szerettem bele...

- Dehogynem - kiáltotta az Angyal fölháborodva. - Pontosan emlékszem...

Patricia elnevette magát. Kezét az Angyal vállára tette.

- Adj egy cigarettát, kisfiú, és mondd el, mi történt.

Simon elmondta, bár a történet elég rövid volt. Maga Teal főfelügyelő sem tudott többet. A Skorpió a sötétben nőtt nagyra a sötétből. Támadott és aztán újra visszamászott a sötétségbe. Akik beszélhettek volna, nem mertek megszólalni, akik mondhattak volna valamit, idő előtt meghaltak.

De ahogy elmesélte a történetet, az Angyal látta, hogyan villannak fel Patricia szemében a régi bolond napok fényei, míg végül kimondta azt is, amiért Teal sokat adott volna, ha hallhatja:

- Ma este kilenckor...

- Ott leszel?

- Ott - mondta az Angyal és szája kissé keményen összerándult. - Még hogy engem egy rohadt amatőr lődözzön halomra! Most képzeld csak el, ha eltalál! Biztos lehetsz benne, Pat, ha én egyszer kimúlok, akkor egy fémjelzett profi fogja meghúzni a ravaszt.

Patricia hátrahajtott a aranyfürtös fejét a karosszékekben.

- Hánykor indulunk? - kérdezte nyugodtan.

Az Angyal egy pillanatra önkéntelenül, makacsul megkeményedett. De aztán föl pattant a szék karfájáról s nevetése ismét a régi volt.

- Miért is ne? Lehetetlen ugyan, abszurd és elképzelhetetlen, de miért ne? Nincs már meg a régi banda - Dicky, Archie, Roger - megházasodtak és keménykalapot

hordanak. Már csak te maradtál. A vénasszonyok keresztbe lenyelik a kötőtűjüket, ha meghallják, de sebj! Ha tényleg kedved van egy kortyra a régi italból...

- Próbáljuk meg!

Simon elvigyorodott.

- A régi tempó?

- Még annál is gyorsabb!

- Oké! Így lesz. A ma esti kis buli csak még vidámabb lesz, ha egy ájtatos lélekkel több áll az angyalok oldalán. És ha nem zajlik le a dolog terv szerint, akkor még elszórakozhatsz az ismétlésnél. Az az érzésem, hogy egy vidám hétnek nézünk elébe, Pat!

6. Fejezet

Az Angyal legvonzóbb sajátossága volt, hogy sohasem izgult és sohasem sietett. Ragaszkodott hozzá, hogy ugorjanak be egy koktétra a May Fair Hotelbe és már fél nyolc volt, amikor végre előhozatta az autót és Patriciát beültetve, a kocsiorrát északra fordítva szokatlanul szerény sebességgel elindult. Hatfieldben megvacsoráztak, de előbb az autót elhelyezték a szálloda garázsában. Vacsora után az Angyal kávé és konyakot rendelt és elszívott két hatalmas, elsőosztályú szivart. Pontosan kiszámította, mennyi idő alatt érhetik el a helyszínt és nem volt hajlandó egy perccel sem korábban elindulni, mint ahogy a "menetrend" megkívánta.

- Bizonyos előnyök nekem is járnak - mondta. - A Skorpió majd vár rám, ha éppen muszáj.

Persze nem volt szándékában későn érkezni. A vacsora utáni szivarozás ideje arra kellett, hogy tervét Patricia jelenlétéhez igazítsa. S eszerint mindenképpen valamivel a Skorpió előtt kellett odaérkezniük.

A Skorpió azonban nem tudott erről.

Lassan haladt, tompított fényszóróval, az útmenti árnyakat fürkészve. Amikor pontosan a kijelölt kilométerkö mellett meglátta egy cigaretta pislogó parázsát, lassan fékezett. A cigaretta vég lehullott és eltűnt egy láthatatlan cipősarok alatt, a homályból pedig egy magas, sötét alak egyenesedett fel lassan.

A Skorpió jobb kezével megtapintotta az automata pisztoly hideg fémét a zsebében, miközben másik kezével leeresztette az útperem felőli ablakot.

- Garrot?

Az elszuttogott kérdésre az út szélén álló ember lassan előbbre lépett és fojtott torokhangon válaszolt.

- Parancsol uram?

A Skorpió mélyen lehajtotta a fejét, kívülről a másik ember csak a kalapja formáját látta.

- Maga engedelmeskedett az utasításnak. Helyes. Jöjjön közelebb.

A pisztoly nesztelenül siklott ki a Skorpió zsebéből, mutatóujját a ravaszon tartotta. Zajtalanul fölemelte úgy, hogy a cső vége a nyitott ablak peremén nyugodott, egyvonalban a férfi mindössze harminc centire levő mellkasával. Villámgyors pillantást vetett jobbra-balra, hogy lássa, az út teljesen elhagyatott.

- Nos, akkor még egy dolog van hátra.

- Ahogy mondja! - szólalt meg Patricia Holm röviden és velősen. - Ne mozduljon!

A Skorpió mozdulatlanra dermedt a jeges, szenttelen hangtól. Nem hallotta, ahogy az ajtó kinyílt mögötte, nem érezte a hűvösebb levegő áramát a kocsiban; viszont érezte a tarkójára tapadó acélcső fagyos keménységét s egy pillanatra megbénult. Ez alatt a pillanat alatt célpontja eltűnt a sötétben.

- Dobja le a pisztolyt! - a kocsin kívül. Hallani akarom, ahogy leesik!

A határozott, parancsoló hang sima és irgalmatlan, mint a sarki tenger; úgy érte a dobhártyáját, mint egy hideg tű. Egy pillanatig habozott, de ahogy erősödött a nyakán a pisztoly csövének nyomása, engedelmesen megmozdította a kezét és ellazította az ujjait. Az automata megzörrent a küszöb lemezén. S ezzel csaknem egyidőben az alak, akit Colos Harrynak vélt, ismét megjelent az ablak keretében. A hang azonban, amely igazolta, hogy átvette az automata Coltot, nem Colos Harry hangja volt. Ezt a csúfondáros, jókedvű hangot a Skorpió még nem hallotta - a hangnak ezeket a tulajdonságait csak tudatlanul észlelte, helyzete nem tette lehetővé, hogy igazából átadja magát az élvezetnek.

- Rendben... Nos, hogy van, kedves Skorpió?

- Maga kicsoda? - kérdezte a kocsiban ülő személy.

Még mindig mélyen lehajtva tartotta a fejét és a kalapja karimája alól meresztette a szemét, hogy megpillantsa a beszélő arcát, de az árnyékban maradt.

Oldalra nézve a Skorpió ki tudta venni a lány fejét, aki rezzenéstelen kézzel tartotta a tarkóján a pisztolyt. A lány fejét azonban kalap takarta, a nyakán lazán megkötött kendőt pedig a szeméig felhúzta.

Az Angyal könnyed nevetéssel válaszolt.

- Én vagyok a világ legrosszabb céllövője, a hölgy a háta mögött meg a második, ilyen távon azonban nem szoktunk téveszteni. De ez nem tartozik magára. Az igazi kérdés az, hogy maga kicsoda?

- Majd kideríti... - mondta az idegen szenvtelenül. - Garrot hol van?

- Ó, ezt most szakemberek egész hada igyekszik kitalálni. Van, aki azt mondja, ott rohad valahol, mások azt mondják, hogy egyszerűen csak rohadék. Lehet, hogy valahol a tenger vizében lebeg most, fehér köntösben, rejtélyesen és csodálatosan. De az is lehet, hogy a központi fűtés kazánját reparálja a pincében. Én magam bár nem vagyok hivatásos teológus...

- Halott?

- Meglehetősen. Magam szerveztem meg a halálát.

- Maga ölte meg?

- Óh, nem. Ilyesmi nem lenne jellemző rám. Csak úgy intéztem, hogy meghaljon. Ha netán megéri a reggelt, elolvashatja az újságban, hogy egy ismeretlen férfi holttestét húzták ki a Temzéből. Hát az lesz a Colos Harry. Na, de most már bújjon elő.

Az Angyal hátralépett, kinyitotta az ajtót, és közben zsebre vágta a Skorpió pisztolyát.

Abban a percben valami furcsa, kudarc-érzete támadt. Érezte, nem ez lesz a pillanat, amikor a Skorpiót elkapja.

Egy-kétszer megélt már ilyet az életében, melynek során a létét meghatározó éberség és a hat lépéssel előretartó körültekintés ellenére is mintha a guillotine sebességével lezárult volna egy redőny. Gyakorlott ösztönrel megérezte, hogy valami történni fog, józan eszével azt is felmérte, hogy mi lesz az, ami kétségbevonhatatlanul meg fog történni, de hogy milyen formában, azt már nem tudta kitalálni.

A beálló csend lüktetett és az az ismeretlen tény, amivel számolnia kellett volna, ott dörömbölt tudata zárt ablakán. Az agy pedig nem tolmácsolta, mi az. A másodpercnek ebben a töredékében a fogaskerekék szétváltak egymástól, a tökéletes gépezet meghibásodott. A vakfolt, mely jelen van minden agyrendszerben, most elszabadult, és nem boldogult vele.

- Szálljon ki, jóember! - reccsentett rá az Angyal.

A kocsi sötét belsejében Simon egy fehér foltot pillantott meg, mely felkeltette az érdeklődését. Az ülésen hevert a vezető mellett. Mivel érezte a fenyegető kudarcot, mentő szalmaszálként nyúlt a papírlap felé. A Skorpió vadul utána kapott, de elkéssett.

Az Angyal a kabátzsebébe gyűrte a papírt, a másik kezével meg nyakon ragadta a Skorpiót.

- Mozgás! - ismételte meg élesen.

S ekkor bekövetkezett. Amit előre érzett, egyszerűen és gyorsan valóra vált.

A Skorpió nem állította le a motort. Ez volt az a parányi tény, ami nem hatolt el Simon tudatáig. A halk duruzsolást alig lehetett hallani, az éjszakai csend ellenére is. A Skorpió a beszélgetés közben észrevétlenül sebességbe kapcsolt, mikor a visszapillantó tükörben meglátta, hogy közeledik egy másik kocsi, hirtelen indított.

Az Angyal egyik lábával az úttesten a másikkal a fellépőn állt, a rándulástól elvesztette az egyensúlyát, az ajtókeret éles fájdalmat okozva vágódott a könyökének.

Ahogy visszalépett az útra, hallotta Patricia revolverének dörrenéseit.

A kocsi hirtelen felgyorsulva elsuhant mellette. Simon előrántotta a Skorpió automata pisztolyát és nyugodtan belelőtt az egyik hátsókerékbe. Hirtelen egy fényszóró vakított a szemébe, s ekkor gyorsan Patricia mellé lépett.

- Sétáljunk csak tovább - mondta halkan.

- Sajnálom.

Simon bólintott.

- Persze. Az én hibám volt. Le kellett volna állíttatnom a motort.

A másik kocsi elsuhant mellettük. Simon átkai csak úgy záporoztak utána.

- Az igazi öröm abban van, hogy az ország tele van autókkal az az - mondta -, hogy megkönnyíti a lövöldözést. Bárkít bárhol halomra lehet lőni, és az áldozat kivételével mindenki azt fogja hinni, hogy a motor vágott vissza. Ha viszont az

emberek meglátják a pisztolyt is, tévhitük atomjaira bomlik. - Dühösen pillantott a rosszkor jött kocsi eltűnő hátsólámpái után. - Ha ezt a négykerekű benzinkrokodilt három kilométerrel odébb megüti a guta, akkor most nem kellene hazafelé tartanunk.

- Egy lövésedet hallottam..

- És még mindig megy - a másik három keréken. Nem hiszem, hogy megáll kereket cserélni.

Patricia felsóhajtott.

- Rövid, bár édes kis kaland volt azért - mondta. - Nem állíthattad volna meg a másik kocsit, és nem mehettél volna utána?

Az Angyal rázta a fejét.

- Teal megállíthatta volna, de én nem vagyok rendőr. Azt hiszem, még kissé korán van ahhoz, hogy élénkebbé tegyük reklámkampányunkat.

- Bár jobban sikerült volna ez a műsor! - mondta Patricia és belekarolt.

Az Angyal megállt és amennyire a sötétben lehetett, rábámult.

- Micsoda vérszomjas egy kislány vagy te! - mondta.

Aztán elnevette magát.

- De hát ez még nem az utolsó felvonás függőnye. Jósolok valamit - ha akarod följegyezheted: a skorpiók halálozási statisztikája egy egyeddel fog növekedni s ez kivételesen nem az én hibámból lesz így.

Már visszaérkeztek Hatfieldbe amikor Patricia elszánta magát, hogy megkérdezze, hogy értette, amit Colos Harryről mondott. Ezúttal az Angyal nem háborodott fel ártatlan képpel.

- A Colos él és egészséges, legjobb tudomásom szerint. De Teallem megállapodtam telefonon, hogyan találjuk az elhunytát. Ha nem öljük meg a Colos Harryt, akkor a Skorpió öli meg. Becslésem szerint a mi módszerünk kevésbé végzetes kimenetelű. Ami viszont a Skorpiót illeti - attól tartok, Pat, megígértem, hogy hagyom, kössék föl a törvény szerint. Lassan kezdek olyan erényes lenni, hogy bármely percben tüzes szekéren ragadhatnak el a mennyországba.

Kevéssel később a szálloda elhagyatott dohányzójának egy sarkában, egy korszó sör mellett vizsgálta meg az est emléktárgyát.

Egy boríték volt, London délnyugati postakerületében aznap délelőtt 11 órakor bélyegezték le, a címzett pedig Wilfred Garniman, Esq., 28. Mallaby Road, Harrow. A borítékból az Angyal egy szál papírt húzott ki, melyen nőies kézírással a következő állt.

Kedves Mr. Garniman!

Eljönne vacsorára és egy játszma bridzsre jövő kedden?

Barnes ezredes lesz a negyedik.

Üdvözli

(Mrs.) R. Venables

Egy ideig elkeseredett dühvel szemlélte a levelet - csinos képe is beletorzult.

Azután húzott egyet a sörből és rágyújtott. Az arca egyre sötétebb lett.

Patricia elolvasta a levelet és értetlenül nézett az Angyalra.

- Ez egész normálisnak látszik - mondta.

- Túlságosan is az, hogy vinné el az ördög - fakadt ki az Angyal. - Hogyan lehet valakit megzsarolni amiatt, hogy meghívták bridzsezni?

Patricia a homlokát ráncolta.

- De nem értem... - miért lenne ez valaki más levele?

- És miért ne lehetne Mr. Garniman az, aki neked kell?

- Persze. Hiszen a kocsiban ülő embertől vetted el.

- Ott feküdt mellette az ülésen. Nyilván kiesett a zsebéből, amikor a pisztolyt előhúztá.

- Hát akkor?

- Valóban, miért ne kezdődhetne ezzel a Skorpió diadalmenete a bitó felé? - kérdezte az Angyal.

- Én is ezt szeretném tudni.

Simon szó nélkül nézte a lányt. Szeme mélyén felragyogtak a kis kék ördögök és kérdő pillantással vártak, mi lesz.

- De miért ne? - kötötte meg magát Patricia.

Az Angyal-mosoly lassan, szelíden indult ki Simon szája sarkából, majd elborította és bevilágította az arcát.

- Itt kapjon el az ördög, ha tudom, miért is ne! - mondta egy szeráf mosolyával.

- Csak éppen szeretek két lábbal állni a buszon, mielőtt bejelentem, hogy elindultam. A nyilvánvaló következtetés túl szépnek tűnt.

7. Fejezet

Mallaby Road, Harrow - amint azt az Angyal felfedezte - egyike volt azoknak a derűs utaknak, ahol a hölgyek és urak laknak. Főurak és hölgyeik találhatók olyan helyeken, mint például a londoni Mayfair, Monte Carlo és St. Moritz; férfiak és nők szinte bárhol találhatók; de Hölgyek és Urak teljes szépségükben csak olyan helyen virulnak, mint a Mallaby Road, Harrow. Az út hossza talán kétszáz méter lehetett, és harminc úriház sorakozott rajta, mindegyikük valami csoda folytán megmaradt példány I. Erzsébet korából, mindegyik pontosan olyan, mint a többi huszonkilenc, körülöttük azonos a gyepek, a virágágyak és a mindent elsőprő úri légkör.

Simon Templar amint kilenc órakor befordult a Mallaby Roadra - ez a kora reggeli óra egyébként is mindig élettereje mélypontja szokott lenni - kissé elképedt. Mivel semmi egyéb megkülönböztető jegy vagy jellegzetesség nem volt látható, a 28. számot úgy lelte meg, hogy végignézte a házszámokat a kerti kapukon, tizenhármát hiába, mert az utca másik oldalán kezdte.

A szobalánynak, aki ajtót nyitott, átnyújtott egy névjegyet, melyen Mr. Andrew Herrick neve szerepelt, valamint a Daily Record bejegyzett címe. A két kitüntetett cím közül az Angyal egyikre sem volt jogosult - a névjegy eredetileg egy riportere volt, aki valamikor interjút csinált vele, de az ilyen apróságok sose zavarták. Megőrzött minden névjegyet, melyet valaha is kapott, még olyat is, amit nem a tulajdonos tudtával szerzett, és ebből a készletből gazdálkodott, ha szüksége volt rá.

- Mr. Garniman éppen most fejezi be a reggelijét, uram - mondta a szobalány bizonytalanul -, de megkérdezem, hajlandó-e fogadni önt.

- Biztosra veszem, hogy fogad - mondta az Angyal, sejt oly megnyerő modorban állította, hogy ha a Mrs. Garniman nyitott volna ajtót, akkor ez a jóslat azonnal konkrét bizonyossággá lett volna.

A jóslat azonban így is bevált.

Mr. Garniman szemügyre vette az Angyalt, az Angyal pedig Mr. Garnimant. Ez, bár egyszerre történt, az Angyalnak mégis több jutott. Mr. Garniman nagy tömeg látnivalóval szolgált.

- Attól tartok, nincs sok időm az ön számára Mr. Herrick - szólt -, pár perc múlva el kell mennem. Milyen ügyben akart találkozni velem?

Míg beszélt, nyugtalan szürke szeme fürkészően siklott végig az Angyalon, de Simon állta a vizsgálódást azzal a békés nyugalommal, amely azok sajátja, akiknek öltönyét Anderson and Sheppard, ingeit Harman, cipőjét Lobb szállítja s lelkiismeretük pedig patyolattiszta.

- Azért jöttem, hogy megkérdezzem, tud-e valamit mondani nekünk a Skorpióról - mondta az Angyal teljes lelki nyugalommal.

Illetve, így is lehet mondani. Másfelől az igazat mondanánk akkor is, ha azt állítjuk, hogy modorának simaságához képest egy ív táblaüveg a viharos óceán futurista szobrának látszott volna. Az Angyal arckifejezésének ártatlanságához képest egy Botticelli angyal sötét gonosztevőnek tűnt volna.

Simon bár csak éppen, hogy ésszerű figyelemmel szemlélte Mr. Wilfred Garniman húsos képét, de azért észrevett azt a pillanatnyi rezdülést, mely megelőzte Mr. Garniman arcán a nyíltan értetlen homlokráncolást. Sóvár kíváncsisággal gondolt arra, vajon ha most törös botjából kihúzná a pengét és erőteljesen beleszúrná Mr. Garniman közvetlen jövőjébe, pukkanás vagy pedig csak halk szisszenés hallatszana. Az, hogy ezt a méltatlan kísértést leküzdötte és a lélekölő küzdelem semmi nyomát nem engedte az arcán kifejezésre jutni, azt csak a Mr. Lionel Delborn hivatalos nyilatkozatának józanságára intő hangneme iránti tisztelet okozta, meg az, hogy az Angyal szigorúan gyakorlati üzleti elveket vallott.

- Skorpió? - ismételte Mr. Garniman, homlokát ráncolva. - Attól tartok nem egészen...

- Érti. Pontosan. Nos, számítottam rá, hogy magyarázatot kell adnom.

- Szeretném, ha megtenné. Igazán nem tudom...

- Miért gondolhatjuk, hogy ön szakértő a skorpiók terén? Pontosan így van. A szerkesztőm megmondta, hogy ön ezt fogja mondani.

- Ha lenne olyan szíves...

- Megmondani ennek a meglehetősen rendkívüli eljárásnak az okát...

- Akkor minden bizonnal rájönnék, hogy segítségére lehetnék-e, így viszont...

- Nem tudja elképzelni, hogy miben lehetne a hasznunkra. Stimmel. Nos, akkor most folytassuk így tovább vagy énekeljük kórusban?

Mr. Garniman pislogott egyet.

- Kérdéseket akar föltenni nekem?

- Igen, nagyon szeretnék - mondta az Angyal lelkesen. - Nem gondolja, hogy Mrs. Garnimannak esetleg kifogása lesz ellene?

- Mrs. Garniman?

- Mrs. Garniman.

Mr. Garniman ismét pislogott.

- Biztos ön...

- Abban...

- Biztos benne, hogy nem téved? Mrs. Garniman nem létezik.

- Nem tesz semmit - mondta az Angyal előzékenyen.

Lapozott egy hatalmas jegyzetfüzetben.

- Interjú Luis Cartaroval. Briliánsgyűrűket visel, haja hullámokba rakva. A fölített kérdés: "Lehet-e jó anya egy kerítőnő?" A válasz:... Bocsánat, nem ezen az oldalon van. Nos, helyben vagyunk. Keresse fel Wilfred Garnimant és kérdezze meg...- kérdezze meg, mit tud a skorpiókról. 28. Mallyba Road, Harrow. Ez stimmel, ugye?

- Ez az én nevem és címem - felelte Garniman röviden -, de még mindig nem tudom az okát ennek a...

- Látogatásnak - egészítette ki az Angyal. Ma délelőtt roppant segítőkész kedvében volt.

Becsukta a noteszt és zsebre vágta.

- Az igazság az - mondta -, hogy azt hallottuk, az Angyal érdeklődik ön iránt. Még csak rá se nézett Garnimanra amint ezt kimondta. A kandallópárkány fölötti tükröt nézte a szeme sarkából és látta, hogy a másiknak a háta mögött összekulcsolt kezei egyetlen egyszer szorosan összezárultak, majd ismét kinyíltak.

- Az Angyal? - kérdezte Garniman. - De hát...

- Biztos benne, hogy nem tartom föl? - kérdezte az Angyal s egyszerre nagyon szorgos és igyekvő lett. - A beosztottjai talán már aggódnak...

- A beosztottjaim várhatnak még pár percig.

- Ez nagyon kedves öntől. De talán felhívhatnánk őket telefonon...

- Biztosíthatom önt, hogy ez teljesen felesleges.

- Nem szeretném, ha az irodája szervezetlenné válna...

- Ezzel nem kell törődnie - mondta Garniman. Keresztülment a szobán. -

Dohányzik?

- Köszönöm - szólt az Angyal.

Éppen az elsőt szippantotta a cigarettájából, amikor Garniman megfordult, kezében egy faragott ébenfa dobozzal.

- Óh - mondta Mr. Garniman kissé meglepődve.

- Nem tesz semmit - szólt az Angyal, mert ő soha nem jött zavarba. - Szív egyet az enyémből?

Elényűjtotta a tárcáját, de Garniman megrázta a fejét.

- Sohasem dohányzom napközben. Túl korán van ahhoz, hogy megkínáljam egy pohár itallal?

- Attól tartok, inkább nagyon is késő van - mondta az Angyal simán.

Garniman visszatette az ébenfa dobozt a kisasztalra, melyről felvette. Aztán hirtelen megfordult.

- Nos? - kérdezte. - Hogy is van ez a dolog?

Az Angyal mintha meglepődött volna.

- Milyen dolog? - kérdezte ártatlan hangon.

Garniman kissé lejjebb eresztette föl húzott szemöldökét.

- Mi ez az egész... skorpiók meg az Angyal?

- Az Angyal szerint...

- Nem értem, mit beszél. Azt hittem, az Angyal már régen letűnt a színről.

- Ez az ön szomorú tévedése, drága barátom - mondta Simon Templar halk, hűvös hangon. - Mivelhogy én vagyok az Angyal.

Mosolyogva nekitámaszkodott a könyvszekrénynek, kék szeme hűvösen pihent meg Garniman sápadt, duzzadt arcán.

- És attól tartok, hogy ön meg nem más, mint a Skorpió, Wilfred.

Mr. Garniman egy pillanatra megdermedt. Azután vállat vont.

- Azt hiszem, valami olyasmit olvastam a lapokban, hogy magát felmentették és visszavonult az üzlettől. Így, gondolom, semmi haszna nem volna, ha közölném a rendőrséggel, amit most mondott. Ami pedig azt a skorpiót illeti, amelyet

többször is megemlített...

- Azaz önt - korrigálta az Angyal szelíden; Garniman ismét vállat vont.
- Akármilyen kényszerképzet gyötri is...
- Semmiféle kényszerképzetem sincs, Wilfred.
- Nekem mindegy, minek nevezi.

Az Angyal még ernyedtebben álldogált; kezei zsebre vágva, ajka körül elmélyedt, de merész mosoly játszott.

- Én a magam részéről ezt ténynek nevezem - mondta halkan. - A kezét pedig tartsa távol attól a csengőtől, amíg be nem fejeztem. Maga a Skorpió, Wilfred, valószínűleg korunknak legsikeresebb zsarolója. Elismerem, a technikája újszerű és alapos. De a zsarolás mocskos bűn. A maga ügyessége már két embert kergetett öngyilkosságba. Tőlük ostobaság volt ezt tenni, magától viszont csúf illetlenség. Az igazat megvallva, szívesen lecövekelném magát az előkertben, és magára rántanám az elegáns kis palotáját. De egyfelől már odaigértem magát a hóhérnak, másfelől pedig még be kell fizetnem a jövedelmi adómat, s így aztán... Bocsánat egy pillanatra!

Míntha egy megfagyott higanycsepp repült volna át a szobán és hatolt volna be a faburkolatba a csengőgomb táján, amely felé Garniman ujjai közeledtek. A mutató és a nagy ujj között haladt át, érezni lehetett röptének hűvös szelét. Garniman úgy rántotta el a kezét, mintha áramütés érte volna. Az Angyal azonban változatlanul éppolyan lanyhán támaszkodott az Encyclopaedia Britannica köteteihez, mintha meg se moccant volna.

- Azt tegye, amit parancsolnak, Wilfred, és akkor minden rendben lesz... Még egy csomó ilyen kis repülő jószágom van raktáron - mormolta az Angyal megnyugtató, de egyben figyelmeztető hangon, és a tényektől elrugaszkodva (bár ez utóbbit Mr. Garniman nem tudhatta). - Hol is hagytam abba? Ja igen! Be kell fizetnem a jövedelemadómat...

Garniman hirtelen egy lépést tett felé, a száján vicsorgás ült.

- Nézze...

- Mit nézzek? - kérdezte az Angyal izgatottan.

Garniman akkorát nyelt, hogy hallani lehetett.

- Betolakszik ide hamis nevet használva, úgy viselkedik, mint egy dühöngő örvült, a legvadabb és legfantasztikusabb vádakát hangoztatja, és ráadásul...

- Késekkel hajigálózom az otthonában...

- Mi az ördögöt - üvöltötte Mr. Garniman - akar mindezzel?

- Uram - javasolta az Angyal szelíden.

- Mi az ördögöt - üvöltötte Mr. Garniman - akar azzal... uram... hogy...

- Köszönöm - szólt az Angyal.

Mr. Garniman rámeredt.

- Mi a...

- Rendben van - mondta az Angyal nyájasan. - Másodszorra már hallottam, mit mondott. Amíg továbbra is "uram"-nak szólít, tudni fogom, hogy tökéletesen tisztességtudó és udvarias. De most megint elvesztettük a fonalat. Pillanat... Megvan! Be kell fizetnem a jövedelemadómat.

- Elhordja magát azonnal innen? - kérdezte Garniman nyugodt hangon -, vagy kénytelen leszek hívni a rendőrséget.

Simon megfontolta a kérdést.

- Én az ön helyében hívnám a rendőrséget - javasolta végül.

Otthagytta a könyvszekrényt és kényelmesen átsétált a szobán. Kihúzta a kését a csengőpanelből, hüvelykujján óvatosan kipróbálta a hegyét, majd visszahelyezte a bal kabátujja alatt levő tokjába. Wilfred Garniman szó nélkül figyelte. Az Angyal megfordult.

- Én mindenképpen kihívatnám a rendőrséget - húzta a szavakat. - Érdekelni fogja őket. Az teljesen igaz, hogy felmentettek régi ügyekben. De hogy visszavonultam-e az üzlettől, vagy csak egy kevéssel okosabb vagyok-e, mint Teal főfelügyelő, ez olyan pont, mely sok vitára ad alkalmat a Scotland Yard berkeiben. Azt hiszem, örülnének, ha ön valami fényt vetne a problémára.

Garniman még mindig hallgatott; az Angyal ránézett és behízeltgősen nevetett.

- Ezzel szemben, ha elég esze van ahhoz, hogy ez ellen az ötlet ellen néhány kifogást emeljen - akkor talán inkább szép csöndben elmegy a mutató irodájába, és ott elgondolkodik néhány egyéb dolgon, amit megemlítettem. Különösen nagyjelentőségű szavaimon a jövedelemadóm tárgyában.

- Ez minden, amit mondani óhajtsz? - kérdezte Garniman még mindig halk hangon; az Angyal bólintott.

- Egyelőre ennyi is elég - mondta könnyedén. - S mivel a rendőrség kihívása ellen döntött, azt hiszem, elballagok és arra a módszerre koncentrálok, mellyel majd ráveszem arra, hogyan járuljon hozzá az Adóhivatal bevételeéhez. Apró villanás jelent meg egy pillanatra Wilfred Garniman szemén - mely rögtön el is tűnt. Az ajtóhoz ment és kinyitotta.

- Nagyon örültem - mondta.

- Csak ön után, kedves öreg fülemülém - szólt udvariasan az Angyal.

Előre engedte Garnimant majd megállt a hallban, és megigazította kalapját.

- Feltételezem, hogy látjuk még egymást - jegyezte meg Garniman.

Sima társalgási hangon beszélt. Az Angyal mosolygott.

- Erre akár fogadást is köthet - mondta.

- Akkor - au revoir!

Az Angyal hátrább lökte a kalapját és nézte, amint a másik sarkon fordul és felmegy a lépcsőn.

Azután kinyitotta az ajtót és kilépett. A kőből faragott súlyos, díszes virágtartó, amit a gravitáció ebben a pillanatban a föld felé kényszerített, megbillentette a kalapja peremét, amint mennydörögve a kőlapokkal burkolt ösvényre zuhant jobb sarka mögött.

Simon lassan megfordult, a keze még mindig a zsebében, s felhúzott szemöldökkel szemlélte a cserepeket, aztán visszaballagott a bejárathoz s ujját rányomta a csengőre.

Kisvártatva a szobalány megjelent az ajtóban.

- Azt hiszem, Mr. Garniman leejtette az aszpidisztrát - csevegett az Angyal, majd folytatta útját kifelé, az egyszemélyes közönség kimeredt szeme előtt.

8. Fejezet

- De hát mi értelme volt ennek? - kérdezte Patricia.

- A tapintatban gyakoroltam magam - mondta az Angyal szerényen.

Patricia tágra nyitotta a szemét.

- Bár csak érteném! - kezdte s ekkor az Angyal elnevette magát.

- Meg fogod érteni, drágaságom - mondta.

Hátradőlt és új cigarettára gyújtott.

- Mr. Wilfred Garniman - jegyezte meg -, meglepően intelligens pasas. Kevés értelmetlenség merült fel és annak is a legnagyobb része a saját hozzájárulásom következménye volt. Megengedem, hogy kiegészítette a jelenlegi vádiratát azzal, hogy először cigarettával aztán meg itallal kínált, de ez csak azért van, mert ahogy már korábban is mondtam neked, Garniman csak amatőr. Attól tartok, túl sok krimi olvasott és ez gondolatokra serkentette. De az egyetlen igazán fontos dologban nagyon is profi módon működött az agya. Azt az önfegyelmet, amivel a vihar kellős közepén hirtelen teljesen lecsillapította magát, csak bámulni lehet.

- Mostanra már - mondta Patricia -, valószínűleg még jobban lecsillapodott, és több száz kilométerre innen.

Simon megrázta a fejét.

- Wilfred nem olyan - mondta optimistán. - Kivéve, amikor kilövi mind a hat töltényét és ingóságokat hajigál. Wilfred egyébként elsőosztályú amatőr. És úgy vág az esze, hogy öröm nézni! Anélkül, hogy ehhez bármilyen segítséget nyújtottam volna, magától rájött, hogy nem állt szándékomban a rendőrséghez fordulni. Azt is megértette, hogy a helyzete nem sokkal rosszabb, mint korábban volt.

- Miért?

- Lehet, hogy amatőr, ahogy azt folyton, de hatékonyan működik. Jóval azelőtt, hogy a háza elkezdett darabokban rám hullani, tett már barátságos kísérleteket arra, hogy kinyírjon. Ez pedig azért volt, mert mielőtt elkezdte üzleti tevékenységét, végigtekintett az összes kockázaton, és úgy vélte, hogy az ő fogásai pontosan azok a fogások, amikre én majd felfigyelek. És ebben átkozottul igaza is volt. Én csak besétáltam hozzá és már be is bizonyítottam neki. Ő maga mondta el, hogy nőtlen. Nem tudtam viszont rávenni, hogy bármit is mondjon a hivatalos ügyeiről. A mészárosból hallottam, hogy a környéken úgy tudják, hogy a Cityben foglalkozik valamivel - úgyhogy mégis szereztem két információt. Ezen kívül megállapítottam az otthoni címét, ami a legfontosabb volt, és nagy hatást gyakoroltam rá éles elmémrel, no meg személyes varázssommal, ami szintén nem semmi. Megjátszottam a tökéletes bohócot, mert ilyen szituációban ennek soha nem tudok ellenállni, de a nevetések szüneteiben elvégeztem mindent, ami a szándékomban volt. És ezt ő is tudta - mint ahogy akartam is, hogy tudja!

- És most mi lesz?

- Folytatódik a magánháború - mondta az Angyal elégedetten.

A következtetései, mint mindig, pontosan igazak voltak, csak egyetlen egy olyan csavar volt Wilfred Garniman ügyeiben, amiről nem tudott, és amiről ha tudott volna, akkor nem vette volna a következő néhány napon olyan könnyedén az életet. Legalábbis feltételezhetően.

Az első interjú reggelén a Mallaby Road közepes hatósugarában tartózkodott azzal a szándékkal, hogy gyarapítsa információkészletét. Mr. Garniman azonban tisztos munkahelyére olyan autóban hajtatott el, amelyről az Angyal egyetlen pillantással megállapította, hogy nem érdemes megkísérelni sem, hogy egy taxival próbálja meg követni. A következő délelőtt az Angyal ismét a környéken díszelgett, ezúttal már a saját kocsija volánjánál, de a Marble Arch-nál kialakult torlódás ezúttal is megfosztotta zsákmányától. A harmadik délelőtt újra próbálkozott, de már az első kilométeren két gumidefektet kapott, és amikor megnézte, hogy mitől, akkor látta, hogy az út fel van szórva hegyes acéltüskékkel. Ekkor aztán, mivel attól tartott, hogy ha negyedszerre is hajnali hét órakor kell megreggelizzen, azt az egészsége megsínylené, a negyedik reggelen inkább az ágyban maradt és gondolkozással töltötte az időt.

Egy technikai hibát világosan látott:

Ha az első reggel mentem volna utána és a csevegést inkább a következő reggelre halasztom, akkor okos fiú lettem volna. Úgy látszik, a zsenialitásom nincs éppen a csúcsponton...

Amikor a negyedik nap estéjén Teal főfelügyelő eljött, hogy a dolgok menetéről érdeklődjék, végighallgatta az egész történetet és majdnem sértő módon reagált rá.

Amikor Teal végre elment, az Angyal az íróasztalához ült és kedvetlenül újra átgondolta kilencvenhat órányi agymunkájának nettó eredményét.

- Pat - mondta -, úgy érzem, megérett az idő rá, hogy felkeressünk egy igazán rossz hírű éjszakai mulatóhelyet és bánatunkat jégbe hűtött gyömbérsörbe fojtsuk. Pat becsukta a könyvét és rámosolygott.

- Hova menjünk? - kérdezte, de ebben a pillanatban az Angyal hirtelen úgy felpattant, mintha tüzes vasat érzett volna maga alatt.

- Hű, a teremburáját! - kiáltotta. - Pat, drága angyalom, szívem szerelme! Patricia rábámult.

- De, drága öregfiú...

- A pokolba az összes drága öregfiúval! - kiáltotta az Angyal.

Megfogta Patriciát a karjánál fogva, felkapta a székről, majd visszatette, összeborzolta a haját és megcsókolta.

- Igyekezz! - parancsolta, alig kapva levegőt. - Eredj - fürödj meg, öltözz, készítsd ki az arcodat meg minden! Varrj be egy revolvert is az alsószoknyádba, aztán fogj egy lepkehálót és gyereünk!

- De mi ez a nagy izgalom?

- Bogarászni megyünk! Végigcserkésszük a West Endet és svábbogarakat keresünk. Benézünk London valamennyi éjszakai mulatójába - én mindegyiknek tagja vagyok. Ha nem találunk semmit, nem az én hibám lesz. Tarkára mázolja London és összekötözzük a belügyminiszter két fülét.

Csak úgy ontotta magából az eszement ötleteket, mire Patricia kimenekült a szobából. Amikor visszajött, az Angyal már az elegáns urak estélyi viseletében tündökölt és olyan lendülettel rázta a koktél-keverőt, hogy beleszédült az ember, ha nézte.

- Az ég szerelmére! - mondta Patricia és megragadta az Angyal karját - Szedd már össze magad és mondj el végre valamit!

- Okvetlenül - mondta az Angyal, de még mindig bohóckodva. - Álomszép ez a hálóinged! Vagy ez csak estélyi ruha? Az ember sose tudja ezekkel a hosszú szoknyákkal, és nem akarok személyeskedő megjegyzéseket tenni, de biztos, hogy nem felejtetted el fölvenni a ruha hátrészét? Az egész gerincedet látom. Ez ellen persze semmi kifogásom, csak...

Patricia Holmot szinte már a hisztéria kerülgette, mire a Carlton szállóba értek, ugyanis az Angyal úgy döntött, hogy ott vacsoráznak. És csak amikor már megrendelte a költséges vacsorát a hozzáillő borokkal, akkor tudta Patricia rávenni arra, hogy végre kissé megkomolyodjon. Akkor viszont az értetlen elképedés eleven szobrává változott.

- Hát tényleg nem értettél meg engem? - kérdezte. - Nem jöttél rá magadtól? Azt hittem már régen megértetted. Megfeledektél a kis kalandomról a Bird-Klubban?

Hát mit gondolsz, ki fizetett azért a falat moszkítóhálóért, amit ma este viselsz? Ki vásárolta ezeket az inggombokat, amiket rajtam látsz? És ha már erről van szó, kinek a kontójára megy ez a hatfogásos gyomorrontás?... Nos, lehet hogy egyesek azt mondanák, hogy Montgomery Bird fizeti, én azonban személy szerint...

Patricia alig kapott levegőt.

- Azt akarod mondani, hogy a másik ember ott a Bird-ben a Skorpió lett volna?

- Ki más?! És én nem jöttem rá egészen ma estig. Azt mondtam neked, hogy amikor Teal és én betoppantunk, éppen javában zsarolta Montgomeryt. Végighallgattam az egész beszélgetést és tagadhatatlanul kíváncsi lettem. Akkor már elhatároztam magamban, hogy majd kinyomozom ezt a szakállas csatahajót, de az végképp nem jutott volna eszembe, hogy az Wilfred lehetne.

Patricia bólintott.

- Ez nekem se jutott eszembe.

- Mintha csak mélyen aludtam volna egész idő alatt. Hát persze, hogy a Skorpió volt és a zsákmánya nagyobb, mint amiről valaha is álmodtam volna. A fickónak megvan hozzá a szervezőkészsége. Valószínűleg benne van legalább a felében azoknak a piszkos dolgoknak is, amiket itt Londonban elkövetnek. Ha tisztában volt vele, hogy Montgomery miket csinál, akkor semmi okunk feltételezni, hogy ne tudott volna még egy tucat más ilyenről is, akiket még te meg én is fel tudnánk sorolni. És nyilván ugyanígy beszedi a százalékot a többiektől is. Rendben van, megengedem, Montgomeryt én már kiiktattam az üzletből, de...

- Ha igazad van - mondta Patricia - és a Skorpió nem szökött meg, akkor akárhol megtalálhatjuk.

- Még ma este - mondta az Angyal. - Ha nem ma este, akkor egy más alkalommal. Én hajlandó vagyok keresni, de mivel az adómat holnap be kell fizetni, az a kívánságom, hogy ez a találkozás még ma este létrejöjjön.

- Van valami ötleted?

- Egy tucat ötletem van - mondta az Angyal. - És ezek közül az egyik azt súgja, hogy Wilfredre ma nagy este vár.

Az agya hirtelen a szokott módon kezdett működni. Pár perc alatt felvázolt egy olyan cselekvési tervet, amilyen csak termékeny agyában valaha is megfogamzott. És ismét igaz prófétának bizonyult, bár a dolgok menetében bekövetkezett egy kis nehézség, amit nem látott előre.

Negyed tizenkettőkor végre ráleltek Wilfred Garnimanre, az Aranyalma Klubban. És Wilfred Garnimannak csakugyan nagy estéje volt.

Épp a táncterem ajtajában állt és gúnyosan méregette a közönséget, amikor egy lány megállt mellette. Szinte oda se gondolva pillantott rá, de aztán nem vette le róla a szemét, és erősen gondolkodni kezdett.

A lány fiatal volt, karcsú, szőke és gyönyörű. Ezt még Wilfred Garniman is észrevette. A lány aggódva nézett végig a tömegen, mintha csak valakit keresne és egy idő múlva nyilvánvaló lett, hogy az illető nincs jelen. Wilfred Garniman volt az utolsó, akire rápillantott. Tekintetük néhány másodpercig találkozott és a lány ajkán halvány mosoly jelent meg.

Pontosan egy órával később Simon Templar megnyomta a csengőt a 28. Mallaby Road, Harrow című ház ajtaján.

Nem várta ugyan, hogy bárki jelentkezik, de mindig szeretett biztosra menni. Tíz percet várt, időnként megnyomva a csengőt; aztán az egyik földszinti ablakon át behatolt a házba. Mr. Garniman dolgozószobájában volt. Miután gondosan összehúzta a függönyöket, munkához látott, harmincöt percen át.

Harmincöt perc múlva leült egy székre és rágyújtott egy cigarettára.

- Valahol - mormolta elgondolkozva -, valami nem stimmel itt.

A rendszeres és szakértelemmel végzett kutatás végeredménye végül is nulla volt. Az Angyal másra számított. Mielőtt elment a Carltonból kidolgozott egy elméletet, amely szerinte megdönthetetlen tényeken alapult.

Wilfred úgy látszik nyugodtan fogadta az én behatolásomat és bízik abban, hogy eltakarít engem az útból, mielőtt még megkopasztanám; de semmiképpen nem maradna legalább egy egérút nélkül. Ez pedig azt jelenti, hogy a zsákmányt magával tudja hurcolni. Az biztos, hogy a bankban nem helyezi el, mert mindig előfordulhat, hogy valaki észrevesz valamit és kíváncsi lesz. Lehet, hogy egy bankszéfben volt, de most már biztos nincs ott.

Valahol, méghozzá Wilfred Garniman számára könnyen elérhető helyen kell valami nagyszegű készpénznek lennie, amit valaki jól fel tud használni, ha magához veszi és más helyet talál neki. Lehet, hogy Wilfred Garniman egyszerűen magával

hordja, de az Angyal ezt nem tartotta valószínűnek. Úgy döntött, hogy a legvalószínűbb, hogy valahol a Harrow-i házban van, és hogy időt nyerjen, már úgy ment oda, hogy előre számba vette szóba jöhető rejtekhelyeket. Sok ilyen hely jutott eszébe, de aztán különböző okokból elejtette őket, egyiket a másik után. Végso megítélése abba a szobába vezette, ahol most eltöltött harmincöt percet, és ahol elhatározta, hogy még valamennyi időt eltölt.

Ez a Skorpió megszentelt barlangja és Wilfred erről nem fog megfélekedezni. Ez annak a szervezetnek a legbelső szentélye, amely tulajdonképpen nem is létezik. Wilfred esténként ott ül abban a székben az íróasztalnál, és arra gondol, hogy milyen csodálatos teremtmény is ő. Rápillant a berendezés valamelyik ártatlan részére, mely a titkos rejtekhelyét takarja, és boldogan gondol a levelekre és dossziéokra, amiket ott elrejtett, a pénzre, amit ezek már hoztak és még hozni fognak... Ott ül ez a kövér, nyálkás féreg...

Tekintetét ismét lassan végigvezette a szobán. A sima tapéta semmit sem rejthetett, kivéve a képek mögött, viszont ott már kipróbálta. Álcázott könyvek nem lehettek a szobában, mert valaki a személyzetből mindig kiemelhet véletlenül egyet közülük, s ráadásul már ellenőrizte is ezt, még a polcok hátsó falát is. Semmi nyom...

Az egész padlót szőnyeg borította, arra csak egy pillantást vetett; a Wilfred Garnimanról alkotott képébe nem illett olyasmi, hogy ez az úriember négykézláb csússzon-másszon a padlón. Az íróasztal minden fiókja nyitva volt és egyikben sem volt semmi, amivel bárkit is zsarolni lehetett volna.

Úgy tűnt, hogy kimerítette a lehetőségeket. Elgondolkozva nézett a kandallóra, de ezt már korábban is megtette. A kandalló nem illett az épület külső stílusához, sima modern építmény volt kék csempékből és bádogból, és nehezen lehetett bármilyen tárolót is beszerezni a nagyon is polgári vonalai mögé; vagy akár a szobában bármi mögé.

- Abszurd - mondta az Angyal álmosan.

Ott volt még Wilfred Garniman hálósobája, az Angyal már régen jegyzékbe vette, mint az egyetlen lehetséges alternatívát. De valahogy ez sem tetszett neki igazán. A szajré és a puplinpizsamák valahogy nem alkottak lélektanilag elfogadható kombinációt - főleg ha a pizsamába még beleképzeljük Wilfred Garniman termetét is, és megjelenését a Harrow-i kollégium öregdiákjainak nyakkendője nélkül. Ez a gondolat sem vezetett semmire. Ha viszont a szajré meg minden, ami csak hozzátartozik nincs a hálósobában, akkor a dolgozósobában kell, hogy legyen.

- Ez pedig - mormolta az Angyal -, abszurd...

A helyzetet egyre kevésbé érezte bosszantónak. Végül is annyira nem is fontos ez az egész. Ha jól meggondoljuk, Wilfred Garniman még kövérebb volt, mint Teal, detektíveknél az ember elnézőbben veszi az ilyesmit... Teal kövér, a Colos Harry colos, Patricia meg eljátszadozik a skorpiókkal. Ez mind, mind nagyon különös és szórakoztató, de kit érdekel ez, főleg a reggeli előtt...

9. Fejezet

Valahol a végtelen sötétségben megjelent egy parányi fehér folt. Száguldva jött, s ahogy közeledett, egyre nagyobb, egyre fehérebb és egyre rémisztőbb lett, míg végül már úgy tűnt, hogy megfojtja, szétmorzsolja, péppé nyomja és szétszórja az úrben. Felkiáltott, mire a hatalmas fehér égbolt felső része, mint valami redőny hátrazuhan és hirtelen vakító fény áradt a szemébe. A fehér jelenség alsó része nyirkosan tapadt az orrára és a szájára. A szúrós szag egészen a feje búbjáig hatolt és úgy égette a torkát, mint egy tűzcsóva. Kapkodta a levegőt, köhögött, fuldoklott, aztán megpillantotta Wilfred Garnimant.

- Halló, vén varangy - mondta az Angyal erőtlenül.

Mély lélegzetet vett, megpróbálta szellőztetni légjárataiból a kellemetlen, szúrós irritációt, amit a repülőso okozott. A feje kitisztult, szinte úgy érezte, mintha hideg szél fújt volna át rajta. a fény sem vakította már. Lepillantott és látta, hogy csuklóit és bokáit szorosan összekötözték.

- Ez egy igen hasznos kábítószerfajta, Wilfred - mormolta az Angyal fátyolos hangon. - Hogyan működik?

Garniman lassú, aprólékos mozdulatokkal összehajtogatta és eltette a zsebkendőjét.

- A nyomás, amit hátratámasztott feje a széktámlára gyakorolt szabaddá teszi a gáz útját - felelte nyugodtan. - Saját ötletem, fel vagyok készülve a nemkívánatos látogatók fogadására is. Egész gyenge nyomás is elegendő hozzá. Simon bólintott.

- Klassz kis berendezés - jegyezte meg. - Semmit nem vettem észre, bár arra emlékszem, hogy kissé idétlen dolgokat mondtam magamnak, mielőtt elkábultam. Szóval a kisember a saját, ragyogó ötleteit dolgozza ki... Wilfred, maga tényleg fejlődőképes.

- Magammal hoztam a partnernőmet is - szólt Garniman, mintegy mellékesen. Kövér kezeivel intett valamerre és az Angyal, ahogy arra fordult, meglátta Patriciát egy másik karosszékben. Pár másodpercig ránézett, aztán lassan újra visszafordult.

- Ezeknek a táncőrülteknek semmi se elég, mi? Most, gondolom, majd újra felhúzza a gramofont és újrakezdi... De ahogy nézem, kissé mintha elveszítette volna a lelkesedését...

Garniman leült az íróasztalhoz és kemény, kiismerhetetlen arcával az Angyal felé fordult.

- Láttam őt már korábban is, amikor magával táncolt a Jerichóban. Még jóval azelőtt, mint ahogy először találkoztunk. Én sose felejték el egy arcot sem. Miután sikerült rám akaszkodjon, egy kis időt azzal töltöttem, hogy megnyugtassam magam, nem tévedek-e. Ezután már egyszerű volt a megoldás. A cseppeket mindig magammal hordom - egy-két csepp a pezsgőben olyan hatást ad, mintha a hölgy részeg lenne. Minden különösebb beavatkozás nélkül magához fog térni néhány perc múlva, vagy legrosszabb esetben egy félóra múlva, attól függően, hogy milyen erőben van. - Wilfred Garniman húsos ajkai mosolyfélére húzódtak. - Alábecsült engem, Templar.

- Ez - mondta az Angyal -, majd még kiderül.

Mr. Garniman vállat vont.

- Szükséges, hogy elmagyarázzam magának, hogy elérkezett érdekes és kalandokban gazdag élete végéhez?

Simon megrándította a szemöldökét, és a száját gúnyosan félrehúzta.

- Nocsak, már megint? - sóhajtotta, és Garniman sima homloka ráncba szaladt.

- Nem értem.

- Persze, mert maga nem is került ki annyi ilyen helyzetből, mint én, vén csataló! - mondta az Angyal. - Én már össze se tudnám számlálni, hogy hányszor esett meg velem ilyesmi. Tudom, hogy ez most már kezd hagyományossá válni, de néha azért tarthatnánk egy kis szünetet. Ezúttal mi a program? Összekötözve berak a fürdőkádba, és rám eresztí a forró vizet, vagy áthajt a mángorlón és eltemet a biliárdasztal alatt? Vagy képes lenne kitalálni valami eredetibbet? Garniman gúnyosan meghajtotta a fejét.

- Bizzon benne, hogy kielégítőnek fogja találni az eljárásomat.

Rágyújtott egy cigarettára, felállt az íróasztaltól, aztán fölszedett egy kötelet a padlóról és Patriciához lépett. Az Angyal tovább folytatta, enyhe unalommal a hangjában.

- Vigyázzon, hogyan kötözi össze azokat a bokákat, Wilfred! Az a pókháló vékony selyem lábanként öt fontba került és leszalad rajta a szem, ha csak egy légy is rászáll! Ha már a témánál tartunk: ne is foglalkozzon azzal a hülyeséggel, hogy halál vagy megbecstelenítés. A kislány esetleg nem is akar meghalni.

Garniman nem felelt.

Folytatta a dolgát, nehézkesen és módszeresen, minden mozdulata közönyt és megfontoltságot tükrözött. Az Angyal, aki már sok csirkefogóval találkozott, és aki nem túlzott, amikor azt mondta, hogy az ilyen helyzet számára már minden újdonság erejét elvesztette, senkit sem tudott felidézni emlékében, aki ilyen szenvtelen lett volna, mint ez az ember. Találkozott már hidegvérű könyörtelenséggel és rideg szenvtelenséggel, de bármilyen megátalkodott is volt ez a magatartás, mindig átfeszült rajta a bosszúállásnak valamilyen szála. Wilfred Garniman semmi ilyesmit nem mutatott. Úgy dolgozott, mintha csak egy egérfogót állított volna fel és Simon Templar ösztönösen tudta, hogy nála ez nem póz, mint esetleg másoknál az lett volna. Ebből jött rá, hogy Wilfred Garniman örült.

Garniman végre elkészült és fölegyenesedett. Aztán még mindig némán karjaiba vette Patriciát és kivitte a szobából.

Az Angyal megfeszítette izmait.

Egész teste úgy megfeszült, mint az edzett acél, karján úgy kidagadtak az izmok, hogy a kabátujja majdnem szétrepedt. Egy pillanatig teljesen mozdulatlan maradt, kivéve a titáni feszülés rezdüléseit... Aztán elengedte magát és zihálva engedte ki a levegőt. Az angyali mosoly most kissé eltorzította arcát.

- Ez megnehezíti a dolgot - suttogta maga elé, de a négy fal nem felelt.

A kötél változatlanul szorosan tartotta a csuklóját.

Ha szabadabban tudott volna mozdulni, ezzel az erőfeszítéssel széttépte volna a kötelet, így azonban erejének csak negyed részét használhatta. A kötél is erős volt, új, másfél centi vastag, háromfonatú manila-kötél. A próbát már elvégezte, s most lazított. Ha tovább küszködik csak hiábavalóan pazarolja az erejét. És nem volt nála az apró kés sem, amit pedig rendszerint magával hordott az alsókarjára szíjazott tokban.

Nehézkesen ledobta magát a székből és odagurult az íróasztalhoz. Az asztalon volt a telefon, az Angyal térdére emelkedett és felemelte a hallgatót. A központ csak nagyon sokára jelentkezett. Megadta Teal otthoni számát és már hallotta is, hogy kimegy a csengetés, amikor Wilfred Garniman hangja megszólalt mögötte az ajtóban.

- Nocsak, maga ilyen aktív, Templar?

Átment a szobán és elrántotta a készüléket az Angyal elől. Egy-két másodpercig a fülén tartotta a hallgatót, aztán letette és a készüléket az asztal másik végére tolta.

- Ma este semmi se sikerül magának - mondta.

- De azt meg kell hagynia, hogy kitartóan próbálkozzom - mondta az Angyal vidáman.

Wilfred Garniman kivette a cigarettát a szájából. Kifejezéstelen pillantással méregette az Angyalt.

- Kezdem hinni, hogy a maga képességeit egy kicsit túlbecsülik. Maga azzal a reménnyel jött ide, hogy okmányokat talál vagy pénzt - esetleg mindkettőt. Egyik sem sikerült.

- Ööö... átmenetileg...

- Holott egy kis ötletesség sok kellemetlen tapasztalattól óvhatta volna meg, miközben annak a bútordarabnak egy teljesen másfajta funkciójával is megismerkedhetett volna.

Garniman a karosszékre mutatott. Hátrabillentette, kiszedett néhány szöveget és felemelte az alsó vászonborítást. Sötét acélajtó vált láthatóvá, három forgatható gömbbel a tetején.

- A széket is magam készítettem, ügyes darab, mi? - mondta, aztán úgy elhallgatott, mintha meg sem szólalt volna. - Akkor most lesz szíves csatlakozni a barátnőjéhez, Templar. Mit akar inkább, vigyem vagy inkább megy a saját lábán?

- Milyen messzire megyünk? - kérdezte az Angyal óvatosan.

- Csak néhány méterre.

- Akkor inkább a magam lábán megyek, köszönöm.

Garniman letérdelt és meglazította az Angyal bokáján a köteleket.

- Álljon fel!

Simon engedelmeskedett. Garniman megragadta a karját és kivezette a szobából. Végigmentek a hallon és átmentek egy alacsony ajtón a lépcsők alatt, aztán lebortorkáltak egy sor szűk lépcsőn. A lépcső alján Garniman kiemelt egy gyertyatartót egy falmélyedésből és az Angyalt egy rövid, kövel burkolt folyosón irányította.

- Tudja, Wilf' - mormolta az Angyal társalgási modorban -, ilyesmi kétszer esett meg velem az elmúlt hat hónapban és az eszköz mindkét esetben gáz volt. Ezúttal is gáz lesz, vagy eltér a szabályoktól?

- Nem gáz lesz - mondta Garniman röviden.

Olyan szenvtelen volt, mint egy jóllakott állat. Az Angyal vidáman csevegett tovább.

- Nem szívesen okoznék csalódást magának - ahogy a színésznő mondta a püspöknek - de ezúttal igazán nem tudok a kedvére tenni. Ezt meg kell értse, Wilfred. Még annyi tennivalóm van, mielőtt ez a kötet végéhez ér, és tönkre tenném az egész hatást, ha már az első sztoriban hagynám magam kinyíratni. Legyen már szíve, maga drága, vén szemétláda!

Garniman nem válaszolt, és az Angyal fölsóhajtott. A társalgási vígjátékban Wilfred Garniman lesújtóan gyenge produkciót nyújtott. A gyilkosság terén viszont elszomorítóan hatékonynak látszott.

Ekkor egy alacsony boltozathoz értek és az Angyal újra viszontlátta Patriciát.

A lány szeme nyitva volt és bátran nézett rá, parányi mosollyal az ajkán.

- Szevasz, haver!

- Szevasz, haver!

Ez volt minden.

Simon körülnézett. A padló közepén mély üreg tátongott, mellette nagy rakás

föld. Az egyik sarokban egy zsák fehérlett, mellette szabályos, kúp alakú homokhalom.

Wilfred Garniman monoton hangon elmagyarázta a dolgot.

- Itt valamikor kutat akartunk fúrni, de aztán abbahagytuk. A lyuk mindössze körülbelül három méter mély, nem töltöttük föl újra. Egészen ma estig... Felemelte a lányt, odavitte a nyíláshoz, térdre ereszkedett és leeresztette Patriciát az üregbe. Visszament az Angyalhoz, miközben leporolta a nadrágját.

- Továbbra is a saját lábát akarja használni? - kérdezte.

Simon odalépett az üreg széléhez és megfordult. Egy pillanatig a másik szemébe nézett; azok a szemek nem ismertek irgalmat. De az Angyal szeme is olyan kéken és hidegen villant, mint a sarki tenger.

- Maga egy túl hizlalt, pókhasú disznó - mondta. És ekkor Garniman durván belökte lyukba.

Wilfred Garniman ezután minden segítség nélkül levetette a kabátját, kikapcsolta a kezelőgombját, és fölhajtotta az ing ujját a könyöke fölé. Kinyitotta a zsák cementet, beleborította a lyukba, majd rálapátolta a homokot. Kezébe vett egy ásót, körülnézett aztán újra letette. Megfontolt, nehézkes léptei semmit sem változtak, ahogy kiment a pincéből és otthagya az égő gyertyát a padlón. Három-négy perc múlva visszajött, mindkét kezében egy-egy csordultig telt vizesvödörrel. Aztán folytatta szokatlan munkáját, néha egy-egy loccsantás vizet öntött az anyagokra, aztán gondosan megkavarta az ásóval.

Több mint félórát tartott, amíg az anyag kellően összekeveredett. Gyakorlatlan volt, de nem engedhette meg magának, hogy hibázzon. Az idő múltával már dőlt róla a veríték, makulátlan fehér galléra és inge mocskos ronggyá gyűrődött, ez azonban egyáltalán nem zavarta. Senki sem tudhatja, mi járt az eszében ezalatt, talán még maga sem tudta, mert az arca üres és kifejezéstelen volt.

Elernyedti izmai már fájtak, de nem tartott pihenőt. Odalépett a lyukhoz. A gyertya halvány fényében egy szabálytalan fehér foltot látott. Kiegyenesítette a derekát, aztán elkezdte belapátolni a földet. Ez meglepően hosszú időt vett igénybe, és Garniman erősen szuszogott, mire a kútnyílást nagyjából a padló magasságáig feltöltötte. Akkor ledobta az ásót és letaposta a felületet. Végül ráöntötte az előkészített cementet és elsimította a padlóval egy magasságban.

További egy órába telt, amíg megtöltötte a vödröket földdel, fölcipelte a lépcsőn ki a kertbe és rászórta a virágágyakra. Szeme pontosan észlelt minden részletet és megvolt a képessége, hogy összpontosítani tudjon arra, amit csinál. Az viszont kétséges, hogy egy futó gondolatnál többet áldozott volna tettének jelentőségére.

10. Fejezet

Mr. Teal számára, aki ezekben az időkben már majdnem olyan jól ismerte az Angyal szokásait mint a sajátjait, egész természetes volt, hogy a reggeli ideje Simon Templárnál úgy délelőtti tizenegy és délután egy óra közt zajlik le; ily módon nem meglepő, hogy amikor ezen a történelmi reggelen ellátogatott az Upper Berkeley Mews 7. szám alá, roppant megrázkódtatás érte. Amikor az ajtó kinyílt, néhány pillanatra legyökerezett a lába a lábtörlőn; olyan meglepő látványban volt része ugyanis, mintha az eget figyelve azt látta volna, hogy a Nagymedve cigánykereket vet, aztán négykézláb végigmászik a horizonton. Amikor összeszedte magát és követte az Angyalt a napaliba, úgy tűnt, mintha nem lett volna biztos abban, hogy nem öntik-e nyakon egy vödör vízzel valahonnan a magasból.

- Parancsoljon egy kis rágógumit, édes öregem - kínálta az Angyal vendégszeretően. Mr. Teal megállt az asztala mellett és ránézett.

- Most mi a nagy ötlet? - kérdezte gyanakodva.

Az Angyal elképedést mutatott.

- Miféle nagy ötlet?

- Siet az órája, vagy még le se feküdt?

Simon elvigyorodott.

- Egyik sem. Éppen utazni készülök és Patnak meg nekem rengeteg dolgunk van, jegyeket kell venni, külföldi bankszámlát kell intézni, meg csomó ilyesmi. - A cigarettájával intett Patricia Holm felé, aki cigarettázott és a Timest böngészte. - Pat, ugye már találkoztál Claud Eustace-szal? Mr. Teal vagyonát az Egyesült Gázművek részvényeivel szerezte. Mr. Teal - Miss Holm. Miss Holm - Mr. Teal.

Teal megfogta a mentolos rágógumi csomagot, amely az asztal közepén hevert, de aztán nyugtalanul letette ismét. Zsebéből előhúzta a sajátját.

- Azt mondta, hogy elutaznak? - kérdezte.

- Ezt mondtam. Teljesen kimerült vagyok, és pihenésre van szükségem. Tegnap ugyanis dolgoztam pár órát és az én koromban az ilyesmi már...

- Hova szándékozik utazni?

Az Angyal vállat vont.

- Thomas Cook majd csak kitalál nekünk valamit. Mi valamilyen kellemes, meleg éghajlatú szigetre gondoltunk. Talán a Kanári-szigetekre vagy a Baleárokra.

- És mi van a Skorpióval?

- Ja, igen! Persze, a Skorpió... Nos, a Skorpió egészen a magáé, Claud.

Simon rápillantott a kandalló párkányára és Teal követte a pillantását. A faborításban egy szúrás helye látszott, ott, ahol még nemrég a tűr állt ki belőle, de a papírok, amiket a tűr korábban odaszegezett, már eltűntek. Az Angyal a zsebéből húzta ki a papírköteget.

- És most akartam elballagni és befizetni az adómat - mondta könnyedén. - Nincs dolga véletlenül a Hanover Square környékén?

Teal elgondolkozva nézett rá, és dicséretére legyen mondva, úgy uralkodott magán, hogy egy arcizma se mozdult.

- Igen, magával megyek, és gondolom, meghívhatom egy pohár italra is - mondta. A pillantása az Angyal csuklójára esett.

- Kificamította a csuklóját, amikor az utolsó csöppet akarta kiönteni a hordóból?

Simon lehúzta a kabátja ujját.

- Az igazat megvallva ez égés - mondta.

- A Skorpió?

- Patricia.

Teal pillantása kissé új irányt vett. Ránézett a lányra, aki angyalian mosolygott rá. Teal újra az Angyalra nézett.

- Egy kis családi perpatvar? - kérdezte.

Simon arca sértődött szemrehányást fejezett ki.

- Mi nem vagyunk házasok! - mondta.

Patricia bedobta a cigarettát a kandallóba és közelebb jött. Egyik kezét tweed-kosztümje övébe akasztotta, a másikat Simon Templar vállára helyezte. És továbbra is angyalian mosolygott a detektívre.

- Tudja, az történt, hogy élve eltemettek bennünket - magyarázta egyszerűen.

- Igen, egészen a föld mélyébe, vagy valami ilyesmi - mondta az Angyal.

- Simon itthon hagyta a kését, de szerencsére még időben eszébe jutott az öngyújtója. Ő maga nem tudta elérni, így aztán nekem kellett megtennem.

- Ez csak egy apró jelentéktelen részlet - mondta az Angyal.

Kisméretű fényképet vett ki a zsebéből és átnyújtotta Tealnek.

- Ez a Skorpió útlevélképe, az íróasztala egyik fiókjában találtam, még mielőtt elkapott volna a legjobb kis trükkkel, amivel életemben eddig találkoztam. A dolgozósobájában lévő karosszék megérdemli, hogy detektívek vizsgálják meg, Claud. Ha lemegy a pincéjébe, akkor talál majd egy darab cementezett padlót, ami épp mostanában kezd megkötni. A feltételezés az, hogy Pat meg én vagyunk alatta. Erről jut eszembe - ha véletlenül fölásná abban a reményben, hogy ott talál bennünket, akkor valahol a mélyben meg fogja látni a második legjobb frakkingemet. Azt sajnos ott kellett hagynunk. Nem tudom, feltűnt-e már magának, hogy még a leghajlékonyabb gumiöltözék is úgy zörög, mint egy páncél, amikor az ember éppen zajtalanul akar mozogni?

Teal egy ideig szótlanul bámult rá.

Ezután elővette a noteszát.

A maga nemében ez volt az egyik leghősiesebb tette.

- Hol van ez a hely? - kérdezte.

- 28. Mallaby Road, Harrow. A név: Wilfred Garniman. Ami az inget illeti - ha kimosatja ott, ahol a saját estélyi ingeit szokta mosatni, és utána elküldi nekem Palmába, majd csak találok valami lehetőséget, hogy elégethessem.

Teal eltette a noteszát és ceruzáját.

- Nem akarok túl sok kérdést föltenni, de ha Garniman tudja, hogy maguk elmenekültek...

Simon a fejét rázta.

- Wilfred nem is sejti. Elment, hogy hozzon egy kis vizet a betonhoz, mi meg ezalatt eltávoztunk. Később még láttam, hogy a fölösleges földet felhordja, és a virágágyakra borítja.

Teal bólintott.

- Csak ezt akartam hallani - mondta és az Angyal mosolygott.

- Elvihetjük a kocsiival - javasolta udvariasan.

Az Angyal kocsijával mentek a Hanover Sqaure-re. Az Angyal jó formában volt. Ezt Teal abból tudta, ahogy vezetett. Teal nem volt éppen elragadtatva és még kevésbé volt boldog, amikor az Angyal ragaszkodott ahhoz, hogy felkísérje az adóhivatalba.

- Ragaszkodom a rendőri védelemhez - mondta. - A skorpiókkal el tudok bántani, de ha az adószedőkről van szó... Nem mintha olyan nagy lenne a különbség. Ugyanilyen fenyegető leveleket írogatnak, ugyanolyan irgalmatlanul nyúzzák meg a becsületes dolgozót, ugyanolyan csúf a pillantásuk, és...

- Rendben van - adta fel végül Teal.

Kiszálltak a kocsiból és követték Patriciát és így eljutottak a nyilvános irodába. Az Angyal megállt a magas pult előtt, amelynek az volt a feladata, hogy a hivatalnokokat megvédje áldozataik támadásától, és emelt hangon követelte, hogy azonnal vezessék Mr. Delborn elé.

Egyszerre csak egy ijedt emberke jött a pulthoz.

- Ön Mr. Delbornt óhajtja látni, uram?

- Pontosan.

- Igenis, uram. Milyen ügyben, uram?

- Betörő vagyok - mondta az Angyal ártatlan hangon.

- Igenis, uram. Milyen ügyben óhajtja látni Mr. Delbornt, uram?

- A jövedelemadóm befizetése tárgyában, fiacskám. Magát Mr. Delbornt óhajtom látni, senki mást! És ha nem kerülök elé azonnal, akkor nemcsak megtagadom, hogy egy fillér adót is fizessek, de darabokra szedem ezt az ocsmány irodát és eldugdosom a városi csatorna különböző járataiban. Egyébként ismeri Teal főfelügyelő urat? Bemutathatom önöket egymásnak - Mr. Teal - Mr. Veal, Mr. Veal...

- Lesz szíves elfoglalni azt a széket, uram?

- Természetesen - mondta az Angyal.

Már félig leért a lépcsőn, amikor Teal utolérte.

- Ide hallgasson, Templar - mondta Teal, nehezen szedve a lélegzetet -, én nem bánom, ha zsebre vágja a Skorpiót, de ha ezt valami humorizálásnak szánja... Simon letette a széket és megvakarta a fejét.

- De hát én csak az utasításnak engedelmeskedtem - mondta panaszos hangon. - Belátom, hogy ez egy kicsit furcsának tűnhet, de gondoltam, hátha Delborn irodájában nincs szék a látogatók számára.

Teal és Patricia valahogy eljutottak vele a lépcsősor tetejére, ahol Simon végre letette az eddig magával hurcolt széket, majd ráült és nem volt hajlandó egy tapodtat sem elmozdulni onnan.

- Na, én megyek haza - mondta végül Patricia.

- Hozz magaddal néhány narancsot, és ne felejtse otthon a kötésedet sem! Mikor nyitják itt az ajtókat?

A helyzetet az oldotta meg, hogy az elgyötört tisztviselő visszajött.

- Mr. Delborn fogadja önt, uram.

Átvezette őket a nyilvános irodán, aztán a terem végén kinyitott egy ajtót.

- Milyen nevet mondhatok, uram?

- Gandhi - mondta az Angyal és becsörtetett a szobába.

Aztán megállt.

Életében először Simon Templar egyszerűen kővé dermedt, úgy meglepődött. A maga nemében ez volt eddig a legelképesztőbb pillanat az életében. Csatát, gyilkosságot és mindenfajta hirtelen halálnemet is beleszámítva az életében előfordult legfalrengetőbb események is elhalványultak amellelt, amit ebben a pillanatban észlelt. Az Angyal mozdulatlanul állt, arcáról minden kifejezés eltűnt. Meg sem tudott szólalni, csak némán bámult.

Az íróasztalnál Wilfred Garniman ült!

Wilfred Garniman személyesen, úgy, ahogy az Angyal a Harrowban tett első látogatásakor megpillantotta, fekete zakóban, fekete nyakkendővel, a tökéletes hivatalnok százhusz centiméteres derékbőségével. Wilfred Garniman ott ült, s lélegzete éppúgy elállt, mint az Angyalé, de az élet színe eltűnt az arcából és durva ajkai elszürkültek.

Az Angyal végül megtalálta a hangját.

- Óh, hát tényleg maga az, Wilfred? - Szavai lágyan csörgedeztek a halálos csöndben. - Itt Simon Templar beszél. Nem a szelleme. Nem voltam hajlandó kísértetté lenni, bár eltemettek. Csakúgy, mint Patricia Holm, ő épp odakinn vár ebben a pillanatban, ha esetleg látni kívánná. És ugyancsak kint van Teal

főfelügyelő is, a zsebében az ön fényképével... Tudja, kedvesem, ez igen nagy megpróbáltatás nekem. Én odaigérttem magát Teal főfelügyelőnek, pedig a saját kezemmel kellene megölnöm. Elevenen elásta Patriciát, vagy legalábbis ezt akarta. És ráadásul maga volt az a hájas disznó, aki nem hagyott békén a görbelábú adójával! Nem csoda, hogy Skorpiónak állt a szabadidejében. Most már arra is fogadni mernék, hogy az egész disznóságot ebben a hivatalban kezdte el, és a tőkéjét abból szerezte, amit az emberekből kiszedett a hivatalos tudakozódás álcája alatt... És én még azért jöttem ide, hogy fizessek magának egyezerháromszázharminchét font tizenkilenc shilling és öt penny összeget a maga saját pénzéből, ami a speciális karosszékeében rejlő páncéldobozból származik! Észrevette Garniman mozdulatát, és hirtelen oldalra vetette magát. A golyó végül is leszedte a bőrt az egyik alsó bordája fölött, de ezt már csak később vette észre. Odaugrott a súlyos íróasztalhoz és megragadta a pereme alatt. Egy pillanatig közvetlen közélről Wilfred Garniman szemébe meredt, aki megpróbált felemelkedni a székéről. Garniman kezében újabb lövésre mozdult az automata pisztoly, miközben az első lövés hangja még a levegőben rezgett. Simon hallotta, ahogy a háta mögött zörögni kezd az ajtó. És akkor... Végül is abszurd lenne azt mondani, hogy felborította az asztalt. Ha csak valami ilyen gyenge dolgot tett volna, az Patricia, Teal meg a saját halálát jelentette volna. És ezt az Angyal nagyon jól tudta. Ahogy a többiek berontottak a szobába, úgy látszott, mintha az Angyal felkapta volna az íróasztalt, és iszonyú erővel a falhoz vágta volna. És az asztal pedig úgy sodorta maga előtt Wilfred Garnimant, mint legyet az ágyúgolyó. Tulajdonképpen ennyi volt az egész. Az Old Bailey-ben lefolytatott tárgyalásról szóló tudósítás körülbelül hat héttel később érkezett meg Palmába egy régi újság lapjain, amely Patricia Holm kezébe akadt egy reggel. Simon Templart a történet nemigen érdekelte, annál inkább a kép az újságlap felső részén. A fotóriporter tudása legrosszabbját adta: a becsületsértéssel is felérő kép az eset hőstét, Teal főfelügyelőt ábrázolta, aki nem is gyanítván, hogy rajtakapják amint a Newgate Street járdáján állva épp egy friss rágógumit töm a szájába, s közben olyan arcot vág, mint egy dühös tőkehal, melyet furcsa nyelvkinövés gyötör. Simon kívágta a képet az újságból, ráragasztotta egy levelezőlapra és Tealnek címezve postára adta. A kép alá a következő versikét kanyarította: "Claudia Eustace öröme - túláradó lehet-e? Lám a képe olyan víg. Mint orrában a kis polip. A jó rendőr ad magára: Nem látszik a mandulája!" A lapot a Scotland Yardon a rendőrfőnök helyettesének kézbesítették, aki híres volt csípős nyelvéről, így Tealnek napokig volt mit hallgatnia.

2. RÉSZ

Az egymillió fontos nap

1. Fejezet

A sikoly olyan hirtelenséggel tört fel és olyan gyorsan és hirtelen fojtódott el, hogy Simon Templar kinyitotta a szemét és egy pillanatig az az érzése volt, hogy csak álmodott.

A kocsí belsejében áthatolhatatlan volt a sötétség; a könnyű fagy vékony ködréteget borított az ablakokra, melyeken át csak néhány fának a sápadt égre kirajzolódó árnyékát lehetett látni. Órájának világító számlapja háromnegyed ötöt mutatott. Eszerint mindössze két órát aludt.

Az Angyal hétvégi látogatáson volt egy baráti háznál valahol Cornwall távoli szélén, majdhogynem Land's End vonalában, de már hét órával ezelőtt is kissé bágyasztónak érezte azt a három napot, amit a mézesheteiket éppen maguk mögött tudó ifjú pár társaságában töltött. Így hát kihozta a kocsit a garázsból és kihasználta a derült éjszakát a London felé vezető úton. Néhány mérfölddel Basingstoke után lehúzódt a padkára, hogy elfogyasszon egy szendvicset, meg egy cigarettát s aztán szundikáljon egyet. A cigaretta és a szendvics rendben el is fogyott, de az alvást úgy időzítette, hogy fél hétkor, amikor már reggeledik, akkor indul tovább, és tudta, hogy az előírányzottnál egy pillanattal sem fog tovább aludni.

Az ébredés nem is késett, de terv szerint korábban sem lett volna szabad bekövetkeznie. Az Angyal egy-két másodpercig mozdulatlanul ült és igyekezett kiszűrni a csendből a leghalkabb neszt is, amely talán választ adott volna a fejében motoszkáló kérdésre, és tudatát visszavitte volna arra a pillanatra, amikor fölébredt, s így talán képes lett volna felidézni a hangot, amire ébredt. Majd egy gyors, óvatos mozdulattal kinyitotta a kocsí ajtaját és kilépett az útra.

Azt már előbb felismerte, hogy a sikoly semmiképpen nem a képzeletében hangzott fel. A dobhártyája és az agya közt még mindig zengett a rémítő, sikoltó hang és az a szívet tépő felzokogás, amely még mindig mintha reszketésben tartotta volna a levegőt. Aztán futó lábak tompító zaja ütötte meg a fülét.

A kocsí árnyékában állt, orrába behatolt a hajnali hideg, nyirkos szaga és hallotta, ahogy a futó léptek közelednek az országút felől. Most, hogy már nem a kocsiban ült, világosan kivehető volt minden zaj. A környező csöndben olyan tisztán hallotta a lépteket, hogy szinte úgy érezte, látja is az embert, aki közeledik. És tudta, hogy ez volt az az ember, aki sikoltott. Ugyanaz a mindent elsöprő rémület, amely kihangzott a sikoltásból, vezette a futó lábakat is, ugyanaz a gyomorszorító iszonyat mozgatta az izmokat is. A vak, botladozó futás olyan ember fejvesztett menekülése volt, akinek az értelme összeomlott az átélt pokoli borzalmaktól.

Simon érezte, ahogy a tarkóján lassan felborzolódnak a rövid hajszálak. A következő pillanatban már meghallotta a menekülő ziháló lélegzetvételt is, de ő maga még a helyén maradt és várt. Kissé eltávolodott a kocsitól és most az ösvény sarkán, a főútvonaltól alig egy méternyire, az út melletti sövény teljes sötétségbe borította.

Elemi következtetés volt, ami azt tudatta vele, hogy nincs az az ember, aki így rohanna, ha nem volna a sarkában az a szörnyűség, ami elől menekül. És nincs ember, aki ilyen hangon sikoltana, hacsak nem érezné vállán a végítélet markolatát. Az Angyal tehát várt és figyelt.

A rohanó férfi elérte az ösvény sarkát.

Simon csak egy pillanatra figyelhette meg - középtermetű férfi, kabát nélkül, hátraszegett fejjel. Az ég halvány fénye alatt arca keskenynek és beesettnek látszott, az állát rövid, hegyes szakáll borította, szemei kimeredtek üregükből. Az ember végét járta. Tulajdonképpen már kétszáz méterrel előbb is a végét járta, de ahogy a sarokhoz érkezett, ereje végképp elhagyta. Úgy zuhant a földre, mintha csak kötelet feszítettek volna ki a lába előtt és már csak az üldözött élet végső ösztöne tette képessé arra, hogy beforduljon az ösvényre. Ott azután az Angyal izmos karja felfogta estében.

A férfi tágra nyílt szemmel bámult az Angyal arcába. Szája szóra nyílt, de nem jött ki hang a torkán. Aztán becsukódott a szeme, teste elernyedtt és Simon gyengéden leengedte a földre.

Az Angyal főlegyenesedett és ismét eltűnt a sötétben. Ahogy az ég kezdett kivilágosodni, az őt takaró sötétség még feketébb lett, viszont az árnyakon túl a halvány fény már láthatóvá tette az utat. Simon ekkor meghallotta, hogy

közeledik a másik ember is.

A lépések annyira nesztelenek voltak, hogy nem csodálkozott, hogy korábban nem vette észre. Most azonban már egyre tisztábban hallotta a lépteket, melyek kísérteties biztonsággal közeledtek a makadámon – és hirtelen mintha jeges víz csordult volna végig a gerincén, felismerte, amit eddig is sejtett: a közeledő lábak nesze mezítlábas embertől származtak.

Az ember elérte a sarkot, és Simon most már olyan világosan látta őt is, mint az előbbi, sőt világosabban. A hatalmas férfi egyenesen állt az ösvény torkolatánál és a sötétséget kémlelte. Az égből szivárgó halvány derengés megvilágította széles, fekete primitív vonású arcát és ezüstös visszfénybe vonta hatalmas, ébenszínű tagjait. Meztelen volt, csak egy ágyékkötő fedte és mellkasa lassan, egyenletesen emelkedett minden lélegzetvételnél. Az Angyal harmadszor is megborzongott, ezúttal attól a vadállati kegyetlenségtől, ami a remek felépítésű testből, a szétnyíló vastag ajkából és a szemek csillogásából sugárzott. Forró teste párologott a hűvös levegőben, s leheletéből a rothadó dzsungel szaga áradt. A néger észrevette az ösvényen fekvő alakot és vicsorogva előre lépett.

Ezt volt az a pillanat, amikor az Angyal hatalmas testi és lelki erőfeszítéssel megszabadult attól a hipnotikus varázstól, ami néhány pillanattal megdermesztette.

– Jó reggelt! – szólalt meg udvariasan. (Ez volt az első és egyben az utolsó udvarias szó, ami aznap elhagyta a száját.)

A néger abban a pózban maradt, amiben az Angyal hangjára megmerevedett, és tekintetét belefúrta a sötétbe, melyből egy ágyúgolyó lendületével vetődött rá az Angyal. Úgy vágódott ki a sötétségből, mintha épp abban a pillanatban öltött volna testet valahonnan a negyedik dimenzióból. A négernek nem maradt ideje, hogy bármit is tegyen, mert az Angyal rúgása pontosan a gyomra közepén találta el, olyan erővel, mely egyenértékű volt tíztonnányi víznyomással.

Ha ez a rúgás egy futball labdát ért volna, akkor a darabjai valahol Skóciában értek volna földet. Hatása egy emberi célponton bár nem volt ennyire látványos, de legalább olyan pusztító erejű volt.

Simon hallotta lába becsapódásának hangját, és látta, hogy az ember úgy tántorodik hátra, mintha csak egy hidraulikus faltörő kos találta volna telibe, aztán hallani lehetett, amint a levegő elszáll a tüdejéből, s aztán a néger úgy omlott össze az út közepén, mint egy vajból készült szobor a fűtött kemencében. Simon ezután kinyitotta a kocsis hátsó ajtaját, fölemelte a szakállas embert a földről és bedobta a párnázott ülésre, aztán becsapta az ajtót. Öt másodperccel később már a kormánynál ült és az önindító berángatta a hideg motort.

A fényszórók megvilágították a négert, amint éppen térdre emelkedik, aztán az Angyal félrerántotta a kormányt és gázt adott; aztán teljes sebességgel elszáguldott az országúton. Mintegy húsz méterrel arrébb az autólámpák egy egyenruhás rendőrt világítottak meg, aki kerékpárjáról leugorva kinyújtott karral ugrott az út közepére, Simonnak majd elakadt a lélegzete.

Egy pillanat alatt rájött, hogy az a sikoly, amely őt felébresztette, nyilván meglehetősen távolságra elhallatszott, és a rendőr magatartása azt a kíváncsiságot tükrözte, melyet kielégíteni e percben nem állt az Angyal szándékában.

Lassított, s a rendőr gyanútlanul a kocsis felé fordult.

Az Angyal azonban hirtelen gázt adott és dübörögve rohant a felkelő nap irányába, mögötte a rendőr elhaló ordítózásával.

2. Fejezet

Már teljes volt a nappali világítás, amikor az Angyal az Upper Berkeley Mews-re ért.

– Szia! – mondta Patricia. – Egy órával későbbre vártalak.

– Eredetileg én is akkorra terveztem az érkezést – mondta az Angyal.

Megcsókolta Patriciát, aztán megállt, sapkáját hátralökve, bőrkabátjával a vállán és lehúzta a kesztyűjét, miközben ajkán rejtélyes mosoly játszott.

– Hoztam neked egy új kis háziállatot – mondta.

Kinyitotta a hátsó ajtót és Patricia értetlenül pillantott be a kocsis hátsó részébe. Az utas még mindig eszméletlen volt, s mint egy múmia feküdt a plédben, melybe az Angyal beburkolta, fehér arca a kocsis teteje felé fordult.

– Hát ez meg kicsoda?

– Fogalmam sincs róla – mondta az Angyal egyszerűen. – De hogy mégis legyen neve, ha beszélgetünk róla, elkereszteltem Bepponak. Az ingén egy milánói cég címkéje van – ennél többet Sherlock Holmes sem tudna kikövetkeztetni. Eddig egy pillanatra sem volt annyira eszénél, hogy bármiféle információval is

szolgálhatott volna.

Patricia Holm felpillantott az Angyal arcába. Meglátta a harci villogást a szemében és az angyalság árnyékát a mosolyában. Oldalra hajtotta szőke fejét.

- Már megint belekeverednél valamibe?

- Némileg egyoldalú volt a dolog - mondta az Angyal szerényen. - Sambonak semmi esélye nem volt - igaz, nem is akartam esélyt adni neki. a sportszerűséget viszont szigorúan betartottam. Nem ütöttem övön alul - az öv ugyanis valahol a bokája magasságában volt.

- Kiről beszélsz?

- Hát erről sincs információ. De hogy róla is tudjunk beszélni, nevezzük őt el, mondjuk Néger Spirituálénak. És most figyelj!

Simon megfogta Patriciát a vállánál, és maga felé fordította.

- Valahol Basingstoke és Witney közt - mondta -, valamilyen vicces játék folyik, ami nagy valószínűséggel érdekelni fog bennünket. Életemben most az egyszer teljesen ártatlanul keveredtem bele, de nincs idő, hogy ezt most részletezzem neked. Ebben a pillanatban csak az a lényeg, hogy az a zsaru, aki két perccel lemaradt arról, hogy hasznossá tegye magát, felírhatta a kocsim számát. Beppoval a hátsó ülésen nem állhattam meg beszélgetni vele, így gondolhatod, milyen borzasztó következtetésekre juthatott! Amiben persze igaza van, csak nem úgy, ahogy ő gondolja. Húsz méterrel arrébb volt egy telefonfülke, és ha a Néger Spirituálé nem fojtotta meg, akkor a zsaru már legalább egy órája leadta Londonnak a számomat, és Teal, mielőtt kihúzták az ágyából, azonnal rárepül a nyomra. Na már most; amit tudnod kell: én abban a pillanatban érkeztem meg és a kádban ülök. Ezt a jó hírt közöld mindenkivel, aki csak telefonál vagy látogatóba jön. Ha látogató jön, lógass ki egy törülközőt az ablakon.

- Hová mész most?

- A Berkeley-be, ahol elhelyezem a beteget. Csak azért álltam meg, hogy megmondjam neked, mihez tartsd magad. - Simon Templar rágyújtott egy cigarettára. - Rögtön jövök vissza - mondta, és beült a kormánykerék mögé. Néhány másodperccel később a kocsi már a Berkeley Streeten volt, ő maga pedig a forgóajtón át belépett a szállodába.

- Egy barátom karambolozott - mondta energikus hangon az álmos portásnak a recepcióban. - Egy szobát kérek neki most rögtön, az orvost meg tizenegy órára hívják. Lenne szíves kiküldeni két embert, hogy behozzák? A kocsi az ajtó előtt áll.

- Száznegyvennyolcas - mondta a portás, miközben a szempillája se rebbent. Simon ellenőrizte, ahogy az eszméletlen embert felviszik az emeletre, gazdagon végigborravalózta mindazokat, akik részt vettek a szállításban aztán becsukta mögöttük az ajtót.

Akkor kirántott a zsebéből egy keskeny, nikkelezett tokot, amit a kocsi oldalzsebéből vett ki, lecsapta egy ampulla nyakát és felszívta a fecskendőbe az ampulla szintelen tartalmát. Pártfogoltja még mindig aludt a kimerültségtől, de Simon nem lehetett biztos abban, hogy meddig fog ez tartani. Ezért aztán maga akarta biztosítani az időt, ezért a férfi mozdulatlan karjába szúrva beadta a teljes mennyiséget.

Azután becsukta és bezárta maga mögött az ajtót és gyorsan lement a lépcsőn.

Lenn a portás megállította.

- Milyen nevet írok be, uram?

- Teal - mondta az Angyal fanyar humorral. - Mr. C. E. Teal. Majd később ő maga írja alá a vendégkönyvet.

- Igenis, uram... ööö, Mr. Teal-nek nincs poggyásza, uram?

- Ezzel ne törődjön. - Egy vadonatúj tíz fontos bankjegy került a pultra. - Ennyit előlegként - mondta az Angyal. - És gondja legyen rá, hogy az orvos itt várjon engem tizenegykor, mert ha nem, akkor kapom a szálloda tetejét és megkoronázom vele.

Viesszament a kocsihoz. Amikor másodszor is befordult az Upper Berkeley Mews-ra, látta, hogy első hazatérése épp időben történt. De ez nem lepte meg, mert a menetrendet szinte másodpercre számította ki. Mindjárt látszott a fehér színű figyelmeztető jel az emeleti ablakban, úgyhogy hirtelen elfordította a kerekeket, és az utcán keresztbe fordulva megállt. Egy pillanat alatt kiugrott a kocsiból, kinyitotta a garázsajtót és további néhány másodperc múlva a kocsi már benn is volt a garázsban.

Az Angyal anélkül, hogy a tény hírét közzé tette volna, az Upper Berkeley Mews egyik teljes oldalának birtokába került, és a háztömbön néhány érdekes

szerkezeti módosítást hajtatott végre, amiről azonban senki sem értesítette a londoni körzeti tanácsot, sem annak építészeti osztályát. Ez a nagy munka még nem fejeződött be ugyan, de részben már alkalmas volt arra, hogy céljának eleget tegyen.

Simon egy létrán fölment a garázs fölötti üres szobába, melynek egyik sarkában már egy kezdetleges lyukat vertek ki. Ezen átjutott egy hasonló szobába, melynek a végén ismét nyílás volt a falon. Ily módon gyorsan áthaladt az 1-es, 3-as és 5-ös épületen, míg végül az utolsó nyíláson át egy függöny mögött bejutott a 7. sz. házba, éppen a saját hálósobájába.

Nyakkendőjét addigra már lehúzta, az ingét kigombolta, s pillanatok alatt letépte magáról ruházata többi részét is, majd bevonult a fürdőszobába. A kádat Patricia már teleeresztette vízzel.

- Ez a lány igazán mindenre gondol! - sóhajtott a Angyal boldog mosollyal. Mint egy vidra, siklott bele a fürdőbe, alámerült, s ugyanazzal a mozdulattal rögtön ki is jött belőle, miközben kirántotta a dugót. További két másodperc múlva már belebújt kék fürdőköpenyébe, felkapott egy törülközőt és egy pár jól kitaposott papucsban leballagott a lépcsőn, s ártatlanul dúdolgatva beténfergett a nappali szobába.

- Sajnálom, hogy megvárakoztattam, édes öregem - mormolta. Teal főfelügyelő fölemelkedett egy karosszékből és végigmérte őt.

- Jó reggelt - mondta Mr. Teal.

- Gyönyörű reggelünk van, nem? - mondta az Angyal barátságosan.

Patricia egy másik széken ülve cigarettázott. Bár az illendőség szerint csevegéssel kellett volna elszórazkottassa a látogatót, az Angyal, aki érzékenyen reagált a légkörre, mégis nyomasztó csöndet észlelt, amint belépett. Ez azonban nem zavarta. Fölemelte az ezüstdíszű egy tál sonkástojsárról és várakozásteljesen szippantott.

- Ugye, nem zavarja, ha eszem, Claud? - mormolta.

A detektív nyelt egyet. Ha soha nem lett volna szükség arra, hogy hivatalos minőségben interjúvolja meg az Angyalt, tulajdonképpen elég nyugodt életet élvezhetett volna. Eredendően nem volt izgulékony természetű, de ezek az interjúk valahogy soha nem úgy alakultak, mint ahogy ő szerette volna.

- Hol volt tegnap este? - kérdezte.

- Cornwallban - felelte az Angyal. - Elragadó környék. Rengeteg a szabad terület. Ismeri azt a vidéket?

- És mikor jött el onnan?

- Kilenc óra ötvenkét perckor, pontosan.

- Láttá valaki, amikor eljött?

- Aki zárásig fennmaradt, az láthatta, amikor elindultam. A férfi lakosság egy része már valamivel korábban kimerült és visszavonult, a többiek viszont még mindig lelkesek voltak, csak már nem láttak olyan jól. Heten pedig a kanyarójárvány miatt estek ki a mezőnyből.

- És hol volt ma reggel háromnegyed öt és öt között?

- Úton voltam.

- Valahol Wintey közelében?

- Körülbelül arra felé...

- Észrevett ott valami különösét?

Simon összeráncolta a homlokát.

- Még most is magam előtt látom... Napkelte előtt alig egy órával lehetett. Az alvó mező még mindig az éjszaka varázslatának hatása alatt nyugodtan terült el a halványan világosodó égbolt alatt. A békés tájkép fölött a közeledő reggel várakozása lebegett. Az egész világ olyan volt, mint egy várakozó mennyasszony, aki vőlegénye közelgő lépteit lesi, vagy a reggeli sültkolbászt...

Teal dühödten mozdulattal harapott a rágógumiba.

- Hát ide hallgasson! - vicsorgott. - Wintey közelében ma reggel háromnegyed öt és öt között egy rendőr meg akart állítani egy Hirondelet, amin a maga rendszáma volt, az meg egyenesen elhajtott mellette.

Simon bólintott.

- Hát igen, az én voltam - mondta ártatlan hangon. - Siettem. Gondolja, hogy eljárást indítanak ellenem?

- Ennél többet is gondolok. Rövid idővel azelőtt, hogy maga ott elhajtott, a rendőr egy sikoltást hallott...

Simon megint bólintott.

- Persze, én is hallottam. A baglyok néha olyan furcsa hangot hallatnak. A

rendőr azt szeretne volna, ha megfogom a kezét és bátorságot öntök belé?

- Nem rikoltozott ott semmiféle bagoly...

- Nocsak? Maga is ott volt?

- Én a rendőr telefonjelentését kaptam meg.

- Valamire az is jó lesz. - Az Angyal kinyitotta a száját, s kellő arányban belehelyezett egy adag tojást, sonkát meg vajás pirítóst, majd felállt. - Na, most viszont maga hallgasson ide, Claud Eustace! - Kissé megbökte a detektív gyomrát a mutatóujjával. - Van magának elfogatási parancsa, hogy idejön, és keresztkérdéseket tesz fel nekem ezen az istentelen hajnali órán? Vagy ami azt illeti bármilyen más időpontban?

- A kötelességemhez tartozik...

- Tartozik ám a kertész nagynénikéje disznájának boldogabbik végéhez! De ezt most hagyjuk egy pillanatra. Van bármiféle büntény, amit maga a sanda képzeletével ki tud találni, és rám tud kenni? Nincs! De én értem, hogyan működik az, amit maga az agyának nevez. Egy falusi zsaru úgy vélte, hogy egy sikoltást hallott ma reggel Hampshire-ban és miután én véletlenül éppen ugyanabban a megyében autóztam, maga máris azt gondolja, hogy valami közöm lehet hozzá. Ha valaki mondjuk egy hamis shillinget talál egy blackpooli automatában, akkor a maga első gondolata az, hogy nem voltam-e én valahol kétszáz kilométeres körzetben azon a vidéken, az eseménytől számított hat hónapon belül. Vagy kihúznak egy vízbefúlt embert az óceánból Boston közelében, és ha maga hírét veszi, hogy én ugyanakkor az óceánnak a partján tartózkodtam Biarritzban két évvel azelőtt...

- Soha életemben...

- De bizony, hogy mindig! De mondok mást. Magának nincs házkutatási parancsa, de ettől most eltekintünk. Van kedve fölmenni, végigvizsgálni a ruháimat, hogy nem talál-e köztük olyat, amin vérfolt van? Nyugodtan megteheti, szívesen látjuk. Akar bemenni a garázsba, megnézni a kocsit, hogy nincs-e valamilyen holttest a hátsó ülés alatt? Tessék csak! Érezze otthon magát! Egyet azonban vegyen tudomásul - az Angyal mutatóujja ismét Teal mellénye felé irányult -, fogadja el a meghívásomat, végezze el a kutatást, de ha nem talál semmit, ami igazolná a gyanúját, akkor higggye el, azt fogja kívánni, hogy az apja inkább agglegényként halt volna meg, ami egyébként nem is lenne olyan lehetetlen. Maga kezd egyre bosszantóbb jelenséggé válni, Claud és közlöm magával, hogy ebből most már elegendem van. Ha csak egy fikarcnyi okot is ad rá, én lassú tűzön pirítom meg magát, aztán fölküldöm egy ballonnal az égbe, de amikor onnan lepottyán, akkor nem sok marad magából. Megértette?

Teal nyelt egyet.

Templomi angyaloka képe valamivel vörösebb lett és úgy kászálódott föl, mint egy iskolakerülésen kapott gyerek. De a viselkedésében csak ez volt gyermeki, és erről nem tehetett. Mélyen belenézett az Angyal vibráló, gunyoros, kihívó kék szemébe és pontosan értette, miről van szó.

Claud Eustace Teal főfelügyelő bólintott.

- Természetesen - morogta -, ha így fogja fel a dolgot, akkor nincs mit mondani.

- Nincs is - mondta az Angyal röviden -, és ha volna valami, azt én mondanám.

Fölemelte a detektív keménykalapját, leporolgatta a törülközőjével és átnyújtotta neki. Teal elvette, megnézte és felsóhajtott. És még akkor is sóhajtozott, amikor az Angyal megfogta a karjánál és udvariasan, de határozottan kikísérte az ajtóhoz.

3. Fejezet

- Ha még ez sem rázza föl Claud Eustacet - mondta az Angyal vidáman, ahogy visszatért, hogy folytassa megzavart reggelijét -, akkor erre csak egy földrengés képes, semmi más.

Patricia új cigarettára gyújtott.

- Hacsak el nem túloztad a dolgot - szölt. - Qui s'excuse, s'accuse...*

- És: Honny soit qui mal y pense!** - mondta az Angyal még vidámabban. - Nem, drágaságom, ez a kitörés már régen előkészületben volt. Az utóbbi időben túl sokszor hozott már össze a sors Claud Eustace-szal, és úgy érzem, a Teal-ugrató szezon épp most jön lendületbe.

- Hogy is van ez a történet Beppoval?

Simon nekilátott a második tojásnak.

- Ja, persze! Hát szóval, Beppo...

Elmondta Patriciának amit tudott, és meg kell jegyeznünk, hogy a lány el is hitte neki. A történet a hozzáfűzött megjegyzésekkel és cifrázásokkal, továbbá a

pirítós meg a narancsíz egyszerre fogyott el. Patricia most már annyit tudott, mint az Angyal, ami nem volt éppen sok.

- Viszont nemsokára jóval többet fogunk tudni - mondta Simon.

Elszívott egy-két cigarettát, átfutotta az újságban a főcímeket s újra fölment a szobájába. Elvégzett néhány súlyzógyakorlatot, aztán megborotválkozott, s ezúttal hosszabb időt töltött a kádban, énekszó mellett. Mire mindennel végzett, úgy érezte, elég jó erőben van ahhoz, hogy akár három nehézsúlyú bokszzal is megküzdjön. De mert éppen nem állt, ki senki, összevágotta a holmiját, aztán sietség nélkül felöltözött és teljes napsugaras mivoltában visszament a nappaliba.

- Kóktél Brutonnál, háromnegyed egykor - mormolta, aztán elment.

Ekkor - ha valakit érdekelne - pontosan 10.44-et mutatott az óra, és az Upper Berkeley Mews járókelői jól észrevehető taggal megsaporodtak. Ez azonban nem lepte meg az Angyalt. Megesett ez már máskor is, amikor néha-néha kitört a detektívózis, ami hellyel-közzel el szokta kapni Teal főfelügyelőt. És a reggeli rövid, de kiadós kölcsönös tréfálgatásuk után Simon Templar csalódottnak is érezte volna magát, ha nem látja jelét annak, hogy ismét felüti a fejét a betegség.

Az Angyal ez nem is zavarta. Udvariisan megemelte a kalapját és az sem izgatta, hogy a járókelőnek álcázott detektív levegőnek nézte. Zavartalanul ballagott nyugati irányban a Mayfair rövid mellékutcáiban, míg végül a legkisebben elkapta az egyetlen arra járó taxit, amivel elhajtott, zsebkendőjével integetve közben az ablakon át. A mérgében füstölgő detektív ott maradt a járda szélén, s őrvongva kutatott másik taxi után, hogy követhesse Simont, azonban másik taxinak nyoma sem volt a környéken.

A Piccadilly és Dover Street sarkán az Angyal kifizette a taxit, aztán visszasétált a Berkeley Piccadilly felőli bejáratához. Bár még mindig hiányzott néhány perc a tizenegy órához, azonban a portásra kellő hatással volt az Angyal korábbi határozott fellépése, így az orvos már ott várta a recepciónál.

Simon kalauzolta a doktort, de maga is megdöbbsen, amikor segített a beteg ingét levenni.

Néhány pillanatig szó nélkül nézték; akkor a doktor, akinek rózsás képe némileg elhalványult, odafordult hozzá:

- Úgy értesültem, hogy a barátja balesetet szenvedett... - mondta egyenesen és az Angyal bólintott.

- Minden bizonnyal valami kellemetlenség történhetett vele. Kérem, folytassa a vizsgálatot.

Rágyújtott, majd az ablakhoz ment és gondolataiba mélyedve nézett le a Berkeley Streetre. A doktor odament hozzá.

- Ahogy látom, a barátja már kapott egy injekciót scopolamin és morfium keverékéből - ezt hívják félaltatásnak. A sérüléseit ön is látta, én sem találtam egyebet.

Az Angyal bólintott.

- Az injekciót én adtam neki. Most már nemsokára föl kell ébrednie. Ön szerint szanatóriumba kellene vinni?

- Erre nem hiszem, hogy szükség lesz, hacsak ő maga nem akarja, Mr...

- Travers.

- Mr. Travers. Ápolónőre persze szükség volna.

- Azt elintézem.

A doktor bólintott.

Azután levette orráról a csiptetőt és egyenesen az Angyal szemébe nézett.

- Feltételezem, hogy ön tudja, hogyan szerezte a barátja a sérüléseit?

- Bizonyos elképzelésem van róla. - Az Angyal levette a hamut a cigarettájáról.

- Úgy vélem, korbáccsal verhették és forró vassal is próbálkoztak, hogy szóra bírják.

A doktor ujjhegyeit egymáshoz érintette és megrebbent a szeme. - Nyilván ön is elismeri, Mr. Travers, hogy a körülmények... hm... kissé szokatlanok.

- Ezt akár kétszer is elmondhatja, és még mindig nem vádolhatja senki sem túlzással - mondta Templar teljes meggyőződéssel. - De ha a dolog zavarja a hivatásbeli lelkiismeretét, csak azt mondhatom, hogy én is ugyanolyan sötétben tapogatózom, mint ön. A balesetet csak a lentiek megnyugtatóására mondtam. Az igazság az, hogy barátunkat az út szélén találtam virradatkor és úgy is mondhatnánk, elkezdtem intézkedni. A rejtély minden bizonnyal tisztázódni fog majd a maga idejében.

- Nyilván érintkezésbe lépett már a rendőrséggel...
- Egy detektívvel már beszéltem, s ő nyilván mindent megtesz, amit lehet - mondta az Angyal az igazságnak megfelelően. Kinyitotta az ajtót és kifelé terelte a doktort. - Akarja ma még látni a betegét?
- Alig hinném, hogy erre szükség lesz, Mr. Travers. A kötést cserélni kell ma este - de ezt az ápolónő elvégzi. Én majd eljövök holnap reggel...
- Nagyon köszönöm. Ugyanebben az időben várom. Viszontlátásra!

Simon megszorította a doktor kezét, elkísérte a felvonóhoz és addig nézett utána, amíg el nem tűnt.

Azután visszament a szobába. Kitöltött egy pohár vizet, és leült az ágy melletti székre. A beteg nyugodtan aludt. Simon rápillantott az órájára és várta, hogy az altató hatása természetes útján megszűnjön.

Negyed órával később éppen elnyomta második cigarettáját, amikor a beteg megmozdult és felnyögött. Sovány keze felkúszott a torkához, szeme sarkát oldalra fordította és szemhéja megremegett. Amint Simon fölé hajolt, és meghallotta, amint az első szó elhagyja az ajkát.

- Acqua...

- Hát hogyne, testvér. - Simon megtámasztotta a férfi fejét, és szájához tartotta a poharat.

- Mille grazie.

- Prego.

Az idegen ismét visszahanyatlott. Aztán lassan kinyitotta a szemét és az Angyalra nézett.

Néhány másodpercig nem mutatkozott semmi kifejezés sem a szemében - úgy bámult, mint egy világtalan. Azután pillantása lassan megtelt rémülettel, hátrahőkölt és vékony, hörgésszerű hang tört fel a torkán.

Simon megmarkolta a karját és rámosolygott.

- Non tema. Sono un amico. Ne féljen. Jóbarát vagyok.

Némi időbe telt, amíg az ember valamennyire, de még mindig hitetlenkedve megnyugodott.

Azután megszólalt, még gyenge, de már egészen más hangon.

- Quanti ne abbiamo quest'oggi? (Milyen nap van ma?)

- E il due ottobre. (Október másodika.)

Kis szünet után az idegen megkérdezte:

- Megmondaná a nevét?

- Templar - Simon Templar.

Megint szünet következett. Azután az idegen ismét odafordult és ránézett az Angyalra. És most már csaknem tökéletes angolsággal szólalt meg.

- Már hallottam önről. Úgy nevezték...

- Sokféleképpen neveztek már. De az régen volt.

- Hogyan talált rám?

- Nos - inkább ön talált énrám.

Az olasz végighúzta kezét a szemein.

- Most már emlékszem. Menekültem. És elestem. Valaki elkapott... - Hirtelen megragadta az Angyal csuklóját. - Őt... őt is látta?

- Azt a másik úriembert? - mondta Simon könnyedén. - Persze, hogy láttam. Ő is meglátott engem, csak nem elég korán. Találkoztunk egymással...

A reszkető ujjak elengedték Simon csuklóját. Az idegen mozdulatlanul feküdt és szaggatottan szedte a levegőt.

- Voglia scusarmi. Mi vergogno. (Elnézést, szégyellem magam) - mondta végül.

- Non ne val la pena. (Szóra sem érdemes).

- Mintha egy szörnyű álomból ébrednék. És még most is... - Az olasz lepillantott a kötésre, mely egész felsőtestét beborította és megborzongott. - Ön kötözött be?

- kérdezte.

- Nem én - a doktor.

Az idegen körülnézett a szobában.

- És ez...

- Ez a Berkeley szálloda, Londonban.

Az olasz bólintott. Nehezen nyelt egyet, Simon újra megtöltötte a poharat és odaadta neki. Ezután olyan hosszú csend következett, hogy Simon már azt hitte, a beteg újra elaludt. Óvatosan felállt a székről, de az olasz felocsúdott és megragadta a kabátujját.

- Várjon! - A hangja most már józan és nyugodt volt. - Beszélnem kell önnel.

- Hát persze. - Simon rámosolygott. - De most akar beszélni? Nem volna jobb, ha

pihenne egy kicsit - és talán enne is valamit?

Az olasz tagadólag rázta a fejét.

- Majd azután. Kérem, üljön le.

Simon Templar leült.

És hallgatta, szinte mozdulatlanul, miközben a percmutató teljesen megkerülte az óráján a számlapot. Figyelmét teljesen összpontosítva hallgatott, mialatt az olasz rövid, pontos mondataiból olyan légkör és olyan történet alakult ki, amilyenre álmában sem gondolt volna.

Már elmúlt egy óra, amikor lassan lement a lépcsőn, miközben a történelem egyik legnagyobb büntetnének leírása úgy pergett a fejében, mint egy óriási dinamó motorja.

Elmerülve mindabban, amit hallott, úgy lépett ki a Berkeley Streetre, mint egy alvajáró. S így csaknem beleütközött valakibe, aki éppen akkor ballagott a Piccadilly felé. Bocsánatkérést mormolva szórakozottan regisztrálta a színpompás együttest: lilás öltöny, citromsárga kesztyű, aranyfogantyús sétapálca, levendulaszínű ing, pöttyös nyakkendő, és...

Az Angyal pillantása egy másodpercig elidőzött a járókelő arcán. Aztán elmentek egymás mellett, a felismerés legcsekélyebb jele, szempillájuk egyetlen rezzenése nélkül. Az Angyal azonban tudott valamit.

Tudta, hogy a vad és kegyetlen fekete márvány arc csak az az arc lehetett, melyet aznap hajnalban látott először életében. Ugyanilyen biztosan tudta azt is, hogy a fekete archan csillogó szemek őt is felismerték, ugyanakkor, amikor ő is felismerte a másikat, aki épp úgy nem árulta el azt, amit tudott.

Ahogy Simon befordult a Berkeley Square-re és belépett a Bruton Club kapuján tudta - bár nem nézett vissza - hogy a fekete szemek pillantása minden lépését követte.

4. Fejezet

Patriciát az Angyal már gondtalan jókedvű mosollyal köszöntötte.

- Szeretnék - mondta -, három dupla Martinit egy nagy pohárban. Csak épp, hogy bevonja a gyomorfalamat. Utána már majd csak el tudok bánni a szomszúsággal, melynek eloltásához legalább két hordó pilseni kell.

- Egyetlen Martinit ihatsz, utána ebédelünk - szólt Patricia.

- Lelketlen vagy - sóhajtott a Angyal.

Patricia letette a magazint, amit eddig lapozgatott.

- Mi újat tudsz mondani? - kérdezte.

- Bepporól? Ó, vele kapcsolatban egész csomó újdonság van. Például: Beppo nem kisebb személyiség, mint Fortezza hercege és ő az Olasz Bank ügyvezető elnöke.

- Mit mondtál? Hogy kicsoda?

- Az Olasz Bank ügyvezető elnöke. De ez még a felét se jelenti a történetnek. Pat, egyetlenem, már az elején megmondtam neked, hogy ez a játék nem babra megy, és szavamra így is van. - Simon ráfirkantotta a nevét a számlára, majd hátratámaszkodott és elmerengve nézegette a poharát. - Nem emlékszel, mintha nemrég azt olvastad volna az újságban, hogy az Olasz Bank egy sorozat teljesen új és eredeti bankjegyet szándékozik kibocsátani?

- De rémlik, hogy láttam valami ilyesmit.

- Így is történt. Szerződést kötöttek az egyik legnagyobb itteni nyomdával, a Crosby Dorman céggel - ők nyomják féltucat kisebb ország bankjegyeit és postabélyegeit. Beppo kötötte meg az üzletet. A közelmúltban hozta el a nyomólemezeket és adta át a megrendelést, és most egy héttel ezelőtt ismét eljött, hogy átvegyen három millió font értékű színes papírt egy bádoggal bélelt ládában.

- És?

- Mondom tovább. További egy millió font értékű stexet rendelnek meg; emellett, azonban ez külön dobozba kerül. Ezt is hivatalos papíron rendelik meg, Beppo saját aláírásával, mely a papír délkeleti sarkán található. Közben Beppo lebetegszik. Az első láda kincset tehát az arany gálya nélküle viszi el, katonákkal, a titkos szolgálat ügynökeivel, fülíg és azontúl is fölfegyverzett detektívekkel körülvéve. Egy másik aranyos levélke eközben elnézést kér Beppo távollétéért és utasítja az öröket, hogy végezzék csak nyugodtan a dolgukat; egy harmadik levél meg elmagyarázza a körülményeket a banknak azonos szavakkal...

Patricia fölegyenesedett.

- És a láda üres?

- A ládát hidraulikus sajtóval préselték szorosan tele, egészen a pecsétviaszig, a számlában szereplő valódi termékkel.

- Dehát...

- Dehát ez nyilvánvaló. A ládának ki kellett jutnia. Az újonnan kibocsátott bankónak el kellett terjednie. Már három napja a piacon is van. Ezzel megvan az alap a nagy fogáshoz. Ez a második láda, benne körülbelül egymillió darab százlírás, amit azonos értékű fontra lehet beváltani. És az Olasz Bank teljes igazgatósága, az összes pénztáros, irodaszolga és portás, az egész éberségi banda, a katonák, a titkosszolgálat ügynökei, a detektívek, fűlig és azontúl fegyverben, annyit sem tudnak ennek a milliónak a létezéséről, mint a Kalifa mosónőjének meg sem született leánygyermeké.

Patricia döbbsen nézett rá.

- És szerinted Beppo ebben benne volt?

- Neked úgy tűnik? - Simon Templar Patricia felé fordult, egyik szemöldökét felhúzta, miközben cigarettafüst kígyózott az ajkai közt. - Bárcsak láttad volna! Persze hogy benne van. A banda átadta a négernek, és az addig cirógatta, amíg mindent aláírt. Ha elmondanám, mit műveltek vele, nem sürgetné az ebédet. - Az Angyal egy pillanatra kissé összeszorította a száját. - Beppo teljesen darabokra törött, majd ha látod, fogod tudni mitől. Mint az édes testvérei, olyanok voltak hozzá.

Patricia gondolataiba mélyedt míg az Angyal kiitta poharát. Aztán azt kérdezte:

- Kikből áll ez a banda?

Simon a szája sarkába csúsztotta a cigarettát.

- Maga a banda elég vegyes. De a hangadó egy Kuzela nevű pali. Vele eddig még nem találkoztunk, de most már hamarosan megismerkedem vele.

- És a pénz...?

- Ma adják át Kuzela embereinek. - Az Angyal az órájára nézett. - Már át is adták. És huszonnégy órán belül elrepülnek a csomagok az ügynökeihez Párizsba, Berlinbe, Bécsbe és Madridba. Egy héten belül pedig aztán visszaáramlik hozzá ugyanezen az úton, szép nagy kötegekben a hiteles, valódi frank, márka, és peseta. És közben egy millió, tökéletes, valódi százlírás bankjegy, melyek száma a katalógusban sohasem szerepelt, hazaáramlik az Olasz Bankhoz s az az istennek sem érti, miért és hogyan dől majd a fejére a ház... Érted amit mondom?

- És ez a te játszmad?

- Bizony az, Pat, öreglány. Kérdezni semmit nem szabad. A nemzetközi tőzsdéken kitörne a pánik, ha bármi is kiszivárogná. De az extra egy millió darab bankjegyet kézen kell fogni és szép szelíden visszajuttatni Beppohoz. És aki ezt majd elvégzi, az most végre ebédelni szeretne.

Az ebéd során több megjegyzés nem hangzott el, az Angyal már csak ilyen volt. S mert ilyen volt, azt sem tartotta szükségesnek, hogy megemlítsse legutóbbi találkozását a Néger Spirituáléval. Ebéd után, amikor Patricia a hallban megrendelte a kávé, ismét történt valami, ami beleillett a nap krónikájába, s amit az Angyal szigorúan személyes magánügyének tekintett.

Simon a telefonhoz ment, hogy a 3.30-as futamon egy szerény tízest tegyen egy lóra, és amint visszaindult, a portás megállította.

- Elnézést uram, de ön a Berkeley-ből jött ide?

Az Angyal megállt és egy milliméternyit összerándult a szemöldöke.

- Igen, jártam ott ma délelőtt.

- Egy színesbőrű úriember hozta ezeket az ön számára. Azt mondja, látta mikor ön elejtette ezt a pár kesztyűt ahogy kijött a szállodából, de mire ő fölemelte, ön uram már eltűnt a tömegben. Amikor viszont végigjött a Lansdowne Passage-en, véletlenül megpillantotta önt az egyik ablak mögött, ezért behozta a kesztyűket ide. Ahogyan leírta, arra kell gondolnom, hogy önről van szó, uram...

- Oh igen, én voltam.

Az Angyal birtokában ugyan sohasem volt citromsárga kesztyű, de átvette és összehajtva a zsebébe tette.

- Különös véletlen, uram, nem gondolja? - csevegett a portás -, mármint hogy ő épp erre járt és ön épp az ablakban állt.

- Kifejezetten érdekes - mondta az Angyal komoly képpel, bár tudta, milyen gondosan vigyázott, hogy ne menjen az ablak közelébe.

Visszavonult a mellékhelyiségbe és egy üres mosdókagylóban kisimította a kesztyűket, majd egy töltőtoll meg egy csavaros írón segítségével kifordította őket.

Halvány fogalma sem volt, miféle rémség várhat rá az ellenszenves citromsárga szín alatt, de kissé meglepődött azon, ami az első kifordított kesztyűből kihullott.

Egy vékony faszilánk volt, mindkét végén befestve és valami folt is sötétlett a hegyein.

Egy pillanatig kifejezéstelen arccal nézte.

Azután két szál gyufa segítségével fölemelte és gondosan elhelyezte a cigarettatárcájában.

A másik kesztyűre fordította figyelmét, melyből egy elpiszkolódott papírszeletet húzott ki. Ez állt rajta:

"Ha ma éjjélkor eljön a 85. Vandermeer Avenue Hampstead címre, valamiféle kölcsönösen megfelelő megállapodásra juthatunk. Ellenkező esetben attól tartok, beavatkozásának következményei végtelenül sajnálatosak lehetnek.
K."

Simon Templar a papírt karhossznyira tartotta a világosság felé és a szeme sarkából olvasta el.

- Így néz ki egy cethaltojás - mondta kellő érzelemmel, amint szóhoz jutott.

Mire visszaért Patriciához, már nevetett.

- Ha Monday Child elsőnek ér célba, kapsz egy új kalapot.

Patricia mosolygott.

- És addig még mi történik? - kérdezte.

- Teszünk egy kis kirándulást.

Ahogy kiléptek a klubból, elkaptak egy taxit, mely éppen végzett a fuvarjával.

- Piccadilly Hotel - mondta az Angyal.

Hátradőlt és rágyújtott egy cigarettára.

- Tealt az egyes számú módszerrel ráztam le. Most mindjárt bemutatom neked a kettes számú módszert is. Ha felügyeletem alatt folytatod tanulmányidat, fűtyülhetsz rá, ha valaki nyomon követ... Lehet, hogy a mostani előadás csak energiapazarlás - kinézett a hátsóablakon - de az islehet, hogy nem. De a bölcs ember mindig gyanakszik.

Pár perc múlva odaértek a szálloda Piccadilly felőli bejáratához, és az Angyal kinyitotta a taxi ajtaját. A tarifa összege a borraival együtt már a kezében volt, beleejtette a taxis tenyerébe és Patriciát követve átment a járdán - nem látszott, hogy sietne, de azért gyorsan átért. A szálloda ajtajának üveglapján már ott tükröződött a következő taxi, amint a járda széléhez állt.

- Erre.

Sietve végigkormányozta a lányt a hallon, néhány lépcsőfokon fölfelé, s egy rövid folyosón, majd egy másik előcsarnokon át az ajtóhoz, amin át kiléptek a Regent Streetre. A forgalom éppen leállt és az úttest közepén elérték a taxiállomást.

- Berkeley Hotel - mondta az Angyal.

Hátradőlt az ülés sarkában és levigyorodott.

- A kettős számú módszer nem alkalmas gyakorlott detektív esetében, aki tudja, hogy tudod, hogy a nyomokban van. Más esetekben viszont szuper. - Elvette Patricia táskáját és annak tükrében az utca másik oldalát figyelte. - Ezúttal sikerült - mondta elégedetten.

- De akkor minek megyünk a Berkeleybe?

- Mert te vagy az az ápolónő, aki Beppo gondját viseli. Az ő szobája a 148. és neked már lefoglaltuk a 149-est. Apropos, ne felejtse el, hogy Beppo C. E. Teal néven van bejelentve. Majd becsomagolok neked egy táskát és később idejuttatom. Te ha már egyszer bejutottál a szállodába, ott maradsz sötétedésig. A doktor neve Branson, az enyém Traven, és ha valaki más akar bejutni, azt simán lelövöd és hívod a boyt, hogy távolítsa el a holttestet.

- És te közben mit csinálsz?

- Büszke tulajdonosa vagyok egy nyomnak, és sok dolgom lesz vele, míg a végére érek. Emellett tréfás kedvemben is vagyok, így hát elmegyek egy boltba és veszek egy mechanikus játékszert, ami úgy tudom, hangos kacagást szokott kiváltani az emberekből. Ifjú éveimből emlékszem az ilyesmire és most pont erre van szükségem... Nos, itt is vagyunk.

Kiszálltak a taxiból. Patricia az ajtóban kissé habozott.

- Mikor érsz vissza? - kérdezte.

- Vacsoraidőben, úgy nyolc óra körül - mondta az Angyal. - Közben te megismerkedsz Beppoval. Derék emberi lénynek fogod találni. Szelíden szólj hozzá, s akkor a tenyeredből eszik. Ha már erősebb, esetleg dalolhatsz is neki. Ezt majd holnap megkérdezzük a doktortól. Viszlát, szívem!

És már ott sem volt.

Pontosan azt tette, amit mondott. Elment a Regent Streetre, megvette a kis

játékszerter, aztán hazament vele az Upper Berkeley Mews-ra. Eltöltött ugyan némi időt azzal, hogy belső szerkezetén átalakított valamit; de ez a munka jó szórakozást nyújtott.

Afelől ugyanis nem volt semmi kétsége, hogy még hajnal előtt csupa mulatság lesz az élet. A citromszín kesztyűk is ezt ígérték. Elárulták, hogy az ellenfél mennyire alapos és az ilyesmi mindig örömmel töltötte el az Angyalt.

- Ha az egyik kesztyű nem működne, a másiknak kellene besegíteni - gondolta, mialatt az inggombjait hófehér frakkingébe helyezte. - Kár lenne bárkinek is csalódást okozni!

Ez utóbbi gondolatot részletesen kifejtette Patriciának, mikor megérkezett a Berkeley Hotelbe, miután a hármasszámú módszerrel megszabadult követőjétől. Mielőtt újra elindult volna, csaknem mindent elmondott neki.

- Éjfélkor valóra válnak az istentelenek álmai. Képzeld csak el a jelenetet! A kísértetek órája... Sötét bűnök vonják homályba a csillagokat. És odafönn, Hampsteadben már közeledik a mit sem sejtő áldozat szálnalmas figurája, kimeredt szemmel, lefittyedő szájjal, és burjánzó mohával a füle mögött. Ez pedig nem lesz más, mint a te kispajtásod...

5. Fejezet

Vannak emberek, akik élvezik, ha mindig van valami zűr körülöttük, mások viszont a leghatározottabban nem örülnek az ilyesminek. Azután még vannak olyanok is, akik boldogan álmodoznak azokról a dolgokról, amiket szívesen elkövetnének, ha megvolna hozzá a bátorságuk - de hát ezekkel igazán nem kell foglalkoznunk. Simon Templar az első kategóriába tartozott. Egyenesen és nyíltan, nevét a táblára kiírva, soha nem is csinált titkot ebből.

Ami azonban az életet izgalmassá teszi, azon rajta van az árcédula is. És a kalandok is ehhez a szabályhoz igazodnak. Szomorú, de ez van. Ha nem lenne vetélytárs, akkor minden rendben volna. Ha az ember biztos lehetne abban, hogy ő a világ legerősebb embere, meg a leggyorsabb eszű, meg a legravasabb, a legélesebb szemű, a legéberebb s ugyanakkor az egész világegyetem leghalálosabb fegyvere is a birtokában van, akkor az egész csak gyerekjáték lenne. Az embernek csak ki kellene lépnie a házikójából, és bátran fejbe csaphatná az első élőlényt, aki szembejön vele, és a dolog el lenne intézve.

Hanem hát a gyakorlatban ez nem így van. Amikor megszólalnak a fegyverek és repülnek a golyók, akkor bizony eljőhet az a lélektépő felismerés, miszerint pár gramm ólom, amely bizonyos sebességgel halad, a saját testünkben is épp olyan kárt tehet, mint bárki máséban.

Ezt a jelentős tényt az Angyal nem sokkal az ábécé után meg is tanulta. És a felismerés úgy belevésődött az elméjébe, hogy sem akkor, sem élete további során egy hajszálnyira sem tért el ettől a tanulástól.

Legalábbis, elméletben persze...

Elméletben persze nekieresztette a tüzéséget és hagyta a golyókat füttyörészni anélkül, hogy egyetlen hajszála is elmozdult volna gondosan fésült fején. Ennek következtében lett belőle "az Angyal". De annak sincs akadály, hogy az ember annak ellenére, hogy tudja, milyen kellemetlen is a nagy sebességgel becsapódó ólomgolyó, mégis megőrizze gondtalan, filozofikus magatartást, éspedig anélkül, hogy a saját testét tegye ki az ilyen gyakorlati demonstrációnak. Ezt a módszert alkalmazta az Angyal is, és aprólékos figyelmével elérte, hogy sokkal hosszabb időn át lehetett róla jelen időben beszélni, mint ahogy azt a legoptimistább életbiztosítási ügynök is fel merte volna tételezni.

Mindennek elég sok köze van a 85. Vandermeer Avenue, Hampsteadhez.

Ezen az úton ballagott az Angyal, mindkét keze mélyen jól vasalt nadrágja zsebében, sétatálcája fogantyúja a bal csuklóján lógott, betyáros kalapja a jobb szemére húzva, egy kis nótát dúdolt, amit már két méterrel odébb nem lehetett hallani. Menet közben szeme a környezet minden legapróbb elemét is fölfogta. A ház egyik emeleti ablakában észre vette a függöny alig látható lebbenését, és ebből tudta, hogy jöttét már várják.

- Milyen kedves dolog is - gondolta az Angyal -, ha az embert várják valahol! - És folytatta útját.

Egy alacsony kerti kapun át belépett az udvarra, majd fölment a bejárati ajtóhoz vezető lépcsőn. Az ajtó mellett a csengőgomb egy szépen kifényesített sárgaréz lemezbe volt ágyazva.

Az Angyal odahajolt és miután alaposabban megnézte a díszítő vésetet, gyengéden elmosolyodott.

Ezután behúzódott a tornácnak a ház falához legközelebb eső sarkába, s kalapját

a csengőtáblára szorítva megnyomta botja végével a csengő gombját. Enyhe, süvítő hangot hallott, majd kalapját az utcai lámpa világossága felé tartotta. A sötét folttal színezett szilánk ott rezgett a kalap fehér selyem bélésében és Simon arcán megjelent a ragyogó Angyal-mosoly, miközben a kabátzsebébe nyúlt, hogy egy csipeszt húzzon ki belőle...

Ekkor az ajtó teljesen kinyílt.

Mélyen az árnyékban állva figyelte, ahogy a sárga fény egyre szélesebben világítja meg a tornácot és a kerti kapuhoz vezető kövezett utat. Egy férfi körvonalai váltak láthatóvá az ajtónyílásban, amint kis ideig mozdulatlanul állt a küszöb mögött.

Amikor kilépett, láthatóvá vált, hogy az ember egy hatalmas termetű, vállas, rövidre vágott hajú férfi, akinek vastag, zárt öklei szabadon lógtak az oldala mellett. Kinézett a fénycsóva nyomán, majd jobbra és balra nézett és számtalan ökölcsapást látott arca ráncokba húzódott, amint pillantásával megpróbált áthatolni a sötétségen. Amikor végül megpillantotta az Angyal fehér ingét, megnyalta az ajkát és ezt mondta:

- Be akar jönni? - Hangja olyan volt, mint egy gépemberé.

- De csak maga után, haver! - mondta az Angyal.

Kilépett a világosságba, s a gorillát a könyökénél fogva egy ügyes mozdulattal megfordította. Abban a sorrendben léptek be a házba, ahogy az Angyal kívánta, aki azután lábával belökte mögöttük az ajtót. A hall túlsó végében bár nem állt egy gépfegyver sem, ahogy azt elvárta volna, de azért gondosan körülnézett.

- Nem kap jól levegőt? - gúnyolódott a gorilla, amint az Angyal elengedte. Simon mosolygott.

- Ilyen bajom nincs, amióta sok szódabikarbónát szedek - válaszolta. - És most innen hova megyünk?

A gorilla oldalra pillantott és arra vetette a fejét.

- Föl az emeletre.

- Tényleg?

Simon ferdén tartotta a cigarettát a szájában és követte a gorilla pillantását. Végignézte a lépcsőkorlátokat és egyenként valamennyi lépcsőfokot.

- Továbbra is csak maga után - mondta. - Már csak a biztonság kedvéért is.

A gorilla előre indult, Simon kellő körültekintéssel követte. Fölerkeztek a felső lépcsőfordulóhoz, ahol az elsőnél valamivel alacsonyabb, de vállban még szélesebb gorilla ácsorgott egy nyitott ajtó mellett, szájában kialudt szivarral.

Ez a második ember az alsó állkapcsával és a szivarral adta meg a jelet.

- Erre, befelé.

- Köszönöm - mondta az Angyal.

Egy pillanatra megállt az ajtóban, egyik kezét tüntetően a kabátzsebébe süllyesztve.

Szemközt vele, az elegáns barna szőnyeg közepén széles, lapostetejű íróasztal állt. Egyszerűségével jól illett a könyvszekrényekhez, melyek itt-ott megszakították a puszta falakat, valamint az ablakot fedő komor bársony függönyökhöz, de még a sarokban álló alacsony, szögletes pánccs szekrény materiális külsejéhez is. Az íróasztal túlsó oldalán ült az az ember, akihez az Angyal látogatóba jött.

Simon előre lépett, a két gorilla becsukta az ajtót és kétoldalt megállt mellette.

- Jó estét, Kuzela! - szólt az Angyal.

- Jó estét, Mr. Templar. - Az ember az íróasztal mögött fehér kezével intett. - Foglaljon helyet.

Simon ránézett a székre, amelyet már odakészítettek a számára. Hirtelen megfordult, és az egyik gorillát megragadta a kabátja hajtókájánál fogva. Az embert belelódította a székbe, majd oldalra billentette, és végül újra felrántotta.

- Csak, hogy biztos lehessenek a dolgomban - mondta az Angyal. Ragyogó mosolyt küldött a dühtől tajtékzó bokszoló felé, miközben megtapogatta karján az izmokat, majd biztatóan megveregette. - Nagy ember lesz belőled, ha megéred öcsi! - mondta neki.

Ezután a széket egy méterrel odébb húzta és leült.

- Biztos vagyok benne, hogy elnézi nekem ezeket a formaságokat - mondta csevegő hangon. - Mostanában óvatosnak kell lennem. A legkülönösebb dolgok történnek ugyanis velem. A múltkor...

- Már észrevettem, hogy igen fejlett az önfenntartó ösztöne, Mr. Templar - mondta Kuzela udvariasan.

Kezét maga előtt tartotta a mappán, miközben érdeklődéssel tanulmányozta az Angyalt.

Simon viszont őt tanulmányozta.

Jó egészségben lévő, középkorú férfit látott maga előtt, erős testalkattal és széles vállakkal. A magas, határozott vonalú homlok kissé már kopaszodott a rövidre vágott, vasszürke haj mentén. Szögletes álla és kissé római vágású orra és egész megjelenése révén akár sikeres üzletembernek is lehetett volna nézni. Csak a szeme árulta el, hogy nem erről van szó. Halványkék, mélyen ülő, merev pillantású szeme egy macskaszerű ragadozó irgalmatlan tekintetével irányult figyelme tárgyra... Az Angyal belenézett ezekbe a kék szemekbe és nevetett.

- A cserén ön csak nyerhet - mondta, mire a szemben ülő férfi szemöldöke kissé összehúzódott.

- Volna szíves ezt megmagyarázni?

Kuzela hátradőlt a székben.

- A nevét persze ismerem, de azt hiszem, ez az első alkalom, hogy személyesen van szerencsém találkozni önnel.

- Minden bizonnyal ez az alkalom az első, amikor szerencséje van találkozni velem.

- De még ebben az esetben is a felelősség önt terheli. Ön döntött úgy, hogy beleavatkozik az ügyeimbe...

Simon együttérzéssel ingatta a fejét.

- Ez csakugyan elkeserítő, ugye? - mormolta. - És eddig minden erőfeszítés ellenére sem sikerült ezt a beavatkozást megszüntetni. Még amikor egy olyan pár kesztyűt küldött nekem, amitől még egy rinocérosz is fejfájást kap, ha rápillant, én túléltem a megrendülést. Ilyen a sors, édes öregem.

Kuzela ismét előre dőlt székében.

- Maga egy vállalkozó szellemű fiatalember - mondta nyugodt hangon. - Egy szokatlanul vállalkozó szellemű fiatalember. Nem sok olyan ember van, aki el tudott volna bánni Nganoval, még azon a módon se, ahogy ön tette. A pusztán tény, hogy sikerült bejutnia ebbe a házba, további bizonyítéka az előrelátásának... vagy a szerencséjének.

- Az előrelátásomnak - mondta az Angyal szerényen.

- Elmozdította a helyéről a széket mielőtt leült, és ez nem közönséges intelligenciára vall. Ha odaült volna, ahova én szándékoztam ültetni, akkor a lábam egy apró mozdulatával golyót küldhettem volna a teste közepére.

- Igen, ezt fölismertem.

- Mióta ide érkezett, már többször a zsebébe nyúlt. Feltételezem, hogy fegyver van magánál.

Simon Templar végignézett a két kezének tíz körmén.

- Ha tegnapelőtt jöttem volna a világra - jegyezte meg szelíden -, akkor önnek körülbelül két perc alatt sikerülne mindent megtudnia, amit akar.

- Viszont valaki az ön hírnevével aligha lépett volna érintkezésbe a rendőrséggel...

- De ez a valaki azért jól vigyázna saját magára... - Az Angyal pillantása szilárdan kapcsolódott össze Kuzela tekintetével. - Beszélgethetünk vagy harcolhatunk Kuzela, amihez kedve van. Melyiket választja?

- Hajlandó lenne megalkudni velem?

- Bizonyos határokon belül... igen.

Kuzela egymásba kulcsolta a kezét.

- És mik a feltételek?

- Esetleg mondjuk... százezer font.

Kuzela vállat vont.

- Hát, ha eljönne, mondjuk egy hét múlva...

- Akkor nagyon szívesen meginnék egy pohár italt önnel - mondta az Angyal némi célzással.

- Tegyük fel - mondta Kuzela -, adnék önnek egy csekket, amit holnap reggel beválthat...

- Vagy tegyük fel - mondta az Angyal nyugodt hangon -, hogy készpénzt adna nekem, amivel vásárolhatnék néhány apróságot hazafelé menet.

Kuzela némi csodálattal pillantott rá.

- Az önről szóló híresztelések nem hazudnak, Mr. Templar, föltételezem, nincs ellene kifogása, hogy ezt az összeget külföldi valutában vegye át?

- A legcsekélyebb kifogásom sincs - mondta az Angyal egyszerűen.
Kuzela felállt és egy kis kulcsot vett elő a mellényzsebéből. Az Angyal, aki egy pillanatig az íróasztal egyik oldalán álló halvány színekben festett ernyő mögül világító lámpára nézett, amely a szoba egyetlen világítását szolgálta, hirtelen sarkon fordult.

Tisztában volt vele, hogy valami történni fog, mert egy olyan emberrel, mint Kuzela, aki a kesztyűket küldte neki, s aki a bejárati ajtó csengőjének roppant ötletes szerkezetét kitalálta, a dolog nem fog ilyen simán menni. Fogalma sem volt róla, hogy mi lesz az, ami történhet, de nem is hajlott arra, hogy várjon és megtudja. A maga módján megtett annyit, amennyire reménye volt, és ha mindent tekintetbe vesz...

- Mutassa azt a kulcsot! - fölkiáltott.

Kuzela meglepődve fordult meg.

- De, Mr. Templar...

- Mutassa meg! - ismételte az Angyal izgatott hangon.

Átnyúlt az asztalon és kivette a kulcsot Kuzela kezéből. Egy pillanatra ránézett, és amikor fölpillantott, ezer ördög táncolt a szemében.

- Sajnálom lelkecskéim, de most mennem kell - mondta és karjának egyetlen lendületével leverte a lámpát az asztalról, a szoba hirtelen tintafekete sötétségbe borult.

6. Fejezet

Ez a kifejezés nem eredeti és nem áll szerzői jogvédelem alatt és közzétehető bármiféle engedély vagy fizetség nélkül. Ezzel együtt mégis a legjobb módja, hogy ezt a jelenséget jellemezzük vele.

Az egyetlen fényforrás kioltásával stigia, azaz alvilági sötétségbe borult minden. Egy pillanatra nemcsak a látóképességet, hanem minden egyéb érzékelést is kikapcsolt; a négy fal közé fagyos csend ereszkedett. És ebben a csöndben az Angyal hangtalanul leereszkedett lábujjaira és kezének ujjhegyeire...

Teljes pontossággal tudott tájékozódni és egy macska nesztelen céltudatosságával közelítette meg célját. Hallotta maga körül a visszafojtott lélegzet hangját és a lábak óvatos csúsztatását a szőnyegen. Ekkor mögötte hirtelen mozdulat rezegtette meg a levegőt, hatalmas ütés csattanása hallatszott, káromkodás, tusa, egy robajló zuhanás és a riadt félelem éles hangja... Az Angyal szelíden mosolygott.

- Elkaptam! - hangzott egy diadalmas hang a sötétségből. - Csinálj valami fényt Bill.

Egy gyufa lángja lobbant fel, reccsenő hang kíséretében. A gyufát Kuzela tartotta és fényénél a két gorilla bámult egymásra izzó gyűlölettel méregetve egymást tetőtől-talpig. És mielőtt a gyufa elaludt, a résztvevők élénken hangot adtak véleményüknek.

- Te szerencsétlen barom! - mondta az egyik, mély meggyőződéssel a hangjában.

- Kukucs - mondta az Angyal és hallotta, amint a két káromkodó kiszabadította magát egymás szorításából, miközben becsukta maga mögött az ajtót.

Egy golyó verte szilánkokra az ajtó lemezét az Angyal nyakától mintegy öt centire, keleti irányban, ezért gyorsan nyugat felé vetette magát. A következő ajtó invitálóan, félig nyitva állt, bement és becsapta maga mögött, majd ráfordította a kulcsot.

Pár lépéssel a szoba másik oldalán termett és kinyitotta az ablakot. Angolna módjára kúszott ki a párkányra majd kezével a párkány szélébe kapaszkodva leereszkedett. Fél méterrel a lábai alatt keskeny párkány futott végig az épületen. Ezt elérte és a falhoz tapadva araszolt a legközelebbi sarokig. Ahogy befordult, mintegy hat méternyire maga alatt volt az utca, és a járda mellett egy kocsi állt.

Maga fölött észrevett egy ablakot. Egy akrobata ügyességével felküzdötte magát a párkányára. Aztán megragadta az ablak alsó felének szélét. A következő pillanatban már főlegyenesezve állt a párkányon és óvatosan nyomta lefelé a felső ablakot.

Elképedt hangok mormolása érte el a fülét.

- De hova a pokolba mehetett?

- Gondolod, hogy leugrott?

- Hova ugrott volna, te hülye állat?...

Ekkor az Angyal macskaszzerű mozdulattal ismét besiklott a függöny biztonságos takarásában abba a szobába, amit nemrég hagyott el.

A függönyszárnyak közötti keskeny résen látta, amint Kuzela éppen új égőt csavar

a lámpába egy gyufa fénye mellett. Nyugodt mozdulatokkal dolgozott; az arcán érzelmeknek semmi nyoma sem látszott. A feladatot egy türelmes, középkorú úriember rezzenéstelen nyugalmaival hajtotta végre, akit egy ilyen apró semmiség nem tud kihozni a sodrából. Kipróbálta a kapcsolót...

És akkor, ahogy a szoba ismét kivilágosodott, fölemelte szemét a szemközti falon a faborításba szerelt domború tükör felé és egyetlen pillantásra meglátta a mögötte álló alak torzított képét.

És ekkor az Angyal elkapta a nyakánál fogva.

Kuzela gégejét acélujjak bénították meg és fojtották bele a kitörni készülő kiáltást. Tébolyultan küzdött, de átlagon felüli ereje ellenére is olyan tehetetlen volt az irgalmatlan szorításban, mint egy bábu. Azután, szinte szeretetteljes mozdulattal Simon Templar két hüvelykujja elérte a célját - a halálos nyomást a carotid ütőérre, ami a közönséges fojtogatással összehasonlítva olyan, mintha a vívótört a karddal vetnének össze...

Egy-két másodperc alatt elcsendesedett. És amint Kuzela széttárt karokkal, élettelenül elnyúlt az íróasztalon, Simon Templar beillesztette a kulcsot a páncélszekrény zárjába.

A zárnyelvek halk kattanással visszahúzódtak és a nehéz ajtó kitárult. Az Angyal leguggolt és révülten bámult.

Őt, kisméretű bőr irattáska állt rendezett sorban a páncélszekrényben. Remek látvány volt, és pontosan ötször annyi, mint amennyiben reménykedett. Hogy százmillió líra hever valahol Londonban, abban teljesen biztos volt - Kuzela semmiképpen nem szállította volna el a zsákmányt az indulási helyről abba a vidéki házba, ahol Fortezza herceget tartották fogva - de az, hogy egy improvizált blöff egyenesen elvezette a zsákmány rejtekhelyéhez, az szinte hihetetlen volt. Néhány értékes másodpercen át az Angyal elbűvölten bámulta azt, amit a szerencse tálcán kínált neki...

Azután gyorsan kiszedte a táskákat és lerakta őket a padlóra.

Meg se próbálta kinyitni valamelyiket, tudta, mi van benne...

Fölkapta a botját és épp a kalapját igazította meg a fején, amikor a két gorilla megjelent az ajtóban. Szabad kezében egy kisméretű, de gonosz külsejű automata pisztoly mozdult és ezt a két ember időben észrevette.

- Fékezzétek a lelkesedést, fiúk! - mondta az Angyal. - Most egy kis útra megyünk. Kapjátok föl a poggyászt, és induljunk!

Az egyik táskával a bal kezében, a jobb kezében pedig a pisztollyal tovább vezényelte a zenekart. Barátságos felügyelete alatt a két ember engedelmeskedett a parancsnak. Az elmúlt pár perc folyamán lezajlott események kissé igénybe vették koponyájuk felvevőképességét. Arcukon kínos meglepetés tükröződött: körülbelül úgy néztek ki, mint két aranyhal, melyeket épp akkor kaptak lencsevégre, amikor az első hangosfilm szerződésüket írják alá. Még a hangszálaik sem voltak képesek a tiltakozásra. Fölszedtek hát két-két táskát és hagyták magukat kiterelni a szobából.

A hallban Simon egy pillanatra megállította őket.

- Mielőtt kimegyünk az éjszakába - mondta -, egy dolgot teljesen tisztázni óhajtok. Ezek a táskák a kezetekben akár tudtok róla, akár nem, egyenként állítólag kétszázezer fontnak megfelelő összeget tartalmaznak készpénzben. Tehát vegyétek tudomásul, hogy bármit próbálnátok is meg annak érdekében, hogy ezt a szájrét megszerezzétek magatoknak, nem válna javatokra, ezért jól fontoljátok meg, mielőtt bármit is elhirtelenkednétek! Pisztolylövésben világelső vagyok - mondta az Angyal, nem sokat törődve a valósággal -, és figyelmeztetek benneteket, hogy amint valami olyat próbáltok meg, ami tilos, az alulról számított tizenegyedik csigolyátokat fogom átlőni. Na, mozduljatok gyerekek.

A menet folytatta útját.

Lementek a lépcsőn, aztán ki a kerti kapun. Az Angyal ment hátul, jobb keze a zsebében. A komédia tanúk nélkül játszódott le. Ebben az órában a Vandermeer Avenuen - amely még a legnagyobb forgalom idején is csendes mellékutca volt - egy lélek nem tartózkodott. Az egész utcában csak négy ablak volt világos. Hampstead igazán jól viselte magát ezen az éjszakán...

A kocsi, amelyet Simon már korábban észrevett a ház környékén, most pontosan a kerti kapuval szemben parkolt - ahogy az Angyal várta. A két gorilla megállt a kapu előtt és további utasításra vártak, közben egy karcsú alak szállt ki a járdára. Patricia... Lendületes léptekkel jött előre.

- Minden oké, Simon?

- Minden, szívem.

- Nagyon örülök, hogy megint látlak!

- Hát még én! Akár hiszed, akár nem, ez az egész vadnyugati történet nagyon szelíd kis műsor volt. - Az Angyal megérintette a lány karját. - Ülj vissza a kormányhoz, Pat, indítsd be a kocsit és légy készen az indulásra, mihelyt a szajré benn van a kocsiban. Nem minden nap fuvarozunk milliókat Londonon át, és nem látom be, miért ne lenne a tiéd a vezetés dicsősége.

- Rendben...

A lány eltűnt és Simon kinyitotta a másik ajtót. Figyelte amint a táskákat egyenként berakják a kocsi hátsó részébe és a kezét a pisztoly ravaszán tartotta. Komolyan gondolta, amivel a két embert fenyegette, és azok tisztában is lehettek ezzel, mert dicséretes buzgalommal teljesítették parancsait. És Simon mégis valami nyugtalanságot, valami furcsa bizsergést érzett a tarkóján, mintha hangyák mászkáltak volna rajta. Pusztán ösztön volt csak ez, egy hetedik érzék, amire száz lélegzetelállító kalandban tett szert, de a figyelmeztetés most nem volt elég erőteljes, így nem is vett róla tudomást. Hallotta, ahogy a motor beindul, ahogy a nyolc henger ütemesen működni kezd, látta, ahogy az ajtó becsukódik az utolsó táská mögött és mosolyogva fordult a két gorilla felé.

- Ha ezen az úton mentek tovább egyenesen, akkor valahol Birminghamban fogtok kikötni - ha elég sokáig mentek. Leghelyesebb, ha ez lesz az első állomásotok. Az egyik ember egy lépést tett felé.

- Hallgasson csak ide egy percre...

- Mire hallgassak? - kérdezte az Angyal udvariasan.

- Én amondó vagyok...

- Nincs igazad - mondta az Angyal helytelenítően. - Nos, sajnálom, de nekem most már nincs több időm, viselkedjétek rendesen, mossatok nyakat, mindig szellőztessétek ki a zoknitokat, ne feledkezzetek meg az esti imáról és az első alkalommal végeztessetek plasztikai műtétet az arcotokon... Na, indulás, kisangyalok, szaporán!

A keze jelentősegteljesen mozdult a zsebe felé és egy pillanatig vészujjcsó csend volt. Ekkor az egyik gorilla intett a fejével a másiknak.

- Na, gyere - mondta.

Lassan elindultak, de hátranéztek a válluk fölött.

Az Angyal egyik lábát a fellépőre tette.

És ekkor mintha valahonnan messziről hallaná, úgy hallotta meg az ütést, amit a fejére mértek. Patricia éppen előre nézet és közben nyugodt mozdulattal sebességbe kapcsol. Az Angyal egy hangot nem hallott, ami figyelmeztetne volna arra, ami történik. És már az előérzet is elmúlt, ami még az imént figyelmeztetni próbálta. Szinte azt hihette volna, hogy hallucinált, ha nem lett volna olyan émelyítően éles a fájdalom, amely olvadt fémként hatolt át az agyán és minden erejétől megfosztotta.

Vakító fehér fény villant fel és robbant a szeme előtt, utána örvénylő feketeség, majd egy vékony magas énekszerű hang fúrt bele a dobhártyájába. A térde összezsugorlott alatta.

Ekkor valahonnan a sötétség mélyéből, ahova süllyedni kezdett, meghallotta Patricia hangját.

- Simon!

A szót még fölfogta az agya és minden erejével igyekezett küzdeni az eszméletlenség ellen, amely elnyeléssel fenyegette.

Tudta, hogy a szeme nyitva van, de csak Patricia arcának egy homályos részét látta, mint amikor áttűnik a kép a mozivászon, és a sötétség elleni küzdelméből már csak két szót tudott nyögni:

- Hajts tovább...

Ekkor borította el a második fekete hullám, mely kikapcsolt minden képet és hangot; és az Angyal belezuhant a végtelen sötét űrbe.

7. Fejezet

- Ugye, hogy néha még az ön tervei is összeomlanak, Templar, ha a cinkosa cserbenhagyja - jegyezte meg Kuzela selyemsima hangon. - Vállalkozó kedvű ifjú barátom, majd ha idősebb lesz, akkor rá fog jönni arra, hogy mindenkor tévedés nőre hagyatkozni. Ugyanebből az okból én soha nem alkalmaztam nőket.

- Fogadni mernék, hogy meg is hasadt emiatt a szívük - mondta az Angyal.

Ismét Kuzela dolgozószobájában ült s a feje fájdalmasan lüktetett az ütéstől. A feje hátulján pedig egyre nagyobbra nőtt az ütés nyomán támadt daganat. A haja kissé rendetlen volt és a csuklóit összeszorító szíjak megakadályozták, hogy

rendbe hozhassa, mosolya azonban egy jöttányit sem veszített vonzó bájából.

- Csak még el kell döntenünk, hogy megengedhető-e, hogy hasznát vegye ennek a tapasztalatnak, azaz él-e még annyi ideig, hogy tudjon vele mit kezdeni. Talán eszébe se jutott, hogy esetleg már sokat ígérő pályafutása végére érkezett - mondta az íróasztal másik oldalán ülő ember szenvtelen hangon; az Angyal pedig fölsóhajtott.

- Óh, csak nem? Már megint? - mondta megtört hangon és Kuzela összeráncolta a homlokát.

- Nem értem, mit akar mondani.

- Mindössze pár hónapja, hogy ugyanezeket a szavakat hallottam - magyarázta az Angyal. - Szegény Wilfred! És ő is komolyan gondolta. Pedig én megmondtam neki: "Wilf, vén ragadozó, hát nem képes felfogni, hogy engem nem lehet a háromszázhuszadik oldal előtt megölni?" Nos, Wilfred nem hitt nekem és meghalt. Kötelet hurkoltak a nyaka köré és beleejtették a padlóban lévő nyílásba, ami ugyancsak megviselte a külsejét, az egészségéről már nem is beszélve... Bizony, nagyon szomorú dolog az ilyesmi!

Simon Templar sugárzó mosolyt küldött az egybegyűltek felé - Kuzelára, a két gorillára, és a négerre, aki a háta mögött állt. Fejével a néger felé intett.

- Ez a kis háziállatainak egyike? - kérdezte és Kuzela ajkai halvány mosolyra húzódtak.

- Szerencse, hogy Ngano meghallott valamit a zajból - mondta. - Épp időben jött ki a házból.

- Időben ahhoz, hogy rávágjon egyet hátulról a fejemre? - mormolta az Angyal barátságosan. - Ez kétségtelenül így volt, öregem. Ettől eltekintve azonban...

- A cinkosa meglepett az én tulajdonommal. Ez tény. De Kedves Templar, feltétlenül tragédiát kell okozzon ez? Saját értékesénünk még mindig megvan, és én biztos vagyok abban, hogy ön nemcsak azt tudja, hogy hová ment a hölgy, hanem azt is, hogy hova rejtették el azt az úriembert, akit szintén nagyon szeretnék visszakapni.

Simon lustán felhúzta a szemöldökét.

- Amikor még alkonzul voltam Pfaffenhausenban... - mondta nyájasan -, diplomáciánk jelmondata egy kis pomerániai versike volt, amely így kezdődött:

"Az elefánt ormány bizony, nem olyan kicsi..." - ha érti mire gondolok...

Kuzela az ellenségeskedés minden jele nélkül bólintott. Nyugodt, irgalmatlan fehér kezével épp egy szivar végét vágta le.

- Ne gondolja, Templar, hogy még soha nem hallottam ilyenféle megjegyzéseket - mondta nyugodtan. - Sőt, emlékszem, kezdetben pontosan ilyen szöveget hallatott barátunk, Fortezza hercege is. De aztán... - kis szünetet tartott, hogy lefújjon néhány dohánymorzsát az asztal fényes felületéről, majd halványkék szeme ismét az Angyal arcába pillantott... - Fortezza hercege meggondolta magát - mondta.

Simon egy pillantást vetett rá.

- Tudja, erről akár az évszázad legszebb nótáját tudnám megírni...

- Lebecsüli a humorérzékemet, Templar. - Kuzela az érzelem minden jele nélkül ellenőrizte szivarja egyenletesen pirosodó végét, és kezét lengetve eloltotta a gyufát. - Tudja, mi a másik hiba, amit elkövet?

- Halvány fogalmam sincs - mondta az Angyal változatlan jókedvvel.

- Alábecsüli az arányérzékemet is.

Az Angyal elmosolyodott.

- Ön sok tekintetben - mormolta -, emlékeztet engem a boldogult Mr. Garnimanra. Kíváncsi vagyok, hogy jönnek majd ki egymással.

A másik hirtelen fölegyenesedett székében. Arcáról egy pillanatra lefoszlott a nyájas önuralom maszkja.

- Lehet, hogy később majd sort keríthetünk még egy-két szócsatára -, föltéve, ha még életben lesz... - A hangját alig emelte fel, de a szemében két kis égőpiros szikra jelent meg.

- Egyelőre azonban időnk korlátozott, és abból ön már többet fecsért el, mint amennyi megengedhető. Azt hiszem, ért engem... - A csípősen kiszámított szótagokat ismét a csöpögő méz vontá be.

- Ugyan már, kedves fiatal barátom, minek torzsalkodjunk egymással? Összemértük a kardunkat és ön veszített. Kössünk inkább barátságos fegyverszünetet. Én öntől csak egy kevés információt kívánok és aztán, mielőtt azt ellenőriztem és a dolgomat elvégeztem, mondjuk hét nap múlva, mely idő alatt természetesen mint tiszteletben tartott vendégem nálam tartózkodik - szabad lenne, mint a madár. Kezet ráznánk és mennénk az utunkra. - Kuzela elmosolyodott és kezébe vett egy

ceruzát. - Tehát először is: hova ment a cinkosa?

- Természetesen egyenesen a Buckingham Palace-hez hajtott - mondta az Angyal. Kuzela tovább mosolygott.

- Ön nem bízik bennem. Nyilván arra gondol, hogy valami baj érhetné őt, és talán nem fogadná el az én kijelentésemet, hogy ugyanolyan biztonságban lesz, akárcsak ön. Nos, ez végül is emberi dolog, és én meg tudom érteni. De tegyük fel, hogy egy másik kérdés következik... Hol van Fortezza hercege? - Kuzela egy kis jegyzetömböt húzott maga elé és fölé tartotta a ceruzát. Megnyerően várakozott.

- Ugyan, ugyan! Hát erre a kérdésre már csak nem olyan nehéz válaszolni!

Fortezza hercege végeredményben senki az ön számára - csak egy ember, akivel néhány órával ezelőtt találkozott először az életében. Ha tegyük fel, soha nem találkozott volna vele, és az újságban azt olvasná, hogy végzetes baleset érte, ez igazán nem okozna önnek semmiféle gondot. És végül is a jelenlegi kényelmetlen állapota és a sokat ígérő ifjú élete között kell választania...

Kuzela megvonta a vállát. - Nem kívánok fenyegetésekkel élni, de az ön tapasztalataival és a képzelőerejével nyilván tudja, hogy a halál nem mindig végez könnyen az emberrel. És kis idővel ezelőtt ön valami olyasmit követett el, amivel halálosan megsértette a mi nélkülözhetetlen Ngano barátunkat... Igazán elszomorítana, ha az ő kezébe kellene átadnom önt megőrzésre... Nos, akkor hát döntsünk minél hamarabb! Mit csinált a herceggel?

Simon fölfelé pillantott az asztalon keresztül.

- Semmi olyat nem tettem, amit szégyenlem kellene, ha anyámnak elmondanám - mondta megnyerő hangon. Kuzela szeme pedig lassan összehúzódott.

- Úgy értsem, hogy nem hajlandó beszélni róla?

Az Angyal a bal bokáját átvette a jobb térdén.

- Tudja, fiacskám - jegyezte meg -, magának filmen kéne játszania, én mondom, mint a szótlan erős férfi, egyszerűen óriási volna, feltéve ha egy kicsit még erősebb lenne és nem beszélne olyan sokat.

Kuzela néhány percig még ránézett.

Ezután ledobta a ceruzát és eltolta maga elől a blokkot.

- Hát jó - mondta.

Csettintett az ujjával anélkül, hogy a fejét elfordította volna és az egyik gorilla odalépett hozzá. Kuzela rá se pillantott, amíg beszélt hozzá.

- Yelver, hozza ki a kocsit a garázból. Nemsokára szükség lesz rá.

Az ember bólintott és kiment. Kuzela ismét összekulcsolta a kezét az asztalon.

- És ön, Templar, ön fogja megmondani nekünk, hogy hova menjünk - mondta és Simon fölemelte a fejét.

Nyíltan nézett Kuzela arcába, olthatatlan gunyorossággal és szatirikus mosollyal.

- Menjen a pokolba, öregem - mondta hidegvérrel, mire a néger fölrántotta a székből.

Simon ellenállás nélkül ment le a lépcsőn, a néger markolta a karját és a másik gorilla mögöttük haladt, miközben az Angyal agyában viharos gyorsasággal száguldoztak a gondolatok.

Patriciának sikerült elmenekülnie - ez volt az első és legfontosabb dolog.

Szavak nélkül dicsérte az Urat, aki annyi józanságot és éleslátást juttatott Patriciának, hogy az semmiféle hiábavaló hősöködéssel nem próbálkozott. Semmit sem tudott volna tenni, és hál'Istennek volt annyi esze, hogy ezt fölismerje... De miután sikerült egerutat vennie, mi volt a következő lépés?

- Föltehetőleg Claud Eustace - gondolta az Angyal és kis mosoly suhant át az arcán, hiszen egész életében a világ legjavíthatatlanabb optimistája volt.

Eközben elérték az előcsarnokot, majd innen a ház hátsó része felé terelték.

Lopva rápillantott az órájára. Patricia most már több mint egy órája indult el és ez több mint elég ahhoz, hogy Teal akcióba kezdjen. Feleannyi idő is elég lett volna, hogy Tealt egy utcai telefonfülkéből fölhívja, és hogy Teal a házat körülvétesse, amennyiben ezt akarta csinálni. Egyelőre ilyen esemény a bent lejátszódó színdarabot még nem szakította meg.

A konyhából egy lépcsősor vezetett a pincébe, és amint az Angyalt leterelték rajta, újabb közös vonást fedezett fel a mostani kaland és a Mr. Garniman történetének utolsó epizódja között. A földalatti kilátások egyik esetben sem voltak éppen biztatóak; az Angyal egyelőre nem pazarolta az erejét és kíváncsian várta, hogy ezúttal mit készítettek elő számára.

A szivarját rágcsáló kíséző megállt a lépcső alján és az Angyalt egy kisméretű üres helyiségbe vezették. A küszöbről a néger a legtávolabbi sarokba lökte és

megfordult, hogy az ajtót bezárja maga mögött. A kulcsot zsebre vágta, levette a kabátját, feltúrta az inge ujját és égő szemét az Angyalra meresztette. Azután fölemelt a földről egy hatalmas bőrkorbácsot és vastag ajkai gonosz vigyorral húzódtak vissza a fogairól.

- Szóval nem köpsz? - mondta.

Meglendítette a karját, a hosszú korbácsszíj suhogva szelte át a levegőt és ropogva vágott végig az Angyal vállain.

8. Fejezet

Simon visszatántorodott az ütés okozta éles fájdalom hatására.

S aztán kitört rajta a téboly.

Ha nem így lett volna, soha nem lett volna képes véghezvinni azt, amit így megtett. A villámfény élességével észlelt mindent, ami a kis helyiségben látható volt. Látta a foltos szürke falakat és mennyezetet, a poros padlót, látta a bezárt ajtót és látta maga előtt a toronyként fölé emelkedő, bosszútól és gyűlölelettől eszelős négert a levendulaszínű ing alatt hullámozó hatalmas izmait; és látta várható sorsát is...

Teljes élességgel látott mindent, de aztán vörös köd lepte el agyát és bekövetkezett a robbanása. Már nem érezte a fájdalmat, csak ösztönből igyekezett kivédő mozdulatokat tenni, de nem is érzékelte, hogy ezek mikor jártak sikerrel és mikor nem.

A csuklóit összekötő szíjat nem bírta a fogával elérni, de megpróbálta mozgatni a csuklóit a köteléken belül, aztán erejének teljes megfeszítésével úgy tépte szét a bőrszíjat, mintha csak selyempapír lett volna.

Az Angyal fölnevetett.

A korbács ismét feléje zúgott, amikor az Angyal elhajolva az ütés elől elkapta a levegőben. És ekkor bekövetkezett, amire ösztönösen várt. A néger megrántotta a korbácsot és Simon nem állt ellen. A lábát azonban szilárdan tartotta úgy, hogy a rántás hirtelen, mint egy parittyát lökte pontosan oda, ahova érni akart. Jobb ökle hatalmas erővel mélyedt a néger torkába, és aztán Simon egyszerre a saját kezében érezte a szabadon lógó korbácsot.

Hátralépett és nézte, ahogy a vigyor lefagy Ngano arcáról. A néger mellkasa görcsösen emelkedett és igyekezett a levegőt beszívni, az ütestől megroncsolt gégeje azonban nehezen engedelmeskedett.

Az Angyal szárazon fölnevetett és megmarkolta a korbácsot.

- A fiúk ott fent egy kis zenére várnak - mondta nagyon halkán. - És ezt majd te fogod szolgáltatni.

Ekkor a néger úgy ugrott neki, mint egy tigris.

Simon ütése, amivel a helyzetet megfordította, egy európai ellenfelet hosszú ájulásba küldött volna, ilyen eredményre azonban most ő sem számított. Amit egyáltalán remélt, az bekövetkezett. A néger nem tudott hangot adni, és az Angyal birtokába jutott a helyiségben lévő egyetlen fegyvernek. És még mindig a vörös köd borította tudatban, Simon Templar folytatta a harcot.

Egy oldallépéssel elkerülte Ngano őrző támadását, a korbáccsal azonban olyan csapást mért rá, amitől végigrepedt a levendulaszínű selyeming.

Ngano a falnak vetődött, megfordult és újra nekiugrott.

Simon tudta, hogy az egyetlen reménye az, ha arra kényszeríti ellenfelét, hogy a szabályos küzdelem mellőzésével eszelősen tomboljon. Az egyik oldalon a brutális erő és állati vadság állt, a másikon a könnyed gyorsaság és villámgyors ész. A párbaj bírónélkül zajlott le, nem voltak tiltott ütések.

A küzdelem még mindig tartott, amikor a néger félmeztelen felsőtestét már elborította a vér és a veríték. Most már Simon törtetett előre és Ngano hátrált. Amikor a szoba másik sarkában Simon térdre kényszerítette, a néger arcra bukott. Ekkor Simon hátulról elkapta a bokáját.

- Hátra a kezekkel - mondta -, vagy eltöröm a bokád!

Ahogy az Angyal a lábára nehezedett, a néger akaratlanul is engedelmeskedett. Simon térdei közé szorította Ngano bokáit és az ostorsíj végével összekötözte.

- Még egy hang és az örök vadászmezőkre kerülsz pajtás, és azt is értsd meg, hogy ha ebben a kötésben akár pár centit is mozdulsz, végzel magaddal.

Kihalászta a kulcsot Ngano zsebéből és lihegve felállt.

Most, hogy már a vörös köd elszállt a szeme elől, jobban érezte a fájdalmat, de önsajnálatra nem volt idő. Ahogy a kulcs pattant a zárban, hátrasímitotta a haját és kinyitotta az ajtót. A lépcső alján ülő gorilla úgy emelkedett fel, mint egy lassított filmben, az álla leesett, a szemei kimeredtek és úgy bámult az Angyalra, mintha a saját kísértetének a szellemét látná.

Simon minden sietség nélkül ment felfelé. Az ember ott állt mereven és babonás félelemmel bámult rá. Csak amikor az Angyal már alig két méterre volt tőle, akkor szakadt ki egy rekedt nyögés a torkán és akkor próbált meg a zsebe felé tapogatózni.

A mulatság többi részéről már keveset tudott. Azt még tudta, hogy a jobb csuklóját megragadják, és ebben semmi kísértetszerű nem volt. A másik fogással a térdeit fogták át. Még azt is tudta, hogy felkapják s aztán a levegőbe emelkedik. A repülés végén koponyája kemény betonba ütközött, de ez már nem számított. Ahhoz, hogy ezt észlelje, már nem volt eszméleténél.

Az Angyal fölment a lépcsőn.

Már félig fölért, amikor a feje fölött valahol megszólalt egy csengő, önkéntelenül megállt a hangra. Aztán parányi vigyor futott át az ajkán.

- Ez nyilván Claud Eustace - mormolta és nesztelenül ment tovább fölfelé.

Egészen fenn, a lépcső tetejénél lévő ajtónál ismét megállt és hallgatózott.

Lassú, óvatos léptekeket hallott, amint végigmentek az előcsarnokon, ezt követte a retesz zörgése és a lassan forduló csuklópántok óvatos nyikorgása. S ekkor valami mindennél meglepőbbet hallott, ami ugyanis nem volt egyéb, mint a mindent átható csönd.

Az Angyal bármi másra el volt készülve, csak erre nem. A csönd még egy kis ideig tartott, ezután a bejárati ajtó ismét becsukódott, és egyetlen ember léptei hallatszottak visszafelé.

Ekkor viszont az ellenkező irányból egy fölfelé csúszó ablak hangja készítette arra, hogy tágra nyissa a szemét.

Valaki lopva húzódott be az ablakpárkányról. Ahogy a fülét az ajtóra tapasztotta, minden mozdulatot úgy tudott érzékelni, mintha látta volna. S végül halk lépteke hallott a linóleumon. Tudatában ez összekapcsolódott annak az embernek a lépteivel, aki korábban a bejárati ajtóhoz ment. Miután az egyik személytől származó léptek zaja elhalt, már csak azt lehetett hallani, ahogy a másik visszatér az előcsarnokból. Ekkor egy másik ajtó nyílt ki... S utána egy nyugodt, parancsoló hang szólalt meg:

- Meg ne mozduljon!

Simon majdnem legurult a lépcsőn. Visszaszerezte az egyensúlyát és el volt bűvölve.

- Óh, Pat! - lehelte. - Tudhattam volna! Becsöngettél az ajtón, hogy odacsald az egyiküket, aztán hátra szaladtál, hogy erről az oldalról hatolj be... Óh, micsoda kincs vagy!

Boldog mosollyal az ajkán hallgatta a hangokat.

- Fel a kezekkel... így jó... És most: hol van Kuzela?

Csönd.

- Hol van Kuzela?

Egy kis csoszogó lábmozdulat és vonakodó válasz: - Fönn az emeleten.

- Vezess hozzá, galambocskám.

Ismét vonakodó mozdulatok.

Simon Templar belsejében az "angyali" technika hallatán extatikus öröm tört ki.

A világ minden kincseért sem avatkozott volna be ebben a pillanatban - egy másodperccel sem korábban, mint ahogy Kuzela maga is alkalmat kap, hogy a helyzet minden szépségét fölismerje. Ismét hallotta a léptekeket, amint az ő ajtaja előtt elhaladva kimentek az előcsarnokba. Az Angyal legszívesebben diadaltáncot járt volna.

Aztán kellő szünet után kinyitotta az ajtót és követte a léptekeket. Időt adott a másik kettőnek, hogy elérjék a felső szintet, aztán hangtalanul felkúszott az első lépcsősoron. Még éppen időben volt, hogy lássa, amint Patricia eltűnik Kuzela szobájában. Az ajtó becsapódott mögötte, az Angyal pedig fölrohant és megállt az ajtó előtt.

Bár a bejárati ajtó nyitásakor fellépő csend is alkalmas volt, hogy minden figyelmet lekössön, a mostani némaság szinte felért egy tűzérési támadással. Ebben a csendben a legkisebb zaj is úgy hangzott, mint az utolsó ítélet harsonája.

Ekkor Patricia újra megszólalt, nyugodtan, de halálosan tiszta hangon, melyből érezhető volt a gyilkos fenyegetés.

- Hol van az Angyal? - kérdezte.

Simon Templar úgy vélte, hogy ez a jel az ő belépésére.

Zajtalanul elfordította a kilincset és kitárta az ajtót.

Patricia háttal állt neki. Az egyik oldalon kissé távolabb állt a második

gorilla, kezeit a magasba emelve. Az íróasztal mögött pedig ott ült Kuzela, s arcára ráfagyott a hitetlenkedő elképedés... Ahogy az ajtó visszalendült és az Angyal kecses léptekkel a látómezőbe került, a két ember szeme ráirányult és kitáguló, megkövesedett pillantásukból pánik sugárzott.

- Jó reggelt! - mondta az Angyal.

Patricia félig megfordult. Nem is gondolt arra, hogy az előtte álló két ember arckifejezése csak fondorlat, hogy a figyelmét eltereljék.

De a mozdulatnak csakugyan az volt a következménye mindenképpen. Ahogy elfordította a szemét a szereposztás egyik mellékalakja felismerte a pillanatot, magához tért álomba merült állapotából, és két kézzel kapott a pisztoly után. Patriciát az Angyal karjaiba lökte.

Az Angyal gyengéden félretolta Patriciát, gúnyos pillantást vetett a ráirányuló pisztolyra és ügyet sem vetve rá, tovább ment az asztal felé.

- Örülök, hogy ismét látjuk egymást - mondta.

9. Fejezet

Kuzela habozva állt fel a székből.

Alig észrevehető idő telt el, amíg visszanyerte a beszélőképességét. Az elmúlt negyven másodperc alatt kapott két pofon bárkit megfosztott volna az egyensúlyától, kivéve talán magát az Angyalt... Az Angyalt azonban nem zavarta éppen semmi. Udvariisan hallgatott, amíg a másik elűzte arcáról az elképedést, és válaszmosolyra rándította a száját.

- Kedves fiatal barátom!

Mire Kuzela visszanyerte a hangját, újra megvolt az elegáns csengése, és Simon fejbőlintással nyugtázta Kuzela szilárd idegeit.

- Kedves öreg pajtásom! - mormolta tárt karokkal.

- Megtakarította nekünk a fáradságot, hogy felhozassuk, Templar - mondta Kuzela természetesen hangon. - De hol van Ngano?

- A Néger Spirituálé? - Az Angyal szemöldöke kihívó szögbe hajlott. - Attól tartok... hm... Ngano egy kis balesetet szenvedett.

- Óh!

- Na nem... nem egészen. Nem hiszem, hogy már meg is halt volna, bár nem lehetetlen, hogy megfojtotta magát. Azt viszont nem mondhatnám, hogy kellemesen töltötte volna az időt.

Kuzela végig simított az állán.

- Ez igen sajnálatos - mondta. Majd ismét elmosolyodott. - De nem végzetes, kedves barátom - dorombolta. - A hölgy egy problémát már megoldott számunkra. És most, hogy ő is itt van, bizonyos vagyok benne, hogy ön bármire hajlandó lesz, semhogy a hölgyet a legcsekélyebb veszélynek is kitegye. Így tehát már vissza is térhetünk előző beszélgetésünkre. Talán a hölgy maga fogja elmondani nekünk, hogy hova ment, amikor innen elhajtattott?

Simon zsebre vágta a kezét.

- Óh, hát persze - mondta jó hangulatban. - Én is azt hiszem, hogy elmondja.

Patricia úgy nézett rá, mintha nem hinne a fülének. Simon szembenézett vele, kék szemében olyan angyali ártatlansággal, hogy még ő se olvashatott ki belőle biztatást valamilyen fondorlatra.

- Ezt komolyan mondod? - kérdezte.

- Hát persze - mondta az Angyal. - Van egy-két dolog, amit magam is szeretnék tudni.

Patricia keze közt fogta a fejét.

- Hát ha tudni akarod... amikor innen elmentem, egyenesen elhajtattam a...

- A Buckingham Palace-ba - mormolta az Angyal. - És azután?

- Fölvittem a táskákat Beppo szobájába és találkoztam is vele. Teljesen ébren és magánál volt. Megmondtam neki, hogy visszajövök ide, hogy téged kiszabadítsalak, és azt mondtam, hogy ha négy órára nem érkezem vissza, vagy addig valamelyikünk nem hívja őt fel telefonon, akkor lépjen érintkezésbe Teal-lel. Megadtam neki Teal otthoni számát. Beppo egyáltalán nem akarta, hogy eljőjjenek onnét, de én kitartottam. Ez minden, amit elmondhatok. Amikor másodszor ide kijöttem, volt egy gumidefektem, és az kissé feltartóztatott...

- De ez senkinek nem okoz gondot - mondta az Angyal.

Visszafordult az íróasztal felé.

A gorilla a pisztollyal alig egy méternyire állt tőle jobbra, de az Angyal arról se vett tudomást, hogy a világon van, kissé előrehajolt és alig egy méter távolságból meredt Kuzela arcába. Testének laza tartása magára vonta a figyelmet és ugyanakkor elterelte a gyanút is. De a szemében már nem volt gúny.

- Nos, hallotta? - kérdezte.

Kuzela bólintott. Kissé el is mosolyodott. - De még mindig nem látok ijedelemre okot, barátom - mondta. - Hiszen még van idő, sok minden megtörténhet, mielőtt az ön Teal barátja megérkezik...

- Mielőtt a barátom, Teal főfelügyelő megérkezik egy szakasz rendőrrel egy közönséges furgonban, addigra én már messze leszek innen - mondta az Angyal. Kuzela meghökkent.

- Szóval idehívta a rendőrséget? - recsegte. Aztán ismét visszanyerte a nyugalmát. - Ez az ön dolga. Mire ideérnek, úgy ahogy mondja, ön már nem lesz itt. Mit gondol, hol lesz?

- Otthon - mondta az Angyal.

Egyik kezét kivette a zsebéből, hogy a kabátját megigazítsa és semmi vidámság nem volt a mosolyában.

- Szerencsére a köztünk fennálló vitát ma este végképp le lehet zárni - mondta - , ez fölöslegessé teszi számomra, hogy még egy találkozót szervezzek meg. A maga fekete gyilkosa el van intézve. Amit a saját módszerével tőlem kapott, az több hétig fogja kórházban tartani. De maga még megvan és végül is maga volt az, aki kiadta a parancsot Nganonak. Láttam, hogyan bántak el Fortezza hercegével, és tudom, hogy mi volt a szándéka velem kapcsolatban... Remélem, jól összebarátkoznak majd Wilfreddel.

- És mire gondol, hogy velem mit fog tenni? - kérdezte Kuzela szűk torokkal. Simon mereven tartotta rajta a tekintetét.

- Meg fogom ölni magát, Kuzela - mondta egyszerűen.

- Óh! És ezt hogyan fogja megtenni?

Simon a zsebébe nyúlt. Kivett belőle egy közönséges gyufásdobozt, és letette az asztalra.

- Itt a válasz valamennyi kérdésére.

Kuzela rábámult a dobozra. Az ott feküdt a fehér itatóslap közepén, sárga volt, hosszúkás és szögletes, egészen közönséges gyufásdoboz volt, amilyen bármely asztalon látható - de mégis volt valami rejtelmes benne, ami gonosz indulatot sugárzott. Kuzela felemelte és megrázta: alig volt súly a kezében és el sem tudta képzelni, hogy valami gyilkos eszköz lenne benne. És az Angyal is az izgalom legcsekélyebb jele nélkül nyújtotta oda s kérdően pillantott Kuzelára.

- Mi lenne, ha kinyitná?

Kuzela értetlenül nézett rá. Majd hirtelen türelmetlenséggel megnyomta hüvelykujjával a gyufaskatulya fiókját...

A halálos csendben a doboz hirtelen átlendült a levegőn és félig nyitva leesett az asztalra.

- Ez meg mit jelent? - kérdezte Kuzela majdnem suttogó hangon.

- Ez azt jelenti, hogy még négy perc van hátra az életéből.

Kuzela felemelte a kezét és rábámult.

A jobb hüvelykujja begyének közepén egy parányi vérgömböcske volt növekedőben.

Kuzela ostoba kifejezéssel pillantott a gyufaskatulyára, majd ismét a kezére. Ekkor visszatért emlékezetébe az a parányi szúrás, amit a doboz megmozdításakor érzett és már mindent értett. A válasz minden lehető kérdésre...

Olyan tehetetlenül állt, mint egy lidérces álom közepén, és figyelte, hogyan növekszik tovább a parányi vérgömb. Az arca hamuszínű lett, amikor felismerte az elkerülhetetlen véget. A vércsepp hipnotizálta a tekintetét, úgy hogy már nem is látott mást, amíg egyszerre csak úgy tűnt, hogy az a vörös gömböcske óriásira nő, leteperi, kitölti az egész világegyetemet. Fülében távoli vízesések moraja dübörgött.

A többiek látták, ahogy minden igyekezetével megpróbál talpon maradni, és mozdulatlanul állt, míg csak a szeme el nem homályosodott. Akkor egy lépést tett oldalra, megingott és a padlóra zuhant, haláltusában vergődve...

Az Angyal természetes, nyugodt mozdulattal kinyújtotta a kezét és megragadta a gorilla csuklóját.

A gorilla mintha álmából ébredt volna és szinte észre se vette, hogyan került át egy másik álomba, ahová egy hatalmas balegyenes juttatta. Összerogyott és hangtalanul hevert, ugyanúgy, mint kevéssel előbb a bajtársa. Simon fölvette a pisztolyt.

- Akkor ez megvolna - mondta az Angyal, és látta, hogy Patricia Kuzelát nézi.

- Mi történt vele? - kérdezte kissé bizonytalan hangon.

- Nagyjából az, amit nekem szánt. Biztosan láttál már olyan játék gyufaskatulyát, ami megszúr egy tűvel, amikor kinyitod. Vásároltam egy ilyet

tegnap délután, de a tű helyébe beleszereltem azt a valamit, amit azzal a bizonyos üzenettel kaptam. Azt hiszem, erre már nem lesz szükségünk. Fogta a kis halált hozó dobozt, odament a kandallóhoz és a parázsra ejtette, majd rákotorta a zsarátnokot.

Azután vette a kalapját és a botját, megfordult és még egyszer utoljára körülnézett. Kuzelának már csak az ujjai moccantak néha és a szája habzott... Simon átfogta a lány vállát.

- Azt hiszem, mehetünk - mondta és kivezette a szobából.

Amikor kiértek az előcsarnokba, és meglátta ott az órát, hirtelen megállt.

- Mit mondtál, mikor fog Beppo érintkezésbe lépni Teallem? - kérdezte.

- Négy órákor. - Patricia követte a pillantását, majd a saját karórájára nézett.

- Azt hiszem, ez az óra siet...

- Vagy a tied állt meg - mondta az Angyal élesen. Megnézte a saját óráját. - Bizony, hogy a tied megállt, angyalom! Fél öt múlt három perccel, és meghasadna a szívem, ha Claud Eustace esélyt kapna arra, hogy akár csak azt gondolja, hogy ő húzott ki valamilyen zúrból. Épp ezért nem szabad bennünket itt találania. Hol hagyta a kocsit?

- Egy sarokkal odébb.

- Na, akkor most úgy rohanhatunk, hogy az agarak is elszégyelljék magukat - mondta az Angyal, és kinyitotta a bejárati ajtót.

Éppen elérték a kertkaput, amikor Simon megpillantotta egy kocsit lámpáját; a kocsit éppen lassított és megállt a járdánál. Pontosan előtte parkolt Kuzela kocsija. Az Angyal azonnal fölismerte, hogy ez az egyetlen lehetőségük.

Megragadta Patricia karját és fölhajtotta a lány kabátjának gallérját.

- Pattanjunk! - mondta.

Megkerülte a kocsit, hogy elérje a vezetőülést. Patricia éppen beesett a kocsiba, amikor már az Angyal ki is nyomta a kuplungot. Fejét mélyen lehajtva a vállá közé húzva siklott el a rendőrségi kocsit mellett. Még hallotta, ahogy utána kiabáltak, aztán két keréken befordult egy mellékutcába. A rendőrautónak teljesen meg kellett volna fordulnia, ha a nyomába akart volna eredni, és az Angyal tudta, hogy kellő előnye van. Szélesebben hajtott délkeletnek, és tartotta a sebességet, amíg meg nem bizonyosodott, hogy üldözőit messze maga mögött hagyta.

Valahol a Tottenham Court Road északi végénél megállította a kocsit, a visszapillantó tükör segítségével kissé rendbe hozta a külsejét, aztán átszálltak az első taxiba, amely elvitte őket a Berkeley Square-re.

- Az éjszakának ugyanis még nincs vége - mondta az Angyal, ahogy befordultak az Upper Berkeley Mews-ra, miután a taxi már nem volt látható.

Egyike volt azoknak a tévedhetetlen jóslatoknak, amelyekről az Angyal mindig el volt ragadtatva, mivel olyan sebesen váltak valóra. Alig csukta be a ház ajtaját, amikor a telefon csengeni kezdett, és az Angyal roppant elégedetten ment, hogy fölvegye a kagylót.

- Halló?... Igen, én vagyok... Kicsoda?... Teal?... Az ördögbe is, Claud Eustace, egy kicsit késő van ahhoz, hogy maga még az utcán legyen! Megenged ilyesmit a nagymamája? Micsoda?... Hogy én ma éjjel mit csináltam? Sörözgettem Beppoval... BEPPÓ! - csupa nagybetűvel. B mint bolha, E mint elefánt, P mint palimadár, aztán még egyszer ugyanaz és O mint óriáskerék... Bocsánat nem értettem... Hogy valaki fölhívta magát és azt mondta, hogy én bajban vagyok!... Valaki ugratta magát, Claud. Én békében megvagyok az egész világgal... Mit mond?!... Hát persze, éppen le akartam feküdni, de ha muszáj, még egy pár percig fönnmaradhatok. Magával hozza a saját ráógumiját?... Nagyszerű...

Még egy pillanatig hallgatott, aztán letette a kagylót és Pathoz fordult.

- Claud rögtön itt lesz - mondta elragadtatva, nevetéssel a hangjában. - Azt mondta, nehogy megpróbáljunk innen elmenni, mert fegyveres őrseget állítottat a Brit-szigetek minden egyes tengeri és légi kikötőjébe tíz perccel azután hogy ideér, és azt látja, hogy mi meglógtunk. Ez csudajó balhé lesz minden érdekelt számára... és most hívd fel Beppet olyan gyorsan, ahogy csak forgatni tudod a tárcsát, mialatt én fölzaladok, és másik inget veszek - Nagy nap áll előttünk!

10. Fejezet

Claud Eustace Teal főfelügyelő beakasztotta kezét felöltője övébe és barátságosan tekintetét ráemelte a roppant elegáns fiatalemberre, aki ráérősen támaszkodott az asztalra.

- Szóval az üzenet, amit kaptam, nem volt valódi? - morogta dühösen?

- Nyilvánvaló, hogy nem, Claud.

Teal bólintott.

- Jó, ez is meglehet - mondta. - De én elmentem a címre, amit a telefonáló megadott - és mit gondol, mit találtam?

- A perzsa sahot, amint éppen pasziánszot rakott? - találgatta az Angyal a maga intelligens módján. A főfelügyelő komor képpel folytatta.

- A pincében egy félig megfulladt szerezcsent találtam meg egy korbácsot, ami a fele bőrt letépte a hátáról. Az ajtón kívül meg egy fehérbőrűt koponyatöréssel. Együtt vitték őket a kórházba. Az egyik emeleti szobában egy másik hevert törött állkapoccsal és ugyanabban a szobában a negyedik - az már nem élt.

Az Angyal szemöldöke magasra húzódott.

- De, drága öreg kecségem! - tiltakozott. - Mégis, mit gondol, mi vagyok én? Valami emberbőrbe bújt földrengés, vagy micsoda?

- A szerezcsen meg a törött állú - folytatta Teal mereven -, leírta a tettes külsejét, és a leírást mintha magára öntötték volna. Akinek az állkapcsát szétverték, az még leírást adott egy hölgyről is, akit aligha lehetne Miss Holmtól megkülönböztetni.

- Eszerint hasonmásaink vannak?

- A fickó azt is hallotta, hogy a nő azt kérdezte: "Hol van az Angyal?"

Simon a homlokát ráncolta.

- Ez csakugyan különös... mit is mondott, Teal, hol történt mindez?

- Nagyon jól tudja maga, hogy hol! És még valamit mondok. Pont amikor odaértem a rendőrkocsival, egy férfi meg egy nő hagyta el sietve a házat és el is tűntek. Mit gondol, kire hasonlítottak?

- Természetesen a hasonmásainkra! - mondta az Angyal nagy éleslátással.

- És a következő saroknál ráleltünk egy kék Hirondelre - ezzel szökött volna meg a két személy, akit láttam, ha lett volna rá idejük. A rendszám: ZX 1257. Ez a maga kocsijának a rendszáma?

Az Angyal főlegyenesedett.

- Claud, maga igazi istenáldása! Persze, hogy az én kocsim, már azt hittem, örökre elveszett! A Mayfair elől lopták el éppen tegnap délután, tehát fényes nappal. Fel is akartam hívni a kerületi őrszobát, de aztán valahogy még nem került rá sor.

Teal mély lélegzetet vett - azután kirobbant.

- No, akkor szeretné tudni, mit gondolok a maga védekezéséről? - csak úgy füstölt jogos felháborodásában. Feleletet nem várva, folytatta. - Még ilyen harmatosan gyenge szöveget életemben nem hallottam! Olyan sületlenség, hogy ha van esküdtszék, amelyik tíz percig hajlandó odahallgatni, én bevonulok a bolondokházába! Két emberem van, aki eskü alatt fog magára vallani, és ha a harmadik felépül, lesz még egy. Azt is tudom, hogy én magam meg a csoportom mit látunk. Most magammal viszem a Scotland Yardra és mindezt írásba vesszük, mielőtt a zárkába kerül. Azt hiszem, most elkaptam magát, Angyal, és azok után, amit ma reggel mondott nekem, nagyon örülök, hogy így lett.

Az Angyal elővette a cigarettatárcáját; az asztal sarkáról egy karosszékbe huppant és kényelmesen átvette egyik lábát a karfán.

- Nos, ezzel világosan körvonalazta az álláspontját - ismerte el. Rágyújtott a cigarettájára és vidám képpel mondta: - Claud, hogy maga milyen ékesszóló lett öreg napjaira! De ügyeljen rá, nehogy túl messzire szaladjon a nyelve.

- Ugyan, ne mondja - Teal lenyelte a csalétket. - Na jó. Szóval, mialatt a hasonmása ezeket a dolgokat elkövette - s mialatt egy féltucat józan ember látta és hallotta magát, meg akik összeverették magukat a maga kezével, meg akik üzeneteket kaptak magától - talán megmondaná, hogy ezelőtt mit csinált és ki tud még erről magán kívül?!

Simon élvezettel szívta be a füstöt és mosolygott.

- Hogyne. Ahogy a telefonon mondtam, sörözgettem Beppoval.

- És az kicsoda?

- Fortezza hercege.

- Nocsak! És hol volt közben a spanyol király meg a jugoszláv miniszterelnök?

- Ezt sajnos nem tudom. De néhány előkelőség viszont jelen volt. Gróf Montalano, Marco d'Ombria herceg és az olasz nagykövet...

- Az olasz micsoda?

- Nagykövet. Tudja. Üriember frakkban, cylinderrel a fején.

- És mindez hol történt?

- Az olasz nagykövetségen. Csak kisebb magánvendégség volt, de sokáig tartott. Éjfél körül kezdődött és fél ötig tartott. Alig két perce voltam itthon, amikor

maga telefonált.

Teal épp hogy meg nem fulladt.

- Miféle blöffel akar engem csőbe húzni? Azt képzeli, hülye vagyok? Itt ül, és azt hiszi, lenyelem ezt a történetet meg minden mást, amit itt előadott nekem, én meg majd hazaballagok, és nem kérdezek semmit? Szerintem maga tényleg megbolondult!

Az Angyal lassú mozdulattal felállt a székről. Szétvetett lábbal megállt a főfelügyelő előtt, balkeze a csípőjén, a mosolya veszedelmet hordoz; hosszú mutatósujja - melyet Teal úgy utál - Claud Eustace harmadik mellénygombjával egyvonalban.

- Na, figyeljen ide, Calud - szólt az Angyal, hangja mint a darázscsípés. - Tudja maga, mibe keveredik most?

- Még hogy tudom-e?!

- Tudja, mibe keveredik? Beront a házamba és mindenféle vad dologgal vádol.

Ordít velem, fenyegetőzik, azt mondja, vagy hazudok, vagy nem vagyok észnél, s végül letartóztatással fenyeget. Én érzékeny ember vagyok - mondta az Angyal -, és maga fájdalmat okoz nekem! Még hozzá annyira, hogy kedvem volna hagyni - vigyen be, és amikor már jó szorosra húzta a kötelet a saját nyakán, akkor olyan balhét zúditok a fejére, hogy egyetlen vágya lesz csak; lemondani az állásáról és elbújni a világ végén valami zugba, ahol a sajtónak még hírért sem hallották. Ez az, ami maga felé tart most olyan iramban, hogy egy kenguru tudna csak elugrani előle. Nekem azonban jámbor és megbocsátó természetem van - tette hozzá erényes hangon -, és adok még egy esélyt, hogy a bőrét megmenthesse. Hagyom, győződjék meg az alibimről, mielőtt letartóztat, ahelyett, hogy utólag nyomnám le a torkán, és miután ez megtörtént, szépen bocsánatot kér és hazamegy. Oké? Fogta a telefonkönyvet, meglelte a számot és Teal orra elé tartotta.

- Itt van a szám: Mayfair három, kettő, három, nulla. Ellenőrizze személyesen, nehogy arra kelljen gondolnia, hogy egy cinkostársammal beszél.

Otthagyt a főfelügyelőt és a telefonhoz ment.

Teal megjegyezte a számot és tágitott egyet a gallérján.

Ismét kicsúszott a gyeplő a kezéből. Előbb az Angyalra bámult, majd csüggedten maga elé. Megvilágosodott előtte, hogy amit hallott, az valamivel több volt, mint szemfényvesztés. S a gondolat iróniájától legszívesebben könnyekben tört volna ki. Ez nem volt fair küzdelem. Brutálisan elsöpört minden logikát és igazságot. Tudta, hogy egy vitathatatlan vádpont van a kezében s olyan tanúvallomás, mely ha a tárgyaláson elhangzik, nincs a vádlott számára egerút. Minderre megesküdtött volna, de tudta, hogy ebből már semmi sem lesz.

A ködön keresztül, ami a dühtől elborította, meghallotta az Angyal hangját.

- Óh, ön az, Signor Ravelli?... Itt Simon Templar beszél. Idehallgasson: valami különös gondolata támadt a Scotland Yardnak. Ma éjjel valahol valami bűntény történt és valamilyen érthetetlen okból azt hiszik, hogy valami közöm van hozzá. Sajnálom, hogy ilyen későn telefonálok, de berontott hozzám a rendőrségről valaki...

- Adja ide a telefont! - vicsorgott Teal.

Kirántotta a készüléket az Angyal kezéből s a füléhez emelte a kagylót.

- Halló! - ugatta -, Teal főfelügyelő vagyok, a bűnügyi nyomozóosztályról.

Minden okom megvan annak a feltételezésére, hogy ennek a Templar nevű embernek valami köze van egy gyilkossághoz, amit Hampsteadben ma reggel négy óra után követtek el. Megpróbált velem elhitetni valami össze-vissza történetet...

Tessék?... De hát az ördögbe is... Bocsánat, uram, de hát én határozottan tudom... Tizenkettőtől negyed ötig?... De hát... De hát... Óh, az ördögbe is... Nem uram... De hát... Kicsoda?!...

A telefon membránja recsegett, Teal arca meg egyre betegebb színt öltött.

Majd utána:

- Rendben van, uram. Nagyon-nagyon köszönöm, uram - mondta fuldokló hangon és rácsapta a hallgatót a készülékre.

Az Angyal végigsimított a haján.

- Akkor most Beppohoz fordulhatnánk - javasolta. - Ő a Berkeleyben lakik, aztán talán még beszélhetne Ombria hercegével is...

- Beszélhetnék? - Teal kiitta az ürmöt, a hangja belerekedt és a torka belekeseredett. - Nos, nincs már időm és azt is tudom, hogy mikor szenvedtem vereséget. És pontosam tudom, hogy mire mennék, ha egy féltucat herceg és nagykövet ül a tanúk padján és megesküszik arra, hogy maga éppen az egyenlítő körül kergette őket, amikor én itt ülök ebben a szobában és beszélek magával.

Még azt se kérdezem meg, hogy ezt hogy intézte el. Gondolom, felhívta telefonon az Egyesült Államok elnökét és rávette, hogy hozza össze magának... de legyen nyugodt, még találkozunk!

Magára húzta a kabátját és fölkapta a kalapját.

- Viszontlátásra - mondta dallamosan az Angyal.

- De egyet jegyezzen meg, még nem végeztünk egymással! Maga nem fog a babérjain ülni, ez nem szokása. És akkor majd lesz valami, ami végez magával! Bele fog keveredni valamibe megint, méghozzá nemsokára, és akkor talán nem lesz módja, hogy Olaszország teljes diplomáciai szolgálatát kioktassa, hogy mit hazudjanak a maga érdekében. Attól a perctől kezdve az orrát sem fújhatja ki úgy, hogy én ne tudnék róla. Szorosabban fogom figyeltetni, mint ahogy a koronaékszereket őrzik, és ha még egy hibát követ el, az lesz a legutolsó!

- Egészségére, drága szívem! - és mielőtt még a nevetési roham kitört volna rajta, hallotta, ahogy a kapu becsapódik.

De a történet vége csak néhány héttel később íródott meg, amikor egy olasz bélyegzővel ellátott ajánlott csomag érkezett az Upper Berkeley Mews 7. szám alá.

Simon reggeli után nyitotta ki a csomagot.

Először is volt benne egy kisebb boríték, amely egy csekket tartalmazott s az Olasz Bankra szólt, olyan összegekről, hogy attól még az Angyal szeme is megrebbent.

Ezután egy kisméretű bőrtokot emelt ki és kíváncsian szemlélte. Majd megnyomta a zár rugóját, és ami a fedél alatt volt, attól még jobban elbámult.

Patricia az Angyal vállára tette a kezét.

- Ez meg micsoda? - kérdezte és az Angyal csak nézett rá.

- Ez? Ez a Szent Annunziata-rend, és azt hiszem, ebből a pénzből most már mindkettőnknek futja egy-két új kalapra!

3. RÉSZ

Mr. Teal szomorú utazásai

1. Fejezet

Nos, ez volt az a nap, amikor az Angyal szinte esztét vesztette.

Persze akkor sem lennének igazságtalanok, ha azt mondanánk, hogy mivel amúgy is mindig bolond volt, a felületes szemlélő nem vett volna észre semmi változást. Patricia Holm ezt egész határozottan ki is jelentette, de az Angyal csak mosolygott.

- Mindazonáltal - mondta végül - arra a meggyőződésre jutottam, hogy eljött az ideje, hogy Isadore hozzájáruljon a folyószámlánk kedvező szintjéhez.

- Neked elment az eszed - mondta Patricia most már másodszor is, és Simon bólintott.

- Így van. Ez örök tény ezért is kezdtük ezzel a mai meditációt. Mint emlékszel... Patricia ránézett a falinaptárra és ajkát makacsul összezárta. Ezt a kifejezést már jól ismerte az Angyal.

- Pontosán hat hónappal ezelőtt - szólt Pat -, itt járt Teal és olyan jól játszotta a vérig sértettet, hogy az már talán nem is volt megjátszás. Azóta a legjobb emberei közül kettő állandóan napi huszonnégy órán keresztül itt cselleng a ház körül, most is itt vannak. Csak nem hiszed, hogy az emlékezőtehetségnek fél év lenne a határa?...

- Dehogyan hiszem.

- Hát akkor mit hiszel?

Simon újabb cigarettára gyújtott, a füstöt a mennyezet felé fújta és kék szemében bujkált a nevetés.

- Azt hiszem, eljött az ideje, hogy Claud Eustace ismét színre lépjen. A bogár, amit legutóbb ültettem a fülébe, már akkorára nőtt, mint egy elefánt, ha nem nagyobbra. Meg abban is biztos vagyok, hogy ha még tovább lapulunk itt csöndben, Claud Eustace erről is gondol majd valamit, s az nem válnék a javára.

- Dehát...

- Semmi dehát! Tegnap belenéztem a betétkönyvembe. Ebben a bizonytalan életben az egyik örök igazság az, hogy ha ma kitölthetnék egy csekket kilencvenhatezer kétszáznegyvenhét font tizenegy shilling és négy penny összegre -, akkor a bank be is váltaná. Ez szép dolog, de mégsem eléggé. Amikor ezt a pénzszerzési módot bevezettem, megígértem, hogy addig ki nem lépek belőle, amíg a százezret össze nem hoztam. Azt nem mondtam, hogy akkor kilépek, csak azt gondoltam, hogy amikor ezt a számot elérem, esetleg kis időre leülök és meggondolom, miféle előnyei lehetnek a tisztas életmódnak. Most úgy érzem, ennek a megfontolásnak közeledik az ideje.

A beszélgetés egy bizonyos napon reggeli után zajlott le. Féltucat könyvet lehetne írni ezekről a reggeli utáni megbeszélésekről az Upper Berkeley Mews-i házban. Ráérős napokon a koradélutáni órákig terjedtek ezek a szeánszok, mert az Angyalnak saját elképzelései voltak az étkezések idejéről. Ez volt az az időszak is, amikor haditetteinek kilencven százalékát kieszelte. Általában dél körül szokott megjelenni mintás selyem köntösben és koncentrált komolyságot szentelt a reggelizés feladatának. Amikor ez ünnepélyes csöndben megtörtént, rágyújtott egy cigarettára, aztán képletesen hátracsapta a fülét, felgyűrte az inge ujját és körülnézett, hogy mit lehetne felfordítani.

Ilyen pillanatokban semmivel sem törődött, csak rámosolygott Patricia makacsul összezárt ajkaira, aztán olyan csókot nyomott rá, ami még a márványt is megolvasztotta volna. Ezúttal is így tette.

- Van itt pénz és balhé is, csak nyúlni kell érte. S mi kell egyéb? Talán még egy kevéssel több balhé. Szóval tegnap este azt hallottam, hogy Claud Eustace-t is érdekli Isadore, bár fogalmam sincs, mennyit tud róla. Pat, szívecském, hát ezek a jelek nem nekünk szólnak?

Patricia felsóhajtott.

Amikor Frankie Horner Southamptonban szárazföldre lépett, úgy vélte, érkezését akkora titok fedi, amelyet csak az emberi találékonyság ki tud eszelni. Még Peters detektívfelügyelő, aki már évek óta várt rá, sem tudott az érkezéséről, holott éppen Southamptonban volt. Frankie simán elhaladt mellette: biztonságosan elrejtette a dús szakáll, melyet legutóbbi angliai tartózkodása óta növesztett, az útlevele meg olyan névre szólt, amely keresztszüleinek aligha lett volna ismerős. Egy kis nehézséget okozott viszont az a magas férfi, aki Johannesburgtól Durbanig követte - észrevétlenül, de azért mégse teljesen láthatatlanul. De ezt a zavaró körülményt Frankie a hajó indulása előtti napon

kiküszöbölte. Két revolvere volt és bánni is tudott velük...

Miután ezt elintézte, már csak egy ember tudhatott a dologról: a kis ügyes Elberman, aki riasztó kamatláb mellett finanszírozta az ügyet, s aki maga szerezte meg a már említett útlevelet, mely tökéletesen olyan volt, mint az igazi, bár a Külügyminisztériumban soha meg nem fordult.

Frankie ezt az utat jónéhányszor megtette már és jól ismerte az összes lehetséges kelepcét. Ezúttal mindent tisztázni kívánt és semmit nem akart kockára tenni. A Johannesburgtól követő árnyék nem kevés fejfájást okozott neki, de ezt a hajóúton Angliáig elfelejtette. És a vonaton, mely sebesen vitte a Waterloo pályaudvar felé, Frankie előtt békés, kellemes jövő lebegett - egy hegyi ház Svájcban, hozzá egy villa a Riviérán és az, hogy végre örökre megszabadul azoktól a gondoktól, amik együttjárnak azzal, amit azok, akik sose próbáltak így hozzájutni "könnyű pénz"-nek hívnak.

Úgy elmerült boldog jövőjének álmában, hogy ébersége az út végső szakaszán ellankadt, ami bizony kár, mert bűnei ellenére szeretnivaló fickó volt. Valahol Southampton és Waterloo közt elkapta őt ugyanis Perrigo, akinek nagy, durva keze olyan gyorsan és ügyesen tudott bánni a késsel. Így aztán Frankie alig lépett be ebbe a történetbe, máris kiszállt belőle; az első négy oldalon tehát már két embert is megöltek, ami egész jó tempó.

Az adott pillanatban Simon Templar minderről még semmit sem tudott. Kevéssel később alakult ki érdeklődése Perrigo és még inkább Perrigo nadrágja iránt. Sok mást tudott viszont a már ismert szereplőkkel kapcsolatban, mert az Angyal üzleti feladataihoz tartozott, hogy egy keveset tudjon mindenről, ami bizonyos körökben megtörténik. E tudás birtokában szegődött Isadore Elberman nyomába, annak érdekében, hogy még többet tudjon meg.

Az Upper Berkeley Mews déli oldalán elvégzett szerkezeti módosítások befejeződtek és az eredeti elgondolás csekély továbbfejlesztéseinek segítségével az Angyal most már úgy tudott ki és bejutni az otthonába, hogy a legkisebb mértékben sem hívta fel magára az ajtaja előtt éjjel-nappal posztoló két civilruhás detektív figyelmét.

Aznap este kilenc órakor fölment a hálósobájába, félretolta a nagy tükröt az egyik falon, majd kilépett egy keskeny, homályosan megvilágított folyosóra és elzárta maga mögött a fal nyílását. A padlót vastag szőnyeg borította, zajtalanul haladt végig rajta, aztán átment az 5-ös és a 3-as számú házban - ezt a két rendkívül kíváncsi lakóházat már bérbe adta két feddhetetlen lakónak, akiknek semmi tudomásuk nem volt arról, hogy a háziúr tudtuk nélkül is áthaladhat az otthonukon.

Ezután egy ruhásszekrény elmozdítható hátfalán keresztül az Angyal bejutott az 1-es számú ház hálósobájába, melynek lakója Mr. Joshua Pond sofőrje volt. Mr. Pond pedig a Berkeley Square 104. számú háznak volt a tulajdonosa, mely az Upper Berkeley Mews sarkán lévő házhoz csatlakozott. Mr. Pondot a rendőrség ugyan nem ismerte Simon Templar néven, de ismerte volna, ha lett volna elég esze, hogy erre rájöjjön. Az Upper Berkeley Mews 1. számot az Angyal a szobában lévő másik szekrényen keresztül hagyta el, így bejutott a Berkeley Square 104. egyik fürdőszobájába és aztán már szabad ember volt, mialatt Teal főfelügyelő kirendelt őrei hiábavalóan fárasztották a talpukat az Upper Berkeley Mewson, ettől azonban semmi bajuk nem lett.

Ez volt az egyik dolog, amit Perrigo nem tudott, a másik pedig az, hogy az Angyalnak bármiféle dolga lehetne Isadore Elbermannal aznap este.

Perrigo megszerezte, amit akart. Könnyebben ment, mint gondolta, mivel Frankie Horner elkövette azt a hibát, hogy a kikötői vonaton egy egész fülkét foglalt le magának, melyben egyedül utazott. Perrigo úgy-ahogy kalauznak álcázta magát, és meglepte őt magányában. A baj csak a Waterloo pályaudvaron következett be, ahol egy detektív fölismerte és alig tudott egérutat venni.

Perrigo kerülővel közelítette meg a Regent Park közelében lévő Elberman házat, és lázas gyorsasággal adta le a megbeszélte morzejelet a csöngőn. A ház bejárata a hátsó oldalon volt egy kis udvarról, amelyre még négy másik ház ajtaja nyílt, melyek homlokzata szintén a Park felé nézett.

Mialatt arra várt, hogy a csöngőjelre választ kapjon, szemével végigpásztázta az árnyékos részeket a hivatásához tartozó éberséggel. De nem vette észre az Angyal abból az egyszerű okból, hogy az ugyanabban a pillanatban suhant be az egyik ablakon, a Parkra néző oldalon.

Perrigonak Elberman nyitott ajtót és megismerte a látogatóját.

- Elkéstél - mondta.

Sápadt, madárszerű arca bagolyhoz illő szemüvegével ugyanúgy nem fejezett ki semmi izgalmat, mint a hangja. Csak egy tényt állapított meg - érzelmeiktől mentes emberke volt.

- A Waterlootól menekülnöm kellett - mondta Perrigo röviden.

Benyomult az előcsarnokba és ledobta a kabátját, mialatt Elberman elreteszelte az ajtót mögötte. Kabát nélkül még barátságtalanabb volt a külseje, mint amíg viselte: szögletes harcias áll és már évekkal korábban betört orr meredt elő durva arcából.

Elberman visszajött és kérdően nézett rá.

- Nem követtek?

- Nem sokáig.

- Minden rendben?

Perrigo csak egy rövid igenlő választ morgott. A kalapját fölakasztotta és harciasan tolta előre az állát.

- Amiről te beszélsz, az rendben van - mondta. - De az, hogy követtek, az már nincs rendben. Ha Henderson meghallja, mi történt Frankie-vel, akkor az is eszébe fog jutni, hogy futottam és a Hammersmith ügy miatt már úgylis elfogató parancs van ellenem.

- Megölted Frankie-t?

Elberman minden kérdése egyformának hangzott. Mindegyik határozott kijelentés volt és csak az utolsó szótaghoz csatlakozott egy laza kérdőjel.

- Kénytelen voltam - mondta Perrigo röviden. - Menjünk beljebb, innom kell valamit.

Ugyanúgy hiányoztak belőle az érzelmek, mint Elbermanból, de neki más oka volt rá. Perrigo érzéketlenségét a megszokás okozta. Színes pályafutása során Chicago legkeresettebb "hibaelhárítóinak" egyike volt, amíg csak egy kis baj nem történt, mely miatt kénytelen volt átlógni a kanadai határon, utána pedig elhagyni az amerikai kontinenst. A revolverén tizennégy rovas volt - bár egyébként nem volt hencegő természet.

Elberman elől ment a lépcsőn fölfelé, Perrigo a háta mögött követte.

- A jegyet megszerezted?

- Igen, vettem neked egy kabint a Berengarián. Holnap délután indul. Sürgősen el kell menned?

- Igen. Azt hiszem, most már nyugodtan visszamehetek. Ismerek egy kereskedőt Detroitban, aki a rám eső részért jó árat fog adni. Annyi fogok kapni, amivel jó eséllyel startolhatok. Ebben a nyomorult országban nincs pénz.

Elberman megvonta a vállát és kinyitott egy ajtót.

Két lépést tett a szobában, Perrigo csak egyet. Aztán mozdulatlanul megálltak, mint a marionett figurák előadás közben, amikor a bábumozgató meghallja az ebédidőt jelző szirénát. Leesett az álluk a döbbszerű csodálkozástól.

2. Fejezet

- Gyertek csak be, fiúk - mondta az Angyal barátságosan.

Kecses pózban támaszkodott hátra Isadore Elberman legszentebb karosszékében. Egyik kezében egy frissen meggyújtott cigaretta, a másikban pedig egy 38-as revolver volt. A fegyveren meglátszott, hogy mindent tud, amit csak gyártói állítanak róla, sőt még azon túl is valamit. Barátságtalan kis fegyver volt, Perrigo se látott ennél barátságtalanabbat, pedig ő aztán tudta, mit beszél. Hogy a részleteknél maradjunk, megemlíthetjük, hogy az Angyal világosszürke öltönyt viselt és selyeminget, mindkettőt mintha akkor hozták volna haza a boltból, és ha egy anyalka megpillantotta volna ártatlanságtól sugárzó képét, azonnal saját lelkiismeretét kezdte volna vizsgálgatni.

Ezekre az érdekes jelenségekre azonban nem volt fogékony az ajtóban álló két ember.

A recehártyájukon ugyan megjelent egy ember képe, figyelmük azonban mégis a legfontosabb tényezőre irányult: a kékesen csillogó acél tárgyra, mely bár pontosan a kettejüket elválasztó távolság közepére irányult, de nyilvánvaló volt, hogy azonnal arra fog irányulni közülk, aki ezt a kedvezményt elsőnek hívja ki maga ellen.

- Éreztétek magatokat otthon, fiúk - mondta az Angyal. - Perrigo, te becsukhatod az ajtót - apropó, milyen állapotban hagytad Frankie-t?

Perrigo, akinek az egyik keze engedelmesen fogta a kilincset, megrezzent, mint akit áramütés ért. A közömbös kérdés tűszúrásként érte a legérzékenyebb ponton, arcán egyfajta bosszúsággal vegyes rettegés tükröződött, ahogy az Angyalra bámult.

- Mit tud maga Frankie-ről? - nyögte.

- Ezt meg azt - mondta az Angyal könnyedén és nem éppen segítőkészen. - Csak folytasd az ajtócsukást, öregem, aztán tovább beszélhetsz.

Figyelte, ahogy a zár nyelve kattant, miközben cigarettájának hamuját leszórta Mr. Elberman mesés értékű szőnyegére. - Kínos lehet a haverodnak, hogy Durbanban kinyírták - mondta csevegő hangon, mintha éppen kellemes hangulatot akarna varázsolni.

- És véleményem szerint ráadásul még szükségtelen is volt. Tudom, hogy Frankie hajlamos volt arra, hogy óvatos legyen, de azt hiszem, egy okos ember anélkül is megtudhatta volna, hogy melyik hajóval jön Angliába, hogy valakit utána küldött volna Dél-Afrikából... Na, gyertek fiúk, gyertek már be! Üljetek le és igyatok valamit. Azt akarom, hogy jól érezzétek magatokat.

- Kicsoda maga? - vicsorgott Perrigo.

Simon gúnyos pillantását Elbermanra emelte.

- Te tudod, Isadore? - kérdezte.

Elberman megrázta a fejét és gépiesen megnedvesítette az ajkát.

Simon mosolygott és felállt. - Üljetek már le! - mondta.

A két embert kényszerítette, hogy leüljenek és közben elvette Perrigótól a revolvert. Aztán megállt a kandallónak háttal és a párkányra támaszkodott. Közben könnyedén játszott a revolverével.

- Át is verhetnélek benneteket - mondta lefegyverző őszinteséggel -, de nem teszem. Én az Angyal vagyok. - Szórakozottan figyelte, amint a két ember önkéntelenül összerezzen, aztán elmosolyodott.

- Hát igen, én vagyok az a fickó, akivel már évek óta akartatok találkozni. Én vagyok az az ember, aki mindig kitalál valamit. - Az Angyal szívesen használta az egyes szám első személyű névmást, és mindig úgy vélte, hogy az megfelelő kezdetet egy mondatnak. - Igen, én vagyok ez a rémség, ti meg, fiúk nem tehettek mást, mint hogy megpróbáltok jópofát vágni hozzá. Én most éppen egy hosszabb szabadságot akarok kivenni és a bankszámlámon pár fonttal kevesebb van, mint amennyit öreg napjaimra félre akartam tenni. Lehet, hogy most hallotok erről először, de egy adománnyal fogtok hozzájárulni ehhez a tőkéhez. Azok ketten hang nélkül emésztették a szöveget. Kellett hozzá egy kis idő, de ezt az Angyal megadta nekik. Mindig is élvezte ezeket a pillanatokat. Csendben várt s közben a pisztolyát görgette.

- Mit akar? - kérdezte Perrigo.

- Gyémántokat - mondta az Angyal röviden.

- Miféle gyémántokat?

Perrigo hangja reccsent egyet a kérdés közben.

- A törvénytelen gyémántokat - mondta -, azokat, amelyeket Frankie Horner az Isadore-ral való megállapodás szerint hozott magával. Azokat a gyémántokat, amelyekért Isadore elárulta Frankie-t és téged fogadott partneréül. Szóval arra a szajréra gondolkod, ami most nálad van, Perrigo!

- Azt se tudom, miről beszél.

- Nem? Akkor talán Isadore majd elmagyarázza.

Az Angyal figyelmét a háziúrra fordította, de Elberman nem szólalt meg.

Simon szomorúan csóválta a fejét.

- Lehet, hogy remek összeesküvő vagy, Isadore - jegyezte meg -, de úgy látszik, nem veszel részt ebben a társalgásban. Akkor nézd el nekem a vadnyugati módszert.

Kigombolta a kabátját és belső zsebéből egy tekercs vékony kötelet vett elő. Az egyik végén már volt egy hurok. Odament Elberman székéhez, a hurkot átdobta a fején és hagyta, hogy lecsússzon a derekára. Egy hirtelen mozdulattal és néhány csavarintással Elberman karjait az oldalához rögzítette, őt magát pedig a székhez. Mindezt a bal kezével végezte, jobb kezében a pisztolyt tartotta. Ezután Perrigohoz fordult.

- Nos, hol vannak, angyalkám? - kérdezte. Perrigo összeszorította a száját.

- Ott, ahol sose fogja megtalálni őket - mondta.

Simon vállat vont.

- Ilyen hely nem létezik - mondta.

Pillantását sietség nélkül végigvezette Perrigon - északról délre és keletről nyugatra. Azon a területen, amit pillantásával végigpásztázott, valahol százezer font értékű kristályos szénnek kellett lennie, ami nem foglal el sok helyet. Perrigo zsebeit kikutatni csak néhány másodpercet vett volna igénybe, de az Angyal szerette inkább az eszét használni, és néha briliáns ihlete támadt.

- A nadragja és a kabátja nem ugyanolyan szövetből van - mondta hirtelen. Az ihlet egyre izgalmasabbnak bizonyult, és ahogy Perrigo megrándult, egyszerre összeállt a kép.

- Biztos vagyok benne, hogy Frankie Hormer nadragja és kabátja sem illik össze - mondta az Angyal és a szavak úgy hangzottak, mint egy ostorcsapás.

Kénytelen volt fölnevetni. Ez a távolról célzott lövés telibe talált, és ez úgy visszatükröződött Perrigo arcán, mintha csak színpadon állt volna.

- Jól szórakozik? - kérdezte Perrigo durva hangon, és Simon összeszedte magát.

- Hát akkor rekonstruáljuk a dolgokat. A gyémántok értékes tárgyak, különösen, ha törvényellenes a birtokukban lenni. Ha ilyesmit cipel az ember magával, akkor nem kockáztat. Olyan közel őrzi őket, amennyire csak lehet. Még zsebre se vágja, mert a zsebek is veszélyesek. Inkább belevarrja az ember a ruhájába... Frankie mindenesetre ezt tette. Várjunk csak egy pillanatig!

Az Angyal visszafelé haladt azon a talajon, amelyet ismert. Elkapott egy újabb szálat, kihúzta a motringból, és lám, odaillett.

- Miért nem vágtad ki a gyémántokat Frankie öltözkékéből? Ha volt annyi idő, hogy ruhát cseréljete, akkor erre is lett volna idő. Tehát azért nem tetted, mert veszélyes lett volna. És miért lett volna veszélyes? Azért, mert Frankie már nem élt! És mert te nem akartál nyomot hagyni a gyilkosság indítékáról! Megölted Frankie-t és - várjunk csak, Perrigo! - A gengszter éppen föl akart állni, de Simon fegyvere megállította. - Megölted Frankie-t - mondta az Angyal -, és kabátot cseréltél vele.

Perrigo lassan megnyugodott.

- Maga azt se tudja, miről beszél - mondta.

- De te tudod! Ezzel a blöffel három percet késtél. A vonat elindult, te meg a férfi a mosdóban maradtál. Vedd csak le azt a kabátot!

Perrigo egy pillanatig habozott, aztán morcosan engedelmeskedett.

Ledobta a ruhadarabokat az Angyal lábához és Simon féltérdre ereszkedett.

Tenyerével végigtapogatta a kabát minden részét, keresve azt a keményebb pontot, amelyből kiderülne, hova rejtette Frankie Hormer a százezer font értékű rakományt.

Ez volt az a fajta aratás, amelyet az Angyal a legjobban szeretett. Szinte megbékélt a világgal ilyenkor. Végigtapogatta a kabát ujját meg a hajtókákat, az alsó szegélyt, majd végigment a hátán, kiforgatta a zsebeket és megnézte, mi van a tárcában, amit az egyik zsebben talált. Azután újrakezdte az egészet.

Az nem lehet, hogy tévedett volna, teljesen biztos volt a következtetéseiben és intuíciója még soha nem vezette félre.

Az első vizsgálatnak semmi eredménye nem volt.

A másodiknak se.

- Hát ez meg hogy lehet? - mormolta az Angyal.

Kevés jóindulattal pillantott Perrigo-ra és észrevette a gúnyt a szemében.

- Na, gondolkozunk még? - csúfolódott Perigo.

- Óh, igen - mondta az Angyal szelíden. - Néha előfordul nálam az ilyesmi.

Felállt, nyugodtan rágyújtott egy cigarettára, miközben változatlanul tartotta az automata pisztolyt.

Valami nem stimmel, de még nem jött rá, hogy mi.

Elbermantól semmit se lehetett megtudni - ő nyugodtan ült ott, ahova az Angyal kötözte. Nem látszott rajta, hogy zavarná, ami történik és elégedetlen azzal az ellenállással, amit Perigo tanúsított. Dehát Elberman valószínűleg amúgy sem tudott többet, mint az Angyal.

Hát nem! - a titok Perrigo összehúzott szeme mögött rejtőzött. Ő volt az egyetlen, aki tudta, hova lett a legnagyobb csomag illegális gyémánt, amit valaha is egy tételben behoztak Angliába. Simon Templar el volt szánva, hogy ezt az értesülést akár egy sziklafúróval is, de kiszedi Perrigóból.

3. Fejezet

- Úgy hallottam, magának van esze. - Perrigo hangja recsegett és eltorzult a gúnyos diadaltól. - Erről híres, ugye? Hát ezt a hírnevet meg is érdemli.

- Meg bizony - értett egyet az Angyal és kis hegyes kék lángok villogtak a szemében.

Ekkor mennydörgésszerű robajjal kopogtattak az ajtón - a meglepetéstől mindhárman mozdulatlanlanságba merevedtek.

Simon nem tudta, hogy ez a kopogás fordulópontot jelent, s az egyszerűnek ígérkező kaland világra szóló eseménnyé fejlődik. Megkezdődött a lidérckergetés és ezzel Mr. Teal kedélytelen utazása is. Ha az Angyal ezt tudja, feljegyzzi a

falra és glóriát kanyarít kanyarít köréje. Dehát nem tudta...
Figyelőállást vett fel, mint egy vadászkutya, oldalra hajtott fejjel, két függőleges ráncsal a két szemöldöke között. A lármás kopogtatásból tudni lehetett, hogy nem szívesen látott vendég érkezett. A kopogtatás éppenséggel nem volt óvakodó vagy bennfentes, nem lehetett azt gondolni, hogy ügyfél vagy orgazda, a hang keményen dübörgött végig a házon. Aztán elhallgatott, várta az eredményt.

Simon Elbermanról Perrigora nézett és vissza. Egymás felé küldött pillantásukból látta, hogy ők sem tudnak semmit. Perrigo szemében kérdés volt és gyanakvás.

Elbermanében válaszként csak semmi.

- Vendéget várunk? - mormolta az Angyal.

Szívott egyet a cigarettáján, aztán behajította a kandallóba. Feszülten figyelt és a baloldali ablakon át egy különös hangú autókürt egyetlen éles dudálása ütötte meg a fülét. Lent újra kezdődött a kopogtatás.

Most már nagyon elszánt volt a hang, kiérződött belőle, hogy ha igen gyorsan nem jön rá válasz, a látogató szétvereti az ajtót, és mindenképpen bejut a házba.

- Idehívta a zsarukat? - hallatszott Perrigo recsegő hangja.

Felemelkedett a székről.

A nyilvánvaló megoldás egy másodperccel később rémlett fel neki, mint az Angyalnak, és eszerint is cselekedett. Hibásan értelmezte a helyzetet, de mentségére szóljon, egyszerű volt az észjárása.

Az Angyal számára azonban a helyzet változatlan maradt, akármit is gondolt róla Perrigo. Ha odakinn a rendőrök álltak készenlétben, akkor a revolver a kezében csak annyit ért, mint egy darab ócskavas. És ezenkívül még volt megbeszélhivalója Perrigoval. Az a háromszáz karátnyi gyémánt még mindig valahol Perrigo birtokában volt, Simon Templar pedig nem volt hajlandó anélkül hazamenni. Így hát a blöffre megjött a kihívás, Perrigonak életben kellett maradnia, még ha esztétikai szempontból ez nem is volt indokolt.

Simon zsebre vágta a revolvart, egy mozdulattal elkerülte Perrigo feléje zúgó öklét, majd úgy vágta gyomorszájon a gengsztert, hogy az rongycsomóként rogyott össze. Az Angyal elvigyorodott.

- Na, daloljon neki valamit, Isadore - mondta és kisietett a lépcsőházba.

A kúrthang, amit hallott, Patricia jele volt, valami zavaró körülmény lépett fel. Az információ első része egyre nyilvánvalóbbá vált. Ahogy Simon a lépcsőn lefelé ment, újra megkezdődött a dióverés a bejáratú ajtón türelmetlen csöngetések kíséretében; az ajtó megreccsent az izmos vállak támadására; az Angyal eloltotta a lámpákat és visszahúzta a reteszt.

A félhomályból egy kisebb emberlavina lendült befelé. Simon az egyiknek a sípcsontjára vágott, egy másiknak az orrát kapta el; közben valaki megtalálta a kapcsolót és felgyújtotta a villanyt. Az Angyal a karja mentén végigpillantott és fölfedezte, hogy az ujjai Teal főfelügyelő orrát markolásszák.

- Óh, de hisz ez Claud Eustace! - kiáltotta az Angyal, de nem mozdult.

Teal egy vad mozdulattal lerázta az orráról a kezét és megtörölte könnyektől patakozó szemét.

- Mi az ördögöt keres itt maga? - ordította.

- Csak virágot szedek itt a mezőn - mondta az Angyal.

Vidám pimaszsága, amely mint a sarki fény villogott körülötte, forrásba hozta Teal dühét, amely úgy tört ki, mint az izzó láva. Szemöldöke összerándult dühös pillantása fölött.

- Úgy? És hol van Perrigo?

- Fönn az emeleten.

- Mióta?

- Körülbelül félórája.

- És maga mikor ért ide?

- Gondolom nagyjából ugyanabban az időben.

- És minek jött?

- Hát, ha tudni akarja - mondta az Angyal - hírért vettem, hogy Perrigo talált egy üres rímét egy versikémhez. Maga nem is sejti, milyen nehéz néha egy jó költeményt összehozni.

Teal kigombolta a kabátját és jelt adott az egyik emberének.

- Fogja le - mondta röviden.

Simon zsebre vágta a két kezét és sértődött képpel támaszkodott a falnak.

- Hogy a maga kifejezésével éljek - minek? - érdeklődött; s ettől visszatért Teal főfelügyelő szokásos arckifejezése a mélységes álmoság. Ez a póz ugyan az

utóbbi időben már nem volt olyan hatásos.

- Egy Horner nevű gyémántcsempészt meggyilkoltak a vonatot Southampton és Waterloo között, ma este. Perrigót látták a Waterloon. Őt gyilkosság gyanúja miatt akarom elkapni, magát pedig bűnrészesség gyanújával.

- Sajnálom - mondta az Angyal, és ahogyan mondta, attól Teal gyermeki kék szemében sötét kifejezés költözött.

- Azt akarja mondani, hogy már megint van alibije?

- Azt.

- Hát azzal majd később foglalkozunk.

- Óh, nem, ezzel most foglalkozunk. - A hosszú mutatóujj, amely ellen Teal személyes gyűlöletet érzett, már megint a derékvonala felé közeledett, félreismerhetetlen céltudatossággal.

- Hét órától negyed kilencig a Dorchester House-ban vacsoráztam. Erre az időre esik a vonat érkezése. Két barátom volt velem, elbeszélgettem a főpincérrel, megbeszéltem az italossal, hogy milyen bort rendeljek, és személyes leckét adtam a maitre d'hotel-nek, hogy hogyan kell tökéletesen készíteni az ízes palacsintát. Menjen és kérdezze meg őket. És kérdezze meg a lúdtalpas emberét is a házam előtt, hogy hánykor látott bemenni.

Teal komoran harapott a rágógumira.

- Nem azzal vádoltam, hogy maga követte el a gyilkosságot - mondta. - Mint bűnrészt fogom el, és ha az jó magának, tőlem akár azt is bebizonyíthatja, hogy Grönlandon volt. Talán még akkor is meghallgatom, ha azt mondja, hogy még most is ott van.

Az Angyal agya villámgyorsan működött.

Egy marék apró, szúrós tény került a gépezetbe s azokkal el kell bánni. Egy - a gyémántok még mindig Perrigónál vannak. Kettő - a gyémántokat le kell választani Perrigóról. Három - ezt a leválasztást nem végezheti Claud Eustace Teal. Négy - következésképpen az Angyalnak szabad kézre van szüksége. Öt - az Angyal keze nem maradhat szabadon, ha Teal tud ez ellen tenni valamit.

Az ötös pont kihallatszott a főfelügyelő álmos hangjából és ez a pont eldöntötte a kérdést. A Teal-Templar ellentét forrponthoz jutott, ezt az Angyal tudta a legjobban.

Kihúzta két kezét a zsebéből és angyali módon elmosolyodott.

- Esetleg még azt is be tudnám bizonyítani - kezdte.

Hirtelen hátrálókta Tealt és egyetlen hatalmas ugrással nekilendült.

Elérte a lépcső alját, még mielőtt a detektívek felocsúdtak volna, hogy mi is történik, és négyesével rohant fel a lépcsőn, amit egyetlen angol detektív sem tudott volna utána csinálni. Elérte a felső lépcsőfordulót, még mielőtt a detektívek igazából elindultak volna. Odafönn állt egy nagy tölgyfaláda - ezt Simon már korábban észrevette -, s ezt most elrántotta a faltól és nekilódította a lépcsőnek.

- Vigyázzatok a lábatokra, fiúk! - kiáltotta és nagyot lökött a ládán.

Odalenn a három ember fölnézett és látta, hogyan csúszik feléjük a láda. Ahhoz már nem volt idő, hogy kitérjenek az útjából, így hát nekiveselkedtek, hogy legalább meg tudják tartani.

A lefelé zúduló jól megvasalt, óriási láda legalább egy mázsát nyomott, és félúton megállította őket. Nem bírták se megkerülni, se átlépni, ezért néhány másodperc múlva rájöttek, hogy vissza kell vonulniuk a földszintre.

Röviddel ezután az Angyal felújította ismeretségét Perrigóval.

A gengszter éppen a fal mellett álló asztalon papírokat gyömöszölt egy kopott tárcába. Az arcát még eltorzította a fájdalom a kapott ütéstől, s ahogy az Angyal berontott a szobába, azonnal támadóállást vett fel. Az Angyal volt az utolsó, akiről feltételezte volna, hogy még aznap este találkozik vele, ezért a megdöbbenéstől, no meg az Angyal fölemelt kezétől földbe gyökerezett a lába.

- Ne mozdulj, szépségem! - mondta az Angyal. - A rendőrség itt van a házban és mi ketten most egy cipőben járunk.

Bezárta az ajtót és hidegvérrel elment az elképedt bandita mellett. Kitárta az ablakot és lenézett a kertbe, amely a Gloucester Terrace-hoz és a mögötte elterülő parkhoz csatlakozott. Árnyakat látott mozogni és tudta, hogy a rendőrség körülvette a házat. Barátságosan integetett feléjük, majd becsukta az ablakot.

Perrigo felé fordult.

- Meg lehet lépni a tetőn keresztül, vagy van hátsólépcsőház? - kérdezte.

Perrigo ránézett.

- Mi a nagy ötlet, Templar?

- Az ötlet az, hogy innen mihamarabb kijussunk - mondta az Angyal nagyon határozottan. - Mondja meg, mit tud - de gyorsan!

Perrigo még mindig bizonytalanul meredt rá és a beállt csöndben hallani lehetett, ahogy Teal megszálló csapatai goromba szavak kíséretében megérkeztek az emeletre.

Perrigo elhatározásra jutott.

- Semmiféle kivezető út nincs - mondta.

Amennyire tudta, igazat is mondott, de az Angyal csak nevetett.

- Akkor majd arrafelé megyünk.

A kilincs megzördült, az ajtó recsegett az emberek súlya alatt és Elberman egyszerre felocsúdott.

- És velem mi lesz? - csipogta és szélnek eresztve nehezen megtanult, előkelő beszédmodorát. - Mi a francot mondok, ha csak bejönnek?

Simon odament a kandallópárkányhoz, felemelt egy nagy gömbölyű vázát és kivette belőle a szalmavirágokat.

- Te itt maradsz és dudorászol - mondta és az edényt a fülén túl a fejére erőszakolta.

Odakinn Teal erősen fejébe csapta a kalapját és hátralépett. A láda, ami a késedelmet okozta, már lenn volt a lépcső alján, de ha Teal szerint alakultak volna a dolgok, akkor legalábbis a pokol fészkes fenekén lett volna.

- Mindenki egyszerre! - parancsolta kurtán.

Három izmos váll egyszerre lendült és az ajtó kiszakadva a keretéből bezuhant a szobába.

Az egyetlen élőlény, aki a szobában tartózkodott Isadore Elberman volt, aki tébolyultan igyekezett lerázni fejéről a porcelán edényt.

Teal pillantása körbefutott a helyiségen. A szoba tele volt bútorokkal, de egy olyan sem volt köztük, amelyben egy felnőtt férfi elrejtőzhetett volna. Ezután megpillantotta a másik szobába vezető ajtót és szitkozódott. Berontott a másik szobába és hagyta, hogy a könnyen szerzett foglyot az emberei kezelésbe vegyék. Észrevette a nyitott ablak előtt libegő függönyt, ösztönösen odament és kidugta a fejét. Odalenn a bokor mellett egy embere állt és felpillantott.

- Látott valakit? - kiabálta Teal.

- Nem, uram.

Teal visszahúzta a fejét és egy másik félig nyitott ajtót vett észre. Amikor átment rajta, ismét a lépcsőfordulóban találta magát, és amit ekkor mondott, az nem tűrte a nyomdafestéket.

Simon Templar és Perrigo egy pillanatra megálltak az előcsarnokban. Bár Perrigo kemény legény volt, Simon mégis úgy érezte, hogy felelős a testi épségéért, és ezt a felelősséget nagyon is komolyan vette. Erre a gondosságra komoly anyagi oka volt, ami összességében százezret tett ki. Erőtéljeset bökött a gengszter mellkasára.

- Ha esetleg el kellene válnunk egymástól, a cím: Upper Berkeley Mews 7. Jól vésse a fejébe!

Perrigo még mindig nem volt képes úrrá lenni gyanakvással telt zavarodottságán.

- Nem akarom én magát többször látni - morogta.

- Pedig látni fog - mondta az Angyal és előrelökte.

Teal főfelügyelő a lépcső tetején állt, két embere szorosan mellette. Amint lenéztek, meglátták Simon Templart, aki csípőre tett kézzel állt a hallban, háttal az ajtónak és angyali mosollyal pillantott föl rájuk.

- Ami a rímet illeti - mondta. - Eszembe jutott valami, ami majd szépen kialakítja a költeményt.

- Kapják el! - pattogott Teal.

A detektívek csapatostul lerohantak.

Még látták, ahogy az Angyal kinyitja az ajtót, aztán meghallották kinn egy autókürt éles hangját. Patricia Holm a háztömb körül cirkált. De ezt ők nem tudták. Az ajtó becsapódott és a csapódás visszhangjaként megszólalt egy automata pisztoly. Négy lövést adott le, aztán sikerült Tealnek az ajtót kinyitni.

Szemben vele sűrű szurokfeketeség - melyből innen bánatosan szólalt meg annak az embernek a hangja, akinek az udvari oldalt kellett őriznie.

- Sajnálom uram - elmenekültek.

- Mi történt?

- Kilőtte a lámpákat, aztán itt hagyott bennünket a sötétben, uram.

Valahonnan messziről hétszer gúnyosan felvisított egy autókürt hangja.

4. Fejezet

Teal főfelügyelő kerek képe újra céklaszínt öltött.

Iszonyatos düh fogta el, amint elnézte, hogy baktat föl a lépcsőn a két őrszem.

- Perrigót nem látták? - reccsent rájuk.

- De igen, uram. Ő jött ki elsőnek. Nem ismertem föl mindjárt, azt hittem valamelyik a mi embereink közül. De aztán kijött még egy pasas...

Teal hátrafordult az embereihez.

- Maguk meg mit lopják az időt? - öntötte rájuk haragját. - Azt szeretnék, ha a daduskájuk meg fogná a kezüket, amikor este az utcára mennek? Induljanak utánuk! Az üldözést rájuk hagyta, ő pedig pöfögve vágott neki az emeleti lépcsőknek. A helyszínen az erősen megviselt Isadore Elberman fogadta, akinek időközben végre sikerült megszabadulnia a fejére szorított vázától. Egy civilruhás detektív strázsált mellette.

Az orgazda elég bőbeszédű volt, már amennyire Teal megengedte neki.

- Engem nem foghat le csak úgy, Mr. Teal! Azok az emberek megtámadtak és megkötöztek. Láttam, hogyan néztem ki, amikor bejött!

- Tudok én mindent magáról - mondta Teal nem éppen kellemes hangon.

Elberman szeme megrebbent.

- Hát idehallgasson, mondok én magának valamit, Mr. Teal. Nem kedvelem én ezt a Perrigót. Papirokat lopott tőlem és még a korábbi tartozásaiból sem fizetett - eddig egy vasat sem! Maga csak kapja el, én meg mindent elmondok róla! Én egy ártatlan ember vagyok, kérem, akit kiraboltak. Akár most is elmondok, amit tudok!

- Majd reggel elmondja a vizsgálóbírónak - mondta Teal.

Nem volt olyan hangulatban, hogy bárkit is türelmesen meghallgasson. Olyan volt a kedve, mint egy fűrész éle. Simon Templar ismét megcsavarta az orrát, úgy szó szerint, mind képletesen. A kényszerű felismeréstől megizzadt Teal tenyere. Persze, hogy szerezhetett volna elfogatóparancsot ellene, sőt még azt is tudta, hogy hol találhatná meg. De mit ért volna vele?! Tudta jól, hogy csak akkor lenne bármi esélye is az Angyallal szemben, ha éppen in flagranti kaphatja el a kamerák kereszttüzébe, és emellett még az anglikán püspökök testülete is készen áll arra, hogy ellene tanúskodjon. Ezen az estén mintha valami halvány reményt látott volna egy pillanatra felvillanni, de ez megint csak káprázatnak bizonyult...

Semmi különösebb lelkesedéssel nem töltötte el Elberman letartóztatása, sőt még Perrigo iránti érdeklődése is alább hagyott. Egész látóhatárát az Angyal töltötte ki. Komor érdektelenséggel figyelte, hogy Elbermant egy taxin elviszik és ugyanebben a lelkiállapotban hallgatta meg azoknak a jelentését is, akik az út mentén teljesítettek szolgálatot. Sokra nem ezekkel sem.

- Elmentünk a szolgálati kocsival egészen az Euston Roadig, de nem találtuk meg őket. Már túl nagy előnyük volt.

Teal nem is várt mást. Csípősen lehordta a beosztottjait, hogy miért nem kezdték el az üldözést gyorsabban, aztán ezért a szidásért meg saját magáért lett dühös. Végül elküldte őket.

- Üdvözltem a kerületi felügyelőnek - mondta. - El vagyok bűvölve a legénységétől, és ha ismét súlyzógyakorlatokat kell tartani, újra hívni fogom őket.

Ezzel a végszóval lépett le a színről, miközben jól tudta, hogy megrökönyödött és szemrehányó pillantások kísérik.

Magában megállapította, hogy az Angyal ezúttal mélyebben sértette meg, mint gondolta volna. A sztoikus és egyenletes kedélyű Mr. Teal soha nem hibázhatta volna szerencsétlen beosztottjait ilyen modorban...

De Teal már ezt sem bánta. Ahogy beszállt a kocsiba, dühe kissé csillapodott, és egy alacsonyabb szinten stabilizálódott. Tudta, hogy mire ismét összekerülnek, az Angyálnak már markában lesz az a por, amit majd a szemébe fog hinteni, és megint kitalál valami disznóságot, amit ellene fordíthat. Teal felkészült erre, és nem is törődött vele különösebben. Csak az volt a vágya, hogy Simon Templart végre olyan sarokba szoríthassa, ahonnan nincs többé menekvés, aztán addig tartsa ott, amíg csak mindazt megteheti vele, amit az angol törvények megengednek. És ezt még akkor is megteszi, ha mindez akár negyven esztendejébe kerül is, és akár tízezer kilométert kell is megtegyen emiatt!

Claud Eustace Teal főfelügyelő, Anglia legdühösebb detektívje tehát rálépett a gázra, és odisszeájának második fordulóját megkezdve, elindult az Upper Berkeley

Mews irányába.

5. Fejezet

Simon Templar kiugrott a sötétbe. Odakint bár a detektívek tetterre készen várták, mégis a sötétségben nem sokra mentek. Simon fürgén kikerülte azokat a helyeket, ahonnan zajt hallott és az udvarból kivezető, épp csak sejthető kapu felé igyekezett.

Az utcán balra, vagy két méternyire tőle, megpillantotta egy kocsi hátsó lámpáit, mely éppen a járdaszegély mellé húzódott.

Ekkor rontott ki Perrigo. Simon megragadta a karját.

- Kocsival, gyalog nem fog sikerülni!

Mialatt ezt mondta a lába már a fellépőn volt. Perrigo előbb habozva nézett körül, azután ő is felkapaszkodott.

- Gyerünk, szívem! - mondta az Angyal.

A kocsi meglódult, a lendülettől Perrigo a hátsó ülésre zuhant. Patricia gyorsított, miközben Simon könnyedén melléje huppant az első ülésre.

- Oké? - kérdezte Patricia nyugodtan.

Az Angyal nevetett.

- Jó kis buli volt.

- Mi történt?

Simon rágyújtott és elégedetten szívta be a füstöt.

- Előbb Claud Eustace Teal domború gyomra jelent meg, amit maga Claud Eustace követett. Rendkívül érdekes volt. Aztán én kijöttem.

Patricia bólintott.

- Láttam, ahogy az emberek ellepik a kerteket, ezért körbehajtottam a hátsó oldalon és ott megláttam a rendőrségi kocsit. Nehéz volt?

- Szóra sem érdemes. - Az Angyal hátrafordult az ülésen. Kinézett a hátsó szélvédőn.

- Kicsit megtekertem Teal orrát, aztán eltréfálkoztam vele, és végül hagytam, hogy legyen ideje gondolkozni is. Itt jó lenne befordulni, drágám, biztos, hogy a nyomunkba eredtek.

Patricia megfogadta a tanácsot. Azután egy mosolyt villantott az Angyal felé.

- Én már arra is elszántam magam, hogy akár belehajtok a rendőrautóba is, ha téged el akarnak vinni.

Az Angyal csak bámult.

- Mit akartál...?

- Ahogy mondom, nekimentem volna...

- És aztán?

- Valahogy csak kiszabadítottalak volna...

- Pat... elment az eszed?!

Patricia felnevetett, aztán megrázta a fejét, miközben veszett tempóban száguldottak a hosszú, üres utcákon át.

Simon elgondolkozva bámult rá. Ezeket az arcvonásokat bár jobban ismerte már, mint a magáét, most mégis valami újszerű elragadtatással gyönyörködött bennük: a széprajzú homlok, a keskeny orr, a határozott áll, a kissé nyitott ajkak, s a jókedvtől ragyogó szemek! A lány arca kissé kipirult, arany sörényét vadul lobogtatta a szél. Kemény, kis mellei harciasan meredeztek a rövid bőrzeke alatt.

Patricia megérezte az Angyal tekintetét és feléje fordult.

- Mire gondolsz, haver?

- Arra, hogy bárcsak mindig így láthatnálak, mint most!

Az egyik izmos, keskeny kéz elengedte a kormányt és megszorította az Angyal térdét. Simon rátette a kezét.

- Örülök, hogy sohasem kellett magamat másnak mutatni, mint ami vagyok.

A lány szédületes sebességgel vezetett, rendkívüli ügyességgel kerülgetve az akadályokat.

Perrigo hátul ült, és dühöngött feltűrt kabátgallérja mögött. Még mindig nem látott tisztán, görcsösen próbálgatta összerakni magában az összefüggéseket. Ami az utolsó háromnegyed órában szakadt rá, az kissé összekavarta benne az égtájakat. Az egyik pillanatban az Angyal gyomorszájon vágta, a másikban meg a kalapját igazította a fejére. Az egyik pillanatban majdnem lebuktatta, a másikban meg mentette... ki érti ezt!!

Gondolatai káoszából lassan kialakult egy gondolat: az Angyal túl sokat tud, és a gyémántokat is meg akarja szerezni. A megoldás egyszerű: minél előbb meg kell lépni innen!

Patriciának az Oxford Street egyik kereszteződésénél meg kellett állnia. Perrigo úgy vélte, most jött el a pillanat.

Megfeledkezett azonban a visszapillantó tükörről. Az Angyal már egy ideje sejtette, hogy mi járhat Perrigo fejében, és figyelte. A szeme sarkából nézte a tükröt és észrevette Perrigo óvatos mozdulatát, szinte még azelőtt, mielőtt bekövetkezett volna.

Hátrafordult és kedvesen mosolygott.

- Nem! - mondta röviden.

Perrigo rábandzsított.

- Innen már magam is elleszek... - morogta.

- Ugyan már! - mondta az Angyal.

Éppen visszafordult, amikor Perrigo összeszorította a fogát, felugrott és rángatni kezdte az ajtókilincset.

Az ajtó kivágódott, az Angyal pedig átvette magát a hátsó ülésre.

Lendülete magával rántotta Perrigot. Vad küzdelem kezdődött a hátsó ülésen. A kocsi közben újra előrelelendült.

Az Angyal kiszabadította egyik karját és hatalmas ütésekkel mért Perrigóra, akit térdével beszorított az egyik sarokba.

Aztán rájött, hogy a kocsi megint áll és egy rendőrsisak ismerős képe tornyosult a szeme elé.

Épp egy szűk utcában voltak, valahol az Oxford Street és Regent Street által bezárt háromszögben. Egy teherautó és néhány taxi átmenetileg eltorlaszolta az utat, egy rendőr pedig épp arra járt. Patricia tehetetlenül nézett hátra.

- Mi történik itt? - kérdezte a Törvény képviselője.

Simon megnyerően elmosolyodott.

- Ali ben Hadova sejk megbízottai vagyunk, és eskünk szerint a kalifa egyik megszentelt, intim edényét készülünk éppen elhelyezni Albert herceg emlékművének tetején.

- Micsoda?!

- Ezzel csak azt akartam mondani, hogy a barátom meglehetősen részeg.

A Törvény elővette a noteszát.

- Bármint van is, önnek nincs joga, hogy így bánjon velem.

Perrigo kinyitotta a száját, mire az Angyal még nagyobb erővel szorította meg a térdével. Perrigo fuldoklott, arca szederjes lett.

- Mit tudja maga, milyen kibírhatatlan lesz, miután bevágott egy pár pohárral! Tisztára megvadul! Haza akarom vinni, mielőtt valami bajt csinál.

- Segítség! - vakkantotta Perrigo gyenge hangon.

- Ilyenkor mindig kényszerképzetei támadnak, meg ilyesmi - folytatta az Angyal.

- Azt hiszi, hogy el akarják rabolni és meg akarják ölni, meg minden. Azt képzelem, hogy aki szembejön vele, az mind bűnöző. Ilyenkor még a saját feleségét se ismeri meg. Ez a hölgy itt a felesége... Biztos úr, nekem elhiheti: ez az ember pokollá teszi az életét! El nem tudom képzelni, hogy mehetett hozzá. Persze, ha akkor találkozik vele az ember, amikor józan, akkor teljesen tiszteletreméltó úriember benyomását kelti. Igen fontos ember a gyémántszakmában. Annyi pénze van, amennyit a maga fizetése háromszáz év alatt se tenne ki!

Patricia is kihajolt a kormány mellől.

- Ó, biztos úr, ez valami borzasztó! Kérem, próbálja megérteni! És kérem, segítsen, hogy elkerülhessük a botrányt. A vizsgálóbíró legutóbb azt mondta, hogy ha ilyesmi még egyszer előfordul, börtönbe küldi a férjemet!

- Én nem vagyok a maga férje! - ordította Perrigo. - Engem elraboltak! Biztos úr...

- Láthatja - mondta az Angyal. - Ugye, megmondtam! Három héttel ezelőtt puskával lőtt a postásra, mondván, hogy az éppen bombát akar a levélszekrénybe dugni. A rendőr kételkedve pillantott Patricia bájos és aggódó arcára, és szemmel láthatóan megilletődött. Ekkor Perrigo ismét megszólalt.

- Maga nem tudja, ki ez a fickó? Ez Simphoongwhf...

Perrigo nem éppen ezt akarta ugyan mondani, de Simon hirtelen befogta a száját.

- Borzasztó szavakat használ, amikor ilyen állapotban van - mondta az Angyal bizalmasan. - El se merném ismételni, minek nevezte a szakácsnőt, amikor éppen azt képzelte, hogy az arzént rak a főzelékbe. Szerintem be kéne zárni, közveszélyes örült.

A rendőr pillantása hirtelen üvegessé vált.

- Az meg ott micsoda? - ugatta.

Simon körülnézett. Az automata pisztoly az ülés sarkában feküdt, jól láthatóan.

Úgy látszik, a küzdelem során kiesett a zsebéből. Simon mély lélegzetet vett.
- Óh, ez csak színházi kellék. Próbán voltunk éppen az amatőr színjátszó-körben. A rendőr nem várt sebességgel dugta be a fejét a kocsiba. Perrigo fölé hajolt, és amikor fölemelkedett, határozott kifejezés ült ki az arcára.

- Ez az ember nem ivott - jelentette ki.

- Szagtalan gint ivott - magyarázta az Angyal. - Ez egy új találmány, a jó házasságok megóvására. Valami csodálatos hatása van.

A rendőr kiegyenesedett.

- Nocsak? Hát én meg úgy gondolom, hogy jobb, ha eljönnek az őrszobára, aztán ott majd többet hallunk ezekről a furcsa dolgokról.

Az Angyal megrázta a fejét.

Előre nézett és látta, hogy a torlódásnak vége és az út már szabad. Egyik kezével megérintette Patricia vállát, aztán angyali mosoly árasztotta el az arcát.

- Bocsánat - mondta. - De minket várnak az Albert emlékműnél...

Tenyerével rácsapott a rendőr vállára, aki hátratántorodott, s ebben a pillanatban Patricia sebességbe kapcsol, és a kocsi úgy lendült útnak, mintha ágyúból lőtték volna ki.

Simon és Perrigo egyszerre kezdtek el vadul kalimpálni, melynek célja a pisztoly megszerzése volt. Simonnak sikerült. Miután lenyomta Perrigót a kocsi padlójára, az automata hűvös csövét a bandita álla alá szorította.

- Ezzel mára befejeztük a hülyeségeket, öcsi - mondta az Angyal röviden. - Jó lesz, ha végre megérted, hogy én vagyok az egyetlen esélyed. Te idegen vagy ebben a városban. Ha magadra hagynálak, Teal pillanatok alatt rács mögé dugna. Még huszonnégy óráig se maradnál szabadon. De ha sikerült volna a rendőr figyelmét úgy irányítani, ahogy akartad, akkor viszont huszonnégy perced se lett volna. A rendőr bevitt volna az őrszobára s ezzel örökre lement volna a függöny. Próbáld ezt végre a koponyádba verni! Meg azt is, hogy nélkülem semmiképpen sem tudsz egérutat nyerni. Nálam van az útleveled és a New Yorkba szóló jegyed - azelőtt estek ki a zsebedből, mielőtt eljöttünk volna Isadore-tól. Ezért aztán mellettem maradsz, amilyen közel csak lehet. Ha már végeztem veled, pillanatokon belül eltűnhetsz. De egy pillanattal sem előbb!

6. Fejezet

A kocsi befordult a Regent Streetre. Patricia hűvös nyugalommal vezetett, előbb egy autóbusszal, aztán egy taxival került el az összeütközést, aztán ismét elhagyta a főútvonalat.

Perrigo eközben a kocsi padlóján emésztette mindazt, amivel az Angyal megismertette az előbb. Jelentőségteljes csöndben illesztgette egymáshoz a tényeket, míg fölöttük a csillagok nyugodtan haladtak örökös pályájukon.

- Rendben van - mondta végül. - Engedjen fölülni.

Simon felcibálta, és zsebre tette a pisztolyát is. Uralta a helyzetet. Ahogy a Berkeley Square-re értek látta, hogy Perrigo jobbra-balra tekintget, ezért úgy érezte, hogy újabb figyelmeztetésre van szükség.

- A mozgó járműből való lelépés évente megszámlálhatatlan balesetet okoz. Ha most itt akarna hagyni bennünket, csak tovább növelné a statisztikát. Nem árt, ha elgondolkodik ezen.

A kocsi megállt az Upper Berkeley Mews bejáratától néhány méternyire, Simon előre hajolt és könyökét Patricia ülésének támlájára helyezte. Az állát kezére támasztotta.

- Amikor félbeszakítottak bennünket, drágám - mondta -, éppen a szádról akartam pár szót ejteni. Neked van a világon a legvarázslatosabb, legcsábítóbb, legkísértőbb és legörjítőbb szád, amit valaha is láttam életemben. Istenkísértés arra gondolni, hogy egy ilyen szájjal valaki heringet egyen. Így hát leszel szíves, és soha többet nem eszel heringet...

Patricia szende pillantást vetett rá.

- Jó. És most mit csinálunk? - kérdezte, és az Angyal felsóhajtott.

- Teal vérebei látták, ahogy kijöttél a házból?

- Igen.

- Akkor jobb, ha azt is látják, ahogy ismét bemész. Ettől majd megnyugszanak. Én meg a haverom majd feltaláljuk magunkat valahogy.

Kinyitotta az ajtót és kiszállt. Perrigo kényszeredetten követte, ugyanis az Angyal erősen szorította hátul a nyakát. Simon behajolt a kocsiba, miközben szorosan tartotta Perrigót.

- Amikor majd lesz egy-két pillanatunk a magunk számára is, Pat, juttasd

eszembe, hogy legalább kétszázötven, jól összeválogatott szóval előadást tartsak a szemedről...

- Folyt. köv.? - szólt Patricia elégedetten, miközben kinyomta a kuplungot. Simon egy pillanatig mozdulatlanul állt és figyelte, ahogy a kocsi eltűnik a szeme előtt.

- Mehetünk - mondta. Simon megfordult.

Perrigo engedelmesen ballagott mellette. Simonnak fogalma sem volt, hogy mi járhat a gengszter fejében, de nem is érdekelte. Ezen az estén el tudott volna bánni akár száz Perrigóval is egyszerre... Simon annyit se törődött Perrigóval, mint egy rinocérosz a fülbemászóval.

A Berkeley Square 104. lépcsőin fölszaladva megfordította a kulcsot a zárban és meggyújtotta a lámpát. Udvarias gesztussal betessékelte Perrigót a lakásba.

- Befelé! - mondta.

Perrigo kelletlenül ballagott be az ajtón. Morcos engedelmessége mögött új hadjárat terve kezdett kibontakozni. Simon azonban tisztában volt ezzel. Tudta, hogy nagyon vékony jégen táncolnak, és hogy csak az útlevel és a jegy volt az a két gyenge adu a kezében, ami rávetett Perrigót, hogy abbahagyja az alkudozást. Amikor Perrigo beért az ajtón, Simon beljebb lökte, aztán maga is belépett és nekitámaszkodott a csukott ajtónak.

- Ha most arra gondol, hogy ez az a pillanat, amikor fejbe vághat az esernyőtartóval, és visszaszerzi azt, ami a magáé, aztán eltűnik, akkor nagyon téved.

Könnyed mozdulattal előrelökte Perrigót, aki három lépéssel a lépcsők előtt megállt, és harcias pózba vágta magát.

Simon lassan kihúzta a pisztolyt a zsebéből, amire Perrigo behúzta a féket.

- Úgysem merne lelőni... - mondta.

- Megint csak téved - mondta az Angyal fémes, hideg hangon. - A legnagyobb örömmel lőnék. Már hónapok óta nem lőttem le senkit. Gondolja, hogy a zajtól félnék? Ebben sincs igaza. Ezen a pisztolyon ugyan nincs hangtompító, de az első három töltény csak félig van megtöltve lőporral. Az utcán senki nem hallana egy hangot sem. Még mindig azt hiszi, hogy blöffölök? Félig-meddig kedve volna próbára tenni, ugye? Helyes. Tessék. Itt az esély. Csak egy lépést, egy egészen rövid lépést kell felém tennie... Várom!

És Perrigo előrelépett.

A pisztoly fölfelé irányult, és annyi hangot se adott, mint egy pezsgősdugó durranása, de Perrigo kalapja lerepült a fejéről és lehullott mögötte a szőnyegre. Perrigo ostoba, értetlen képpel nézett körül.

- Sajnos - mondta az Angyal barátságosan -, én nem vagyok olyan jó céllövő. Az utóbbi időben ugyan gyakoroltam, de még messze vagyok attól, hogy egy klasszisba kerüljek magával. Legközelebb előfordulhat, hogy szándékom ellenére is fejbe lövöm, ami igen csak elszomorító lenne. Az a kérdés is fölmerül, Perrigo, hogy vajon a mennyországba kerülne-e? Én ebben nem bízom. Ott nagyon válogatóság, nem engednek be akárkit. Azt hiszem, nem tetszene nekik ez a kockás öltöny sem, amit visel. Meg egyébként is: tud egyáltalán hárfán játszani, ismeri a zsoltárokat és van fehér hálóinge?

Perrigo keze ökölbe szorult.

- Mire megy ki ez a játék? - vicsorgott.

- Ismer engem - mondta az Angyal szónokiasan. - Én vagyok az a fickó, aki kilőtte Londonból az L-betűt, és lehet, hogy én leszek az is, aki Perrigóból kilövi majd a P-t... Az én játszám nem változott semmit, amióta először találkoztunk. Ez kizárólag privát játszma, ezért amikor úgy látszott, hogy a rendőrség bele akar avatkozni, akkor tovább mentünk egy másik helyszínre. Ezért vagyunk most itt, és ezért vettem a fáradságot, hogy elhozzam magát a Regent Parkból. Röviden: ha még nem jött volna rá, nekem még mindig a gyémántok kellene. A gyémántok ugyanis lehetővé teszik, hogy új fejezet kezdődjék a pályámon, és hogy Teal főfelügyelő legalább egy rövid időre békét hagyjon. A gyémántok a nyugdíjamat jelentik. Ezt a zsákmányt jobban kívánom, mint eddig bármi mást, és ha azt gondolja, hogy nem szerzem meg, akkor nagyon ostoba. És most gyerünk tovább, ez a hall nagyon huzatos.

- Előbb találkozom én magával a pokolban! - recsegte Perrigo.

- A pokolban egyáltalán nem fog találkozni velem - mondta az Angyal. - Én szeretem a meleg éghajlatot, és mivel zenekedvelő is vagyok, inkább a hárfát választom. Na, gyerünk, mozgás!

Végigterelte Perrigót az előcsarnokon át egy ajtóhoz, amely mögött kőlépcsők

vezettek lefelé. A lépcső alján egy kis szögletes pincehelyiség volt, benne egy székkal és egy tábori ágygal. Perrigo látta, hogy az ajtó majdnem tíz centi vastag tölgyfából készült, és széles vasrudak reteszelik. Simon intett és Perrigo leült az ágyra.

- Ha majd jobban megismer engem - mondta az Angyal -, rájön, hogy pincekomplexusom van. Engem már annyian dugtak pincébe, hogy ott alaposan elbánjanak velem, hogy ez beleivódott a szervezetembe. Van valami nagyon sötét és félelmetes a pincékben, nem gondolja?

Perrigo nem nyilvánított véleményt.

- Meddig kell itt maradnom? - kérdezte.

- Holnapig - mondta az Angyal. - A hely kissé nedves és levegőtlen, de annyi szellőzése van, hogy azért nem fog megfulladni. Ha föl akarja kötni magát a nadrágtartójára, ott a sarokban van egy kilazított kőlap, alatta egy kész, megásott sírgödörrel arra az esetre, ha netán hullá akadna a ház körül. Reggel majd megjelenek valami ennivalóval, aztán majd elbeszélgetünk. Szép álmokat. Magára hagyta Perrigót ezekkel a szívet vidító gondolatokkal, kiment, a vasrudakat a helyükre tolta és rögzítette.

Ahogy a lépcsőn fölszaladt, valahol a feje fölött megszólalt egy ezüsthangú csengő, s ebből megtudta, hogy mindjárt elkezdődik a következő jelenet. Ez nem lepte meg, hiszen várta, de arra, hogy Teal főfelügyelő ilyen könnyörtelen gyorsasággal érkezik a színre, arra nem számított. Az Angyal ismét végigvándorolt a szokott úton, majd a fehérneműs szekrényen át belépett az Upper Berkeley Mews 1. számú házának fürdőszobájába, ahonnan a titkos folyosón áthaladva a 7-es számú lakásba jutott. Mosolyogva lépett be a hálószobájába, majd helyére tolta a tükörrel fedett panelt.

A szobájában Patricia már várt rá.

- Teal úton van - mondta.

- Egyedül?

- Amikor jelet adtam, épp az egyik kopójával beszélt. Egyébként nincs vele senki.

- Pompás.

Simon levette a kabátját, odalépett az öltözőasztalhoz, rendbe hozta a haját, s eltüntette az autóban lejátszódott küzdelem minden nyomát. Másodperceken belül helyreállította megszokott kifogástalanul elegáns külsejét, aztán belebújt kék bársony házikabátjába.

- Angyalom...

Patricia rátette a kezét a karjára és megállította. Hangja komolyan csengett.

- Ide figyelj. Én nem szoktam neked kérdéseket feltenni, de ezúttal nem lesz Fortezza hercege, aki kihúzzon a bajból...

- Meglehet.

- Biztos vagy benne, hogy nem lesz semmi komoly baj?

- Biztos vagyok benne, hogy lesz. Először is: az aranyos kis rejtekhelyünk végképp beteljesítette a feladatát. Az a kinti házőrző kutya soha többé nem fogja az alibimet igazolni. Ma estétől Claud Eustace tudni fogja, hogy van még egy kijárat, és be fog állítani egy házkutatási paranccsal meg egy csapat munkással, hogy megtalálja. De nekünk már megérte, amibe került. Persze hogy lesz baj - én provokáltam ki!

- És akkor mi lesz?

Simon Patricia vállára tette a kezét, s arcára kiült a régi Angyal-mosoly.

- Volt már olyan baj, amiből én ne tudtam volna kimászni? - kérdezte. - Tudsz olyan esetről, amikor én alulmaradtam?

- Soha! - kiáltotta.

Lenn megszólalt a csengő. Az Angyal nem vett róla tudomást. Mosolygó szemével magához láncolta Patriciát.

- Veszíthetek én bármiben is?

- El sem tudnám képzelni.

Simon magához húzta a lányt és megcsókolta.

A csengő újra megszólalt.

- Odalenn - mondta az Angyal -, vár egy túlméretezett detektív, akinek az az egyetlen életcélja, hogy elrontsa eljövendő ünnepnapjainkat. Saját és egyetlen felügyelőnk, Claud Eustace Teal, rágógumival a szájában, vérbeborult orcákkal az utolsó hivatalos látogatását teszi nálunk. Nos, menjünk, vágjunk oda egyet neki!

7. Fejezet

A nappaliban Patricia becsukta a könyvét és kérdően pillantott föl, amikor Teal

főfelügyelő beballagott a szobába. Simon követte. Nyilvánvaló volt, hogy a fellépés drámai lesz és Simon minden szórakoztató elemet ki akart préselni a jelenetből. Úgy akarta játszani szerepét, mintha az élete függött volna ettől, hiszen művész volt. Teal néhány másodpercig jelentőségteljes nyugalommal őrlötte a rágógumiját, miközben úgy bámult az Angyalra, mintha még sose látta volna őt.

- Remélem, nem zavarok - szólalt meg végül.

- A legkevésbé sem - mondta az Angyal. - Érezze magát otthon, Teal. Iszik egy sört?

Teal erősen tartotta magát. Tudta, hogy lépésről-lépésre kell megküzdenie az Angyallal, és nem akart már idő előtt kedvezőtlen helyzetbe jutni. Mialatt a Regent parktól idáig ért, jogos fölháborodása tovább csillapodott és óvatosabbá vált. A szándéka viszont nem lett kevésbé szilárd, de nem akart a saját lábába se megbotlani a célhoz vezető útján. Az Angyal kék szemében villogó harci fény sejteni engedte, hogy akadályokba fog ütközni, és a főfelügyelő most az egyszer életében igyekezett a célzást tudomásul venni.

- Velem jön, tiltakozás nélkül?

Ez csak tapogatózás volt; Simon elmosolyodott.

- Arra vár, hogy megkérdezzem, hogy miért? De én sose teszek olyasmit, amit elvárnak tőlem. Egyébként is tudom.

- Honnan tudja?

- Mindenütt vannak kémeim. Üljön le, Claud. Ott van az az összezsukló szék, amit külön a maga számára szereztünk be és ott, abban a dobozban vannak a szivarok, amelyek fölrobbannak, amikor rágyújt. Ja, és ha volna szíves levenni a kalapját... Nem illik a tapétához.

Teal dühös kényszeredettséggel vette le fejéről a keménykalapot.

- Honnan tudja, hogy miért akarom bevinni?

- De jó ember! Hát honnan máshonnan tudhattam volna meg, ha nem abból, hogy jelen voltam, amikor ez a gondolata támadt?

- Tehát beismeri, hogy magával beszéltem a Regent Parkban?

- Köztünk maradjon - csakugyan én voltam.

- Van valami földalatti útja, ami ide vezet?

- Ó, ez a hely egy valóságos vakondjárat.

- És hol van Perrigo?

- Éppen vakondokat játszik.

Teal az egyik kabátgombjával játszott, a szemhéja lassan leereszkedett.

Kellemetlen bizsergés futott végig a gerincén. Ahhoz hasonlított, amit a lidércnyomás kezdete előtt szokott érezni az ember, amikor vidáman ugrándozik a feneketlen szakadék fölötti hídon, s aztán egyszerre csak észreveszi, hogy a híd nyúlós karamellából van, a hőmérséklet pedig emelkedik...

Valahol valami rés támadt. Egyelőre még fogalma sem volt róla, hogy hol, de a szimptómák már jelentkeztek.

- Maga segített Perrigónak, hogy elmeneküljön a Regent Parkból, ugye? -

Igyekezett álmos és unatkozó hangon beszélni, de a feszültségtől mégis pattogni kezdtek a szótagok. - Azt is elismeri, hogy szándékos rendzavarást okozott azzal, hogy nyilvános helyen lőfegyvert használt, akadályozta a rendőrséget a munkájában, sőt támadóan lépett föl a rendőrség ellen, és bűnrészes szándékos emberölésben?

- Ezek közt a falak közt - mondta az Angyal -, és ebben az öltözékben sose jönne ki hazugság a számon.

- Rendben van. - Teal ujjperecei elfehéredtek, ahogy a kalapját szorította. - Simon Templar, letartóztatom!...

- Óh, nem - mondta az Angyal. - Óh, nem, Claud, ezt nem fogja megtenni.

A főfelügyelő úgy megmerevedett, mintha arcul ütötték volna. Simon még azonban csak rá se nézett. Egy cigarettát választott ki az asztalon lévő dobozból.

Feldobta a levegőbe, és elkapta az ajkával, miközben széttárta a kezét. - Ez az egyetlen bűvészmutatványom - mondta, hogy témát változtasson.

Teal összeszorított fogai közül préselte ki a szavakat.

- És miért? - csattant fel.

Simon az asztal szélére ült, és felkattintotta az öngyújtóját.

- Azért, Claud, mert amit most mondok magának itt, ezek közt a falak közt és ebben az öltözékben, és az, amit a tanúvallomásnál mondanék, olyan mértékben különbözne egymástól, hogy el se hinné, hogy ugyanazok közül a rózsás ajkak közül hallatszik.

Teal fölhorkant.

- Hamis tanúzás, ugye? Azt hittem volna, hogy ennél valamivel okosabb telik ki magától, Angyal.

- Ne aggódjon miattam, Teal.

- Van valami olyan szövege, amiről azt gondolja, hogy fölmenti a gyanú alól?

- Bizony, hogy van, Claud! Cukor szövegem van. Küldjön csak engem a vádlottak padjára, és én úgy fogok hazudni, mint egy napilap tulajdonosa. Tudja az mit jelent?

A főfelügyelő vállat vont.

- Az a maga dolga. Ha még hamis tanúzásért is perbe akarja fogatni magát, attól tartok, nem tudom megakadályozni benne.

Simon előrehajolt, balkeze a csípőjén, jobb keze a térdén. A sötétkék vészjelző fények most jobban csillogtak a szemében, mint valaha; hátát a falnak vetve harcias pózban füttyölt kedvezőtlen helyzetére.

- Claud, maga tényleg azt hitte, hogy el tud kapni engem?

- Azt. És még mindig azt hiszem.

- Azt gondolta, hogy fölvirradt a nap, amikor a nevem végre kikerül az Elintézetlen Ügyek nyilvántartásából, és éjjelenként nyugodtan alhat?

- Azt gondoltam.

- Hát ez öreg hiba, Claud - mondta az Angyal.

Teal elnézően húzta össze a száját, de a pillantásában már vörös szikrák villódzdtek.

- Még mindig arra várok, hogy meghalljam: miért?

Simon fölegyenesedett.

- Rendben van - mondta és könnyed hanghordozásába meghatározhatatlan parányi fenyegetés vegyült. - Megmondom, miért. Maga akarta ezt az elszámolást.

Megmondom, mit gondol: maga valami kiemelkedőt akart egyszer már csinálni; mindent meg is próbált ennek érdekében, de nem ment. Ennek ellenére mégis azt gondolta, hogy most sikerülni fog. Azt hitte, végre eljött az élete nagy pillanata. Le akarta tartóztatni az Angyalt, mert azt hitte, az végre alkalmat adott rá. Soha nem tudott rám bizonyítani semmit, most végül azért akar letartóztatni, mert elloptam négy pennyt az Angol Banktól.

- Én nem ezt mondtam.

- De erre játszik. Hát most megkapja, amit érdemel, Teal! Maga teljesen hülyének néz engem! Azt gondolja, hogy annyi munkát adott nekem, hogy miközben a hegyeket tördelem össze, a vakondtúrásra már nem tudok figyelni? Hát most megkapja, amit akart! Szeretné tudni, mit csináltam ma este?

- Mindjárt meghallom.

- Egy tucat barátomat láttam vendégül, és maga egészen föltámadás napjáig nem fogja tudni rám bizonyítani, hogy hazudok.

A főfelügyelő rámeresztette a szemét.

- Azt hiszi, most jöttem le a falvédőről.

- Azt nem tudom - mondta az Angyal vontatottan. - Lehet, hogy maga egyáltalán le sem jött róla. De ez hogy jön ide?

Teal fuldoklott. Önfegyelme apró darabokra hullott szét és dühének szele elsöpörte a darabokat.

- Miről beszél? - kérdezte dühödten. Az Angyal mosolygott.

- Csak a szokásos alibi, öregem. Hogy tetszik?

- Alibi?! - Tealból szadista kéjjel tört fel a szó. - Úgy, szóval alibije van!

Hat ember látta magát a Regent Parkban, de azért van tizenkét ember, aki az alibijét igazolja. És holt volt ez az alibi, ha szabad kérdezni?

- Abban a házban, amit a titkos folyosók kötnek össze ezzel, amint ezt már maga is tudja.

- Nem gondolja meg magát a tikos folyosót illetően?

- Miért gondolnám meg magam? Lehet, hogy különködés, de nincs olyan törvénykönyv, amely szerint ez törvénybe ütközne.

- És ez az alibi, amit be akar nekem adni?

- Ez még annál is több - mondta az Angyal elégedetten. - Ez az alibi még a maga lába alól is kihúzza a talajt.

- Valóban?

Simon bedobta a cigarettát egy hamutartóba és zsebre vágta a kezét. Ott állt a főfelügyelő előtt, teljes száznyolcvanöt centi magasságával és mosolygott.

- Claud, az élete nagy esélyét mulasztja most el. Én itt és most tényleg mindent elárulok magának! Csakis az az áldott jó szívem az oka annak, hogy most mindent elmondok magának, egy olyan bünszövetkezetről, amit a világ összes rendőrsége

bármilyen áron is, de szeretne elkapni. Teszem mindezt ráadásul a saját káromra, ugyanis abból, hogy elárulom magának a titkos labirintusomat, az következik, hogy ha legközelebb megint valami bosszúságot okozok magának, akkor új főhadiszállás után kell nézzek. Elárulom magának, hogyan működik a végszükségben alkalmazott alibim, ami eddig bármikor, bármilyen nehéz helyzetből kihúzott: szerepel benne négy lord, egy kormányfőtanácsos és három magas rangú tiszt. Évekbe tellett, amíg összegyűjtöttem őket és most cserkészhetek újak után. De hát mit is jelentenek az ilyen apróságok barátok közt! Legyen esze, Claud! Hát nem látja, hogy valaki csalárdul visszaél a nevémmel és a külsőmmel?

- Dehogynem. Sőt azt is tudom, hogy kicsoda!

- Mindig tudtam, hogy ennek be kell következni egyszer! - mondta az Angyal továbbra is elmélázó, rábeszélő hangon, amelyben azonban úgy bujkáltak a borotvapengék, mint a cápafogak. - A téves irányú erőfeszítéseim arra, hogy jót tegyek, már annyira hírhedtté tettek, hogy valaki elérkezettnek látta az időt, hogy a saját bűneit az én nyakamba akassza! Csak azon csodálkozom, hogy ez nem történt meg már évekkal korábban. Gondoljon csak arra, ami a múltkor történt Hampsteadben...

- Én már nem akarok többet tudni arról az ügyről - mondta Teal fojtott hangon. - Én csak azt akarom tudni, hogy hogyan akarja ezt a mostani történetet elhitetni velem. Na, ki vele, mondja meg annak a tizenkét hazug embernek a nevét és címét. Bevitetem őket is hamis tanúzásért, magával együtt.

- Maga ezt nem fogja megtenni, viszont megmondom, hogy én mit fogok tenni.

Az Angyal mutatójja előrelendült. Teal gyorsan félrecsapta.

- Ezt ne tegye! - vakkantotta.

- Pedig kénytelen vagyok rá! - mondta az Angyal. - Elbűvölő, ahogy a gyomra behorpad és újra kidomborodik. Apropos, ha már a gyomorról beszélünk...

- Azt mondja el, hogy mit fog csinálni.

- Én fogom bevinni magát, mégpedig megvesztegetésért, korrupcióért és zsarolásért!

Lusta hangja egyszerre megkeményedett és a mondat úgy csattant, mint az ágyúlövés. Olyan hatása volt, mint egy bombarobbanásnak. Még a csend, ami követte, az is fülrepesztő volt.

A detektív eltátott szájjal, kimeredt szemmel bámult rá, miközben arca lassan lila színűvé változott. Teal életében nem hallott még ennyire elképesztő aljasságot. Egy pillanatra saját ép eszébe vetett hite is megingott.

- Teljesen elment az esze?! - trombitálta.

- Nem tudok róla.

- És ugyan ki vesztegetett volna meg engem?

- Én...

- Maga?

- Úgy bizony. - Az Angyal újabb cigarettát vett ki a dobozból és meggyújtotta. - Belenézett már a betétkönyvébe az utóbbi időben? Nos, jobb lesz, ha holnap reggel kikéri. Rá fog jönni, hogy csak az utóbbi hat hétben nyolcszázötven fontot zsebelt be tőlem. Kétszáz fontot február tizenhatodikán, kétszázötven fontot március hatodikán, és négyszáz fontot március huszonkettedikén - eltekintve természetesen a rendszeres apróbb befizetésektől, amit az előző hónap folyamán kapott. Minden csekken rajta van a maga aláírása, valamennyi átment a maga folyószámláján, és jelenleg valamennyi az én bankomnál található, ahol minden arra jogosult személy megtekintheti őket. Egész csinos kis összeg, Claud - összesen nyolcszázötven font. Vicces lesz, ahogy ezt majd kimagyarázza.

A vér lassan kifutott Teal arcából és szinte összezsugorodott a kabátjában. Csak a szemében maradt ugyanaz a kifejezés: a fagyott, üres, hitetlenkedő elképedés.

- Ezt főzte ki ellenem? - szólt végre.

- Attól tartok, igen. - Simon megszívta a cigarettát és kifújta egy füstkarikát.

- Ez is egyike ragyogó ötleteimnek. Arra gondol, hogy letagadja az aláírást? Nem lesz könnyű dolog. Nyolcszázötven font hat hét alatt komoly pénz! Én ugyan biztosítási költségnek tekintettem, de még így is nehéz szívvel váltam meg tőle. És hol van az az esküdtszék, amelyik elhiszi, hogy én csak viccből fizettem hat hónap alatt nyolcszázötven fontot egy detektív számlájára? Nehéz játszma lenne magának ezzel a törvényszék elé állni. Belátom, csintalan dolog volt, hogy megvesztegettem magát, de hát megtörtént... Sajnos magának nem volt elég, amit adtam, még többet akart, és ezért amivel csak lehetett, megnehezítette az életemet, csak azért, hogy megkapja a pénzét... Sajnálom, Claud, de úgy néz ki, hogy együtt fogunk lógni.

8. Fejezet

A főfelügyelő szinte teljesen összezsugorodott. Ráncos arcán vörös foltok gyulladtak ki, tekintete zavarossá vált, és az Angyal szívébe belenyilallt a szájalom.

Teal a végóráját látta lelki szemei előtt. A bomba, amit az Angyal hajított rá, kiszakította még a világ fenekét is. Hirtelen kiszállt belőle minden küzdőképesség és önbizalom. Jobban tudta, mint bárki más, hogy mit jelent ez a kelepce, melyből semmiféle blöffel vagy fondorlattal nem lehetett kimászni. Köthette volna az ebet a karóhoz, letartóztathatta volna az Angyalt, ahogy eredetileg szándékozta, vállalhatta volna az állítólagos alibi kockázatát és azt, hogy majd valamilyen ellentámadással kivédi a vesztegetés és korrupció vádját, sőt esetleg felmentést is elérhet – de mindezzel együtt akkor is elérkezett pályafutásának végére. Még ha minden tárgyalást megnyerne is, akkor sem tüntethetné el a becsületén esett foltot. Egy rendőrtisztnek minden gyanú fölött kell állnia. És azok az aláírt és beváltott csekkek, amikről az Angyal az imént beszélt, minden törvényszék előtt ellene szóló bizonyítékot jelentenek. Még ha föl is mentik, akkor is megbélyegzett marad, ujjal mutogathatnának utána, és azt suttoghatnák, hogy ő az az ember, aki megszegte a tizenegyedik parancsolatot, és épp hogy csak megúszta épp bőrrel. Le kellene mondania az állásáról és ez a véget jelentené...

Teal csak állt, egyre fehérebb arccal, de rezzenéstelenül. Az Angyal füstkarikákat eregetett a mennyezet felé.

Teal gondolkozni próbált, de nem sikerült. Túl hirtelen érte a csapás. Érezte, ahogy szellem és teste fokozatosan megbénul.

Hirtelen meghúzta az övét és megrántotta magán a kabátot.

– Reggel találkozunk – mondta és botladozó léptekkel kiment a szobából.

Simon hallotta, ahogy a bejárati ajtó becsukódik, figyelte ahogy Teal léptei elhangzanak az ablak alatt és elhalkulnak a Berkeley Square irányában. Ezek a léptek nem a szokásos önbizalmat visszhangzották, sőt, mintha kissé vontatottak lettek volna... Az Angyal megfordult, Patricia figyelmesen nézett rá.

– Hát ez is megvolt... – mondta csöndesen Simon.

Patricia fölállt.

– Ez blöff volt? – kérdezte.

– Dehogyan is! Tisztában voltam azzal, hogy Teal meg én egyszer csak elérkezünk a végső leszámoláshoz, így hát fölkészültem rá! Még vagy egy féltucat ilyen megrázkódtatással tudtam volna szolgálni, ha itt marad, hogy meghallgassa. Én csak rá akartam ijeszteni, de nem tudtam, hogy ekkora lesz a hatás.

Patricia levette róla a tekintetét.

– Patetikus látvány volt – mondta. – Legalább tíz évet öregedett ez alatt a beszélgetés alatt...

Simon bólintott. A győzelem gyümölcse furcsán keserű ízt hagyott a szájában.

– Pat, ha nem tudnád, én már egy órával ezelőtt megsajnáltam, amikor arra gondoltam, hogy ez lesz a legszomorúbb fellépése, meg arra is, hogy a Teal-kínzás játszma ezúttal minden eddigit fölül fog múlni... Ez minden, amit tudok mondani. Hülye egy játék volt...

Sarkon fordult és szó nélkül kiment a szobából.

Túl sok gondolat kóválygott a fejében ahhoz, hogy most beszélni tudjon. Odafönn ledobta ruháit, ledőlt az ágyba és csaknem azonnal elaludt. Az alvás adománya az egyik legfőbb jó, ami az embernek megadathatik – az alvás az, ami gyógyítja a lelket és feledteti a problémákat. Amikor Patricia később feljött, az alvó arc olyan nyugodt volt, mint egy gyermeké.

Az Angyal nagyon mélyen aludt, mert az osonó léptek zaja épp csak félig ébresztette föl. De azután egy kattanást hallott, és akkor már teljesen éber lett.

Kinyitotta a szemét és körülnézett a szobában. Ahhoz elegendő volt a világítás, hogy lássa, sehol sincs körülötte szokatlan árnyék. Megnézte az óráját, és látta, hogy majdnem hét óra van. Néhány pillanatig mozdulatlanul feküdt és a szemközti falon lévő jelzőtáblára bámult. A táblához a ház minden részéből láthatatlan riasztóvezetékek csatlakoztak, és senki nem mozdulhatott úgy az Upper Berkeley Mews 7. számú házban, hogy mozgásának minden méterét ne jelezte volna egy kis színes égő a táblán. Most azonban egyetlen izzó sem égett, s a berregő sem szólalt meg az Angyal párnája alatt.

Simon nem értette, mi történt, és arra gondolt, hogy talán a képzelet űzött játékot vele. Aztán hirtelen eszébe jutott valami, amitől a lélegzete is elállt

és zajtalanul kicsúszott a takaró alól.

Félrehúzta a tükörrel borított panelt és lámpát gyújtott a rejtett folyosón. Közvetlenül a lába előtt egy félig elégett gyufa hevert. Szája körül megkeményedtek a vonások. Sebesen végighaladt a folyosón, elérte a túlsó házat. A szekrényajtó és a szekrény hátfalának álcázott rejtekaajtó, ami a Berkeley Square 104. számú ház fürdőszobájába vezetett, sarkig tárva volt. Ekkor eszébe jutott, hogy ezeket az ajtókat nem csukta kilincsre, amikor hazasietett, hogy folytassa harcát a főfelügyelővel. A fürdőszoba ajtaja is nyitva volt. Ezen keresztül kiért a lépcső tetejéhez. A lépcső alsó részén egy pillanatra parányi fény ütötte meg a szemét, aztán rögtön el is tűnt.

Agyában összekapcsolódott a probléma két felel és arra gondolt, időt kellett volna szakítania, hogy magához vegye a revolverét. Óvatosan lefelé indult és megpillantotta egy árny mozdulatát.

- Maradjon ott, ahol van - kiáltott fel -, mert lelövöm!

Az árnyék elugrott, és Simon utána vetette magát. Még négy lépcsőfok választotta el tőle, amikor egyetlen lendülettel a vállára vetette magát. Együtt zuhantak le, és nagy koppanással érték el a lépcső alját. Az Angyal azon igyekezett, hogy egy biztos fogással mozdulatlaná tehesse ellenfelét. Egyik kezével már sikerült is megragadnia őt, amikor a bejárati ajtó felső világításán beszivárgó fényben megpillantotta az acélpenge villanását. Oldalra vetette magát, miközben a kés hegye végighasította a pizsamáját és a padlóba fúródott. Abban a pillanatban egy csontos térd úgy gyomron rúgta, hogy a fájdalomtól minden ereje elhagyta. A bejárati ajtó becsapódott, miközben az Angyal még mindig a földön feküdt. Amikor tíz perc múlva ismét lábra tudott állni, lement az alagsor. A pincaajtót tárva-nyitva találta. A retesz fölött akkora lyukat vágott Perrigo, hogy ki tudja dugni rajta a karját, a padlót faforgácsok borították. Simon keserűen gondolt arra, hogy mennyire gondatlan volt.

Viisszament a hálószobába és ránézett a zakójára. Már nem ott hevert, ahova ledobta, a kabát suhogása volt az, ami először fölverte álmából. A további kutatás kiderítette, hogy Perrigo útlevele és jegyei már nincsenek a kabát zsebében. Simon nem számított másra.

Még mindig fájt mindene, így hát visszabújt az ágyba és ismét elaludt.

Álmában egy mozgólépcső ellenkező oldalán rohant fölfelé, és Patricia mindig az útjába állt, ezért kénytelen volt a lányt állandóan előbbre taszigálni. Meg akarta őt előzni, hogy utolérhesse Perrigót, aki alig egy karkinyújtásnyira táncolt előtte. Perrigo úgy volt öltözve, mint egy kintornás majma; komikus szalmakalapban, frakkban és fehér flanel nadrágban. A nyakában gyémánt nyaklánc lógott, groteszk pofákat vágott, vigyorgott és azt ordította: - De nem ebben az öltönyben! Aztán változott a szín, és Teal érkezett egy zsiráf hátán, bricsesnadrágban, és ő is azt mondta: - De nem ebben az öltönyben!

Az Angyal fél kilenckor felébredt, kiugrott az ágyból, rágyújtott egy cigarettára és bevonult a fürdőszobába. Beszappanozta az arcát és borotválkozni kezdett, közben az álma járt az eszében, de ahogy sem tudott rájönni, hogy mit jelenthetett. Már a kádban ült, amikor olyan hirtelen csapott bele a felismerés, hogy hatalmas csobbanással ugrott ki a kádból.

Tíz perccel később, amikor vadonatúj tavaszi öltönyében lefutott a lépcsőn, odalenn már várta a szalonnás rántotta és Patricia, aki az újságot olvasta.

- Perrigo itt hagyott bennünket - mondta.

Patricia kissé ijedten nézett fel, de Simon nevetett.

- Itt hagyott bennünket, de tudom, hogy hova ment. Összeszedte a papírjait, mielőtt elindult. Elfelejtettem, hogy kés van nála, és nem motoztam meg, mielőtt bezártam. Azzal töltötte az éjszakát, hogy lyukat vágott az ajtóba, aztán kora reggel idejött az útleveléért, és én nem voltam elég ügyes, hogy elkapjam. Így hát a kikötői vonaton találkozunk - a vonat tízkor indul!

- Honnan tudod, hogy rajta lesz a vonaton?

- Ha nem ez lett volna a szándéka, miért jött volna fel a jegyéért? Pontosan tudom, hogy mi jár a fejében. Tudja, hogy csak egyetlen útja van a menekülésre, és úgy véli, hogy ez sikerülni is fog. A biztonság kedvéért nyilván a legtömöttebb fülkében fog utazni. És még valamit mondok: most már azt is tudom, hol vannak a gyémántok!

- Nálad vannak?

- Még nem. De amikor Isadore-nál voltunk, észrevettem, hogy Perrigo öltönye felemás. Azt hittem, kabátot cserélt Frankie Hormerrel, ezért a kabátját kétszer is kikutattam, mielőtt Teal megérkezett. Persze, nem találtam semmit. Hogy is

lehettem ilyen féleszű! Nem a kabátot cserélte el, hanem a nadrágot! A gyémántok valahova a nadrágjába voltak belevarrva!

Patricia odalépett mellé.

- Gondolkoztál azóta Tealről? - kérdezte.

Simon odament a könyvszekrényhez és levett egy kisméretű, bőrkötésű könyvet. Több hónap aprólékos munkájának eredményét tartalmazta a kötet, nevek, címek, személyi adatok, bizonyítékok, azok forrásai töltötték meg a lapokat, azaz mindazok az elő munkálatok, melynek alapján az Angyal az alvilág elleni támadásait intézte.

- Pat - mondta az Angyal -, nagy embert csinállok Tealból. Lehet, hogy ez könnyelműség, de kit érdekel? Erre a szórakozásra már úgyis ráment az otthonunk, a legértékesebb alibink, a legfondorlatosabb blöffünk, de kit érdekel ez most már? Elegánsan akarom befejezni az ügyet. Úgyis én vagyok a legokosabb fickó a világon. Találok én még akár hat új házat, tizennégy még hatásosabb alibit, és hetvenkilenc más stratégiai tervet! Már most van legalább két újabb könyvre való ötletem!

Patricia átölelte az Angyal nyakát.

- Odaadod a könyvet Tealnek?

Az Angyal bólintott. Az arca ragyogott.

- El fogom lopni Perrigo nadrágját, Claud Eustace újra boldog lesz, mi meg elutazunk valahova messzire!

9. Fejezet

Az Angyal éppen bűvészkedő hangulatban volt. Boszorkányos varázslattal rávette a Pullman kocsi pincérét, hogy ülőhelyet keressen a semmiből.

Mialatt a borlap szélére firkálgatott, Patricia otthagytta, hogy végigsétáljon a vonaton. Amikor percek múlva visszatért, jelentette:

- Simon, Perrigo nincs a vonaton.

Az Angyal letette a ceruzáját.

- Dehogyan nincs, szívem. Láttam, ahogy fölszállt a Waterloo pályaudvaron és azt hiszem, ő is látott engem.

- De én minden kocsit végignéztem...

- És mindenkitől vettél ujjlenyomatot is?

- Perrigo azzal a külsővel nem könnyen tudná álcázni magát.

Simon mosolygott.

- Az álcázás trükkös dolog. Nem az álszakáll és a gittel kitömött orr a nehéz, hanem az apró részletek. Talán meséltem már neked egy barátomról, aki szeretett volna beférkőzni a chelsea-i művésztelep rejtelseibe? Nos, a barátom vett egy rózsaszín inget, egy bársonyzakót, hatalmas körszakállt növesztett, kibérelt egy műtermet, ahol Prmnlovcwz néven jelentkezett be. Minden remekül ment, míg aztán egy napon lebukott a festékboltban, mert nem tudta, hogy mire való a Damar-lakk. Patricia átnyúlt az asztalon és megfogta az Angyal kezét.

- Simon, ne fárassz... Inkább azt mondd meg, hol van Perrigo?

- Ha hangosabban beszélsz, még meg is hallhatja.

- Ebben a kocsiban nincs!

- Persze, mert a következőben van.

Patricia csak bámult.

- És minek maszkírozta magát?

- A legegyszerűbb és leghatékonyabb megoldást választotta. Szerecsent csinált magából. Jól is sikerült, de én azért rögtön rájöttem. Láttál már olyan négert, akinek világossárga a szeme? Nos, elvileg lehet ilyen, de én eddig még eggyel sem találkoztam. Volt egyszer egy Hong Kong-ban egy kékszemű szikh, aki rendkívül híres lett ezáltal, de több ilyen rendkívüli példánnyal nem találkoztam. Így aztán, amikor a sárga szemeket megpillantottam, jól megnéztem magamnak azt a pofát, s az bizony Perrigo volt. Most már emlékszel, miről beszélek?

Patricia elámultan bólintott.

- De hogyan én nem vettem észre?

- Az ilyesmihez speciális szürkeállomány kell, szívem - felelte az Angyal szerényen.

- Ó, persze, most már emlékszem!... Az a kocsi amelyikben ült, teljesen tele van...

- És most azt kérdezed, hogy most hogy fogom róla a nadrágját lehúzni? Hát ez a probléma csakugyan érdekes kérdéseket vet fel. Hogyan lopja le az ember valakiről a nadrágot egy zsúfolt vonaton? Nos, akár hiszed, akár nem, de magam

is észlelek bizonyos nehézségeket ebben az ügyben.

Egy hivatalos közeg haladt végig a vonaton, s ellenőrizte a vízumokat és kiosztotta a beszállókártyákat. Miután Simon is kapott kettőt, néhány perccig gondolataiba merülve fújta a füstöt. Azután elnevette magát és felállt.

- Minek emésztjük itt magunkat? - tette föl a kérdést. - Van egy zseniális ötletem.

- Mi az?

Simon megveregette Patricia vállát.

- Ugratni fogom a haverunkat! - mondta ünnepélyesen. - Na, gyere!

Szokásos módján úgy indult neki, mint a lavina, amit szélroham sodor maga előtt. Patricia mosolygott, miközben igyekezett lépést tartani vele. Mosolyában azoknak a nőknek a végtelen gyengédsége tükröződött, akiket a sors romantikus férfiak mellé rendelt. Jobban ismerte az Angyalt, mint az saját magát. Simon sosem fog megöregedni. Éveinek múlásával talán mélyebbek lesznek az érzései és a gondolatai, esetleg néha majd megpróbál az élet közönséges tényeihez is alkalmazkodni, de a jelleme semmit sem fog változni. Lehet, hogy sikerül önmagát elámita, de őt, Patriciát soha. Most is tudta, hogy az Angyal mit gondol: elindult, hogy felvegye a kesztyűt, amit az istenek az útjába vetettek, és harci kürtök hangjával a fülében indul rohamra.

Utolért az Angyalt és elkapta a könyökét.

- És ez majd előbbre visz abban, amit tenni akarsz?

- Minden esetre szórakoztató lesz - mondta az Angyal. - Azonkívül jámbor cselekedet. Szent kötelességünk ugyanis arra törekedni, hogy Perrigo soha ne felejtse el ezt az útját. Majd azzal kezdem, hogy írjon alá egy adománylistát - a pénz arra kéne, hogy gyapjú alsóneműt juttassunk a szegény trópusiaknak. Fennhangon fogom ismertetni, hogy mi mindent megtettünk már eddig fekete sorstársaiért, és felszólítom, hogy ő is adakozzék. Ha belemegy, akkor megyünk és elisszuk az adományt, aztán majd kitalálunk valami újat. Ha viszont nem ad pénzt, akkor te rontasz neki, és autogramot kérsz tőle. Legjobb, ha rögtön Al Jolsonnak szólítod és megkéred, hogy énekeljen valamit. Ezt követően...

- Ezt követően - mondta Patricia -, pedig meghúzza a vészféket, aztán kidobnak minket a vonatból. Nos, mehetünk!

Simon bólintott és odalépett a fülkéhez.

Szoborként állt az ajtó előtt, mialatt a cigaretta a szájában lassan lefelé hanyatlott.

Pár másodperc múlva Patricia is odalépett mellé és bepillantott a fülkébe. Az Angyal kivette a cigarettát a szájából és hosszú, elhaló fütttyentéssel fújta ki a füstöt.

Perrigo sehol se volt.

A sarokülés, Perrigo korábbi helye, üresebb volt, mint bármelyik sarokülés, mióta George Stephenson az első vonatot útjára bocsátotta. A többi ülések utasai a következők voltak: egy testes matróna, állán nagy szemölccsel, egy szikár asszonyág, pattanásokkal, valamint "A magány kútja" című könyv egy jól álcázott példányával. Ilyen hölgyekké Perrigo még csoda útján sem varázsolhatta volna el magát. Mindezek vitathatatlan tények voltak, melyek a további elmélkedések után csak még lesújtóbbakká váltak.

Simon olyan szavakra fakadt, amiktől még egy hulló bőre is megpörköldött volna. Kiadta mindazt, ami a lelkét nyomta; átkai nem kíméltek senkit, George Stephensontól kezdve egészen Isadore Elbermanig. Ezen a ponton aztán Patricia félbeszakította:

- Lehet, hogy csak kezet mosni ment, vagy valami ilyesmi - mondta.

- Na persze! - Az Angyal hangjából maró gúny áradt. - Hát persze, lehet, hogy éppen kezet mos. És a bőröndjét is csak azért vitte magával, nehogy a legyek összepiszkítsák, mi? Megnézted azt a bőröndöt? Mert én igen. Vadonatúj volt, egy karcolás nem volt rajta. Úgy látszik, kora reggel, mielőtt vonatra szállt, tett egy kis bevásárló körutat. Minden holmija Elbermannál volt, azt viszont nem kockáztathatta meg, hogy odamenjen érte. A bőrönd pedig nem maradt itt a fülkében!

A határőrség közege eközben odaérkezett és kinyitotta a fülke ajtaját.

- Miss Lovedew? - A pattanásos nőszemély jelentkezett -, rendben vannak a papírjai...

Simon karon fogta Patriciát, és szelíden elvezette.

Pár lépést tettek a folyosón, amikor Patricia megszólalt:

- Mindenképpen a vonaton kell lennie! Mióta elindultunk a vonat egyetlen egyszer

sem lassított, így nem ugorhatott le róla anélkül, hogy nyakát törte volna...

Az Angyal megragadta Patricia kezét.

- Milyen igazad van, Pat! Hát persze! Mondtam, hogy ez a dolog agymunkát igényel. Perrigo nyilván még a vonaton van, és ha rajta van, akkor meg is fogjuk találni, még ha az egész szerelvényt darabokra is kell szedjük. Te most menj arra, én meg erre, és tartsd nyitva a szemed. Ha egy nagyszakállú emberrel találkozol, kapd el a szakállát, és rángasd meg jól!

- Oké, Angyal!

- Gyerünk!

Az Angyal imbolygó léptekkel ment végig a robogó vonat folyosóján, miközben ügyesen rágyújtott a következő cigarettára.

Alapos munkát végzett. Tíz perc alatt olyan változatos utas tömeget nézett végig, hogy csaknem beleszédült. Még Cesare Lombroso-nak is öröme telt volna ezekben az arcokban, sokukról azonnal méretet is vett volna. Amerikaiak mindenféle méretben és alakzatban, angol férfiak bricseszben, flanel nadrágban vagy jólszabott öltönyben; hímnemű gyerekek, nőnemű gyerekek, aztán olyan gyerekek, akiknek a nemét nem lehetett megállapítani; hatalmas termetű asszonyok; három nemzetközi milliomos - egy kövér, egy sovány és egy részeg - , három nemzetközi milliomos feleség - mint fent, csak más sorrendben -, egy regényíró, egy színész, egy politikus; továbbá négy perzsa, három hindu, két kínai és egy borneói bennszülött.

Simon Templar mindezeket gondosan végignézte. E tanulmányaiból annyi anyagot szedett össze, hogy az három könyv megírásához is elég lett volna, modern regényből viszont akár több mint hatszázra is futotta volna. Perrigo viszont nem volt köztük.

Elérte az utolsó kocsi végét, és komor képpel nézett ki az ablakon, mielőtt visszafordult volna. S ekkor valami különösen látott.

Először csak egy fehér valami el az ablak előtt. Szórakozottan bámult utána, s aztán ismét a tájnak szentelte figyelmét. Ekkor két újabb fehér valami suhant el az orra előtt, aztán egy másodperccel később meg látta, ahogy egy piros színű ruhadarab fönnakad a sínek melletti drótkerítésen.

Az Angyal most már összeráncolta a homlokát és figyelmesebben nézett kifelé. Egyszerre csak, mint a lavina, egy sereg megnevezhetetlen holmi húzott el a szeme előtt és szóródott szét a levegőben. A szivárvány minden színében tündöklő kisebb és nagyobb ruhadarabok szálldogáltak a vonat körül. Egy nagydarab zöld taft úgy szárnyalt el mellette, mint egy epebajos keselyű. Szorosan követte ezt egy sárgaságban szenvedő pamutsirály. Nem kevesebb, mint további nyolc különböző színű ruhanemű táncolt a szélben, majd leszállt a sínek menti kerítésekre és sürgönyoszlopokra. Addig folytatódott ez, amíg az egész környék teleszóródott a Knightsbridge és a Brompton Road környékén kapható árucikkal.

A jelenség magyarázata hirtelen átvillant az Angyal fején, és féktelen nevetésben tört ki.

Sarkon fordult és a következő ajtóhoz indult. Mivel be volt zárva, nekilódult a vállával, s az ajtó - melyet, mint később megállapította csak egy horgos retesz tartott csukva - kinyílt. Az Angyalnak semmi kétsége nem volt, hogy végre megtalálta a dolog nyitját, és már azt is tudta, hogy mit kell tennie.

Amikor Perrigo korábbi fülkéjéhez ért, benyitott.

- Miss Lovedew - szólt komoly hangon, és a pattanásos hölgy fölpillantva elismerte, hogy ő az. - Biztosítva van az ön poggyásza?

- Természetesen! - mondta a hölgy. - Miért?

- Azonnal be kellene jelentenie a kártérítési igényét - mondta az Angyal.

A nő rábámult.

- Nem értem, miről beszél. Mi történt? Ön a vasúti személyzethez tartozik?

- Én vagyok a konyhafőnök, de a poharakat is én mosom - mondta az Angyal komoly képpel -, azonban az ön vörös flanel hálóingei nem nyerték el a tetszésemet. Becsukta az ajtót és vidáman dúdolgatva továbbment, otthagya az elképedt, dühös hölgyet.

Az étkezőkocsiban rálelt Patriciára, aki csüggedten bámult maga elé. Amikor az Angyal meglátta, felderült az arca.

- Megtaláltad?

Simon leült mellé.

- És te?

- Én nem - felelte Patricia fanyarul. - Négyyszer mentem végig a vonat rám eső részén, és akkor se passzoltam volna el Perrigót, ha moszkitónak álcázta volna

is magát. És te mire jutottál?

- Én bizony megtaláltam!

Patricia elképedt.

- Megtaláltad?!

Simon vidáman bólintott.

- Meg bizony! A poggyászkocsiban volt a vonat végén, és éppen egy hölgy hatalmas utazóládájából dobálta ki a megnevezhető és meg nem nevezhető ruhadarabokat, amikor felfedeztem. Aztán egy kis vitába elegyedtünk. Aminek a vége az lett...

- Hogy...

- Hát, hogy Perrigót bezártam az utazóládába. Végül is oda igyekezett. Csak a címkét ragasztottam át a ládán, így aztán jó kis balhé lesz majd a Berengaria fedélzetén, ha Claud Eustace is időben odaér. Most már semmi dolgunk sincs, mint hogy kivárjuk, hogy a zenekar rázendít.

Simon az órájára nézett.

- Van még egy félóránk, Pat, és azt hiszem, megérdemlünk egy üveg pezsgőt!

10. Fejezet

Az óra fél egyet ütött, amikor Teal főfelügyelő merev testtartással kikászálódott a rendőrkocsiból a dokk bejáratánál. Fél tizenegykor indult el az Albany Street-i őrszobáról, és ez az egyetlen óraütés azt jelentette, hogy a sofőr tiszteletre méltó sebességgel tette meg az utat Londontól Southamptonig. Isadore Elberman ugyanis köpött, ahogy az Angyal előre látta. A cellában töltött álmatlan éjszaka után kellően leporolódva előadta a kerületi főfelügyelőnek azt a történetet, amellyel Teal fülét nem tudta elérni az előző este, és mivel a történetet annyi körülményes részlettel cifrázta, a kerületi felügyelő felhívta Tealt, hogy szíveskedjék személyesen is résztvenni a kihallgatáson.

A szereplők közül azonban nemcsak Isadore Elberman töltötte álmatlanul az éjszakát. Teal már nyitás előtt a bankja küszöbén ácsorgott. Közönyös hangon megkérdezte, hogyan áll a számlája, és néhány perccel később a pénztáros kiadta a papírszeletet. Az egyenleg pontosan nyolcszázötven fonttal mutatott többet, mint amennyinek a számlán lennie kellett volna. Teal fogott egy taxit és az Upper Berkeley Mews-ra ment, de akármilyen hosszú ideig is zörgetett az ajtón, nem kapott választ. A házőrzője elmondta neki, hogy Templar és Patricia fél tízkor elmentek hazulról és azóta nem jöttek vissza. Teal visszament hát a főkapitányságra és ott addigra már várta a hívás az Albany Street-i őrszobáról. A Southampton felé vezető úton aztán összeállt a mozaikkép a fejében. A történet most már összefüggő volt és egyszerű, és a pusztá tények tekintetében nem volt benne sem rés, sem elvarratlan szál.

Lassan és megfontoltan, összeszorított öklével a zsebében Teal főfelügyelő felballagott a Berengaria beszállóhidjára, hogy a történet végére járjon. Az alsó szint hátsó részében Simon Templar egy utazóládán üldögélt és nyájasan csevegett két stewarddal, egy hordárral meg egy dühös és pattanásos hölgygel, akiket az érdeklődő utasok egy kisebb csoportja vett körül.

- Egyetérték önökkel - mondta az Angyal. - Ez valóban gyalázatos dolog, de hát ezért csak őt hibáztathatják. Azt hiszem, hogy neki se tetszenek a vörös flanelből készült hálóingek. Amennyire következtetni tudok, ezeknek a tiszteletreméltó ruhadaraboknak a látványa hozta ki a sodrából, hogy aztán az utazóláda teljes tartalmát is kiszórta az ablakon. De hát mit tehetek erről én? Őrzője vagyok én az atyám fiának? Abban a pillanatban, amikor hátat fordítottam neki...

- Egy szót se hiszek el ebből! - mondta a haragos hölgy, viharos dühvel. - Maga egy közönséges tolvaj, nem más! Én ezt az útiládát bárhol felismerem, és pontosan meg tudom mondani, hogy mi van benne...

- Na, fogadjunk, hogy nem tudja - mondta az Angyal.

A hölgy az egybegyűlt bámészkodókhoz fordult.

- Ez egyszerűen elviselhetetlen - mondta tombolva. - Ez a legarcátlanabb szélhámosság, amiről életemben hallottam! Ez az ember ellopta az összes ruhámat és a saját címkéjét tette a ládára!

- Asszonyom - mondta az Angyal -, egy pillanatig sem tagadtam, hogy az utazóláda, mint olyan, az ön tulajdona. A címkék a tartalom rendeltetését jelzik. Mint szigorúan törvénytisztelő polgár azonban...

- Hol van a kapitány? - követelte a pattanásos asszonyság hisztérikusan.

Ebben a pillanatban Teal előre küzdötte magát a csoport első sorába.

Egy másodperccig ránézett az Angyalra és Simon látta, hogy a szeme karikás és gyűrött az arca. A tekintete azonban kemény volt és kifejezéstelen, és az ajkát

keményen összeszorította.

- Gondoltam, hogy itt találom magát - mondta.

A felháborodott ládatulajdonos hátraperdült.

- Maga ismeri ezt az embert?

- Igen - mondta Teal mereven. - Én ismerem.

Az Angyal keresztbe vetette a lábát és elővette a cigarettatárcáját. Hanyag kézmozdulattal mutatott a főfelügyelőre.

- Hölgyeim és uraim - mormolta -, engedjék meg, hogy bemutattassam önöknek a Deus ex Machinát, azaz a végítélet hordozóját. Ez itt Mr. Claud Eustace Teal, aki majd elmondja nekünk az igazságot. Mr. Teal - Miss Lovedew...

- Teal? - A dühöngő hölgy úgy rázkódott meg, mintha darázscsípés érte volna. - Az ön neve Teal?!

- Az a nevem - mondta kissé meghökölve a főfelügyelő.

- És maga még ide merészel állni elém?

- Igen, persze...

A nő az ott álldogálók valamelyikének karjaiba hanyatlott.

- Hát mindenki megőrült itt? Fényes nappal kirabolnak! Ez az ember a tettestárs és nem is tagadja! Hát senki se képes ezt megakadályozni?

Teal szeme megrebbent.

- Én rendőrtiszt vagyok - mondta.

- Maga egy hazug! - visította a nő.

- De drága asszonyom...

- Ne merjen így beszélni velem! Maga egy közönséges, szemtelen tolvaj...

- De hát...

- Az utazóládám akarom és vissza is fogom kapni! Hogy mehetek így New Yorkba, a ládám nélkül? Ez az én saját ládám...

Simon kivette a cigarettát a szájából és fölállt. Egyik lábát ráhelyezte a ládára, jobb könyökével a térdére támaszkodott és felemelt kezével csöndet kért.

- Megengedik, hogy magyarázatot adjak? - kérdezte.

A nő a homlokához kapott.

- Hajlandó bárki is meghallgatni ezt a... ezt a... ezt a...

- Ezt az urat - javasolta az Angyal kezdeményezően.

Teal előlépett és megmarkolta az övet a derekán.

- Rendőrtiszt vagyok - mondta ismét -, és mindenképpen szeretném a magyarázatot hallani!

Ezúttal azonban már olyan határozottan közölte kilétét, hogy a beszélgetés hirtelen elhallgatott körülötte. Még a pattanásos nő is tátott szájjal, szó nélkül bámult rá, és már nem volt olyan biztos a dolgában. A csönd szinte színpadias hatással vált egyre sűrűbbé.

- Nos? - mondta Teal.

Az Angyal könnyedén lengette a cigarettáját.

- Ön éppen időben érkezett ahhoz, hogy igazságot tegyen egy komoly félreértésben. Hadd mondjam el a tényeket! Azért jöttem le ide ma reggel Waterloóról a vonattal, hogy szemmel tartsam az ön egyik barátját, akit most nevezünk Bertie-nek. Az utazás során azonban szem elől tévesztettem. Elindultam hát, hogy megtudjam, mi történik vele és végül rátaláltam a poggyászkocsiban, abban a pillanatban, amikor éppen Miss Lovedew intim ruhadarabjai közül az utolsót dobta ki az ablakon.

- Ez hazugság! - bégette a hölgy gyengébb hangon, de kitartóan. - Ellopta a ruháimat, inzultált, amikor még a fülkében ültem...

- Egy perc múlva rátérünk erre is - folytatta az Angyal zavartalanul. - Mint már mondtam, azon kaptam Bertiet, hogy éppen bemászik az utazóládába, melyet azt megelőzően oly radikálisan kiürített. Saját személyem veszélyeztetésével, időt és fáradságot nem kímélve segítettem neki, hogy célját elérje. Kénytelen voltam azonban időlegesen megváltoztatni a címkéket a ládán, amit - bevallom -, a jó ügy érdekében Miss Lovedew engedélye nélkül vettem kölcsön... Egy alkalommal ugyan igyekeztem elmagyarázni a körülményeket Miss Lovedew-nak, de ő azt rágalmak közepette visszautasította. Azután, mialatt arra vártam, hogy ön megérkezzék, megkezdődött a vita az utazóláda tulajdonjogáról. A láda, amint azt én sohasem tagadtam, Miss Lovedew tulajdona. A vita nyilvánvalóan csak Bertie tulajdonlásának tekintetében forog fenn.

Miss Lovedew a szemét meresztgette.

- Azt akarja mondani, hogy a ládában egy férfi van? - kérdezte levegő után kapkodva.

- Asszonyom - mondta az Angyal -, legyen erős! Valóban egy férfi van a ládájában! Óhajtja, hogy az öné legyen? Az első számú igényjogosult ugyan Mr. Teal, de én hajlandó vagyok versenyajánlatot is elfogadni. A példány teljesen üzemképes, jelenleg ugyan kissé bekékült a szeme és sajog az állkapcsa, egyébként azonban hiánytalan és útra kész. Az idegei kissé feszült állapotban vannak és eléggé érzékeny, de roppant férfias. Általában whiskyvel és kaviárral táplálkozik...

Teal a láda fölé hajolt és megvizsgálta a címkéket. A saját neve volt rájuk írva. Főlegyenesegett és mozdulatlan pillantását az Angyalra vetette.

- Négyszemközt akarok beszélni magával egy pillanatra.

- Örömmel - mondta az Angyal röviden.

A főfelügyelő körülnézett.

- Engedélyem nélkül senki sem nyúlhat az utazóládához - mondta.

Odament a hajókorláthoz és Simon melléje lépett. Itt már nem hallhatták őket a többiek s néhány másodpercen keresztül szilárdan tekintettek egymásra.

- Perigo van a ládában? - kérdezte Teal.

- Senki más.

- Elberman részletes vallomást tett. Tudja, hogy mi a büntetése annak, akinél illegálisan szerzett gyémántok vannak?

- Azt tudom, hogy mi a büntetése annak, akit illegális gyémántok birtokában kapnak el - mondta az Angyal körültekintő fogalmazással.

- Tudja, hol vannak most a gyémántok?

Simon bólintott.

- Be vannak varrva Perrigo nadrágjába - mondta.

- Emiatt akarta elkapni Perrigót?

Az Angyal rátámaszkodott a korlátra.

- Tudja, Claud - jegyezte meg -, nagy bolond maga...

Teal pillantása megkeményedett.

- Miért?

- Mert teljesen örült játékot játszik velem. Volt már rá eset, hogy én valamilyen gyalázatos gyilkosságban bűnrészes lettem volna?

- Azt tudom, hogy már sok furcsa ügybe keveredett.

- De ilyenfajtába soha. Maga viszont addig hecceli magát, amíg el is hiszi mindazt, amit hinni szeretne. Ez olyan, mint amikor az egyik holló kivájja a másik szemét. Ha én csinállok valamit, akkor maga begurul. Ha maga begurul, akkor viszont le kell állítsam. Minél jobban leállítom, annál jobban begurul. És minél jobban begurul, annál keményebb kell legyek. És ez oda vezet, hogy a végén már bármit megtennénk egymás ellen. - Az Angyal elmosolyodott.

- Nos, Claud, én most kiveszek egy kis szabadságot, de mielőtt elmegyek, adok magának egy lehetőséget.

Teal megvonta a vállát, de egyelőre nem szólt. Az Angyal eldobta a cigarettáját.

- Hadd gondolkozzam egy kicsit maga helyett. Mostanában mindig sikerrel gondolkozom mások helyett. Az éjszaka során maga elgondolkozott azon, amit múlt este mondtam, és ma reggel meggyőződhetett róla, hogy nem blöfföltem. S ekkor tudta, hogy csak egyetlen dolgot tehet. A lelkiismerete nem engedte volna, hogy napirendre térjen afölött, amit tettem. Vállalnia kellett volna, ami következik: engem letartóztat, és szembenéz mindazzal, ami ezt követi. Tisztességesen kell eljárnia, még akkor is, ha tönkreteszi ezzel saját magát. Tudom mit érzett, és higgye el, csodálom is érte, de nem engedem, hogy megtegye.

- Nocsak?

- Nem engedem - ismételte az Angyal. - És miért tenné? Perrigo a kezében van, én meg éppen egy rövid pihenésre vágyom. Ebben a csomagban van a megfélemlítésem. Használja fel, ami benne van, és még az évad vége előtt eggyel magasabb lesz a rendfokozata.

Teal rápillantotta a könyvre, amit az Angyal a kezébe nyomott, és elgondolkozva belelapozott.

Aztán ismét az Angyalra nézett. Még mindig olyan volt az arca, mintha kőbe faragták volna, de a pillantása már nem volt olyan hidegen acélos. S ahogy nézte, látta, hogy az Angyal már megint nevet a szokásos hangtalan, orcátlan és angyali módján, miközben kék szemében ezer ördög cikázik.

- Én a saját játékszabályaim szerint játszom, Claud és ezt sose felejtse el.

Ennek köszönhetem ebben a boldogtalan korszakban, amiben élünk, hogy én vagyok az egyetlen ember, aki az életnek minden pillanatát élvezi. És - ebben a történetben utoljára az Angyal mutatoujja ismét célba döfött -, ha majd átnézi a

könyvemet, akkor maga is boldognak fogja érezni magát, meglátja!
És ezzel az Angyal elment. Utoljára még egyszer barátságosan rávert a főfelügyelő vállára, aztán angyali mosollyal az ajkán távozott. Teal szó nélkül nézett utána.

Patricia ott várta már az Angyalt a fedélzet egy távolabbi pontján. Felvette lépteinek ritmusát és együtt mentek le a hajóhídról a rakpartra. Simon megállt a raktárház sarkánál. Egyik kezével a falnak támaszkodott és gyengéden Patriciára nézett. A lány megérezte, hogy mit jelent ez a csöndes mosoly szerelmese arcán. Az Angyal döntő elhatározásra jutott. Búcsút vesz végre a felelőtlen kalandoktól, miközben tudja, hogy ez mit jelent a számára, elhatározása azonban szilárd; itt és most elindul ezen az új úton.

És ekkor Patricia is elmosolyodott. Soha nem érzett még ilyen boldogságot, mint ebben a pillanatban. És válaszolt, még mielőtt az Angyal megszólalhatott volna.

- Te - mondta -, én nem is lehetnék boldogabb, mint amilyen most vagyok.

Az Angyal nem mozdult. Patricia gyorsan folytatta:

- Ne mondj semmit, Simon! Nem akarom. Nem szereztünk meg mindent, ami csak kell? Hát elég csodálatos így is az élet? Hát nem kalandozunk többé, és...

- Tehát örökre csak a játék és a mulatság?

- Igen! Miért rontsuk el ezt a varázslatot? Nem hallgatok rád. Még ha ezen a kalandon vesztettünk is...

Az Angyal hirtelen elnevette magát. Patricia ezt várta. Mindent megtett, ami csak tellett tőle, hogy ezt a nevetést kicsiholja belőle. És ezzel a nevetéssel aztán el is múlt az a varázslat, amitől az Angyal pillantása eddig olyan nyugodt és szilárd volt. Pillantásában újra ott szikrázott a vidámság és az élet szeretete. Ez kellett Patriciának ahhoz, hogy boldog legyen.

- Pat, tényleg ezt akarod?

- Csak ezt akarom.

- Szóval folytassuk tovább a harcot meg a kalandokat és mutassuk meg a világnak, hogy milyenné lehet tenni az életet - megrabolva a gazdagokat, segítve a szegényeket - sárkányt ölve és rendőröket bosszantva...?

- Én mindenre kész vagyok!

Az Angyal elkapta Patricia kezét.

- Biztos vagy benne?

- Teljesen.

- Tényleg?

- Hát persze!

- Akár ebben a pillanatban is elkezdhetjük!

Patricia rábámult.

- Ezt hogy érted? - kérdezte.

Az Angyal kissé meglazította az övét és lefelé mutatott. Patricia még mindig nem értette.

- Emlékszel még, hogyan találtam rá Bertie-re? Éppen félúton volt Miss Lovedew ládájának a belseje felé. Rövid és vidám kis összetűzésünk után végül csak kikötött benne. Nos, a fölfordulás, az ordítózás és az általános izgalom során kiosztottam Bertie-nek egyik legsikerültebb balegyenesét...

Abbahagyta és Patricia elképedve bámult rá.

Ekkor valahol a Berengáriáról vad és eszeveszett sikoly hallatszott, ilyet hallathat az, aki szörnyethal ijedtében.

Patricia döbbenten ismét az Angyal felé fordult, látszott rajta, hogy elképed.

- Mi az ördög volt ez? - kérdezte.

Simon arcán ragyogott az angyali mosoly

- Ez volt a pattanásos halálsikolya. Valószínűleg most nyitották ki a ládát és megtalálták benne Bertie-t... a nadrágja nélkül... Nos, máris útnak indulhatunk!

AZ ANGYAL
BEAVATKOZIK

TARTALOM

I. RÉSZ

Halálos arany / 161

II. RÉSZ

A St. Louis-i ember / 208

III. RÉSZ

A halálos ítélet / 251

I. RÉSZ

Halálos arany

1. Fejezet

Simon Templar abban az órában lépett Anglia földjére, amikor Brian Quell meggyilkolásának híre megjelent az utcán. A gyilkosságról először csak egy rövid hírt olvasott, valamelyik esti lapban, amit Newhamban vásárolt, de nem tudott meg belőle semmi újat; semmit, amit már ne tudott volna.

Brian Quell Párizsban halt meg, nyugodt körülmények között, mondhatni részeg állapotban. Ez a föltevés ugyanis nem sérti a szerencsétlen ember emlékét, aki bizonyára maga is így kívánta volna, ha előre megkérdezik. Olyan próféta volt, aki nemcsak hazájában és szűkebb családja körében nélkülözte a megbecsülést, hanem ismerőseinek szenvedő körében is, akik készségesen segítettek, valahányszor pénze elköltéséről volt szó. Ezzel ugyan nem mondtunk sokat, mert Brian Quellnek az év háromezer napján egy vasa sem volt. Az ismerősök ilyenkor alaposan visszafizethették a Quell pénzén átmulatott éjszakák költségét. A Montmartre lokáltulajdonosai jól ismerték, és éppen ezért mosolyogva, udvariasan bár, de fölötte határozottan tagadták meg csekkjeinek beváltását. Brian Quellt mégis gyöngéd szálak fűzték valamennyi boites de nuit-höz, azokhoz is, amelyek egy-egy szezonra meglepő módon emelkedtek az érdeklődés középpontjába, hogy aztán ismét a feledés homályába merüljenek.

És most meghalt. Az esti lap nem árulta el, hogy részegen halt meg, de Simon Templar mégis tudta, mert Brian Quellt ő látta utoljára életben.

A Montparnass-pályaudvar közelében egy ócska kis hotelszobában éppen a cipőjét készült levetni, hogy éjszakai nyugalomra térjen, amikor a lövést meghallotta. Szobája az első emeleten volt, és a dörrenés egy hátsó udvarra néző ablakon keresztül hatolt füléhez. Foglalkozásából eredően ösztönösen rávetette magát a villanykapcsolóra és eloltotta, majd óvatos léptekkel az ablakhoz lopakodott és kinézett az udvarra. Azt azonnal megállapította, hogy a lövés nem érinti közvetlenül, azaz nem az ő személyének szólt, mert régi tapasztalat, hogy az embert általában azok a lövések ölik meg, amelyeket nem hallani. De ha Simon Templart mindig csak a saját dolgai érdekelték volna, akkor szürke, közömbös egyéniség maradt volna, akiről nincs is mit írni.

Kimászott az ablakon s észrevett, hogy az emelet mentén keskeny betonperem húzódik az udvar fölött. Erre állt rá és egész testével a falhoz lapulva, az egyetlen kivilágított ablak felé igyekezett, amely úgy vonzotta, mint a fény a rovarokat. Az egyetlen ablak volt, amelyet nem csuktak be légmentesen éjszakára. Az alvó francia ugyanis általában halálos méregnek tartja a friss levegőt, ezt mindenki tudja. Aztán ez a fény is elaludt.

Simon Templar végre elérte a most már sötétben tátongó, kitárt ablakot és hallgatózott. Gurgulázó átkozódást hallott, amelyet nehéz szuszogás kísért. Azután valaki beszélni kezdett, halkan, de elég érthetően. Haldokló ember szájáról ritkán szoktak elhangzani ilyen csodálatos szavak:

- Igazán barátságtalan eljárás volt...

Simon Templar habozás nélkül bemászott a szobába. Megkereste a kapcsolót és a következő pillanatban fény áradt szét a szobában. Ekkor tudta meg, hogy a részeg ember haldoklik.

Brian Quell félkényőkére támaszkodva feküdt a földön, a szoba közepén. Mellette egyre jobban terjedő vértócsa. Inge is csurom vér. Ahhoz képest, hogy haldokolt, derűsen nézett látogatójára.

- Igazán barátságtalan eljárás volt... - ismételte konokul.

Simon féltérdre ereszkedett a haldokló mellett és gyakorlott pillantással meggyőződött róla, hogy szegénynek már csak percei vannak hátra. Csodálni való, hogy mégsem volt fájdalma. Az alkohol átjárta egész testét, a lövés sem józanította ki és a szesz kábulata valahogy érzéstelenítően hatott.

- Tudja, hogy ki volt? - kérdezte Templar.

Quell csak a fejét rázta: - Nem. Nem tudom. Sose láttam életemben. Jonesnak nevezte magát. Ostoba... név, ugye? Jones... Azt mondta, Binks aranyat tud csinálni...

- Hol találkozott vele, öreg? Meg tudná mondani, milyen volt?

- Nem tudom... Sose láttam azelőtt... Olyan ostoba, sötétarcú... Bárgyú... öreg Jones... - Majd sértődve tette hozzá: - ... És igen... barátságtalanul viselkedett! Meg akart ölni! Csúnya, barátságtalan eljárás... - Halkan felnyögött: - Azt is mondta, hogy Binks aranyat tud csinálni... Vicces, mi?

Simon körülnézett a szobában. Annak az embernek, aki Jonesnak nevezte magát, nyoma sem volt. Egy frissen kiürített hamutartó mutatta csupán, hogy a gyilkos a

tett elkövetése után még elég sokáig tartózkodott a helyiségben, hogy minden jelet eltüntethessen. Áldozatát a lövés biztosan elkábította egy időre, úgy, hogy azt hihette róla, már meg is halt.

Az ajtó mellett egy kis asztalon telefon állt és Simon fejében föl villant egy pillanatra, hogy most tulajdonképpen értesíteni kellene a rendőrséget. De erre vágyott a legkevésbé. Olyan híre volt, hogy egy meggyilkolt ember holtteste mellett, még a legjóhiszeműbb rendőrtiszttel sem volt ajánlatos találkoznia. Mindazonáltal vállalta volna a kockázatot, ha nem tudta volna, hogy azon az emberen, aki mellette hever Franciaország összes doktora se tud már segíteni.

- Miért akarta magát Jones lelőni? - kérdezte a haldoklót.

Brian Quell arcán tétova mosoly jelent meg.

- Mert azt mondta... Binks... aranyat tudna...

A mondatot már nem tudta befejezni. A szeme kifejezéstelenül meredt Simon Templarra, majd első ízben és utoljára villant föl benn az értelem jele, az, hogy fölismerte a való helyzetet. De a borzadást néhány pillanat múlva föl váltotta a halál.

Templar a halott személyazonosságát a kabátja belső zsebébe varrt névjelzésről olvasta el. Halkan visszaesont a szobájába. Ha bárki más hallotta volna a lövést, egy elhaladó taxi motorjára gyanakodhatott. De szerencsére Simon Templar gyakorlott füle fölismerte a különbséget, és ezáltal olyan eseményt gátolt meg, ami Európát alapjaiban rázta volna meg... Igaz, hogy amikor az Angyal visszaesont a szobájába, még fogalma sem lehetett arról, hogy milyen események előtt áll. Másnap kora reggel hagyta el Párizst. Nem tartotta valószínűnek, hogy a gyilkosságot délutánál korábban fölfedezzék, mert ebben a negyedben axiómának számított, hogy a korai fölkelés merőben nyárspolgári tulajdonság. Márpedig a francia szállótulajdonosok egyik hibája, hogy nem érzik ama isteni kötelességet, amely az angol hotelesek arra készíti, hogy vendégeik modorát és életmódját parancsolóan írják elő, s amely tulajdonságuk Nagy-Britanniát ősidők óta az egész világ idegenforgalmi iparának Mekkájává tette.

Simon Templar lelkiismerete - gyilkosságokkal kapcsolatban - ritkán volt olyan tiszta, mint ebben az esetben, de mégis tudta, hogy megbocsáthatatlan könnyelműség lett volna ott maradnia. Hírhedtsége miatt éppolyan kevés esélye lehetett arra, hogy a francia rendőrök meggyőzzék ártatlanságáról, mint hogy megválasszák az Egyesült Államok elnökévé. Ezért visszatért Angliába, ahol egyébként kisebb népszerűségnek örvendett, mint bárhol másutt Európában. Azt szokták mondani, hogy a gyilkost valami ellenállhatatlan erő hajtja vissza tettének színhelyére. Ilyen erő lehetett az is, amely Simon Templart most visszatérésre kényszerítette a Csatornán a túlsó partra. Ezt a partot meglepő hirtelenséggel hagyta el annak idején, s ezáltal a Scotland Yardot egy nagyvonalú szélhámos aránytalanul fejlett humorérzékének szenvedő alanyává tette.

Még csak alig néhány éve, hogy fejét a "veszélyes élet"-re adta, de ez az idő elég volt ahhoz, hogy ügyei a rendőrségen lexikon vastagságú aktává növekedjenek anélkül, hogy akárcsak egyszer is meg lehetett volna büntetni. Mindig talált valami kibúvót és a törvény betűi sohasem engedték meg a leültetését.

Claud Eustace Teal főfelügyelő úr undorral vette kezébe ezt az aktát, amely a rendőrség tehetetlenségének bizonyítéka volt, s amely az Angyalnak hírnevet szerzett a hatóságok, az alvilág és a közönség előtt. Az újságok szívesen nevezték a bűnözés Robin Hoodjának; az Angyalt emlegették, ha a rendőrségnek valamiért szemrehányást akartak tenni és általában a folyó ügyek elfogadott, állandó zavaró motívuma lett, akár a búza-kontingens ügye, vagy a Népszövetség, csak sokkal érdekfeszítőbb e két utóbbinál.

- Nem az én hibám - mondta Teal főfelügyelő, amikor egy ízben kihallgatáson jelent meg a főkapitány-helyettesnél. - Előbb-utóbb el kell ismernünk, hogy nem mozgunk vele egy színvonalon. Ha köztársaságban élnénk, diktátorrá kellene tennünk, azután elmehetnénk aludni...

A főkapitány-helyettes arca megrándult. A régivágású rendőrtisztek közé tartozott, akik katonás fegyelmet tartottak hivatalukban és hívei voltak a merev szokásoknak. Nem szerette, ha egy rendőr elismerően nyilatkozik a bűnözőkről. Csak könnyebb fajsúlyú alvilágiakkal tudott bánni és sehogy sem akarta megérteni, hogy a bűnnek is lehetnek nagymesterei. Szeme villámlott, amikor fojtott hangon szólt a főfelügyelőhöz:

- Két hónappal ezelőtt azt mondta nekem, hogy az Angyal letartóztatása már csak órák kérdése... Valami lopott gyémántokról volt szó...

- Arról - bólintott Teal.

Sohasem fogja elfelejteni az esetet. De a főnökei sem. Úgy látszik, ebbe bele kell majd törődnie.

A betörő, aki ráadásul még gyilkolt is, Gunner Perrigo volt. A rendőrség elfogta embereivel együtt. Perrigót föl is akasztották. Sajnos az Angyal megelőzte a rendőrséget, és ha Perrigo kézre is került, a rablott gyémántoknak teljesen nyoma veszett.

- Mégis csak vádat kellett volna emelni ellene... - vélekedett a főkapitány-helyettes, aki az Angyal elfogására irányuló sikertelen kísérletei miatt szívéből utálta Teal működését, de mégsem tehetett semmit ellene... mert minden más esetben kitűnő detektívnek ismerték.

Teal egy ideig nem válaszolt és lehajtott fejjel gondolkozott, azután halk hangon mondotta:

- Emelhettünk volna, ha nem volnának ott az ügyvédek! Ki tudja bebizonyítani, hogy ő vitte magával a gyémántokat? Senki. Perrigo halott, de az ő szava nem is ért volna sokat. Vádolhattuk volna azzal is, hogy a hatósági közegeket munkájuk teljesítésében megakadályozta. De ilyen apró-cseprő vádat nem emelhetünk az Angyal ellen. Az egész Fleet Street rajtunk röhögött volna...

A főkapitány-helyettes bosszúsan rágta bajuszát:

- Hallott már legújabb németországi tetteiről?

- Hallottam. De azt is, hogy a német rendőrség nem nagyon siet üldözni... Valami igen magas személy is belebonyolódott az egyik ügyébe, állítólag kompromittáló módon. Azért hát inkább futni hagyják. Nem lehet dűlőre jutni azzal az emberrel. Nagyon csodálkoznék, ha nem térne vissza ide hamarosan...

A főkapitány-helyettes szinte megmerevedett:

- Túláságosan elragadtatással beszél erről az emberről, főfelügyelő úr. Még jó, hogy nem azt javasolja, hogy magam menjek küldöttség élén a fogadtatására. Olyan nagy ember?

- Mindent megtettem, ami állásomból következően kötelességem volt. De főkapitány-helyettes úr is tudja, hogy a törvénnyel nem kerülhetünk szembe. Letartóztatására pedig nem volt törvényes alap. Ha ma délután találkozna velem Anglia területén, nem intézhetnék hozzá zavaróbb kérdéseket, mint azt, hogy külföldi tartózkodása alatt szép idő volt-e, meg hogy nem rosszabbodott-e a nagynénikéje reumája...

A főkapitány-helyettes idegesen kopogott ceruzájával az asztalon:

- Főfelügyelő úr! Mire az Angyal visszajön, elvárom, hogy megváltozzanak a módszereink. Elvárom!

A telefon berregni kezdett. A főkapitány-helyettes füléhez emelte a kagylót, majd átnyújtotta Tealnak:

- Önt kéri, főfelügyelő úr!

Teal átvette a kagylót.

- Az Angyal visszatért Angliába! - mondta egy hang a drót túlsó végén. - A Newhavenből jelentik, hogy egy férfi, akire az Angyal személyleírása pontosan illik, ma délután partra szállt. Az Isle of Sheppey nevű hajón érkezett. Központi utasítás értelmében egy városi szállóig követték, ahol...

- Ne meséljen annyit, mint valami negyedrangú újság! - mordult bele Teal a telefonba. - Arra feleljen csak, hogy mit csináltak vele?

- A kapitány úr parancsára visszatartottuk, míg további utasítást nem kapunk Londonból...

Teal óvatosan helyezte vissza a kagylót.

- Alázatosan jelentem Sir, az Angyal máris visszaérkezett - mondta és jelentős tekintetet vetett benne a főkapitány-helyettesre, aki egy pillanatra megszüntette a bajuszrágást.

2. Fejezet

A főkapitány-helyettes nem vezetett fogadóbizottságot Newhavenbe. Teal egyedül utazott oda, miközben sorsüldözött lelkében vegyes érzelmek dúltak. Eszébe jutott, hogy elutazása előtt az Angyal egész csomó olyan fölvilágosítással látta el, amely lehetővé tette bizonyos megoldhatatlan rejtélyek kiderítését. Ezekkel szemben a detektívtestület legjobb koponyái már hónapok óta tehetetlenül álltak. Az Angyal nagy szívességet tett neki. Igaz viszont, hogy nem sokkal régebben meg akarta zsarolni, olyan arcátlan módon, ami könnyen állásába kerülhetett volna. Az Angyallal való múltbeli kapcsolatai a legellentétesebbek voltak, de annyit tudott, hogy ha az élet bármely más oldalán hozta volna össze őket a sors, jó barátokká kellett volna válniuk.

A newhaveni rendőrkapitányság egyik szűk cellájának ágyában talált rá Simon Templarra. Amikor a detektív belépett, a fogoly barátságos mosollyal köszöntötte és azonnal cigarettával kínálta.

- Ó, Claud Eustace személyesen! Tutankhamen dobjára esküszöm, ez aztán a megtiszteltetés! - kiáltott föl az Angyal. - Reméltem, hogy látni fogom! - Simon alaposan végigméricskélte a detektívet: - Azt hiszem, kissé kövérebb lett, mióta nem találkoztunk!

Teal valamivel erősebben mélyesztette bele fogait rágógumija türelmes anyagába.

- Minek jött vissza? - kérdezte röviden.

Egész úton azzal foglalkozott, hogy gondosan kitervelte ennek az interjúnak minden apró részletét. Elhatározta, hogy viselkedése méltóságos, tartózkodó, határozott lesz, udvarias ugyan, de minden félreértést kizáróan fenyegető. Elhatározta, hogy nem tűri többé az Angyal pajtáskodó modorát. Közli vele, hogy ameddig rendesen viselkedik, addig nem lesz semmi baja, de ha megint kikezd a törvénnyel, akkor ez és az fog történni, így meg úgy...

És most, harminc másodperccel a belépése után, máris megváltozott a helyzet. Mindig is így történt. Teal tervezett, az Angyal végzett. A társalgás irányítása máris kisiklott a kezéből.

- Be kell vallanom, kedves öreg delfinem - szólt most a fogoly -, hogy voltaképpen a cigaretta miatt jöttem vissza. Franciaországban nem kapni a kedvenc márkámat és maga is biztosan megértene, ha csak egy hétig kellene nélkülöznie a...

Teal az ágy szélére ült:

- Amikor legutóbb Angliát elhagyta, mintha kissé sietett volna...

- Nos, ha jól emlékszem, ebben lehet valami... - felelt az Angyal. - Hiszen ismeri a természetemet! Türelmetlen vagyok, izgek-mozgok, ha sokáig kell egy helyben tartózkodnom, durcássá válok... Ezért hát inkább fölkerekedtem és elmentem...

- Milyen kár, hogy nem maradt!

Az Angyal ártatlan kék szeméből barátságos tekintet pásztázta végig a detektív arcát.

- Teal, hát illik ez? Szebb fogadtatást vártam. Éppen arra gondoltam, hogy az ügyvédem mennyire fölizgatná magát, ha tudná, mi történt velem! Szegény öreg fickó nagyon kényes az ilyen dolgokra. Folyton olyasmiket emleget, hogy személyes szabadság megsértése, meg más hasonló... Egy tiszteletreméltó polgár érkezik haza a szülőföldre, és íme, alig tesz meg kétszáz yardot az ország belseje felé, amikor megakadályozzák szabad mozgásában, mégpedig minden ok nélkül! Maga ugyan tudja, hogy én nem vagyok bosszúálló, de azért az ilyesmit én sem szeretem...

- Figyeljen rám, Templar! - szólt közbe Teal komoran. - Nem azért utaztam ide, hogy tréfás eszmecserét folytassak. Azért jöttem, hogy megmondjam: a Yard megfelelőbb viselkedést vár magától most, hogy idehaza van. Azonnal eleresztjük, mihelyt én végeztem magával. De ha tovább is szabadlábbon akar maradni, akkor okosan teszi, ha megfogadja a tanácsunkat...

- Megfogadom? Na ne izéljen...

- Magára bízom, hogy mi tesz - mondta a detektív hidegen. Csodálatos, hogy a régi vereségek epés íze még az Angyal távollétében tartó két hónapi viszonylagos nyugalom után is változatlan keserűséggel töltötte el. - Most még nem alkalmazhatok kényszerítő eszközöket. De figyelmeztettem...!

Az Angyal alig észrevehető szemhunyorítással adózott a detektív tekintélyének. De a mozdulataiból annyi gúny áradt, hogy a főfelügyelő vére mintha visszafelé igyekezett volna keringeni...

- Barátságtalan fogadtatás - mondta az Angyal. - Alighogy megérkezem, máris halálra rémítik az embert...!

- Nem mondhatok mást, csak amit már mondtam. A múltkorában büntetlenül szabadult. Nem tehattunk semmit. Mindenki azt hihetné, hogy most boldog és nem hívja ki maga ellen újra a sorsot. A véletlen akkor a segítségére sietett. De nem jó próbára tenni a véletlent és a türelmet... Nem sikerül mindig! Minden lépését figyeltetem! Tiszta jóakarattal mondom, de határozottan!

- "Megint itt vagyok, ó boldog napok..." - kezdte dúdolni egy ismert dal refrénjét az Angyal. - Ha ilyen szépen és gyöngéden beszél hozzám, még megéri, hogy sírva fakadok...! Oly régen elszoktam a gyöngédségtől!

- Pedig nem sok oka van a sírásra! - szólt a detektív támadó hangsúllyal. - Megérttem, ha egy öt font értékű holmit zsákmányoló besurranó tolvaj nem tud szakítani a bűnözéssel. Nincs rá lehetősége... De maga elég csinos összeget

keresett... Nem panaszkodhatik!

- Miért? Azért a rongyos negyedmillióért vonuljak vissza? - kérdezte szerényen az Angyal. - Nem mondom, ez is valami, de nézzük csak például Rockefellert. Naponta költhetne ennyit...

- Látom, maga sem tagadja, hogy jó fogás volt. Előbb hasznos szolgálatokat tett nekem, ezt hajlandó vagyok jó pontnak beszámítani. De miért ne hagyjuk most már abba ezt a játékot? Nyughatnéka lehetne már...

Az Angyal ártatlan kék szeme ez egyszer valóban őszinte figyelemmel tekintett a beszélő arcába. Csak a legfejlettebb kisebbségi érzés magyarázhatott gúnyt a tekintetében. Az Angyal arcán teológiát hallgató, elragadtatott diák tudásszomjtól lángba borult arc kifejezése ült, aki éppen a bölcsességet lesi az érsek ajkáról.

És hiába volt a mentolos rágógumi, Claud Eustace Teal főfelügyelő úr szája mégis kiszáradt, nyelvét nehezen tudta mozgatni, gondolatai összevissza jártak, és mindez azért, mert az Angyallal került szembe, aki fölényes modorával állandóan kihozta a sodrából. Ő bárcsak mást küldött volna Newhanembe maga helyett!

Az Angyal ismét megszólalt:

- Mondja meg legalább, milyen ajánlatot hozott arra az esetre, ha csakugyan visszavonulok? A hajón olyasmit rebesgettek, hogy a kormány nyugdíjat biztosítana részemre, meg egy ülést a Lordok házában... No, de kósza hírekre nem igen adok...

Teal fölcsattant:

- Nem ajánl föl semmi ilyet! De tíz évi ingyenlakást és ellátást ajánl föl Pankhurstben, ha abba nem hagyja sötét dolgait! Nem akarom kétségben hagyni efelől. A Scotland Yard elszánta magát, hogy véget vet...

Az Angyal gyöngéden megfenyegette ujjával a detektívet:

- De kedves barátom! Ha nem vigyáz jobban a szavaira, még abba a hibába esik, hogy megismétli önmagát! Már értem a Yard üzenetét. Hadd foglalom össze: mindaddig, amíg jó kisfiú leszek, aki hetenkint rendszeresen jár a vasárnapi iskolába, őlordságuk nem gátolja meg szabad mozgásomat. De ha netán visszaköltözne belém ostoba tulajdonságaim egyike-másika, ha bárki meg találna halni annak a helynek a közelében, ahol nemrég én jártam, vagy ha bármelyik féljózan rendőrnek eszébe jutna, hogy rajtam keressen holmi lopott gyémántokat rejtő kazettácskát, akkor Anglia valamennyi hájasfejű kopójának fő törekvése lesz, hogy Old Baileybe juttasson huzamosabb tartózkodásra. Ennek a nagy országnak régen szenvedő rendőrsége, íme a sarkára állt. Britannia felébredt! A Hatalmas Birodalom, amelynek területén sohase nyugszik le a nap...

- Elég volt! - hördült föl a detektív. - Meddig hallgassam még!? - Nem volt szándékában felhördülni. Hatásos, metsző hangon kívánt szólni, férfias, lesújtó bariton-hangon, amelyből erő sugárzik. Ehelyett felhördült! Az Angyallal szemben valami mindig félrecsúszott az utolsó pillanatban. Haragosan nézett rá:

- Tudni szeretném a terveit!

Simon Templar fölemelkedett. Hideg, kék szeméből életerő ragyogott, napbarnította, férfias arca ókori atlétához tette hasonlónvá.

- No, kedves Claud, tudnia kell, hogy hozzám intézett beszéde a Londoni Anyák Egyesületében sokkal nagyobb hatást keltett volna. Szinte látom őket magam előtt... Kitérjék karjaikat és a bizalom tölti el őket az eljövendő kor iránt, amikor fáradt lelküket ismét a szépség kormányozza majd, és nem kell tartaniuk többé az ármánytól, amely időnként birtokba veszi a földet...

- Ez minden, amit mondani tud?

- Sajnálom, Claud, de ez minden. Mert látja, azt hiszem, hogy válaszom még akkor is visszautasító lett volna, ha a kormány terveiről szóló híreket maga is igazolta volna. A nyugdíjra, meg a peerségre gondolok... De veszély nélkül mit ér ez az élet? Veszély nélkül a föld csak az unalom völgye...

A főfelügyelő nem felelt. Összeszorította az ajkát és hang nélkül sarkon fordult. Visszafelé, míg csak Londonba nem ért, szebbnél szebb, hatásosnál hatásosabb szónoklat jutott eszébe, amit elmondhatott volna az Angyallal szemben mindig l'esprit d'escalier-nek bizonyult. Keserű szájjal ért főnöke elé és a főkapitány-helyettes rossz májű megjegyzés egyáltalán nem derítették jobb hangulatra.

- Meg kell mondanom, Sir - kezdte beszámolóját Teal -, hogy nem is vártam egyebet. Nem hittem volna soha, hogy akad olyan ember, aki a bűnt csak a szórakozás kedvéért követi el. Az izgalom kedvéért. Márpedig az Angyal esetében

ez igaz. Valami törvényfölötti igazságszolgáltatásban hisz és a bűnben vezeti le fölös energiáit. Ha egy pszichoanalitikushoz küldenék - folytatta a detektív, aki nyilván olvasta Freudot -, az közölné velünk, hogy Oidipus-komplexusa van vagy valami hasonló. Meg kell szegnie a törvényt, csak azért, mert törvény. Ha rendeletet bocsátanánk ki, amely megtiltja, és szigorúan bünteti a templomba járást, az Angyal egy héten belül vezeklő szektát alapítana, és az élére állna. A főkapitány-helyettes komor természetellenes tartásba merevedett és így válaszolt.

- Jó, jó, de a belügyminiszternél nem sok sikert jósolok az ön igen érdekes fejtegetésének, amely egy közismert bűnöző lelki életének megkapó ecsetelésében merül ki, ahelyett, hogy elfogná. Minek következtében magam is kénytelen vagyok a felsőbb nyomásnak engedni és önt személyében tenni felelőssé az Angyal magatartásáért, ámbár cselekedeteinek titkos motívumai engem is hódolattal töltenek el!

A nap tehát Tealre nézve nem valami jól végződött. Már éppen a kalapját vette, hogy elhagyja a Scotland Yard épületét, amikor egy hír magasra rántatta vele szemöldökét, és kövér pólyás baba arcáról hihetetlen undor tükröződött.

- Miért csak most közlik velem ezt a hírt?! - kiáltotta a telefonba nem éppen udvariasan.

- Mert magunk is csak félórája kaptuk - válaszolt a megsértett tisztviselő. - Hiszen tudja, főfelügyelő úr, hogy milyenek ezek a vidéki őrszobák!

Claude Eustace Teal helyére csapta a kagylót és a vidéki rendőrségekről alkotott véleményét magának tartotta meg. Nagyon is jól ismerte őket. A vidéki detektívtestületek és a Scotland Yard közötti féltékenység köztudomású. Még örülhetett, hogy saját jószántukból egyáltalán értesítették, ahelyett, hogy megvárták volna, amíg az eseményről az egy késő esti napilapból értesül.

További egy óra hosszat üldögélt gondolataiba merülve a levegőtlen irodahelyiségben és mereven bámult az asztalon lévő hírre, amit csak úgy hevenyészve firkantott le. A hír arról szólt, hogy egy Wolseley Lormer nevű urat aznap délután, vagyis fényes nappal megtámadták a Southenden fekvő irodájában és a rabló, akit W. L. azelőtt sohasem látott, mintegy kétezer fonttal gazdagodva távozott el. Maga a bűncselekmény nem volt érdekes, sem szokatlan. Nem is került volna soha Teal főfelügyelő elé, ha a kihívott rendőrőrszem föl nem fedezett volna az irodahelyiség külső ajtaján egy krétával odamázolt egyszerű figurát, amelynek fején glória ékeskedett - az Angyal jelét. Mindezt pedig ugyanakkor, amikor az Angyal a newhaveni rendőrkapitányság zárkájában ült és kedélyesen csevegett Claud Eustace Teal főfelügyelő úrral. A detektív fején égnek meredt a haj.

3. Fejezet

Az Angyal már Londonba érkezése után néhány órával megállapította, hogy lakását illetően sürgős változásra van szüksége. A Felső Berkeley Mews-on lévő lakás, amelyet egy huszadik századi kalandor minden költséges műszaki berendezésével már korábban bőségesen ellátott, célszerűtlennek bizonyult, mióta minden lépését figyelték és állandó rendőri megfigyelés alatt állt. Ezért körülnézett és a Queen's Gate alsó végénél bérelt ki megfelelő helyiséget. Az új lakásnak is megvolt a saját garázsa, hátsó kijárata, maga a ház nem állt feltűnő helyen, szóval az Angyal megállapította, hogy szinte egyenesen az ő részére építették. Harmadnap épp személyesen csomagolt ki néhány drága és kényes elektromos műszert, amikor Teal lépett be az ajtón. A főfelügyelő nem tett célzást arra, hogy a lakásváltoztatást miért nem jelentette be, így az Angyal meglepetés nélkül, tüntető szívességgel fogadta.

- Érezze magát otthon, Mr. Teal... - mormogta kedvesen. - Menjen csak előre. A szalonzastalon egy csomag újfajta amerikai rágógumit talál. Pazar! Két perc múlva magam is ott leszek.

De már egy másodperc múlva a detektív után ment. Egy arcizma sem árulta el, hogy bármily kellemetlenséggel számol. A főfelügyelő éppen egy felbontatlan csomag "Wrigley's Three Star" rágógumival bajlódott. Amikor megpillantotta Templart, így szólt:

- Azért jöttem, hogy az alibije után érdeklődjem.

- Nagyon kedves magától - felelt az Angyal inkább kíváncsian, mint bosszankodva.

- Mit tud Lormerről?

Simon Templar rágyújtott.

- Semmit, azonkívül, hogy orgazda, alkalmi zsaroló és általában fekély az emberiség testén. Kis hal, de igen ocsmány. Hát, ha nem akad külön... érdemes

megfogni. Ez is valami... De miért?

Teal úgy tett, mint aki nem hallja a kérdést. Kutató tekintetet vetett az Angyalra:

- A maga személyes alibije elég jónak mondható. De a társairól szeretnék valamit megtudni. Azelőtt mindig ötödmagával dolgozott. Már jó ideje meglep, hogy milyen gyanús gyorsasággal tértek a polgárosodás útjára...

- Még mindig az a régi banda-elmélet? - mosolyodott el Templar. - Ha nem ismerném a maga játékos természetét, azt, hogy mennyire szeret tréfálkozni, most komolyan meg kellene sértődnöm. A véleménye nem hízelgő. Mert nehéz ugyan elhinni, hogy annyi utolérhetetlen tulajdonság rejtőzzék egyetlen születési bizonyítvány mögött, de idővel már hozzászokhatott volna ehhez a gondolathoz. Mindenbe bele lehet törődni... Már kora gyermekkoromban szereztem a gyakorlatot... azon a napon, amikor öreg, de tiszteletreméltó nevelőnőm haszkötőjét elloptam... A detektív türtőztette magát.

- Mi van azzal a lánnyal, akivel azelőtt mindig együtt láttuk? Holm kisasszony alibije is érdekelne.

- Kérdés, van-e ilyenre egyáltalán szüksége?

- Van. Mert épp most tudtam meg, hogy Holm kisasszony aznap érkezett meg a croydoni repülőtérre, amikor magára Newhavenben rátaláltunk. Lormer sohasem látta a támadóját azelőtt. Meglehet, hogy nem is volt férfi.

- Azt hiszem Teal, maga rossz úton jár. Még egy titkos kudarcokat elszenvedő titkosrendőrnek is szabad néha gondolkoznia. Mert tudhatná, hogy elmúlt már az ismeretlenségnek az a boldog kora, amikor minden tettemnél ott hagyhattam a névjegyemet. Ma már a Brit Szigetek minden félkegyelmű rendőre ismeri a jeleket, ezért ha romlott vagyok is, de annyira nem ostoba, hogy anygalkákat rajzolgassak a falra, ha valahonnan menekülnöm kell. Régen még megtehettem. Ma már le kell róla mondanom. Hiába, ez a nagyság átka! Híres lettem. Nyilvánvaló tehát, hogy valami közönséges kis betörő akarja rám terelni a gyanút.

Teal a feje búbjára tolta kalapját:

- Erre az érvre magam is gondoltam. - Majd gyorsan hozzátette: - Most mire készül?

- Még nem döntöttem - válaszolt az Angyal. - Annyi bizonyos, hogy piti dolgokkal én nem fogok bibelődni. Az újságok címfelirataiból majd értesülni fog...

- Hát mégis készül valamire? - kérdezte Teal majdnem siránkozó hangon.

Az Angyal elgondolkodva mérte végig:

- Azt hiszem, szerény ténykedésem nem nagyon kellemes irányba tereli a főkapitány-helyetttel való kapcsolatait...

A detektív bólintott:

- Nagyon megnehezíti a dolgunkat... - Hirtelen észrevette, hogy elszólta magát. Nem akart szívességet kérni egy betörőtől. Visszabújt kiismerhetetlen, hivatalos álarca mögé. De már elkészt.

- Majd meglátom, mit tehetek az érdekében, Teal - mormogta az Angyal jóindulattal. Majd az ajtóhoz kísérté látogatóját. Amikor kinyitotta, a folyosóról egy lány közeledett feléje.

- Jó reggelt! - köszöntötte a főfelügyelőt vidáman Patricia Holm.

- Jó reggelt - mordult vissza Teal mogorván.

Simon Templar alighogy bezárta a detektív mögött az ajtót, karjába kapta a lányt.

- Pat, kedves, drága kölyök! - mondta. - Azt hiszem, újra elkezdődnek a szép napok. Mióta megint velem vagy és az öreg Teal is másodnaponként tisztel meg a látogatásával... Ha ráadásul valakit még meg is gyilkolhatnék... Ujjé! Az volna csak a nagyszerű!

Patricia Holm elmosolyodott:

- Nem gondolod, hogy ez kissé túl sok volna a derék Teal idegeinek? Sose felejttem el, milyen állapotban volt, amikor elutaztál Angliából. Tudod, öreg fiú, hogy csaknem gyűlöltelek, amiért oly kegyetlenül elbántál velem?

- No, no. Eddig még nem törtem le olyan nagyon. De most az a helyzet, hogy a főkapitány-helyettes szegény Tealt személyében teszi felelőssé a mi boszorkányosságunkért. Nagyszerű ötlet volt Lormert éppen akkor megtámadni, amikor tudta, hogy engem bezártak. De ez az alibi kétszer nem segít. Claud most minden erejét megfeszíti, és máris rád gyanakszik. Nagyon óvatosan kell eljárunk. Egyelőre tehát lemondunk arról, hogy bárkit is nyilvánosan gyilkoljunk meg.

Amikor délután az Angyal elment hazulról, óriási, gyanús külsejű fehér borítékot

cipelt a kezében. Egy hórihorgas titkosrendőr állt nem messzire a kaputól, csak az nem ismerte föl, aki semmiképpen sem akarta. Türelmesen reszelte körmeit. Simon Templar a borítékot az őrsem orra előtt dugta be a levelesládába, majd gondtalanul fütyörészve ment tovább.

Ugyanaznap késő este egy bizonyos Ronald Nilder nevű úr - akinek vaudeville-i művészeket elhelyező irodája nem volt egészen feddhetetlen híré -, postán széles, fehér borítékban rövid levelet kapott. Az állt benne, hogy ha vonakodnék egy angol fontban legalább öt számjeggyel kifejezhető összegű ajándékot adni a Színészek Árvaházának, mindezt pedig egy héten belül, akkor könnyen előfordulhat, hogy legközelebbi hozzátartozóit helyrehozhatatlan gyász fogja sújtani.

Nilder tisztos polgár lévén a zsaroló kísérletet azonnal jelentette a rendőrségnek. Teal főfelügyelő személyesen fogadta Nilder urat, megtekintette a bűnjelet és felfedezte rajta az Angyal jellegzetes névjegyét. Nem sokkal ezután megbeszélésre ült össze a főkapitány-helyetttel.

- Templar tegnap egy nagy fehér borítékot dobott a levelesládába - jelentette főnökének a detektív. - De nem bizonyíthatjuk be, hogy azonos ezzel, amelyet Nilder hozott ide. Meggyőződésem, hogy egy-két napon belül Templar még egy üzenetet fog eljuttatni Nilder-hez és akkor tetten érjük. Figyeltetem a levelesládát.

Claud Eustace Teal valóban jól ismerte az Angyal gondolkozásmódját. Egy kissé talán túlságosan is jól. A dolgot ugyanis túlra vaszkodta.

Simon Templar a következő néhány napot azzal töltötte, hogy lakásának minden zugát összevissza kötözte láthatatlanul elhelyezett elektromos huzalokkal. Ez a főszerelés, amelyhez nem hívtat szerelőt, nyugalmához elengedhetetlenül szükséges volt, és a lakásának éppen olyan tartozéka volt, mint az ágy vagy az asztal. Mialatt az Angyal lakásában dolgozott, a hórihorgas detektív az utcasarkon állhatatosan és szüntelenül manikűrözte a körmét. Templar néhányszor egészségügyi sétára indult, s ekkor is hűségesen a sarkában maradt.

A hét vége felé az Angyal egy második óriási fehér borítékkal lépett ki a kapun és a levelesláda irányába tartott. A detektív ezúttal a változatosság kedvéért a körmét vágta. Mint aki utasításra cselekszi, pillanatok alatt eltüntette az ollót és határozott lépésekkel indult az Angyal felé.

- Bocsánat, uram - szólította meg nyomatékka -, szabad látnom ezt a borítékot? Az Angyal döbbenten nézett rá.

- De kérem! Milyen jögon?

- Rendőrtiszt vagyok! - válaszolt határozottan a hórihorgas.

- Akkor miért viseli az etoni kollégium nyakkendőjét? - kérdezte az Angyal.

Megengedte, hogy a rendőr kivegye kezéből a borítékot. Mr. Ronald Nildernek szólt és a detektív mohón tépte föl. Egy hajlítható gramofonlemez talált benne, amelynek közepére ragasztott címke a következő feliratot hordta: "Mr. Teal, a Scotland Yard főfelügyelője." A detektív kissé elcsodálkozott.

- Okosabb, ha vonakodás nélkül követ - mondta az Angyalnak, aki szótlanul bólintott.

A waltonstreeti rendőrorszobára mentek, ahol a detektív némi keresés után végre előteremtett egy gramofont. A kerületi felügyelő, egy ügyeletes rendőrtiszt és két rendőr őrsem kis csoportba verődve tolaodott a gép közelébe, hogy először lehessenek jelen az Angyal leleplezésénél. A detektív remegő kézzel helyezte a tűt a lemezre és a várható kinevezés diadala fényoszlopként sugárzott homlokáról. A lemez megszólalt:

- "Halló, halló, figyelem! Itt Claud Eustace Teal beszél, a Scotland Yardról.

Mai előadásom címe: MIKÉNT KELL ELFOGNI MEGRÖGZÖTT BŰNÖZŐKET LÉLEKTANI ALAPON?

Olyan tárgykör ez, amelynek terén - szerénytelenség nélkül állíthatom - utolérhetetlen vagyok. Attól a naptól számítva, hogy sikerült kézre kerítenem Bordatörő Jacket, egészen az Angyal leleplezéséig, pályafutásom nem volt egyéb, mint történelmi jelentőségű diadalok szakadatlan láncolata. Eljárásom a következő: Veszek egy egészen fiatal bűnözőt, néhány fiatal vereshagymát, két kanál disznózsírt és egy kis aszpikot..."

Templar akkor mesélte el a jelenetet Patriciának, amikor a löncsnél találkoztak.

- Remélem, most egy időre elvettem a kedvét attól, hogy magán levelezésemet kopókkal figyeltesse - mondta nyugodtan.

És valóban, mikor a löncs után autóját valamivel a ház előtt állították meg és gyalog sétáltak a kapu felé, észrevették, hogy a detektív, a környék megszokott alakja eltűnt. Egy időre mintha megszabadultak volna tőle.

A lakásajtó elé érve, az Angyal nem vette mindjárt elő a kulcsot, hanem egy kisméretű, sima rézlemezt húzott elő és óvatosan az ajtó alsó rése alá helyezte. A kilincs alatt, az ajtó faanyagába szerelt piros lámpácska gyulladt ki, amely kisebb volt, mint egy zseblámpakörte. Templar arca elkomorult.

- Látogatónk volt - mondta. - Nem hittem, hogy ilyen gyorsan bekövetkezik. Azt tudták, hogy valaki behatolt az ajtón, de azt nem lehetett tudni, vajon eltávozott-e már. Az ilyen elektromos biztonsági berendezések már számtalan szolgálatot tettek az Angyalnak és megint örült, hogy hagyományos óvatosságáról az új lakásban sem feledkezett meg.

Az ajtó mellé lapult, Patriciát maga mögé húzta és kinyújtott karral, hangtalanul süllyesztette a kulcsot a zárba. Azután belökte az ajtót és a résen át óvatosan nyúlt a villanykapcsoló felé. Karját nyomban visszakapta, mihelyt a fény kigyúlt.

A lakásban lövés dördült és a golyó tompa puffanással csapott a lépcsőház szemközti falába. Templar tigrisugrással vetette be magát az ajtón. A lakásban távolodó lépések zaja hallatszott, egy ablak nyílt ki és csak annyit lehetett látni, hogy egy sötét alak körvonalai tűnnek el az utca felé. Nem sokkal később egy autó bőgése hallatszott, majd lassan elhalt a távolban.

- Úgy látszik, London egyes vállalkozó szellemű bérnyílkosai elég könnyen veszítik el a fejüket. Annál jobb ránk nézve. Csak tudnám, ki volt. Bármennyire csodálatos, egészen megfeledkezett arról a Jonesról, aki röviddel előbb Párizsban szegény Brian Quell irányában oly kevésbé barátságos magaviseletet tanúsított.

4. Fejezet

Másnap reggel korán ment el hazulról és amikor később visszatért reggelizni, Patricia Holm egy kis fényes sárgaréztárggyal fogadta az ajtóban.

- Emlék? - mormogta csöndesen az Angyal és Patricia bólintott.

- A hallban találtam takarítás közben. Azt hiszem, jó lesz a múzeumba. Templar szeretettel vette át a tárgyat, amelyet a lány egy tiszta fehér zsebkendőben tartott.

- Újabb "Fegyver-Amellyel-Nem-Öltek-Meg"? Már egész sereg van belőlük. De várj csak! Hogy fogtad meg?

- Csak így, a két végénél. Óvatosan.

- Akkor jó. - Templar alaposan szemügyre vette a töltényhüvelyt. - Betörők ritkán használnak kesztyűt, amikor a pisztolyaikat töltik. Lehet, hogy értékes ujjlenyomatra teszünk szert!

A töltényhüvelyt egy üres gyufás skatulyába helyezte és zsebre vágta.

Már a reggeli vége felé jártak, amikor a telefon hirtelen megszólalt.

- Remélem, jól van? - hallatszott egy ismeretlen hang.

Az Angyal összeráncolta homlokát és cigaretta után nyúlt.

- Ha öntudatom kielégítő, azt kell mondanom: igen, jól. Hát maga hogy van? Ha szabad érdeklődnöm, ki maga?

Az ismeretlen mély hangon fölnevetett.

- Amíg nem keresztezi az utamat, addig nem fontos, hogy érdekelje. Sajnálom, hogy tegnap olyan ijedtség érte, de ha a küldöttem nem veszi el a fejét, akkor nem érzett volna már semmit. Másrészt a tegnapi eset felért talán egy kis figyelmeztetéssel...

- Köszönöm a kedvességét, de elég jól tudok vigyázni magamra, és arra is, hogy a lábam sose legyen vizes olyankor, amikor nem akarom.

- Én sokkal veszélyesebb dolgokról beszélek, Mr. Templar...

Simon tekintete a közelében heverő újságra tévedt és a hölgypilóta ruházatát ecsetelő reklámcikk mellett olyasvalamit pillantott meg, ami váratlan gondolatot ébresztett benne. A címfelirat így hangzott: "Az Angyal újabb zsarolási kísérlete." A cikk írója néhány szóval beszámolt arról a levélről, amelyet Mr. Ronald Nilder kapott a minap... Patricia aggódó szemmel figyelte, amikor Templar megint megszólalt:

- Halló! Mondja, Mr. Jones, maga csakugyan olyan veszélyes fickó?

Az ismeretlen hosszan hallgatott és az Angyal szája köré mosoly derült. Ugrás volt a sötétbe, de úgy látszik sikerült.

- Gratulálok! - hallatszott most a drót másik végéről. - Mennyit tudott meg Quelltől?

- Hm... eleget - mondta lágyan az Angyal. - Sajnálom, hogy így megijesztettem, de ha jobban megőrizte volna a hidegvérét, akkor...

Alig hallható kattanást hallott, jelöl annak, hogy az állítólagos Jones letette

a kagylót. Követte példáját.

- Ki ez az ember? - kérdezte Patricia.

- Valaki, aki majdnem olyan gyorsan gondolkodik, mint én - felelte az Angyal alig titkolt elismeréssel. - Csak Mr. Jones néven ismerjük. Ő lőtte le Brian Quellt. Az ő egyik embere volt, aki tegnap esti békességünket megzavarta. Mi az, amit tudok róla? Nem sok. Bizonyára igen okos ember. Valahogy rájött, hogy a gyilkosság estéjén én is a szállóban tartózkodtam, Quell szobájának közelében. Ezt korábban még nem tudta, különben más tervet eszelt volna ki a gyilkosság végrehajtására. Hogy hogy jött rá, az egyelőre nem tudom. Nem lehetetlen, hogy a vendégek névsorában bukkant rá a nevemre, vagy vissza akart menni valamiért a szobába és hallotta, hogy valaki jár bent. És talán azután kezdett érdeklődni. Amikor azonban Angliába visszatért, már többet hallott rólam.

- Hogyan?

- Azzal a nagyszerű kalanddal kapcsolatban, amiben Wolseley Lormer kirablásakor volt részed. Jones bácsi elhatározta, hogy nem kockáztat semmit. Tevékenysége tegnap este kezdődött. A ma reggeli lapok sem bátorították föl nagyobb türelemre. Kezdi megérteni, hogy veszélyes ember vagyok.

Ujjával az újságcikkre bökött. Patricia is átfutotta a cikket, de szeme egy másik címfeliraton akadt meg.

- Ez se rossz! - kiáltotta az újonnan felfedezett cikkekre mutatva.

- Hű, a kutya-fáját! - kiáltotta az Angyal és elmosolyodott. - Ez a Jones nem közönséges ellenfél!

Olvasni kezdte a cikket, amelyben ez állt:

"ELTÚNT EGYETEMI TANÁR.

Világos összefüggés a párizsi gyilkossággal!

Birmingham, csütörtök.

Dr. Sylvester Quell, az egyetem elektrokémia szakának nyilvános rendes tanára huszonnégy órával ezelőtt rejtélyes körülmények között eltűnt lakásáról. Az eltűnés okát a világhírű tanár emlékeztetése alapján kell keresnünk.

A DAILY EXPRESS munkatársa felkereste Mrs. E. J. Lane-t, aki az eltűnt tudós háziasszonya és megtudta tőle, hogy a professzor szerdán reggel, szokása szerint fél tizenegykor ment el hazulról, hogy megtartsa előadását. Az egyetemre azonban már nem érkezett meg és azóta nyoma veszett.

»A professzort rendkívül felizgatta bátyjának tragikus halála« - mondta munkatársunknak Mrs. Lane. - »Nem beszélt ugyan sokat róla, de az egész ház tudta, hogy a gyászeset nagyon megviselte«.

Dr. Quellt az egész világon a fémkohászat és az elektrokémia egyik legkimagaslóbb szaktekintélyének tartják..."

Simon fölugrott és izgatottan kezdett fel-alá járkálni a szobában.

- Nézzük csak meg a dolgot Jones bajtárs szempontjából - szólt mintegy hangosan gondolkozva. - Tudja, hogy módomban állt valamit megtudni. Ismeri a hírnevemet és sejti, hogy könnyen eszembe juthat az útját keresztezni, anélkül, hogy a rendőrségnek akár csak egy szót is szólnék. Ennélfogva jobbnak tartja, ha eltávolít... Okos fiú ez, Pat, akármilyen legyek, csak kissé túl okos. Ha hivatásos szakmabeli volna, másként járt volna el. Ha egy merénylet nem sikerül, azért még nem kell rögtön telefonálni és bemutatkozni. Nem kell figyelmeztetni az embert. Hátha a második már jobban sikerül. Ő azonban kíváncsi volt, hát telefonált. Hidd el Pat, egy profi ilyesmit csak a regényekben tesz. Hacsak...

- Hacsak mi? - kérdezte a lány.

- Az az érzésem, hogy valami furcsa vendetta üldözi a Quell családot. Mivel határozottan figyelmeztettek, hogy maradjak távol az egész ügytől, természetes, hogy ott leszek.

- De remélem, nem ma - szólt nyugodtan a lány. - Marion Lestrangle-zsal találkoztam tegnap a Bond Streeten és megígérttem neki, hogy ma este felkeresem. Simon ránézett:

- Ettől még nyugodtan elmehetsz. Csak ne lepődj meg túlságosan, ha Lestrangle-ék telefonja megszólal és dallamos hangomra kell ráismerned.

- Mire készülsz?

- Ó, semmi különös...

A délután hátralevő részét számtalan cigaretta elfogyasztásával töltötte, mialatt keveset beszélt és sokat gondolkozott. Az újabb eseményeket szedte logikai rendbe, hogy kihámozhassa értelmüket. Eszébe jutott a haldokló Brian Quell összefüggéstelen vallomása. Valami Binksről is motyogott, aki állítólag aranyat tud csinálni... De ettől sem lett sokkal okosabb. Dr. Sylvester Quellt

érdekelhette a dolog, mire eltűnt... Több értelmes gondolat nem jutott eszébe. Gondolatairól az uzsonna alatt számolt be Patricia Holmnak. Quellékről csak néhány szóval tett említést, helyett egy délután összeeszkábált versikét mondott el a lánynak, amire nagyon büszke volt. (Emlékezetes, hogy abban az időben a Brit Kormány már hetek óta azon töprengett, hogy vajon hatályon kívül merjen-e helyezni egy 1677-ből származó törvényt, amelynek már a kutya sem engedelmeskedett. Az Angyal a délután összegyűlt fölös energiáit, amelyek a Quell-ügynél megrekedtek, a versírással csapolta le. A költemény az említett politikai eseményről szólt.)

- Van ennek a versnek bármi köze ahhoz a Jones-hoz? - kérdezte végül Patricia türelmesen, miután szó nélkül végighallgatta a hosszú tirádát.

- A világon semmi - válaszolt az Angyal. - De lehet, hogy annál sokkal fontosabb. Az utókor akkor is emlékezni fog még Wilbeforce Guppra, mikor Jones barátunkat már réges-régen elfeledte.

- Mintha már hallottam volna valami hasonló tartalmú verset - mondta Patricia Holm mosolyogva.

- Bizonyára hallottál, és még fogsz is hallani - felelt az Angyal. - Még nem végeztem Wilbeforce-szal. Ameddig tinta van a tollamban, ameddig megmarad a képességem, hogy néhány gondolatot versbe szedjek, és ameddig ezt az országot félkegyelműek és hebegő nagymamák gyülekezete kormányozza, addig szüntelenül ostromozom hibáikat.

- Találkozom veled Marionék után?

- Valószínűleg. De csak akkor, ha velem tartasz. Nagy munkába fogok.

Egy gondolataival teleírt cédulát tartott Patricia elé. A lány érdeklődve olvasta el, majd elkomolyodott és az Angyal szemébe nézett.

- Természetes, hogy veled tartok. Hívjál fel!

Hat órákor olyan könnyedén ment el Marion Lestrangle divatos házába, mintha estére nem várna rá semmi izgalom.

Marion Lestrangle-éknál tíz perccel nyolc óra előtt megszólalt a telefon.

- Te vagy az, Pat? - kérdezte egy hang. - Óriási szerencsénk van. Most nem beszélhetek róla. El tudnál szabadulni?

A lány hátán végigfutott a hideg, de habozás nélkül felelt:

- Természetes. Amikor akarod, Simon.

- A Mayfaier-en vagyok. Ugorj egy taxiba és siess. A bejáratnál várlak.

A lány azonnal vette a kalapját és retiküljét, búcsút vett a háziaktól - valami kifogást mondva - és elrohant. Egy taxi éppen a közelében gördült el lassan. Patricia Holm intésére az álmos sofőr megállította a kocsit. Fél perc múlva már javában száguldottak.

Patricia Holm csak ekkor vette észre, hogy a taxi ablakát fekete papír borítja és üvegét sűrű vasrács védi az erőszakos behatolások ellen. Helyeslőleg bólintott, mint akit ez a felfedezés egyáltalán nem lep meg. A vaksötétben az ajtó kilincse felé tapogatózott, de csak sima vaslapra talált.

Az a férfi, aki magát Jonesnak nevezte, valóban nem gondolkodott lassabban, min Simon Templar, az Angyal...

5. Fejezet

Simon Templar autójában ülve egy utcasarkon türelmesen várt az idő múlására. Hogy ne unatkozzon, tovább róttá noteszébe a nagyreményű politikus életrajzáról megkezdett szatírájának folytatását.

Majdnem hét óra lehetett, amikor zsebre vágta a töltőtollat és beindította a kocsit. A Cavendish Square-n hajtott keresztül és olyan helyen állt meg, ahonnan jól láthatta Lestrangle-ék házának kapuját. Ezúttal nem kapcsolta ki a gyújtást, hanem járatta a motort. Épp a harmadik cigarettánál tartott, amikor a vadonatúj taxit megpillantotta. A taxi fel-alá hajtott a ház előtt és az Angyal minden alkalommal egy nagy újságba temetkezett valahányszor elhaladt előtte.

Mindazonáltal észrevette, hogy a taxi szándékosan kujtorog Lestrangle-ék kapuja körül és észrevette azt is, hogy a taxisofőr az úrvezetők hányaveti mozdulatával kezeli a kormánykereket.

A kapuban egyszerre Patricia jelent meg, mire a taxi azonnal készségesen megfordult és a lány beszállt. Az Angyal kék szeme acélossá vált, álla kissé előreugrott és nagyot káromkodott. Jones egy perccel megelőzte!

Kezével azonnal a sebességváltóhoz nyúlt, és a Swallow néhány pillanattal később már a taxi nyomában járt.

Vigyáznia kellett, hogy észre ne vegyék. Inkább elmaradozott, hogy a másik kocsi vezetőjében még a gyanúja se ébredjen annak, hogy követik. Viszont túlságosan

előre sem ereszthette, mert minden pillanatban kitette volna magát annak a veszélynek, hogy a rendőr lámpája tilosra áll az útkereszteződésnél és mire átjut, addig a taxi eltűnik.

Az ismeretlen kocsi keresztül-kasul szelte a várost, míg egyre kívülebb nem került. Nemsokára már a villanegyedben jártak. Az Angyal jól tájékozódott a környéken és azonnal észrevette, hogy az ál-taxi egy zsákutcába fordul be. Lassított, majd nyugodtan elhajtott a zsákutca bejárata előtt, mert nem akart az üldözés gyanújába keveredni. De csak néhány száz yardnyira ment tovább, azután megállította a kocsit és kiszállt. Gyalog tért vissza ahhoz a helyhez, ahol az idegen autó eltűnt.

Óvatosan indult a zsákutca felé, ahol mindössze négy gyönyörű villa állt. Az egyik kapuját éppen akkor csukták be, így feltehetette róla, hogy ott ment be az autó. Várt, amíg az emberek el nem távoznak a kaputól és a környék ismét elcsendesül. Majd gyors léptekkel, de azért óvatosan surrant a villához és belesett.

A villa elhagyottnak látszott. Lehet, hogy a kaput is maga a tulajdonos csukta be. Az egyik oldalfalról kis mellékbejáró nyílt az épület belsejébe. Amolyan konyhabejáró lehetett. Bármily különösnek tartjuk is, az Angyal figyelmét elsősorban nem a főbejárat, hanem ez a konyhabejáró kötötte le.

A szomszéd ház kertjéből nem volt nehéz bejutni a ház kertjébe és most már világosan tudta, hogy mit akar. A mellékbejáróhoz sietett és óvatosan, hangtalanul nyomta le a kilincset. Az ajtó zárva volt. Az Angyal utálta a záruk kinyitását, a bibelődést, ezért kénytelen volt nagy gyakorlatra szert tenni, hogy munkájával gyorsan végezhesen, és minél előbb túlessék rajta. Ennek a gyakorlatnak most is hasznát vette, mert két perc múlva az ajtó zajtalanul kinyílt. Behatolt a házba és az ajtót behúzta maga mögött.

Még néhány ajtón kellett keresztül jutnia, de végre ez is megtörtént. Templar csakhamar a fényűző módon berendezett villa középső részébe került. Egy emelet magasságban körfolyosó szegélyezte a földszinti díszes hallt, a többi szoba pedig a folyosóról nyílt. Az Angyal erről a folyosóról tekintett le az alatta kibontakozó pompás látványra. A köralakú dísztermet óriási keleti szőnyeg borította. Egyes különálló garnitúrák, amelyek fölé mindenütt nagy, egészséges pálmák borultak, megbontották a terem egységét, és némiképpen hasonlóvá tették egy előkelő nemzetközi hotel társalgójához. A bútorzat minősége és az a kitűnő ízlés, amellyel összeválogatták, dűsgazdag műértőről tanúskodott. Az egyik kényelmes, brokáttal bevont karosszékben az Angyal Patricia Holmot pillantotta meg, mellette egy férfi állt.

- Nem kell semmitől sem tartania, Miss Holm, amíg rendesen viseli magát - szólt a férfi. Hangjában Templar azonnal az ismeretlen telefonálóra ismert. Most már tudta, hogy maga Jones beszél. - Nagyon sajnálom, hogy kénytelen voltam önt idehozni, de bizonyára ismer egy-két okot, ami arra késztet, hogy letörjem barátja kíváncsiságát.

A lány nyugodtan válaszolt:

- Nem tudott ennél kellemesebb öngyilkossági módot választani?

Az Angyal lassan hátrált, egészen a falig, hogy alulról észre ne vehessék. De így is hallott minden szót. A férfi hangja elárulta, hogy nem az az ember, akit lelkiismereti aggályok feszélyezni szoktak.

- Örülök, hogy nem csap hisztérikus jelenteket - mondta. - Ha valami ésszerű kívánsága van, szívesen teljesítem. Éhes?

- Köszönöm - válaszolt a lány. - Kérek egy pár virslit, kevés burgonyával, meg egy csésze feketét.

Az Angyal nem várt tovább. Belépett az egyik ajtón, és nemsokára hallotta Jones távozó lépéseit. Majd ajtócsapódás zaja hatolt füléhez, és ekkor ismét előmerészkedett rejtekéből. Hangtalanul osont le a folyosóról a díszterembe vezető lépcsőn.

- Helló, Pat! - suttogta mosolyogva.

- Ezt nevezem gyors munkának! - mosolygott vissza a lány. - Hogy csináltad?

- Nem volt nehéz. Jól vagy?

- Persze.

- Milyen a szobád? És az ablaka?

- Az ablak olyan magasan van, hogy el se érem. Egyébként rácsos. Olyan, mint a taxié volt. A berendezés viszont kifogástalan. Rekamié, néhány karosszék, alacsony asztal. Mindenre gondja volt. Mellette fürdőszoba, hideg-meleg víz, törülköző, vadonatúj fogkefe, cigaretta, szóval minden.

- Mi történt a sofőrrel?
- Ő az, Jones.
- Szóval egyedül dolgozik. Le kell foglalni valamivel, amíg átkutatom a házat.
- Csak nyugodtan. Majd beszélgetek vele.
- Meg van még a pisztolyod?
- Meg.
- Akkor hát a viszontlátásra. Nem sokáig tart az egész.

Az Angyal megfordult és visszaosont a lépcsőn, a felső folyosóra. A legelső szobán kezdte, és csakhamar megtudta, hogy a szobák mind egymásba nyílnak és köralakban, mindenütt a folyosó, vagyis az alsó terem körül vannak elhelyezve. Az ajtókat általában nyitva találta.

6. Fejezet

Az első emeleten semmi különös nem talált. A második emeleten koromsötét volt. Zseblámpájának sápadt fényében egymás után nyomta le a kilincset, de még mindig nem talált semmit, amit érdemes volna említeni. Annyit megállapított, hogy az első két szobában lakik valaki, mert az ágyak vetetlenek voltak és látszott, hogy nemrégiben aludtak bennük. A harmadik szoba zárva. Simon Templar bosszúsan húzta elő ismét tolvajkulcsát. Néhány perc múlva benyomult a szobába.

Zseblámpájának sárgás fénykévéje végigpásztázta a falakat, a bútorokat; végül a padlóra ért. És akkor ott, az egyik sarokban egy emberi alakra talált, aki aludni látszott. De az Angyal azonnal tudta, hogy halott.

Mellétérdelt és amilyen gyorsan csak tudta, megvizsgálta. A halál vagy negyvennyolc órája állhatott be, de az emberen nyoma sem volt a sérülésnek. Az Angyal szájához hajolt és nyomban megérezte rajta a cián félreismerhetetlen, keserű mandulás illatát. A zseblámpa fénye most a halott kabátjának hajtókájára tévedt, melyen Templar egy agarat ábrázoló ezüstjelvénykét fedezett fel, a királyi futárok jelvényét.

Az Angyal elgondolkodva emelkedett föl. Ez a jelvény teljesen megváltoztatta a helyzetet. Eddig csak egyszerű bűnügyet gyanított, de most már nagyobb meglepetésekre is el kellett készülnie. A szálak egyre távolabbra vezettek, és nem tudhatta, hol lesz végük.

Elhagyta a szobát és még két másik ajtót nyitott ki. Mindkét szobát üresen találta. Azután megint egy másikban állapodott meg, amelyből újabb ajtó nyílt a következő helyiségek felé. Az ajtó alsó részén fény szűrődött át.

Néhány pillanatig mozdulatlanul állt és hallgatózott. Fémcsengés hallatszott néha és olyan zaj, mintha üvegek ütköznének egymással. Önkéntelenül is lenyomta a kilincset és az ajtó legnagyobb meglepetésére engedett. Kis rés támadt, amelyen keresztül megpillantotta a kivilágított szoba egy keskeny részletét. Meglepődve nézett szét és ismét mozdulatlanul merevedett. Amit látott, jogosan ébresztette fel benne a kíváncsiságot annak az embernek a munkája iránt, aki odabent szokott dolgozni. Néhány másodpercnyi gondolkodás után már elkészült elméletével, de ezzel nem elégedett meg, hanem bizonyosságra törekedett. Ezért hatolt be a Jones házába. Most itt volt és előtte a nagy titok megfejtése. Visszalopakodott a körfolyosóra és lekukkantott a hallba. Nem hallott semmit. Remélte, hogy egy kis ideje még marad. Elhatározta, hogy bemutatkozik annak az embernek, akire rátalált és elbeszélget vele. Néhány percre bizonyára eltart, amíg Jones észbekap.

Visszasietett a kivilágított szobához és hirtelen mozdulattal belökte az ajtót. A szoba berendezése színpadi laboratóriumhoz hasonlított. Középen hosszú, sima munkaasztal, amelyen különböző alakú üvegedények és ragyogó fémműszerek tömkelege hevert. Avatatlan előtt rendezetlennek látszott. A helyiség valamivel nagyobb volt, mint azok, melyeket Templar eddig az emeleten látott. Egyik sarkában hatalmas márványtáblára szerelt árammérő műszerek függtek; óriási óráknak látszottak. Az árammérők alatt vastag, guminyelű kapcsolófogantyúk és egy változtatható ellenállás félkörben elhelyezett rézgombjai. Egy másik, kisebb asztalon két, egymás felé hajló fémgömb között elég nagy széles szájú fémedény állt. A kapcsolótáblától a gömbökhöz és a fémedényig vastag huzalok vezettek, melyek egyike valamilyen okból szigetelés nélkül maradt. A szoba legkülönbözőbb részeit is drótok kötötték össze, melyek hatalmas, falra szerelt porceláncsigánokon voltak megerősítve.

Az egész berendezés úgy, ahogy volt, a legteljesebb zűrzavar képét nyújtotta, de az Angyalnak mégis az az érzése támadt, hogy itt minden valami cél szolgálatában áll és az egész szerkezetet egyetlen ősz hajú tudós kormányozta, aki háttal állt az ajtónak. Az ajtónyitás zajára visszafordult és a betolakodóra nézett. De még

nem jutott szóhoz, amikor az Angyal már beszélni kezdett, miközben becsukta maga mögött az ajtót.

- Helló! - mondta nyugodtan, kissé mentegetőző hangon.

A férfi arca intelligens, előreugró, keskenynyergű orra ellenére is szelíd lépű volt és az Angyal minden egyebet várt volna, csak azt nem, amit válaszolt:

- Mi az ördög hozta magát ide?

Szavakba sok mindent lehet belemagyarázni, de ez a köszönés semmiképpen sem volt barátságosnak nevezhető. Templar meglepődött. Mert bár a szabad szólás joga abban az időben még mindenkit megilletett, az Angyal joggal számított kedvesebb fogadtatásra. Elvégre életét kockáztatta, amikor többrendbeli figyelmeztetés ellenére is behatolt Jones házába, a jó ügy szolgálatában, hogy megmentse a szegény, magával tehetetlen, elrabolt, ősz professzort. És most megtalálta az áldozatot, aki ilyen furcsa módon köszönti.

- Csak azért jöttem, hogy megtudjam, hogy van, Mr. Quell - felelte az Angyal legtermészetesebb hangján.

- Hát akkor legokosabban teszi, ha azonnal elmegy. Hogy a fenébe tudja dolgozni, ha ostoba kérdéseivel tízpercenként zaklat? - Az öreg tudós mindkét kezével élénken gesztikulált, miközben beszélt, szemüvege is remegett a fölháborodástól. - Mit képzelsz? Lusta iskolás kölyök vagyok? Akit folyvást biztatni kell? Hát nincs magának egyéb dolga, mint az, hogy engem piszkáljon?

- Nem akarjuk, hogy nagyon megerőltesse magát, professzor úr - mondta az Angyal hízelgő modorban. Már kezdte magát feltalálni új szerepében. - Okosabbnak tartanánk, ha most abbahagyná a munkát és pihenne egy kicsit...

- Mit beszél itt összevissza? Teljes hét óra hosszat aludtam az éjszaka. Nem vagyok nyomorék! Hogy az ördögbe készüljek el idejekorán ezzel az egésszel, ha folyvást az ágyban fekszem? Csak nem gondolja, hogy magától elkészül?

Simon elővette cigarettatárcáját és néhány lépést tett egy nagy fémtömb felé, amely porcelánlábakon állt a földön. Arra akart leülni:

- Megengedi, professzor úr?

Az ősz ember akkorát ugrott feléje, mint egy párdúc és miközben mereven nézett rá, elfulladás hangozó sziszegte:

- Éppen ide kell jönnie, ha öngyilkos akar lenni?!

- Öngyilkos? - ismételte bizonytalanul az Angyal.

- Pszt! - nyögte a tanár.

Felemelt egy darab szabadon maradt huzalt és arra a fémtömbre dobta, amelyre Templar éppen leülni készült. Sístergő pattogás hallatszott, amelynek nyomán kékesláng villant fel, és a drót eltűnt... A fémtömb mellett néhány csepp alaktalan olvadt fémdarabka látszott, ami az imént még nem volt ott. Simon Templar fölhúzta a szemöldökét.

- Vagy úgy! - mormogta, majd egy kis szabad térségre vonult vissza, az ajtó közelében. - Nagyon köszönöm, professzor úr. Van még itt valami más tűzijáték-féle?

- Ugyan, kérem! - szólt az öreg és kezét megvető mozdulattal törölte bele egy rongyba. - Akar még mást is tudni? - kérdezte olyan hangon, mint valami közéleti előkelőség, aki kénytelen-kelletlen rászánta magát, hogy jótékony munkája közben néhány percét a felsorakozott szegényeknek áldozza. Az Angyal úgy érezte, hogy meg kell kísérelnie az ugrást a sötétbe.

- Mikor fogunk már egy kis aranyat látni? - kérdezte.

A professzor eddigi dühkitörése békés, társaságbeli csevegés volt ahhoz a tiltakozáshoz és haraghoz képest, amivel erre a kérdésre reagált. Azután szemmel látható erőfeszítéssel megfékezte magát és gúnyos, oktató hangon válaszolt:

- Mihelyt használni tudja a szemét. Mihelyt hozzájut olyan szemüveghez, amelyen keresztül szénaboglyánál kisebb dolgokat is észrevesz. Vagy mihelyt olyanná tudja átalakítani módszeremet, amelynek segítségével a vízcsapból is arany folyik. Akkor... - Az öreg tudós megint elvesztette önuralmát. Egy mennyezetig érő szekrényhez futott, amelyet Simon korábban műszerszekrénynek nézett. Kitérta az ajtaját. - Jöjjön! Bámuljon! - kiáltotta. - Tekintsen ide újra! Kérjen kölcsön egy mikroszkópot, ha szüksége van rá! De az Istenre kérem, fiatalember, ne zaklasson többé a laboratóriumomban ilyen félkegyelmű kérdésekkel!

Simon belenézett a szekrénybe.

Amit ott látott, minden képzeletet felülmúlt. A szekrény a padlótól a mennyezetig tömve volt sárga, téglanagyságú rudakkal, amelyek vakítóan ragyogtak a fényben. Szegény, nyomorult emberek álmodják ilyennek a gazdagságot. A látvány egy pillanatig lenyűgözte. Legalább egymillió font értékű arany hevert a

szekrényben, összevissza dobálva. És emlékezetének mélyén hirtelen fölbukkant egy mondat, amelyet a Párizsban haldokló, részeges fiatal rouétól hallott: "...Azt mondta, Binks aranyat tud csinálni..."

A professzor éles hangja rázta föl gondolataiból:

- No? Most már látja? Eléggé telezabálta már magát a szeme? Meg van már elégedve?

Simon alig tudott parancsolni a nyelvének. Nehezen nyögte ki:

- Természetesen, ez... ez... elég kielégítő dr. Quell úr, de...

- Elég kielégítő? Meghiszem azt! - morgott a professzor. - Ötvenhat kilogramm óránként! És maga ezt még elég kielégítőnek meri nevezni! Fúj! Hiszen maga bolond! Ha a Titkosszolgálat többi tagja is ennyire ostoba, akkor nem értem, mire való az államnak egyáltalában Titkosszolgálat!

Az Angyal nyugodtan állt.

Mint a világító rakéta, lobbant föl agyában vakító fénnel az igazság. A rejtély kezd világosodni. Minden a helyére illik. Brian Quell meggyilkolása, a halott királyi futár, aki nem más, mint a Titkosszolgálat embere, a férfi, aki aranyat tud csinálni és akit öccse "Binks"-nek becéz. Dr. Quell célzása a a Titkosszolgálatra is egyre érthetőbb... Csakugyan, Joneshoz méltó ötlet! Mennyivel hatásosabb, mint a másik lehetőség a kínzás és az ijesztés! A legmeglepőbb mindazonáltal, hogy a dolgok magja igaz. Dr. Sylvester Quell csakugyan tud aranyat csinálni. Sok mását csinált már és még majd többet is csinál...

Megint hallotta a tudós éles hangját:

- Nem is értem, minek jöttem ide! Minden sokkal könnyebben ment volna a saját laboratóriumomban. Itt jobban vigyázhatnak rám, mi? Az a kevés eszköz, ami van, még arra sem elegendő, hogy magukra vigyázzanak. Miért nem megy már a fenébe és miért nem hagy nyugodtan dolgozni? Hiszen maga még rosszabb, mint az a másik, aki folyvást kérdez és az aranyat iskolásmódra vizsgálgatja. Hát azt hiszi, nem tudom, mi az arany, amikor én csinálom?!

Az Angyal most már mindent értett. Csak az a kérdés volt hátra, mit tegyen.

Magyarázgatásra, érvelésre nem volt idő. Életének most már kimagasló feladata lett, hogyan jusson ki a házból. A dolgok hordereje minden képzeletét meghaladta. Zsebéhez nyúlt és megtapogatta pisztolyát. Csendben kioldotta a biztonsági zárat. Éles tekintettel mérte végig a tudóst.

- Még nem megyek, professzor úr. Ami eljárásának a leírását illeti...

Minden figyelmét annyira az ősz emberre összpontosította, hogy észre sem vette, amikor a háta mögött kinyílt az ajtó. Csak a pisztolydörrenésre rezzent föl. A golyó kabátja szövetét súrolta, de valahogyan sértetlen maradt. Hirtelen megfordult a tengelye körül és még zsebéből lőtt. A golyó támadójának revolverébe csapott, s végigsiklott a kék acélon. Jones felordított és elejtette fegyverét.

- Maradjon nyugton! - kiáltotta az Angyal és farkasszemet nézett a visszafojtott dühtől fulladozó emberrel. Háta mögött Quell éles, meglepett hangját hallotta:

- De uraim! Mit jelent ez?

Az Angyal elmosolyodott és anélkül, hogy megfordult volna, válaszolt:

- Sajnálom, professzor úr, hogy fel kell világosítanom. Az ön barátja épp úgy nem tartozik a Titkosszolgálat kötelékébe...

-... Mint maga... - szólt közbe Jones. Kezét ökölbe szorítva tartotta és csak az Angyal revolvere tartotta vissza, hogy ellenfelére ne ugorjon. - Ez egyike azoknak, akiktől óvtam. El akarja rabolni az ön titkát! Aljas áruló! Miért nem tesz már valamit? Talán egyike azoknak, akik az öccsét meggyilkolták...

- Hallgasson! - kiáltott az Angyal és szemében halálos fenyegetés villant. Jones elhallgatott, de Simon figyelmeztetése egy másodperccel elkészt. Quell rávetette magát és csontos tenyerével megragadta a pisztolyt tartó kezét, majd egy másik mozdulattal torkába kapaszkodott. Az öccsére való emlékezés megsokszorozta az öregember erejét. Templar Jonest volt kénytelen állandóan figyelemmel kísérni és csak másodszorban törődhetett a torkán lógó tanárral. Lőtt, de célt tévesztett. Jones az elejtett pisztolya felé ugrott és az Angyal tudta, hogy ha most nem cselekszik, akkor ütött az utolsó órája. Erőszakos, kíméletlen mozdulattal, mint valami kutyát rázta le magáról az öreget, és anélkül, hogy irányt választott volna, messzire lökte magától. Miközben a terem túlsó sarkába rúgta Jones elejtett pisztolyát a fülébe hasított Quell borzalmas ordítása. De nem törődhetett vele, mert előbb Jonest kellett leszerelnie. Megragadta kabátja szárnyát és megpenderítette a tengelye körül. Azután a pisztoly csövét olyan erővel szorította bordái közé, hogy Jones felnyögött.

- Meg ne próbálja még egyszer! - kiáltott rá az Angyal és Jones tudta, hogy nem tréfál. Mozdulatlanára meredten állt, mint a szobor. Hogy belsejében mi ment végbe, azt csak a homlokára kiülő izzadságcseppek mutatták. Templar fél szemmel Quell után nézett. Dr. Sylvester Quell háttal annak a fémtömbnek támaszkodott, amelyet az Angyal korábban már működés közben is látott. Félkeze még mindig a fém tetején nyugodott, de ez a kéz furcsán megfeketedett. A professzor arcán különös vigyor terült szét; feje lassan megbillent és élettelenül hanyatlott a vállára.

7. Fejezet

Jones szemöldökét az orra tövéig húzta össze. Szemében furcsa fény villant:

- Megölte... - mondta lassan.

- Attól tartok, hogy igen... - felelte az Angyal. - Sajnálatos következménye annak, amit önvédelemből kellett tennem, és amiért maga a felelős.

- Nehéz lesz bebizonyítani.

Az Angyal ajkára a legkedvesebb mosoly rajzolódott.

- Kérdés, vajon megpróbálom-e egyáltalán bizonyítani. - A pisztoly csövével hirtelen megbökte a férfit: - Na, gyerünk, pajtás.

- Hová?

- Egyelőre lemegyünk a lépcsőn. Egy barátom már türelmetlenül vár rám... elég ideje, fogoly már... Mára elég. Azonkívül nem biztos, hogy egyedül is meg tud birkózni azzal a pár virslivel. Talán segíthetnék neki...

Tangószerű lépésekkel haladtak lefelé a lépcsőn. Ez talán nevetséges lehetett annak a szemszögéből, aki csak a külsőségeket látja, de véresen komoly annak, aki észrevette a feszültséget, ami a két emberben felhalmozódott. Simon Templar nem akart Jonesnak több lehetőséget nyújtani. Mutatóujja görcsösen szorította a ravaszt, minden pillanatban készen az ölésre, a hórihorgas ember pedig úgy haladt előtte, hogy a legkisebb lehetőséget is kihasználja. Az alsó szoba ajtajához érkezve, az Angyal megállt.

- Nyissa ki!

Jones engedelmeskedett. Simon az ajtószárnyba rúgott és kitárta.

- Itt vagyunk, Pat! - kiáltotta.

Egy darabig várt, amíg a lány meg nem jelent. Az Angyal mellé lépett és meleg tekintettel simult Simon kabátjához.

- Úgy örülök! - mondta mosolyogva. - Úgy örülök, hogy nem téged hallottalak!

- Ja, az a kiáltás? - szólt Simon és egy pillanatra átkarolta Patriciát, de a pisztoly csöve azért Jones bordái között maradt. - Csak nem képzelted, drágám, hogy az én hangom ilyen csúnya? Sajnos, Jonesé sem volt, ami pedig igen nagy kár.

- Akkor hát ki üvöltött ilyen borzalmasan?

- Dr. Quell. Pat, kicsikém, olyan dologba keveredtünk, ami túlment minden számításunkon. Nem is végződött valami nagyon szerencsésen. Ez lesz az első alkalom életemben, amikor hasznát vehetem Claud Eustace-nak. Máskor mi magunk intéztük volna el, de ezúttal azt hiszem helyesebb, ha óvatosak maradunk.

A fogolyra nézett:

- Hol a telefon?

Jones habozott, de a pisztoly még jobban nekifeszült.

- A hallban - mondta haragosan.

- Jó - felelt az Angyal -, most használni fogjuk. Lehet, hogy ettől elmegy az étvágya... Erről jut eszembe, Pat, ha meghagyta volna az egyik virslit...

A hallba érve Templar Patricia kezébe adta a pisztolyt és a telefonhoz lépett.

- Halló! Teal főfelügyelő úrral akarok beszélni. Igen, vele, senki mással!

Kérem, kapcsolja gyorsan! Itt Simon Templar beszél.

A fogoly egy lépést tett előre, öklét maga előtt tartva. Arca elsárgult.

Patricia mutatóujja abban a pillanatban megfeszült a fegyver ravaszán. Kis mozdulat volt, alig észrevehető, az igaz, de Jones mégis észrevette. És elég volt ahhoz, hogy a remény minden gondolatát elűzze fejéből, amit azóta táplált, hogy a pisztoly gazdát cserélt. Az Angyal elmosolyodott.

- Halló! Maga az, Claud?... Igen, magát kérettem... Először mondhatom életemben, hogy örülnék, ha láthatnám. Azonnal jöjjön ide és hozza magával annyi barátját, amennyit csak akar. Így telefonon nem mondhatom meg, de ígérem, hogy megéri a fáradságot... Néhány halott is van a házban... Igen, remélem ebben segíthetek...

Várjon, azonnal megmondom!

- Mi a ház címe, Jones?

- Találja ki maga! - szólt tompán a fogoly.

- Hát jó, kitalálom. - Az Angyal arcán földöntúli szelídség ömlött el. - Kimegyek az utcasarokra és megnézem. De mielőtt elindulnék, körülrugdalom magát a teremben, hogy meglássam, jól működnek-e a lábizmaim és vállalkozhatom-e olyan hosszú útra, mint ide az utcasarok...

- Meadowbrook Road 208. - nyögte ki dühösen a fogoly.

- Köszönöm. - Azután a telefonba szólt. - - Meadowbrook Road 208, Hampstead. Itt leszek, mikor megérkeznek. Oké, Eustace.

Egy lépést tett Jones felé:

- Másszunk csak föl megint az emeletre; fent jobb a levegő... Magaslati...

ViSSZavette a lánytól a pisztolyt és maga előtt hajtotta Jonest, vissza az emeletre. Patricia követte őket.

A laboratórium ajtaja tárva-nyitva állt. Beléptek. Milyen messze volt ide Párizs és Brian Quell halála... Az Angyalt sorsa gyakran sodorta olyan események közé, amelyeket egymással mégis logikai láncszemek kötöttek össze. De Simon Templar, ha már egyszer elkezdett valamit, szerette azt a maga módján befejezni.

- Már nem nagyon érünk rá - mondta Jonesnek.

- A maga bűne!

- Ez biztos. De mielőtt Claud Eustace Teal főfelügyelő úr megérkezne, néhány dolgot szeretnék még tisztázni. Azzal kezdem, hogy gratulálok magának.

- Nincs szükségem rá...

- Akkor is gratulálok. Megérdemli! Azt hiszem, már úgyis mindent kitaláltam, de hogy ne tévedjek, most elmondom, mi a véleményem. Maga pedig megmondja, hogy nem tévedek-e. - Az Angyal cigarettára gyűjtött és néha-néha órájára nézve, szemlátomást élvezte a helyzetet. - Maga valamiképpen... azt nem tudom, hogyan, de nem is érdekel... megtudta, hogy dr. Quell nagyszerű és üzletileg is értékesíthető módszert dolgozott ki a fémek átváltoztatására... Elméletben az ötlet nem új, sikerült már kis mértékben előállítani egyik fémből a másikat, de olyan költséges volt, hogy nem fizetődött ki... Dr. Quell más módszerrel dolgozott és a módszer bevált.

- Elég hosszú ideig tudott beszélgetni vele... - szólt Jones gúnyosan.

- Elég ideig, hogy rájöjjenek még egyre-másra... A maga következő lépése az volt, hogy megkísérelte az eljárás pontos leírását megszerezni. Maga nagyon érdekes fickó, Jones, egészen új ötletekkel dolgozik. Egy közönséges bűnöző igyekezett volna hatalmába keríteni a tanárt és kínzással kényszeríteni titka bevallására. Maga azonban finomabb lelkületű, ilyesmire nem is gondolt. Ehelyett Párizsba utazott, mert meghallotta, hogy ott él Quell öccse, akit mindenki züllött alaknak ismert. Beavatta titkába, és remélte, hogy őt bejuttathatja Sylvester bizalmába, ha másnak ez nem is sikerülne. De Brian Quellben még volt a becsületnek egy csöppnyi szikrája, amellyel maga nem számolt. Szépen végighallgatta a maga mondókáját... és akkor már túl sokat tudott. Maga nem kockáztathatta, hogy még egyszer kijózanodják. Hát elküldte a másvilágra... De a lövés nem egészen jól sikerült, az áldozat nem pusztult el azonnal. Hiába, a célzási készség isteni adottsága magában nincs meg eléggé...

Jones nem válaszolt.

- Azt is megtudta valahogy, hogy sejtek valamit Brian Quell halálának körülményeiről. Ezért hát engem is el akart kapni. Maga jött el a lakásomra, hogy megöljön. Hazudott, amikor "egyik emberéről" beszélt. Egyedül dolgozott, hiszen jól tudta, hogy nincs olyan csirkefogó, akiben ilyen fontosságú ügyben meg lehetne bízni.

Az Angyal nem tartott beszéd közben szünetet, de éles tekintete kutatóan ellenfele arcán és a legkisebb izmának rándulása sem kerülte el figyelmét. Úgy olvasott benne, mint egy könyvben. Láta, hogy minden szava talál. Ezért megnyugodva folytatta:

- Mindazonáltal kíváncsi vagyok, honnan tudta meg, hogy én beszéltem utoljára Brian Quell-lel?

- Megmondhatom, ha akarja - mormogta Jones és vállat vont. - Amikor Quell összerogyott, úgy hallottam, hogy valaki közeledik a folyosón. Kimentem, hogy megnézzem, és a szél becsapta mögöttem az ajtót. Nem tudtam visszamenni. Azért hát hallgatóztam. De a folyosón csakugyan közeledett valaki...

- Akivel természetesen el kellett bánni. - Az Angyal bólintott. - De nem hiszem, hogy ma reggel csak azért telefonált, hogy megkérdezze, mennyit tudok Quellről. Valójában a hangomat akarta hallani, hogy később utánozhassa, amikor Holm kisasszonnyal beszél...

- Nagyszerűen utánozta! - szólt közbe Pat.

Az Angyal mosolygott.

- Látja, Jones? Ha nem is fog karriert csinálni, mint céllövő artista, hasbeszélőként még felléphet! De magának ez nem kellett. Okos akart lenni minden áron. Mit gondol, maga szerencsétlen flótás, mi még sohase hallottunk az ilyen taxi-trükkökről? És hogy Patricia bedől az ilyen kezdő csínynek? Hagytuk, hadd játssza el kisdied játékait a taxival, így tudtuk meg leghamarább a címét. Megjegyzem, tegnap este, amikor betört hozzám, mindjárt meg is hagyhatta volna, hogy hol lakik.

- Minek ez a sok beszéd? Mit akar ezzel?

- Kötelességemnek tartom megmondani, hogy kerültem ide. Amikor átkutattam a házat, a halott királyi futárt is megtaláltam. Ez végképp megmagyarázott mindent. Valaki, aki fémek átalakításán dolgozik, különösen ha világhírű tudós és tudjuk róla, hogy kísérleteinek vége felé jár, érdekes személyiség. A Titkosszolgálatot nagymértékben érdekli. Hiszen, ha felfedezése kiderül, ha nyilvánosságra jut, hogy tömegesen tud aranyat előállítani - ez valósággal rémületet idézne elő világszerte. Meginognának a tőzsdék, mert megszűnne a pénz aranyra alapozott értékállandósága. Úgy látszik, dr. Sylvester Quell mellett állandóan ott lábatlankodott a Titkosszolgálat egyik embere. Megtudta, hogy a kísérletek sikerültek, így hát meg kellett halnia...

A fogoly megint hallgatott és arca egy árnyalattal még sápadtabb lett.

- Két gyilkosság is szárad a lelkén, Jones - folytatta az Angyal. - No meg a professzor... Véletlen szerencsétlenség, ez igaz. De nagyon kellemetlen... Mert azt jelenti, hogy maga az egyetlen élő ember, aki az aranycsinálás titkát tudja... Simon egy pillanatra félrenézett. Hogy miért, azt nem is tudta. De volt egy kérdés, amely egész gondolatvilágán uralkodott ebben a pillanatban, s amelyet egyenesen nem intézhetett Jones-hoz, mert ez az ember félrevezette volna. Márpedig ebben a dologban tévednie életveszélyes... Vajon tudja-e dr. Quell titkát? Hiába, megint blöffölnie kell...

A fogoly arca mozdulatlan maradt az Angyal utolsó kijelentésére és ez a mozdulatlanság nagyon is beszédes volt. Számára Templar megállapítása, hogy ő az egyetlen ember, aki Quell titkát tudja, felesleges ütés volt csupán egy már amúgy is mélyen ülő szög fejére.

- Majdnem mindent kiszedtem dr. Quellből, amíg egyedül voltunk - mondta az Angyal, előbbi bizonytalan állítását most már határozott kijelentéssé fogalmazva. - Nagyon bölcs eljárás volt, hogy a professzor titkát apránként vette ki. Külön szerencse, hogy kellő fizikai ismeretekkel rendelkezik, hogy a hallottakat meg is érti és föl is tudja használni. Maga előbb-utóbb úgyis megszabadult volna a professzortól. A maga elvei nagyon hasznosak az olyan fickó számára, mint éppen maga, de mihelyt én is belekerülök a játékba, rám nézve életveszélyesek.

- Beszéljünk rövidebben! Mit akar? - vágott közbe hidegen a fogoly.

- Várjon csak!

- Ne beszéljünk annyit. Ott az arany...

- A rendőrség pedig tíz perc múlva itt lesz. Nem, az arany rajtam sem segít. Magam is szívesen gazdagodnék meg így egyszerre, de a gazdagságot ritkán élvezi az ember, ha kivégzik. Látja, Jones, itt van a kutya eltemetve. Nem vállalhatom a kockázatot.

- Nem vállalhatja?

- Nem. - Simon tekintete olyan élesen vágódott a férfi arcába, mint a penge. - Tudja, Jones, a titok, aminek a birtokába jutott, túlságosan nagy ahhoz, hogy magánál hagyassam. Nagyon sok dinamitot rejteget. A rendőrség azonban nem tehet maga ellen semmit. Kezüket megköti a törvény, mely lehetővé teszi, hogy maga mindent rám hárítva kibújjon a felelősség alól. Nem tudom, hogy viselkedne az esküdtszék bizonyítékaim hatására. Azt se tudom, hogy hírhedtségem nem rombolná-e le minden állításom igazolásának lehetőségét. Bennem nem bízának, maga pedig még képviselő is lehetne... Követi a gondolatmenetemet? A rendőrség nem kényszeríthetné magát, hogy megváljon titkától...

- Maga sem kényszeríthet.

- Várjon! Hátha meg sem próbálom? De az én hírem mellett nem lőhetem le magát csak úgy egyszerűen. Másrészt viszont nem lehetetlen, hogy még egy véletlen szerencsétlenség történik itt... mielőtt a rendőrség megérkezik...

Jones leeresztett karral állt az Angyaltól néhány lépésnyire. Néhány perc óta feltűnően hallgatag lett. Fejét lehajtotta és csak szeme villogott hidegen bozontos szemöldöke alatt, mint a barna márvány. Az Angyal utolsó szavára vállat

vont és fölmordult:

- Ez fenyegetés?

- Nem - felelt az Angyal. - Ígéret. Amikor a rendőrség megérkezik, meg fogják állapítani, hogy még egy szerencsétlenség történt. Mégpedig azáltal, hogy maga, Jones, szintén nekiesett annak az elektromos szerkezetnek...

8. Fejezet

Jones nem várta meg, amíg az Angyal teljesen befejezi a mondatot, hanem ugrott. Simon tudta, hogy ez következik és elkészült rá. Hiába, nem tehetett mást. Már mióta a laboratóriumba visszatértek, tudta, hogy nem fog löni. A férfi vetődését hirtelen mozdulattal kerülte ki és a pisztolyt Patriciának nyújtotta át. Majd szembefordult támadójával és karját Jones karja alatt átfonva, ellenfelét az ajtóig tolta vissza. Nagy nehezen abba a helyzetbe jutott, hogy Patriciának néhány szót kiálthatott:

- Ne lőj, Pat! - mondta. - Menj át a túlsó sarokba és várj ott nyugodtan. A pisztolyt csak akkor használd, ha enélkül nem tudnál kijutni a házból. Ha valami rosszul sikerülne...

Jones hátát az ajtófélfának feszítette, és nagy lendülettel lökte vissza Templart, aki egy bulldog szívósságával tapadt hozzá. Szorítása egy pillanatra sem lazult. De az Angyal testi ereje meg sem közelítette az óriását, így ezt a hátrányát ügyességgel és mozgékonyssággal kellett pótolnia. Jones mély lélegzetet vett és forogni kezdett. Tenyerét az Angyal állának feszítette és ezáltal kényszerítette, hogy ölelésén valamit lazítson. Egy újabb nekirugaszkodással sikerült leráznia magáról és messzire taszította.

Az Angyal hátratántorodott és vagy másfél yardnyira megközelítette a halálos fémtömböt. Az utolsó pillanatban megfeszítette lábát és öklével két hatalmas csapást mért Jones gyomorszájára. Az óriás kissé összegörnyedt, nehezen kapott lélegzetet és Templar fölhasználta az időt, hogy messzire kerüljön a borzasztó elektromos géptől. Majd ugrott és jobb hóna alá fogta Jones nyakát, míg balkezevel jobb csuklóját ragadta meg és szorítani kezdte a gégéjét. Jones arca elkékült, úgy látszott, nem bírja már tovább. Az utolsó pillanatban keményen hátrarúgott és sarkával sípcsonton találta az Angyalt, aki heves fájdalomában lazított valamit ellenfele nyakán. Ezt az alkalmat használta fel Jones, hogy kibújjék a rettenetes ölelésből. Szétugrottak.

Új menet kezdődött. Jones lehajtott fejjel, mint a megvadult bika támadott, de az Angyal jól irányzott ökölcsapása nyomán visszatántorodott, orrából ömlött a vér. Észre sem vette, hogy az elektromos gép közelében áll. Templar könnyen odalökhette volna, de nem tette.

- Köszönöm ezt az élvezetes verekedést - mondta az Angyal röviden. - Vigyázzon jobban, mert még elfog a kísértés, bár nem vagyok barátja a hidegvérű gyilkosságnak.

Jones körülnézett és megpillantotta a veszedelmes fémtömböt: elugrott mellőle. A küzdelem egyre hevesebbé vált. Kezdek kimerülni. Mindkét férfi nehezen lélegzett, de mindketten tudták, hogy amiért küzdenek, az nem kisebb tét, mint maga az Élet. A Föld kicsinek bizonyult kettejük számára. Imbolyogva, mint a részekék tántorogtak a szoba egyik végéből a másikba. Már-már úgy látszott, hogy mindketten nekimennek az acéltömbnek, de aztán mégis elkerülték. Simon egyszer csak megcsúszott, elvesztette egyensúlyát és az óriás ezt a pillanatot használta föl, hogy tehetetlen bábként a gép felé lökje. Templar nem álhatott ellen és hiába markolta ellenfele csuklóját, lépésről lépésre hátrált a biztos halál felé.

Patricia, aki a szoba túlsó sarkából kitágult szemmel figyelte a borzalmas élet-halál harcot, most felsikoltott. De mivel nem olyan ember volt, mint aki sikoltással vélt eleget tenni kötelességének, egymásután két lövést is leadott. A lövések egyike sem talált, de Jones észrevette, hogy még más ellenséggel is számolni kell, hát hirtelen megfordult és megpillantva a sarokban heverő saját revolverét, elengedte az Angyalt és fölkapta a fegyvert. Amilyen gyorsan csak tudott, ő is leadott két lövést. Mindkettő Templar füle mellett süvített el. Az Angyal nem hagyta kiaknázatlanul pillanatnyi helyzeti előnyét. Megint átperdült a túlsó oldalra, eltávolodott a géptől és hatalmas ökölcsapásokkal hátrálásra kényszerítette ellenfelét. Az acéltömb már csak egy yardnyira lehetett tőle. Templar ekkor abbahagyta a bokszolást, sarkával váratlan, kemény rúgást mért Jones hasára, majd hátraugrott.

Jones hasára kapott tenyérrel tántorodott hátra és vállával megérintette az acéltömbből kivezető szigeteletlen vezetéket. Összerándult és egy hangot sem

ejtett. Ökle görcsösen szorult össze a pisztoly agyán, majd rázuhant az acéltömbre és ajkán ugyanaz a furcsa grimasz jelent meg, mint a szegény professzorén.

Az Angyal tudta, hogy Jones-szal már nem lesz bajuk. Nagyot sóhajtott.

- Milyen kár - szólt halkan -, hogy még az igazi nevét sem tudjuk...

Patricia sápadtan állt mellette és a homlokát törölgette:

- A te hibád! - mondta csöndesen.

- Tudom. - Az Angyal hangja határozott volt, bár nem kemény. - Látod, Pat, ha az ember már odáig eljut a gondolataiban, hogy elkerülhetetlennek tartja egy olyan ember halálát, mint Jones, akkor legokosabb, ha gyorsan túlesik rajta. Claud Eustace mindjárt itt lesz. Sietnünk kellett. Annyit azonban elárulhatok, hogy még soha életemben nem sajnáltam valakit annyira éppen Jonest. Az is igaz, hogy nem akadtam még eddig össze senkivel, aki annyi bajt hozhatott volna rám. Ha azonban a lelkiismeretünkön is könnyíteni akarunk, ez módunkban áll. Elvégre kétszeres, illetve ha a professzort is számítjuk, háromszoros gyilkossal állunk szemközt, aki az emberiség kárára volt. Most azonban néhány dolgot el kell még intéznem. Várj itt!

Magára hagyta a lányt, és Jones hálósobájába sietett. Hamarosan megtalálta Jones fésűjét, egy ruhakefét, szappant, törülközőt és mindent, amire szükség volt, hogy ruhájának a verekedés okozta rendetlenségét helyreigazítsa. Amikor megfésülködve, megmosdva, tisztán visszatért, Patricia nyomát sem látta rajta, hogy az imént olyan verekedésben vett részt, ami csaknem a halálát okozta. Az Angyal körülnézett. Megkereste a pisztolyából származó hüvelyt és zsebre rakta. A földön még kettő maradt, melyek Jones lövései nyomán estek le. Melléjük rakta harmadiknak az "emlékét", amelyet Patricia talált lakásának halljában. Jones követte el a merényletet, az ő ujjlenyomatánakra kellett lennie a kis rézhüvelyen. Azután könnyed mozdulattal átkarolta Patriciát és lekísérte a hallba. Pisztolyát és a belőle származó két töltényhüvelyt egy elhanyagolt virágágy mélyére ásta, majd visszatért a hallba, ahol a lány már várta. Meglepődve nézett rá, amikor látta, hogy az Angyal mosolyog és ruházata kifogástalan eleganciával simul testére.

- Nem árulnád el végre, hogy mik a terveid? - kérdezte a lány aggódva.

A férfi egy karosszékhez vezette és ő maga is leült.

- Drágám - mondta Templar nyugodtan -, éppen most, alig néhány perce, hogy meggyilkoltam egy embert. Mégis azt látod, hogy itt vagyok, és nem menekülök. El is mehettünk volna és Tealre bízhatnánk az egész ügyet. De más idők járnak fölöttünk. Úgy kell tennünk, mint ahogyan a rendes gentlemanek tennének a helyükön. Ezért hát bevárjuk a rendőrséget. De ne félj, nem lesz semmi baj, mindenre gondom volt. Most azonban maradj csöndben, mert szeretném befejezni Wilbe-force Guppról szóló költeményemet.

Töltőtollat szedett elő meg papírt és a legnagyobb hidegvérrel "költetni" kezdett.

Éppen befejezte, mikor az utca felől egy nehéz kocsi érkezése hallatszott. Nem sokkal később lépések közeledtek és Simon az ajtóhoz ment, hogy kinyissa.

- Claud Eustace személyesen! - mormogta szívélyes hangon. - Már éveknek tűnik, mióta nem találkoztunk!

A főfelügyelőt négy másik detektív követte, akik némán várták főnökük parancsait. Teal meglehetősen bizalmatlanul mérte végig az Angyalt. Tudta, hogy megint a nevetségessé válást kockáztatja, amikor hívásának eleget tett. De Templar halottakat is említett, kötelessége volt tehát kiszállni a helyszínre és nem térhetett ki. A helyzetet még súlyosbította, hogy detektíveket is hozott magával, és ha ez is az Angyal egyik tréfájának bizonyulna, akkor az egész detektívtestület napokig röhögne rajta. Már úgyszintén mindenféle mendemondák keringenek, mióta az a gramofonlemez ügy megtörtént. Teal főfelügyelő torkig volt már az Angyal dolgaival. Még egy kudarc és a főkapitány-helyettes bizonyosan eltanácsolja. Akkor azután már csak azt a helyet kell megkeresnie, ahol békésen meghalhat... Ilyen gondolatok keringtek a fejében, amikor megszólalt:

- Na, mi van?

- Nagyon helyes - felelt az Angyal - látom, a gyilkossági csoportot hozta magával.

Teal bólintott.

- Abból, amit a telefonba mondott, arra kell következtetnem, hogy gyilkosságról van szó. Így van?

- Hát... - az Angyal megvakarta feje búbját - ami igaz, az igaz. Csakugyan hever

néhány hulla szanaszét a házban... Ha érdeklik magát...

- Hol vannak a halottak?

Az Angyal kifejező mozdulatot tett az ég felé:

-... Hát... ami gyarló porhüvelyüket illeti... odafönt. A lépcsőn kell fölmenni.

- Mire várunk még? - kérdezte türelmetlenül a főfelügyelő. - Indulhatunk.

Teal kiadta az utasításokat. Egy ember a hallban maradt Patriciával. A többi, köztük egy ujjlenyomat-szakértő is, meg egy fényképész, aki két gépet is hozott, Teal és az Angyal után mentek.

A detektívek minden percben jobban csodálkoztak, szemük egyre tágabbra meredt, míg végre úgy álltak az utolsó fejezetnél, mint akik orruk előtt látnak megvalósulni egy igazi rémdrámát.

9. Fejezet

Teal főfelügyelő elgondolkozva dörzsölgette egymáshoz vastag ujjait és az Angyal arcát kémlelve, csöndben emésztgette a hallottakat.

- Szóval szándékosan hagyta, hogy Holm kisasszonyt elrabolják, hogy aztán nyomon követhesse a tettest?

Az Angyal bólintott.

- Igazán nem tehet ezért szemrehányást, Claud. Ez a fickó elvetemült gazember volt, a társadalom ellensége, akinek érdekelték a dolgai. Más mód nem kínálkozott az eset felderítésére. Amikor belefogtam, fogalmam sem volt még róla, hogy miről van szó, de gondoltam, hogy fontos dolog lehet, ha már előre megfontolt szándékú gyilkosságot is követtek el miatta. Alaposan meghánytam-vetettem a teendőket, s a szívem hevesen dobogni kezdett a keblemben... Aprópó, keblek! Ha egyszer módját ejti és eljut a Folies Bergére-be...

- Hagyjuk most ezt! - mordult föl a detektív. - Szeretnék minden részletet hallani, attól a pillanattól kezdve, hogy ideérkeztek.

- Nos, mindenekelőtt be kellett törnöm a házba... Az első emeletről, a körfolyosóról meglestem, amikor Jones Holm kisasszonnyal beszélt. Nem sokkal később magára hagyta, ekkor én azonnal lesiettem és néhány vidám szót váltottam vele az időjárásról, meg efféléről. De ez nem sokáig tartott, el kellett tűnnöm, mert Jones közeledett. Folytattam a kutatást és így találtam rá a Titkosszolgálat emberére, aki már régóta halott volt. Jones megint fölfelé tartott és én óvatosan bár, de mindenütt a nyomában maradtam. Az orrom előtt lépett be a laboratóriumba, ahová már nem követtem, mert hallottam, hogy ott még egy ember tartózkodik. Nemsokára beszéd szűrődött ki hozzám, akkor már hallgatóztam. Olyan érzésem támadt, hogy az eljárás utolsó részletét szedi ki a professzorból. Tudományos nyelven beszéltek, egy szót se értettem az egészből. De Jones, amennyire hangja mutatta, nagyon örült mindennek, amit megtudott...

- Nem emlékszik semmire abból, amit hallott?

- Semmi olyanra, aminek előttem is értelme lett volna. Legfőljebb arra, hogy a tanár aranyat tud csinálni. Quell ugyanis itt valóban aranyat gyártott. Amennyire a szavaikból kivehettem, Jones elhitette vele, hogy munkájával meggátolhatja Anglia letérését az aranyalapról. A Titkosszolgálat emberének adta ki magát, akinek az a feladata, hogy a tanár épségére ügyeljen. A készített arannyal kellett volna az Angol Bankba új életet önteni. Quell az egész mesét elhitte, mert nem értett annyira a bűnözéshez, mint Jones az atomok és elektronok játékához. Annyi bizonyos, hogy Jones igen boldognak látszott.

- Azután mi történt?

- Borzalmas üvöltés hallatszott. Soha életemben nem hallottam még hozzá hasonlót. Betörtem a terembe... Az ajtót Jones nem zárta be maga után... és még láttam, amikor a professzor utolsót rúgott a gép mellett. Úgy látszik, Jones a legnagyobb hidegvérrel lökte neki, amikor titkát már kiszedte belőle. Most ott állt mellette. Amikor meglátott, pisztolyt vett elő és miközben rám figyelt, nem vette észre, hogy a tanár lábán át kell lépnie. Megbotlott, elvesztette egyensúlyát, és ahogyan pisztolyt tartó kezével nagy mozdulatot tett, hogy biztos testtartását visszanyerje, a fegyver a géphez ért. Az áram ütése borzasztó hatású volt. Jones elesett és kezében valami furcsa görcsös állapot léphetett fel, mert összevissza lövöldözött a teremben, amíg meg nem halt. Legalább hármat lövöldözött...

Teal az ujjlenyomat-szakértőhöz fordult, aki a szoba egyik sarkában dolgozott:

- Készen van már azokkal a hüvelyekkel? - kérdezte tőle.

- Éppen most fejeztem be a vizsgálatot.

Simon fölrántotta a szemöldökét:

- És mi az eredmény?

- Annyit látok, hogy nem viselt kesztyűt, aki a fegyvert töltötte... - szólt a szakértő tréfásan, de az Angyal nem mosolygott. Békésen tűrte, hogy ujjlenyomatát erre a célra szolgáló viaszlapra levegyék, és a szakértő néhány perc múlva különleges nagyítótúvegen át hasonlította össze az egyik rézhüvelyen talált lenyomattal. Teal a szakértő mellé lépett és rezzenéstelen arccal, mint valami kövér Buddha szobor állt ott, ami nem a legbiztosabb jelleget adta magaviseletének.

- Nincs itt, felügyelő úr, semmi hasonlatosság - szólalt meg végre a szakértő. - A két ujjlenyomat jellege merőben ellentétes. Maga is láthatja... A hüvelyen talált ujjlenyomat jellege spirális ábrájú, míg ezé a gentlemané...

- Ne nevezze ezt az embert gentlemannak! - mondta Teal komoran. - Simon Templar a neve és az Angyal néven ismeretes. Már hallott róla eleget maga is.

- Okosabb volna, ha megnéznék Jones ujjlenyomatát is, ahelyett, hogy gépiesen mindjárt engem vádol - tanácsolta szelíden az Angyal. - Már említettem, hogy ebben a dologban igazán ártatlan vagyok, hisz azért telefonáltam. Teal a két eltorzult testre nézett. A fényképész már befejezte munkáját és éppen elrakni készült a lemezeit. Teal egyenesen a hullákhöz sietett és csak az Angyal kiáltására rettent vissza.

- Hé! Hova rohan! - ordította az Angyal őszinte ijedséggel. - Nem szeretném, ha valami baleset érné! Azt hiszem, még mindig áram alatt áll a gép! Megtalálták a kapcsolókat és Teal felvétette Jones ujjlenyomatát. Azután kezébe vette a halott pisztolyát, amelyet alig tudott kihúzni a görcsösen összeszorult ujjak közül. Kihúzta a tölténytárat.

- Két golyó még itt van... egy hüvely pedig a töltényűrben... A szobában négy golyót találtunk, három hüvellyel... - Teal fejben számolt, azután arca ismét elborult: - Ördögi szerencséje van magának! - mondta végre.

Templar megkönnyebbült. Csakugyan szerencséje volt, mert ha több golyót találtak volna Jones pisztolyában, nehéz lett volna azt megmagyarázni. Így hatlövétű tárral kellett csak számolni, ez pedig igen valószínű volt. De Teal egyszer csak fölragyogott:

- Hát ez meg micsoda? - kérdezte gyanús szelídséggel és a pisztoly csövére mutatott, melyen az egyöntetű kék acélt hosszú fehér karmolás rútitotta el.

- Olyan, mintha valami nagyon kemény tárgyba ütközött volna... - vélekedett az Angyal.

- Meghiszem azt! - mondta a főfelügyelő. Szakértő szemmel vizsgálta végig a golyó okozta karcolást. Azután a detektívek is kézről kézre adták. Félrevonultak, suttogtak egy darabig, majd Teal kinyilatkoztatta a véghatározatot. Így:

- Ezt a karcolást golyó okozta, mégpedig valószínűleg olyan, amelyik Jones fegyveréből származott, de a falról visszacsapódott...

Az Angyal hasát fogta nevéttében:

- Szóval Jones az egyik sarokból lőtt, mire a golyó körüljárta a szobát és a fegyver elsütőjét sebezte meg! - mondta aztán szelíd hangon. - Claud, maga zseniális! Vagyis inkább Jones kellett, hogy az legyen. Mert ha igaz, amit maga mond, akkor ez a fegyver olyan találmány, amire már évek óta vár a világ! Igen hasznos szerszám, mikor az ember szűk helyen akar célozni. Az ember kiszemel egy orra előtti pontot, a golyó elrepül, körülmegy és egyenesen a lövő háta mögött állót találja el. Roppant praktikus... lehet, hogy földkörüli útjában néhány más személyt is kilyukaszt...

- Hát akkor nem Jones pisztolya volt! - kiáltotta haragosan a főfelügyelő. - Milyen fegyvere van magának? Mutassa!

Az Angyal angyali ártatlansággal tárta szét karját:

- De kedves Claud, hiszen tudja, hogy nincs fegyverviselési engedélyem...

- Nem érdekel! Majd meglátjuk. Motozzák meg!

Az Angyal vállat vont és magasra emelte kezét. Teal kétszer is átkutatta, de semmit sem talált. Azután a detektívek léptek melléje, de ők is hasonló eredménnyel jártak.

- Ej - mondta Teal -, okosabban tesszük, ha az összes golyót kiszedjük a fegyverből és a talált lövedékeken látható huzagolás nyomokat összehasonlítjuk. Akkor megtudjuk, hogy valamennyit ugyanabból a csőből lőtték-e ki.

Borzongás futott végig Simon Templar gerincén. Ez volt az egyetlen lehetőség, amire nem gondolt. Különösen nem várta volna, hogy a medveszerű főfelügyelőnek ez a megoldás eszébe jusson. Úgy látszik, az a gramofonlemez tréfa sokkal mélyebb sebet ütött Teal lelkén, mint ahogyan eredetileg kívánta. Most

mindenáron eredményt akar elérni; mindenképpen rajta akarja kapni valamin. A sérelem nagyobb figyelemre, fokozott teljesítményre serkentette.

Az Angyal tudta, hogy arcának legkisebb rándulása is áruló lehet, s megerősítheti a főfelügyelő gyanúját, aki úgyis éles szemmel leste minden mozdulatát. Ezért vállat vont s gúnyosan mérte végig a detektívet:

- Hát csak játszadozzon, Claud, én nem bánom. Ha azzal akarja eltölteni az idejét, hogy minden áron bolondot csinál magából. Ha karcolás van a pisztolyon, az éppen úgy lehet attól is, hogy Jones hozzácsapta valamihez. Van itt elég acél tárgy a laboratóriumban, amihez hozzáüthette. Hisz már említettem, hogy mennyire hadonászott, amikor az áram megütötte. Miért akar mindenáron rám kenni valamit?

- Csak merő kíváncsiságból vizsgálódom tovább - felelt a detektív

hajlíthatatlanul. - Épp elég tréfát engedett meg magának eddig a mi terhünkre, így bizonyára nem haragszik meg, ha most mi tréfálkozunk egy kicsit magával.

Simon elővette cigarettatárcáját és rágyújtott:

- Szóval tekintsen magam úgy, mint akit letartóztattak? Ezt gondolja?

- Még nem - válaszolt Teal és csöppnyi fenyegetés érződött hangjában.

- Látja, ez kedves magától. Mintha óvatosabb lenne az utóbbi időben... Csak azért kérdeztem, mert ez az első alkalom, mikor tiszteletreméltó polgár módjára viselkedtem és a szabályok szerint jártam el. Most már látom, mi az eredmény. Ígérem, hogy tanulok a leckéből, és óvakodni fogok legközelebb is így tenni. Teal összevonta szemöldökét.

- Remélem, hogy nem lesz alkalma legközelebb is így tenni - mondta. - De ez olyan esetnek látszik, ami magát más körülmények között is feltétlenül érdekelte volna. Ezért hát csak kötelességemet teljesítem, amikor mindennek alaposan utánanézek.

Simon hosszú pillantással mérte végig:

- Nincs igaza - szolt szárazon. - Őszintén bevallom, hogy ez a gondolat csakugyan átvillant az agyamon, amikor láttam, hogy Jones haldoklik. Mielőtt Quellt megölte, amikor még csak vallatta, én az ajtó mögött álltam. Épp eleget hallottam ahhoz, hogy tudjam, miről van szó. Elfoghattam volna és tudtam, milyen eszközök vannak arra, hogy valakit "rábeszéljünk" valamire. Elcipelhettem volna a házból is; itt hagyhattam volna mindent úgy, ahogy volt. Quellre és a Titkosszolgálat emberére csak hetek múlva bukkantak volna rá és nem találtak volna a világon semmit, ami az én szerepemre mutatott volna. Az aranygyártás révén az Angol Banknál nyitott számlám egyenlege világszenzáció számba ment volna. Megjátszhattam volna a jó hazafit, aki egyetlen csekkével kifizeti az összes államadósságot, és egész Nagy-Britanniát lekötelezi. Nem üldözhetett volna többé maga sem, Claud. Gondoljon csak erre! Magam szabtam volna meg, hogy mindezért mit kérek. Talán diktátor akartam volna lenni és akkor bizonyára jobb és értelmesebb törvényeket hoztam volna, mint amelyek manapság dívnak. Hozzám se mertek volna nyúlni, mert azonnal forradalom tört volna ki. Simon Templar az az ember, aki eltörölte a jövedelmi adót. Beláthatatlan lehetőségek tárultak szemem elé... és mégse!

- No?

Teal állhatatosan forgatta szájában a rágógumit, de szemét olyan figyelemmel függesztette az Angyalra, amilyent az még sohasem tapasztalt a főfelügyelőn. Templar beszéde tiszteletet ébresztett lelkében és valami - akarat ellenére - feléje vonzotta. Simon őszintesége csaknem ellenállhatatlan volt.

- Azután már tudja, mi történt. Elvetettem az egész ötletet. Azt is el kell árulnom, hogy ha Jones nem halt volna meg véletlen folytán, akkor kénytelen lettem volna magam megölni. Tessék. Ha akarja, ezt a kijelentést fölhasználhatja ellenem bizonyítékul, mert más nem nyomja a lelkiismeretemet... ebben az egy esetben.

- Nem mondaná meg, miért vetette el azt a ragyogó ötletet?

Simon kivette szájából a cigarettát és olyan őszintén felelt, hogy amit mondott, nem is lehetett más, mint a tiszta igazság.

- Olyan végtelenül unalmas lett volna életem!

Teal megvakarta állát és bambán meredt cipője orrára. Az egyik detektív éppen befejezte a golyók kipiszkálását a falból és most szótlanul hallgatta főnökének és az Angyalnak párbeszédét.

- Maga eléggé ismerhet engem, Claud, hogy megértsen - folytatta az Angyal. - Nem mondom, egy pillanatig haboztam. De aztán eszembe jutott, hogy akkor életem megszűnik veszélyes lenni. Nem viselek kockázatot, nem kerülök összeütközésbe a Scotland Yarddal és hiányozni fognak az izgalmak. Attól tartok, Claud, ilyen

élet mellett meghalnék unalmamban. Azért hát meg se érintettem azt a tömérdék aranyat, ott van, elviheti. Az egész a kormány fogja megkapni, mivel Quell családjából nem él már senki. Még a jövedelemadóm egy részét sem engedik majd el. Mindegy. Látom már, maga elhatározta, hogy mindenáron gyilkost csinál belőlem és éppen akkor, mikor olyan ártatlan vagyok, mint a ma született gyermek. Ennélfogva a jövedelmi adóm nem nagyon érdekel. És ha meggondolom, hogy szó nélkül elmehettem volna. Csak rajtam múlt...

- Kár, hogy nem tudta megmenteni Jonest és nem tette meg mindazt, amiről beszélt... - szólt Teal és a viselkedésében beállott változás olyan feltűnő volt, hogy Templar akaratlanul is elmosolyodott. - Nem ártott volna az országnak... Simon nagyot szívott cigarettájából és vállat vont:

- Mi a fenének törődtem volna vele? Az ország megváltása mások kezében van. Ha egy birodalom szakadatlanul népének mindeneket fölülmúló kiválóságával henceg, miközben nagyszerűen beéri egy bokorra való elavult törvénnyel, ostoba tanácsokkal, és társadalmi szokásokkal, löversenyszabályokkal, a vasárnapi magatartást előíró rendeletekkel és egész sereg más olyan ostobasággal, melyet nyafogó vénlányok és pörsenéses álszentek erőszakolták rá; ha nem képes rászánni magát, hogy megszabaduljon tőlük azáltal, hogy némi friss levegőt és józanságot bocsásson léte falai közé, és ha abban éli ki magát, hogy évekig kérődzzen olyan dolgokon, amelyeket minden karon ülő gyermeke is a saját hatáskörében tudna elintézni, akkor hogy a fenébe remélhetné bárki, hogy az ilyen társadalmon segíteni tud? Mi az ördögnek bajlódtam volna velük? Hanem most aztán határozza el gyorsan, hogy letartóztat-e vagy sem, mert ha mehetek, akkor szívesen távoznék mielőbb... Már nagyon álmos vagyok. Igazán haza szeretnék már menni.

- Rendszerben van - szólt Teal -, elmehet.

Az Angyal kezét nyújtotta:

- Köszönöm - mondta. - Nagyon sajnálom, ha megbántottam azzal a gramofon-lemezzel. Remélem, a jövőben nem kell egymásnak kellemetlenkednünk. Ha mindketten jól viseljük magunkat...

- Ezt akkor hiszem el magáról, ha látom - felelt Teal, de mosolygott.

Az Angyal átböklözött a detektíveken és leért a hallba, ahol Patricia már türelmetlenül várta. Teal a körfolyosóról szólt le:

- Minden rendszerben van, Peters! Mr. Templar és Miss Holm elmehet.

Amikor már az autóban ültek, Patricia megszólalt:

- Simán ment a dolog?

- Épphogy csak sikerült. Ilyen hajszálon még soha életemben nem függött az életem. Teal észrevett egy részt a védekezésemben, amire én nem is gondoltam. Alig tudtam kibeszélni a fejből. Most azonban már túljutottunk mindenben, mert útközben magammal hoztam a bizonyítékot. Egy gyufaskatulyát vett elő, amelyben három sárgaréz hüvely és négy golyó volt. Véletlenül kihúztam a detektív zsebéből. Enélkül nem tehetnek semmit...

- Mit mondtál Claudnak?

- Hát, körülbelül az igazságot... - válaszolt az Angyal és gondolataiba merült.

*

A Scotland Yardon az egyik detektív már másodszorra kutatta végig eredménytelenül ruhájának összes zsebet.

- Akármire megesküdnék, hogy azokat a golyókat magamhoz vettem - mondta. - Úgy látszik, mégis letettem valahol a lakásban. Menjek vissza és keressem meg?

- Hagyja - válaszolt Teal főfelügyelő. - Már nincs rá szükségünk.

II. RÉSZ

A St. Louis-i ember

1. Fejezet

Mr. Peabody, akit felesége egyszerűen csak Tutyi-Mutyinak hívott, nem volt bolond. Ő maga hangoztatta ezt, neki pedig csak tudnia kellett. Alacsony, pocakos emberke volt, kinek vizenyős szeme alatt az orrát jelentéktelen dudorral silányító hatalmas rozmárbajusz éktelenkedett. Ebben a tekintély forrását látta. Rettenthetetlenül bízott a rendőrség hatékonyságában, és a biztosító társaság konzervatív üzletvezetésében. E két tulajdonsága némileg megmagyarázta egyik különös szokását, amelyet az ember mindenki másnál ostobaságnak tartott volna. Mr. Peabody a Regent-street egyik legszebb ékszerboltjának volt a tulajdonosa, és ezzel a ténnyel tette érdemessé nevét a kinyomtatásra. A Zöld Béka-banda ugyanis az ő üzletét rabolta ki egy augusztusi éjszakán. Peabody sorsa, nézetei, tutyi-mutyisága egyébként nem érdekel bennünket különösebben, de az izgalmak sorozata az ő üzletének kirablásával kezdődött.

Peabodyt a szakma kissé – hogy úgy mondjam – ütődöttnek tartotta. Az volt a szokása, hogy a legdrágább ékszereit, leghibátlanabb, legvakítóbb tűzű és legnagyobb gyémántjait, smaragdait, rubinjait, zafírjait, az arany-ötvösművészet remekbe készült példányait a kirakatba tette, és élvezte, amint a sétálók szeme mohón legelészik a reflektorokkal megvilágított, vagyont érő árun. Mit neki páncélszekrény vagy a bankszéf! Erre a sorsra csak silány portékáját juttatta. A drága, a különleges áru, a vékony kirakatüveg mögött feküdt naphosszat. Ezt a szokását Peabodyn kívül mindenki vétkes könnyelműségnek, ostobaságnak tartotta, a Zöld Béka banda azonban Peabody jó szívének és emberszeretetének jelét látta benne.

A bandának nem volt nehéz dolga. A megfelelő orgazdákkal már előre megtekintették az árut és még a kirakatban volt, mikor az árban már megállapodtak. Néhány nappal később Joe Corrigan vezette a kocsit, Clem Enright fogta a kalapácsot és Ted Orping kezelte a kis zsákot, amelynek szája a vagyont érő portékát később elnyelte. Az egész munka négy másodpercig tartott csupán, de kétezer fontot hozott a konyhára.

Hajnalban, pontosan két órakor történt, hogy Clem Enright kalapácsa szétzúzta a kirakat üvegét, mégpedig alig húsz yardnyira a rendőrtől, aki meglepetésében nem is jutott szóhoz. Ted Orping villámgyors keze végigsöpört a rekeszen és markának tartalmát a balkezében tartott kis bársonyzsákba gyömöszölte. Mikor a Törvény őre magához tért, már csak a tovasuhanó autó számát írhatta föl, de már előre tudta, hogy ezzel mit sem ér, mert az ilyen bulikat lopott autókkal szokás végrehajtani.

– Derék munka! – jelentette ki Ted Orping elégedetten.

Keményarcú, fiatal gengszter volt, egyik tagja annak az új típusnak, amely még nem honosodott meg Angliában és amelynek bűnözési hajlam és módszere amerikai szokásokhoz s bűnügyi filmekhez igazodik.

– Nem valami nehéz eset – szölt Clem Enright és vállat vont.

Szerette volna átvenni Ted Orping modorát, de hiányzott belőle annak határtalan nemtörődomsége. Az utánzat silány utánzat maradt és Ted Orping árnyékában Clem Enright mindig félszegen húzódott meg.

Ted Orping a félhomályban kikémlelt az ablakon és odaszólt a sofőrnek:

– Hé, Joe! Ideje már, hogy kelet felé forduljunk. Nem hiszem, hogy a rendőrség még ma éjszaka utánunk vetné magát.

A sofőr bólintott. Befordultak és a Regent's Park nyugati szélénél még egy kanyart tettek, de olyan éles ívben, hogy Ted Orping hátrazuhan az ülésen.

– Megbolondultál? – szól előre. – Csak nem akarod, hogy most kapjanak el gyorsajtásért?

A sofőr megint bólintott és hirtelen dél felé kanyarodott.

Ted Orping fölmordult. Régi vágya volt, hogy társai főnöknék ismerjék el, a Nagy Ágyúnak, akinek szava törvény, aminek ellenvetés nélkül és azonnal engedelmeskedni tartozik mindenki. De Joe Corrigan ezúttal nem sok jelét adta annak, mintha ezt a szempontot figyelembe venné. Aztán meg neki is széles válla volt és szürkén villogó szeme. Önálló! Lehet, hogy túlságosan is az, gondolta Ted Orping. Joe Corrigan ragaszkodott ahhoz, hogy a munka előtt felhőrpintsenek egy pohár italt. Be is ment a kocsmába, pedig ő, Ted Orping ezt határozottan ellenezte... Meglehet, hogy Joe idővel ki akar törni a szárnyai alól... Ted keze a csípőjére tévedt és megtapogatta pisztolyát. Négy-öt évvel ezelőtt sohase jutott volna eszébe, hogy Joe Corrigan függetlensége és engedetlensége miatt

meggyilkolja. De azóta megtanulta, hogy fegyelem nélkül nem lehet együtt dolgozni...

A kocsi hirtelen balra fordult, majd megint jobbra. Újabb parkhoz értek és az úton egy ezüstös fényben csillogó, magányosan álló autón kívül semmi sem látszott. A sofőr egyenesen az ezüstös kocsi mögé hajtott és a fékpedált olyan erővel nyomta meg, hogy a bent ülő két ember előre bukott. A kocsi keservesen nyikorgott és megállt.

- Mi a fenét jelent ez...? - mordult föl Ted Orping és megrázta a sofőr vállát. Az hátrafordult és Ted Orping csaknem hanyatt esett. Szája ostobán tátva maradt. A Zöld Béka banda két tagja felrántott szemöldökkel és kikerekedett szemmel bámult a sofőr arcába, aki Joe Corrigan ruháját viselte ugyan, de... nem Joe Corrigan volt.

A félhomályban is látták, hogy harcias külsejű, napbarnított férfiarc tekint rájuk, elefántcsontfogai vidáman ragyognak a két meglepett fickó szeme közé. Amikor megszólalt, olyan modorban beszélt, mint aki sajnálja, hogy kellemetlen közölnie:

- Megérkeztünk. Remélem, fiúk, kellemesen utaztatok és egyikőtök se fázott meg... Köszönöm a munkát is... A legjobb és legügyesebb eljárás volt, amit eddig láttam. Ted Orping megnedvesítette kiszáradt ajkát.

- Ki maga? - kérdezte hebegve.

A sofőr elmosolyodott. Barátságos, sima mosoly volt ez, de mégse valami biztató. Még kevésbé lehetett annak tekinteni, amikor a kocsi belsejét a vezető ülésétől elválasztó üvegablak magasságában egy automata pisztoly jelent meg, amely az idegen kezében folytatódott. Olyan volt, amely minden pillanatban halálössá válhat. Ted Orping látott már ilyen mosolyt... a filmekben.

- Én az Angyal vagyok - mondta az idegen. - Feltételezem, hallottak már rólam. Azt hitték, nyugalomba vonultam? Sajnálom, igazán sajnálom, ami Joe-val történt. Egy kis baleset érte, amikor a kocsmából kifelé igyekezett. Így maguk sofőr nélkül maradtak volna... Nem akartam, hogy ilyen csalódásban legyen részük, ezért hát magamra vállaltam a munkát... Szeretném, ha a kezét nem mozdítaná el a melléről, Ted... Olyan hogy is mondjam... olyan idegessé tesz, ha nem látom. A pisztoly csőve megmozdult és Ted abbahagyta a próbálkozást. Keze, amely az imént még fegyvere felé igyekezett, most kénytelen-kelletlen visszatért a mellére.

Az Angyal hosszú keze átnyúlt a résen és elvette a fekete, jól megtömött bársonyzacskót. Azután bíráló, mérlegelő fejmozdulattal lengette meg a Zöld Béka banda két hoppon maradt tagjának orra előtt.

- Elég szép summát ér... - mormogta kedvesen. - De attól tartok, hogy túlságosan elkapatnátok magatokat, ha ennyi pénzetek volna és hamarosan a sikkre kerülnétek. A tékozlás a ti társadalmi osztályotokban nagyon gyanús... Még rászoknátok a havanna szivarra is... Ezért hát sokkal helyesebb, ha én őrzöm meg a szívmotokra. Á, igen... szivar. Az az ember, aki nem szokta meg szívdobogást kap tőle! - Majd fontoskodva tette hozzá: - Ez roppantul egészségtelen! Egyébként kézcsókom és üdvözlétem a banda többi tagjának. És ha egyszer megint azt hallanák, hogy nyugdíjba vonultam, hát magukra bízom, hogy mennyi hitelt adnak az effajta mende-mondának. Remélem, hogy megfelelnek rá. Az embert sohase ismerhetik eléggé...

Nem ok nélkül beszélt így és ennyit.

Ted Orping időközben megélénkült. Vad, visszafojthatatlan kétségbeesés fogta el. Az nem lehet, hogy ekkora vagyon ússzon el az orra előtt! Nem tűrheti, hogy ennyire becsapják és kigúnyolják. Nem lehet, hogy hiába álmodozott annyi szépről! Nem lehet, hogy ennyire féljen egy ostoba revolvertől, még akkor se, ha az halállal fenyegeti! Be kell bizonyítania, hogy nem fél ettől az ismeretlentől, akiről már annyi mindent hallott. Már csak azért sem, hogy Clem Enright előtt fönntartsa a tekintélyét. Nem tudni, mi volt a végső oka, de Ted Orpingot állati bátorság fogta el és vad, kétségbeesett mozdulattal vetette magát az Angyal pisztolyt tartó kezére. Az pedig meghúzta a ravaszt. Dörrenés nem hallatszott, csak valami éles szisszenés. Vékony szalmiákszesz sugár spriccelt ki a revolver csővéből, olyan alakban, mint egy jégcsap. Egyenesen Ted Orping szeme közé. Szétterült az arcán, borzasztó kint okozva marta szemgolyóit és tüdejét fojtó ammóniák gőzökkel telítette. Ted Orping levegő után kapkodva zuhant vissza ülésére és az Angyal kilépett a kocsiból. Clem Enright olyan pirinyóvá zsugorodott össze, hogy alig lehetett észrevenni. Az Angyal a kis zsákkal együtt kocsijához sietett, melynek motorja már halkan

duruzsolt. Beült a lány mellé és az ezüstös kocsi a következő másodperben sebesen elszáguldott.

Néhány perc múlva hátradőlt ülésén és fölkapagott:

- Ez aztán nagyszerű volt! Nem vetted észre, Pat, hogy mindig a legegyszerűbb ötlet a legjobb?

Patricia Holm a kocsit az egyik mellékutcába vezette és mosolyogva fordult a férfi felé:

- Azt hiszem, Simon, te lelkiismeret nélkül születted.

- Hát... ezt nyugodtan mondhatod.

Fél óra múlva megmosdva, elegánsan ültek egy előkelő bárban és könyvekről beszélgettek, meg néhány fordulót táncoltak. Aki az Angyalt csak innen ismerte, nehezen hitte volna el, hogy egy bizonyos St. Louisi gentleman őt tartja legveszélyesebb ellenfelének és úgyszólván az egyetlen akadálnak, hogy megvalósítsa nagyszabású terveit, melyek most érlelődtek.

2. Fejezet

St. Louis városa nem nagyon hencegett azzal, hogy Tex Goldmant is polgárai közé sorolhatta. Közismert, hogy őt különböző alkalommal, a legcsodálatosabb körülmények között menekült meg a törvény szigorú kezétől, és pedig úgy, hogy gépirókkal, altisztekkel és hivatalnokokkal egyformán jó viszonyban volt, sőt még egy bírósági fűtővel is, aki a legnagyobb pártfogónak számított, mert némely rendőrkapitányok és bírák "ettek a kezéből". Ezeket ugyanis rendszeresen jutalmazta az "alap"-ból, amelyet a "bűnözők elleni hivatásos védelem" megszervezésével szedett össze. Tex Goldman tudta, hogy a város harmadik számú közellenségének számít és még nagyobb karrier állt előtte, amikor egy váratlan és sajnálatos esemény folytán barátai hosszabb szabadságra küldték. A kínai negyed mosodatulajdonosai ugyanis vonakodtak biztonságuk szavatolásáért bizonyos járadékot fizetni, minélfogva Tex Goldman érett megfontolás után elhatározta, hogy mégis rábeszéli a makrancoskodókat. Rábeszélés közben pisztolygolyója véletlenül éppen a kínai mosodás-szakszervezet vezérének, a hatalmas és tekintélyes Tongnak szívébe fúródott. Tong örökre elnémult és így Tex Goldman sohasem tudta meg, hogy rábeszélése milyen eredménnyel járt. Ez délután történt. A kínai negyedben még az éjszaka beállta előtt megszólaltak a harci gongok. Tex Goldmant nem olyan fából faragták, hogy megijedjen, ezért hát inkább megfogadta barátai tanácsát, és egészségügyi okokból elhagyta St. Louis városát, amely mindig bőkezű hazája volt.

New Yorkba ment, de azonnal honvágya támadt. Odahaza megszokta, hogy "Nagy Ágyú"-nak számít és mit talált itt? Közöséges, kisvárosi kezdőnek tartották. Ha tiszteletet parancsoló módon lépett föl, azonnal megfenyegették, mondván, jó lesz, ha vigyáz. Túl nagy fiú volt ahhoz, hogy a Broadway-császárok testőrségében húzódjék meg, de viszont túlságosan kicsi, hogy egyenrangú félként tárgyalhatott volna a Manhattan Island környékének alvilági királyaival. A két hasznos végllet között imbolyogva senkinek sem kellett, és ráadásul megtudta, hogy Tong emberei mindenütt a nyomában vannak. Ilyen körülmények között határozta el, hogy működési területét az Óvilágba helyezi át, ahol az emberek még ostobák és maradiak, az újitókra pedig fényes karrier vár. Azzal az eltökélt szándékkal ült hajóra, hogy új szint, új stílust visz az Óvilágba és egyes bűnözési ágakban úttörő munkára lesz alkalma.

Amikor Angliában partot ért, azonnal körülnézett és munkához látott.

Hatalmas, tagbaszakadt ember volt, úgyszólván született gyilkos, akinek nincsenek lelkiismereti aggályai: eredeti példány azok közül, akiket Ted Orping rajongó lelkesedése övezett és minden erejével utánózni próbált.

- Vagyonok hevernek itt kiaknázatlanul mindenki részére, még az átlagembernek is, csak szervezkedni kell. De mi haszna, ha csupa olyan léhűtő dolgozik a szakmában, aki éppen csak, hogy a revolver két végét tudja megkülönböztetni egymástól! Kiváló szervezőre volna szükségük, olyanra, aki valóban érti a dolgát, mert jó iskolát végzett, ilyen pedig csak egy van: Tex Goldman! Ezt a lelkesítő beszédet Ronald Nilder előtt tartotta, aki nem bizonyult valami lelkes hallgatóságnak.

- Nem hiszem, hogy tervei ebben az országban is beválnának - mondta Nilder félénken. - Ezek undorodnak a gyilkosságtól, ilyenre csak a legvégső esetben fanyalodnak, és a rendőrséget sem lehet huzamosabb időn keresztül az orránál fogva vezetni.

- Bizza csak rám! - felelt Tex Goldman. - Azt hiszi, a rendőrséget nem lehet megvesztegetni? Attól függ, mennyit kínál nekik. Bizonyos összegben felül

eltűnnek a lelkiismeret aggodalmak...

Nilder szálnalmas arckifejezéssel ült a karosszék sarkán. Vézna, inci-finci emberke volt, alsó ajka lelógott és most izgatottan szorongatta esernyőjét. Tex Goldman jól ismerte üzleteit és ezúttal szerette volna ismereteit gyümölcsöztetni.

- Nem szeretem ezt a dolgot, Mr. Goldman - mondta Nilder.

- Az engem egyáltalán nem érdekel - válaszolt a St. Louisi ember sötéten. - Legföljebb olyasmivel kell majd foglalkoznia, amit nem szeret. Elég, ha megteszi, amit parancsolok, az érzéseivel pedig szabadon rendelkezhetik. Magának egy gyönyörű motoros-yachtja van és jó összeköttetése a Csatorna túlsó oldalán. Ha jó fiú lesz, akkor nem lesz bajunk egymással. Azt se bánom, ha a pisztoly munkát rám bizza. Ellenkező esetben a Scotland Yard már a következő napokban... föltűnő érdeklődést mutatna a maga kis vállalkozásai iránt...

Nilder felnyögött. Nem szerette, ha üzleti ügyét ilyen megkülönböztetett tapintattal írják körül. A Nemzetközi Vaudeville Ügynökség, amelynek tulajdonosa volt, teljes virágjában állt és Európa minden részén kívül, Dél-Amerikába is szállított artistákat. Megesett, hogy a kabarék, amelyekkel összeköttetésben állt, nem feltétlenül a tiszta művészetnek szentelték műsorukat, de tekintve, hogy a szerződtetett lányok rokonai rendszerint már nem éltek, eddig a rendőrség sem tett fel zaklató kérdéseket. Nilder lelkiismerete tiszta volt. Mint derék és egyszerű üzletember, akár csak a fűszeres vagy a mészáros, pusztán azzal törődött, hogy a jelentkező keresletet kielégítse anélkül, hogy a hatóságok figyelmét különösképpen magára irányítaná. A "kabaré"-üzlet azonban már kimerülő félben volt és Ronald Nildernek más bolt után kellett szimatolnia, ahol kisebb a verseny.

- Ha elkapnak bennünket, az biztos börtön! - mondta Nilder.

- Az is börtönt jelent, ha máson csípi rajta - szólt a St. Louisi, jelentős pillantást vetve rá. - De ne féljen. Amit akarok, az csupán annyi, hogy összeszedje a megfelelő embereket. Hétfőn megkezdheti a munkát.

Tex Goldman egy tucat tízfontos bankjegyet húzott elő az asztalon és Nilder felé csúsztatta. A kis ember zsebébe gyűrte a bankókat és felállt. Félt ettől az embertől, rettegett hidegtekintetű, fekete szemétől, megborzadt arra a gondolatra, hogy a rendőrség valamit megtudhatna viselt dolgairól. Az erőszak nem tartozott szakmájába, még akkor sem, ha közvetlen részt nem kellett vállalnia benne és busásan megfizették. Most fejére tette kalapját és kifelé indult.

- Jó, Mr. Goldman, elintézem, amit akar.

- Csak egy pillanatra még! - kiáltott a St. Louisi. Utána sietett és az ajtóban megállította. Megragadta kabátja hajtókáját és magához húzta. - Barátok között nem helyes, ha az egyik a másikat elárulja. Detektívekre gondolok... Nem szeretném, ha ilyesmit kellene magáról hallanom. Érti? Nincs rá okom, hogy mondjam, de mégis mondom. Érti? - A férfi sötét szeme villámokat szórt. - Labdázunk egymással... bármikor, bármelyikünk elejtheti a labdát...

Nilder nagyon is megértette a homályos szavakat. Úgy érezte, hogy teste ólomból van, és egyre csak olvad. A végén már egészen kicsi volt. Csak keservesen jutott ki Tex Goldman lakásából.

A lakás a Baker Street közelében volt, modern berendezésű és óriási lakbérű, de megvolt az az előnye, hogy az első emeleti helyiségekből remek tűzkijárat vezetett le az utcára. Hiába no, az ilyesmit meg kell fizetni.

Nilder nyolc órakor távozott el. Goldman nyomban átöltözött, szmokingot húzott, majd pedig fejére csapva vadonatúj panamakalapját, a Berkeley-hez ment vacsorázni. Vacsora után pedig egy bárba hajtatott, leült egy asztalhoz és pezsgőt rendelt. Megérkezése után néhány perccel egy lány ült asztalához, akivel ugyanazon a helyen már többször is találkozott.

- Azt hiszem kislány, maga túl jó ide - mondta neki. - Megérdemelne már egy kis pihenést.

Ezt már többször is említette, és a lány mindig ugyanazt a választ adta:

- Ha magával mennék, megpihenhetnék?

Tex Goldman elmosolyodott és szivarra gyújtott. Tudta, mit akar, és hogyan szerezz meg. Ilyen irányban szakértő volt és türelme végtelen.

Két óra után a lánnyal együtt hagyta el a helyiséget, és egy taxival visszavitette magát a Baker Streetre. Lakásában azonnal átöltözött, levetette a kényelmetlen kemény gallért és selyem köntösbe bújt. Azután elterpeszkedett egy fotelban és belemélyedt az újság tanulmányozásába.

Fél óra múlva megszólalt a csengő és kinyitotta az ajtót. A vörösszemű Ted Orping állt kívül, magából kikelve és mögötte húzódott meg Clem Enright, aki minél kisebbre igyekezett összegörnyedni.

- Na, mi van?

Ted Orping minden arcizma zavart és kint árult el. Clem Enrighté még inkább. De Tex Goldmant mindez nem hatotta meg. Beengedte a Zöld Béka banda embereit és komoran zárta be mögöttük az ajtót. A szalonba érve Clem Enright leült, de csak a szék sarkát merete elfoglalni, míg Ted Orping haragos lendülettel vetette magát a legközelebb álló fotelbe.

- Főnök - mondta Ted Orping -, kifosztottak minket! Nincs mit szépíteni a dolgon...

Goldman figyelmesen leharapta szivarjának a végét. Az izgalomnak nyoma sem látszott rajta.

- Hogy történt?

- Corrigan hibájából. Joe inni akart, mielőtt a munkát elkezdjük és Sam Harp kocsmájához hajtott. Felhörpintettünk két pohárkával, azután visszamentünk a kocsinhoz. Clem ment elől, én követtem, Joe utánam jött. Legalábbis mi azt hittük, hogy Joe. Csak annyit láttunk, hogy Joe ruháját viselte. A képét nem láthattuk, mert háttal ült nekünk a volán mellett. Tökéletes rendben végrehajtottuk a munkát és visszajutottunk a kocsinhoz. A sarkon egy rendőr állt, de még mozdulni sem tudott, mire mi már elhajtottunk. Azután a Regent's Park felé vitt bennünket és az egyik sarkon megállt. Még mindig szentül hittük, hogy Joe ül a kormánynál. Megkérdeztem tőle, mi a fenének állt meg. Erre megfordult. Akkor láttuk, hogy nem Joe.

- Hát ki volt?

- Az Angyal. - Ted sötéten meredt Goldman arcába és keze fejével megtörölte száját. - Fegyvert fogott ránk és elvette a zacskót. Rá akartam vetni magam, mire pisztolyából vegyszert spriccelt a szemembe. Egy másik koci már járó motorral várta. Én még legalább egy negyed óra hosszat vak voltam. Clem vezette a kocsit idáig...

Tex Goldman szivarja elaludt. Egy papírkosárba dobta. Azután megszólalt:

- Hol van Corrigan?

- Tudja fene! Egyenest idejöttünk.

Goldman ujjai idegesen doboltak a karosszék oldalán. Szemében sötét tűz lobbant Ted Orping felé:

- Nem azért vagyunk, hogy kifosszanak bennünket, hanem azért, hogy minden lehetőt megszerezzük magunknak. Minden akadályt erős kézzel kell elhárítanunk. Gyorsan és habozás nélkül. Sem az Angyal, sem árulók, sem mások nem lehetnek utunkban. Keserves lesz annak, aki mégis megteszi. Van pisztolyod. Arravaló, hogy használjad. Megértettél?

- Meg.

- És neked, Enright, van pisztolyod?

- Nnn... nincs, uram.

Goldman egy szekrényből pisztolyt vett ki és odadobta Enright-nek.

- Most már van. De nem dísznek adtam. Közöttünk nincs helye árulásnak.

Fölösleges lenne arról beszélni, hogy mi lesz az áruló sorsa. Megértetted?

- I-igen, uram.

Megtapogatta az automata kékes acélját és megborzongott. A fegyvert mély tisztelettel vágta zsebre a tartalék töltényekkel együtt.

- Hasznát veszem, uram - mondta és nagyot sóhajtott, mert magán érezte Ted Orping fitymáló tekintetét.

Az ajtó csengője ismét megszólalt.

- Nézd meg, ki az - fordult Tex Orpinghez.

Orping fölállt és néhány pillanat múlva Joe Corriganal tért vissza. Corrigan kócos volt, nyakkendője piszkos és elferdült, ruhája pedig olyan állapotban lógott testén, mintha valami tüskekerítésen rángatták volna keresztül. Nehéz lélegzettel állt a szoba közepén és tekintete egyik arcra a másikra tévedt. Goldman undorral mérte végig.

- Mi a fenének jöttél ide ilyen állapotban? Azt hiszed, reggel három órakor vendégeket fogadok?

- Sajnálom - szólalt meg Corrigan határozottan -, de azt hittem, jobb, ha azonnal idejövök és jelentem, hogy mi történt.

- A legnagyobb részét már hallottam. De mi történt veled?

- Bementem Sam Harp kocsmájába. Ted sietett és én hátramaradtam, hogy fizessek.

Sam különterme és a mellékajtó között sötét folyosó van. A mellékajtó felé igyekeztem, mikor hátulról valaki egy kloroformos kendőt dobott a fejemre. Mikor fölébredtem, egy téglarakáson találtam magam, Samék közelében.

- Hogyan magyarázta meg Harp a dolgot?

- Semmiről sem tudott. Azt mondja, hogy a belső terem ajtaját bezárta utánunk és az ismeretlen a folyosón leselekedhetett.

- Nem is sejted, ki lehetett az a másik ember az Angyalon kívül? - kérdezte Goldman nyugodtan.

- Fogalmam sincs róla, Mr. Goldman. Nem tudtam, hogy ketten voltak... Egyiket se hallottam beszélni...

Corrigan hangja elcsuklott. Tex Goldman szúrós tekintete törként járta át. Ted Orping is fölállt és keze a nadrágzsebe felé csúszott.

Tex Goldman könnyedén kivette a szivart a szájából:

- Nem vettem észre rajtad valami nagy meglepetést, amikor az Angyal nevét említettem. Kitől tudtad, hogy ő volt az?

- Ne... nem tudtam... Senki sem mondta, Mr. Goldman... Azt gondoltam, hogy...

- Te gazember!

Goldman úgy pattant föl a karosszékéből, mint a rigó. A hosszú ír elé ugrott és egyik kezével megragadta a gallérját. Másik keze úgy siklott végig Corrigan zsebeinek tartalmán, mintha kígyó lett volna. Az egyik zsebből egy marék vadonatúj bankó bukkant elő. Kegyetlen mozdulattal hátralökte az embert.

- Áruló! Eladtál minket az Angyalnak!

Goldman a bankjegyeket Corrigan lába elé dobta.

- Takarodj innen!

- De hallgasson meg, Mr. Goldman... én nem...

- Takarodj!

Ted Orping megpöndörítette Corrigan és kilökte az ajtón. Amikor visszatért a szobába, pillantása keresztezte Tex Goldmanét. A St. Louisi alig észrevehetően bólintott. Ted Orping azonnal sarkon fordult és már a kapu előtt utolérte Corrigan.

- Nem sétálnánk egy kicsit, Joe? - kérdezte nyájasan.

- Lépj le! Nem kell a társaságod! - mondta Joe Corrigan durcásan.

Ted Orping karonfogta:

- Ugyan, hagyjuk már ezeket a hülyeségeket, Joe! Nem érted meg a főnököt.

Természetes, hogy gyanakodnia kell, hisz nem valami biztatóan hangzott, amit mondtál... De most olyan ingerült, hogy nem tehetek érted addig semmit, amíg le nem csillapodik...

- Senkit sem árultam el! - mondta Corrigan. - Egy pasas zsebéből loptam a pénzt ma reggel...

- Persze, persze. Erre előbb is gondolhatott volna a főnök. Most már értem...

Végigsétáltak a Baker Streeten, majd befordultak a Marylebone Roadra. A Regent's Park közelében Orping jobbra-balra forgolódott és megszemlélte a környéket. Már háromnegyed négy volt. Egy lélek sem járt a közelben.

- Mi a bajod? - kérdezte Corrigan hirtelen és megállt.

Ted Orping válasz helyett ismét körülnézett.

- Itt jó lesz - mondta.

- Mire?

- Hogy megkapd, amit érdemelsz, te patkány!

Háromszor lőtt, még mielőtt Joe Corrigan kinyithatta volna a száját.

3. Fejezet

Simon Templar csak néhány nap múlva érkezett vissza Amszterdamból. Ha ékszerekhez jutott, sohasem értékesítette Angliában, ehhez ott túlságosan is jól ismerték. Régi elve volt, hogy az óvatosságot sohasem lehet eléggé túlzásba vinni. Háromezer fonttal lett vastagabb.

Peabodyval szemben nem volt lelkiismeret-furdalása. A biztosító társaságok kárának legnagyobb részét megtérítik, a különbség pedig olyan veszteség, amelyet megérdemel az az ember, aki állandóan kihívja a sorsot maga ellen. A biztosító társaságokat Simon nem sajnálta. Régi véleménye volt, hogy ezek az intézetek mindenkinek a pénzét szívesen elfogadják, és olyan járulékokat szabnak meg, amelyek a vállalt kockázat mértékét mindenkor jóval felülmúlják és ezért egy kis érvágást nyugodtan el tudnak viselni.

Mikor azonban Londonba érkezett, a biztosító társaságok nagyobb zavarban voltak, mint már évek óta.

Patricia Holmmal a Haymarket-repülőtéren találkozott. Az egyik lap címfelirata

már messziről ordított feléje.

"ÚJABB BANKRABLÁS"

A cím azonban nem sokat mondott neki. Azután Oddeninohoz ugrottak be egy cocktailre. Itt egy másik lapból arról értesült, hogy Joe Corrigan agyonlőtték. - Szegény ördög! Milyen ostoba volt, hogy visszament! Legalább valami okos mesét eszelt volna ki!

A cikk röviden arról is beszámolt, hogy találták meg a holttestet. Carrigan kétes hírű fickó volt, sötét kapcsolatairól tudott a rendőrség. Remélték, hogy a gyilkost hamarosan kézre kerítik.

- Tegnapelőtt találkoztam Claud Eustace-szel - mondta Patricia. - Szavaiból arra kellett következtetnem, hogy reménytelennek tartja a gyilkos kézre kerítését.

- Pedig nem volna nehéz eset, ha annak a háznak a portása, amelyben Tex lakik, felismerné a holttestet. Ámbár a lapokban megjelent fénykép nem valami nagyon hízelgő Joe-ra. Nézetem szerint vagy maga Tex, vagy Ted Orping a gyilkos. Az a bárgyú Clem nem ért az ilyesmihez...

- Még valamiről be kell számolnom - szólt Patricia. - Néhány gyanús külsejű fickó ólálkodott a Manson Place körül.

Az Angyal összeráncolta a homlokát.

- Volt valami kellemetlenség?

- Semmi. De vigyáztam, hogy éjszaka ne érkezzem haza túl későn.

- Úgy érzem, okosabb, ha egy időre lakást változtatok. Vagy nincs kedved megnézni a helyi hatóságok arcát, mikor Tex sortűzzel árasztja el S. W. 7-t?

Az Angyal szokása volt, hogy ilyen könnyed megjegyzéssel térjen napirendre a veszély fölött, pedig most mindenki másnál jobban tudta, hogy Londonban még olyanok is állandó életveszélyben vannak, akik nála sokkal több érvre hivatkozhattak, hogy békében hagyják őket. Az Angyal sohasem kívánta a biztonságos életet, de sokan többre becsülték a maguk életét.

Még be sem fejeződött az ebéd, amikor az Angyal már többet tudott. Néhány nap óta Londonban furcsa események zajlottak le. Templar mindegyik mögött Tex Goldman kezét vélte felismerni. A Peabody-féle betörési kudarc után a munka újult erővel és fokozott durvasággal indult meg. Minden esetben gyilkossággal is párosult, ami az emberekben lassanként megrendítette a Scotland Yardba vetett bizalmat és az élet bizonytalanságának az érzését keltette. A Peabody-féle betörést követő napon egy másik ékszerüzletet fosztottak ki a Bond Streeten és ugyanaznap éjszaka egy kisméretű, de tartalmas fali széf ürült ki a Tottenham Court Roadon. Ezalatt néhány álarcos bandita revolverrel tartotta vissza a bámészkodó kis csoportot és fedezte társainak visszavonulását. A rendőrt, aki erélyesen lépett fel, minden huzavona nélkül, egyszerűen agyonlőtték. Ezek után érthető, hogy a tanúk meglehetősen hallgatagon viselkedtek és semmire sem akartak emlékezni.

Másnap délből a Metropolitan Bank bettersea-i fiókjába törtek be ugyanazok az emberek. A pénztáros megkísérelte, hogy az asztalfiókjába rejtett revolver után nyúljon, de kezét már nem tudta visszahúzni, mert időközben meghalt. A banda több mint kétezer font készpénzt vitt magával.

Miközben a Scotland Yardon úgyszólván minden detektívfelügyelő összeveszett tehetetlen haragjában, a rablók egy edmontoni bankfiókot tiszteltek meg látogatásukkal. A személyzet - élénken emlékezve a Metropolitan Bankban történt gyilkosságra - semmi ellenállást sem fejtett ki.

A Scotland Yardon konferenciák végtelen sora kezdődött. Fegyveres, civil ruhás rendőröket vezényeltek minden "veszélyeztetett" helyre. De honnan lehetett tudni, hogy melyik hely a veszélyeztetett? Az eredmény csak annyi volt, hogy másnap nem bankfiókot látogattak meg a rablók, hanem egy autót tartóztattak fel, amivel egy nyilvános könyvtár személyzetének egész heti fizetését szállították. Ezeröttszáz font tűnt el. Egy rendőr is jelen volt a rablásnál, taxiba ugrott és a gengszterek után vetette magát. De nem tudta elmesélni, hogy mit látott, mert időközben meghalt. A menekülő autóról nagykaliberű céllövőfegyverrel oltották ki az életét.

Izgalom lett úrrá a városon és az embereknek a közbiztonságba vetett hite napról-napra gyöngébb lábon állt.

- Megfélemlítjük őket - magyarázta Tex Goldman. - Ez az egyetlen mód. Nem adunk rá időt, hogy sokat gondolkozzanak és az újabb terveinket ellensúlyozzák. Egy-két nap múlva örülnek majd, ha békén hagyjuk őket.

- Akármibe fogadnék, hogy így lesz - tódított a szón Ted Orping.

Automatikusan Goldman szárnysegédjévé lépett elő. A merészebb, gyilkosságokkal

egybekötött rablásokat mindig ő vezette és a fegyvert sem adta ki szívesen a kezéből. Nézete szerint az ember saját magában bízhat meg leginkább.

- Csak az Angyallal találkozhatnak még egyszer! - mondta Ted és nagyot húzott az előtte álló brandyből.

- Erre is sor kerül majd - felelte Goldman. - Megtudjuk, mihelyt megérkezik. Magam is szeretném már látni...

Kérdés, vajon Tex Goldman örült volna-e, ha tudja, hogy erre a találkozásra az Angyal nem csekélyebb türelmetlenséggel vár, mint ő.

Az alkalom merő véletlenségből hamarabb következett be, mint ahogy az Angyal gondolta. Aznap este, amikor Simon már nagyrészt ismerte a távollétében történt eseményeket, egy Beak Streeti vendéglőben vacsoráztak. Tizenegy óra felé hagyták el a helyiséget és mellékutcákon a Shaftsbury Avenue felé sétáltak, azzal a ki nem mondott mellékgondolattal, hogy lefekvés előtt betérnek még valahová egy feketére. Éppen befordultak az egyik sarkon, amikor egy kapuból a St. Louisi férfi alakja bukkant elő. Simon villámgyorsan ragadta meg Patricia karját és a ház egyik mélyedésébe vonta. A lányt a falhoz támasztotta és eltakarta testével, hátat fordítva az amerikai gyilkosnak.

- Ez Tex! - súgta Patriciának. - Tegyel úgy, mintha az orrodát púderezné, akkor talán megláthatjuk a tükörben!

Patricia először látta a rablóvezért. Érdeklődéssel figyelte arcvonásait.

- Ez az a fickó, aki a zavarokat okozza - mondta Simon Templar. - Mi a fenét kóvályog ez itt ilyenkor?

Amikor Tex továbbment, Templar megfordult és szemügyre vette a kaput, ahonnan a rablóvezér előbukkant. A kapu fölött diszkrét neonbetűk hirdették, hogy a Baytree Club előtt állnak. Éjszakai lokál volt, az előkelő és gazdag polgárok mulatóhelye, egyike azoknak, amelyek mellett a közönség napközben közömbösen halad el, de amelyekre azonnal felfigyel, mihelyt a neon hívogató fénye kigyullad.

Az Angyal Patriciával együtt átment a túlsó oldalra és egy kapumélyedésből szemmel tartotta a bár bejáratát. Egy autó gördült elé és két férfi szállt ki, akik azonnal bementek.

- Micsoda éjszakai élet folyik itt! - mondta Simon gúnyosan. - Nem volna kedved közelebbről is megnézni?

Önmaga nem ismerte a helyiséget és azt sem tudta, van-e értelme a várakozásnak. De szeretett volna többet megtudni arról a bárról, amely ennyire magára irányította Tex Goldman figyelmét.

- Miért ne? - válaszolt Patricia.

Átmentek az úton és éppen be akartak lépni a kapun, amikor Simon éles füle azonnal meghallotta, hogy a zene hirtelen félbeszakad. Ebben ugyan még nem lett volna semmi különös, mert a legkitartóbb zenészek is pihennek olykor-olykor, de az Angyal mégis gyanút fogott. A zene elhallgatását valahogyan összefüggésbe hozta az előbbi két frakkos férfi érkezésével és azzal a különös jelenséggel, hogy autójuk nem állt félre, mint az ilyenkor szokás, hanem változatlanul elállta a bejáratot, mintha utasait várná vissza. Az is lehet, hogy Tex Goldman itt járta fokozta fel a gyanúját. A kapun át belesett a bárba. Nem látott ugyan semmit, mert nehéz függönyök állták útját a szemnek, de hallotta, hogy odalenn valami tompa morajlás hallatszik, ami teljesen különbözik attól a zajtól, ami két tánc között a párok nyugodt beszélgetéseiből szokott származni.

Nemsokára lábdobogás hallatszott. Az Angyal félrehúzta Patriciát, hogy útját ne állja azoknak, akik ilyen sietős módon igyekeztek kifelé. Az imént érkezett két férfi jelent meg a kapuban, és az Angyal Patricia tükrében megfigyelhette, hogy arcuk alsó felét a frakkjuk gallérja köré kanyarított fehér selyemsál takarja.

Az autó rögtön elszáguldott velük.

Újabb, izgatott lépések zaja hallatszott és egy rémült tekintetű fiatalember jelent meg, akinek nyakkendője teljesen félrecsúszott. Kiállt a kapuba és torkaszakadtából rendőrért kezdett üvölni. Egy sápadtképzű lány követte, majd még néhányan érkeztek a kapu alá.

Simon Templar a tovasuhanó autó után nézett és jobb keze a nadrágzsebe felé lendült...

És ott is maradt. Szirénazúgás hallatszott messziről. Néhány pillanat múlva rendőrökkel megrakott rohamkocsi érkezett.

A rémült tekintetű fiatalember időközben kissé megnyugodott és igyekezett a rendőrökkel értelmes mondatokban közölni a történeteket:

- Kiraboltak bennünket! Biztosan ugyanazok voltak, mint a bankrablók...

Mindenünket elvitték... Pénzt, ékszert... - Egy rendőr a telefonhoz sietett és Templar odasúgta Patriciának:

- Akármibe fogadok, hogy Claud fog kijönni! Maradjunk itt, talán segíteni tudunk neki valamiben...

Igaza lett. Néhány perc múlva újabb rendőrségi kocsi érkezett, melyből Claud Eustace Teal főfelügyelő szállt ki.

Simon Templar azonnal mellényen ragadta:

- Hello, Claud! - köszöntötte szívélyesen. - Nem túlzás a maga korában, hogy ilyen későn jár táncolni? Mit szól ehhez a felesége? Vagy talán valaki záróra után akart venni egy doboz csokoládét itt a környéken?

A detektív éles pillantással mérte végig, de aztán fáradtan legyintett:

- Hát maga, Angyal, mit keres itt?

- Vacsora utáni séta. Tudja, az emésztésem miatt... Éppen akkor vetődtem errefelé, mikor a móka elkezdődött.

- Látta az embereket?

- Ühüm. De az arcukat félig eltakarták. Felírtam a kocsi számát, de újnak látszott, nem érünk vele semmit. Bizonyára lopták.

Teal megdörzsölte az állát:

- Ha ráér, szívesen elbeszélgetnék magával egy kicsit, miután itt befejeztem a vizsgálatot. Megvárna?

- Oké. Addig elballagunk Sandyhoz egy feketére. Ott megvárjuk.

Az Angyal karon ragadta Patriciát és átmentek az Oxenden Streetre. Háromnegyed óra múlva Teal főfelügyelő is befutott.

- Megtudott valamit? - kérdezte az Angyal.

- Semmit - felelt Teal komoran. - Álarcot viseltek, amint mondta és frakkot. Ezek szerint maga ártatlan ebben az ügyben.

Simon fölsóhajtott:

- Magát mindig ugyanaz a dongó birizgálja. Hát csakugyan nem tud másra gondolni?

- Ugye most egy hétig külföldön volt?

- Ühüm. Sok és nagyszerű sört ittam, azonkívül néhány vademberrel is alkalmam volt beszélni. Úgy látom, a Titkosszolgálat éjjel-nappal munkában állt.

- Nem gyanúsítottam magát komolyan - sóhajtott a detektív. - Tudom, hogy tömeggyilkossággal nem foglalkozik. Úgyszólván ok nélkül lőtték le az áldozatokat! Felforr az ember vére!

A főfelügyelő kerek arca árnyékba borult. Az utóbbi sikertelen napok önbizalmának maradékát is eltüntették.

- Minden szabályos módot alkalmaztunk már. Kipróbáltunk régi és új recepteket. Hiába. Tudjuk, hogy a gazemberek csoportjának magját a Zöld Béka banda alkotja, de mindegyikük alibit igazolt. Nem tehetünk ellenük semmit. Mióta ezek a dolgok elkezdődtek, szép pénzüsszeghez jutottak, amelyről nem tudnak elszámolni. De nincs bizonyíték a bűnösségükre. A múltkor egyik legkeményebb emberüket sikerült megfognunk, valami Orpingot. Az amerikai gengszter szerepét játssza. Magunk között mondván, megoldoztuk egy kicsit, de nem vallott egy szót se. Nem szeretem ezt az amerikai stílust. Roppantul ízléstelen...

Simon Templar elmosolyodott.

- Nem is sejtik, hogy ki a Nagy Zavarkeltő?

- Ha ezt tudnánk, mindjárt könnyebb dolgunk volna - válaszolta a detektív és vállat vont. - Annyi bizonyos, hogy jól fegyelmezi az embereit. Állítólag valaki elárulta őket, mire azonnal megölték? Talán hallott már Corriganról? Képtelenek vagyunk a dolgok végére járni.

Simon Templar szemében egy csöppnyi gúny villant meg:

- A végén még azt kell hinned, hogy szívesen vennék, ha csak én volnék a játékban. Most aztán kiderül, hogy nem is voltam olyan félelmetes a kisdéd játékaimmal...

Teal főfelügyelő vigyázva hörpintette ki a kávéját és vizenyős bébiszeme komolyan tekintett az Angyal arcába:

- Ha megakadályozná, hogy az ügyei újságokba kerüljenek és megkímélné a főkapitány-helyettest a szakadatlan gúnyolódásoktól, nem is bánnám, ha egy kicsit munkához látna... Maga olyasmit is megtehet, amit mi hivatalosan nem tehetünk. Nekünk hónapokig tart, amíg egy esettel végzünk, mert az eszközeink nem egyenrangúak az övéikkel. Mint a rend őrei, nem csinálhatunk rendetlenséget. Közben meg naponta hullanak az emberek. Régi meggyőződése, hogy az ilyen csirkefogók ellen csak az erőszak használ. Maga pisztoly ellen pisztollyal, gyilkosság ellen gyilkossággal, megfélemlítés ellen félelemkeltéssel tud

válaszolni... Amit mondtam, természetesen nem hivatalos álláspont...

Abban egyeztek meg, hogy három nap múlva ismét találkozhatnak. A válásuk után Simonnak nevetnie kellett, hogy a közös ellenség mennyire egy akolba terelte a rendőrséggel és ilyenformán ő, a közismert "bűnöző", persona grata lett a törvény előtt. És mindez csak azért, mert az ő gyilkosságai kevésbé veszélyeztetik a társadalmat.

Patricia és az Angyal a Manson Place-ra hajtott. Templar háza előtt egy ember bajlódott a motorkerékpárjával, szemlátomást már órák óta és minden eredmény nélkül. Az Angyal ránézett és tudta, hogy Tex Goldman nemsokára érdekes hírt fog kapni.

Elég különös, de eszébe se jutott, hogy a rablót szállító autóból egy éles szempár észrevette, mikor a Baytree Club közelében, egy házmélyedésben meglapult és Patriciával együtt figyelt.

Mielőtt lakásának ajtaját kinyitotta, mint rendesen, most is az ajtórés alá tolta a lapos kis rézlemezt, hogy megtudja: járt-e távollétében valaki a lakásban. Patriciát csak akkor vonta maga után, amikor meggyőződött róla, hogy a kis piros lámpa nem jelez ismeretlen látogatót.

A lakásban Simon az egyik utcai ablakhoz lépett és megállapította, hogy a motoros még mindig az ablak alatt bütyköli a gépét. Azután otthagyta ezt a látványt és egy karosszékbe vetve magát, újságolvasásba mélyedt.

Patricia Holm a konyhába ment, hogy valami ennivalót készítsen. Néhány perc múlva tálcával és edényekkel tért vissza. Templar újra belemélyedt az újságba. Egyszerre csak csörömpölést hallott a háta mögül.

- Sose törődj vele - szólt oda Patriciának. - Néhány tányér az egész. Törj össze annyit, amennyit csak akarsz...

- De Simon! Én nem...

Az Angyal felnézett az újságból. Közben hallotta, hogy a motorkerékpár hirtelen feldübörög, majd elszáguld. Azután észrevette a betört ablakot és egy sötét tárgyat, amely ott hevert előtte a padlón. A villámot is megszegyenítő sebességgel pattant fel és csuklón ragadta Patriciát, egy vastag bőrkanapéra lökte, aztán maga is rávetődött. A kanapé felfordult és vastag, rugózott része most falat alkotott köztük és a tárgy között.

A következő pillanatban robbanás dőreje és sivító repeszdarabok töltötték be a szobát.

4. Fejezet

Patricia Holm feltekintett a keresztretjtvényéből.

- Mondj egy szinonimát arra a szóra, hogy "kalap". Öt betű, "s"-sel kezdődik, az utolsó előtti betű "k".

- Csákó - mondta komolyan az Angyal.

A lány bosszankodva tekintett rá:

- Hogy mondatsz ilyet? Mondtam, hogy "s"-sel kezdődik!

- Írd csak be a csákót! Jó lesz az is - szólt nevetve Simon, mert tudta, hogy ezzel felingerelheti Patriciát, akinek gyengéje volt a keresztretjtvény fejtés. A konyhában reggeliztek, mert a szalon hasznavehetetlenné vált. Az Angyal már telefonált is a lakberendezőnek, hogy jöjjön ki és ajánljon valami bútort. Úgy tizenegy felé érkezett meg és csodálkozva tekintett szét:

- Úgy fest itt minden, mintha valami felrobbant volna.

- Á, dehogy - felelt az Angyal. - Csak hajba kaptunk kissé a ház úrnőjével. Én tréfából a tapétát téptem le, ő meg a bútorokat szaggatta szét a körmeivel.

Az ember megígérte, hogy a cég hamarosan mindent rendbe hoz, azután eltávozott. Alighogy kitette a lábát, az Angyal a fürdőkádba vonult és rövid idővel később kifogástalan eleganciával öltözve jelent meg a konyhában. Mindenki más különös örömet érzett volna a helyében, mert valóban csodálatos volt, hogy még él. Ha a merénylő tévedésből nem méretezte volna túl hosszúra a gyújtózsinórt, akkor az Angyal kalandjainak hű krónikása alighanem kénytelen lett volna itt abbahagyni a beszámolót.

Teal főfelügyelő is nemsokára megérkezett. A rendőrségi bombaszakértő már jelentette neki a történeteket. A szoba közepén még mindig ott állt a darabokra tépett bőrkanapé, mely megmentette Templar és Patricia életét.

- Kissé megzavar ez a dolog - mondta Teal. - Nem értem, miért törnek a maga életére?

- Valaki talán kihallgatta a maga tegnapi tanácsait. Vagy talán haragosom van a banda tagjai között... bizonyára emlékszik Basher Tope-ra. Ő is tagja a Zöld Béka társaságnak. Valamikor megtréfáltam. De az is lehet, hogy csak a híremnek

köszönhetem az egészet. Versenytársat képzelnek bennem, holott, ha tudnák, mennyire megszelídültem... - Álszent módon emelte szemét az égnek. - De ne vegye annyira a lelkére, Claud. Ütni fog még a maga órája is... Teal ünnepélyes nyelvmozdulattal helyezte rágógumiját a jobbhátsó zápfogáráról a balhátsó zápfogára:

- Maga máris közbelépett volna? Ilyen gyorsan...?

Az Angyal csak mosolygott:

- Tudhatná, hogy sohasem szoktam közbelépni...

- Ez most mindegy. A maga helyében én mindenesetre lakást változtatnék - mondta a detektív.

Simon fölállt és az ablakhoz lépett. A robbanás után összeverődött tömeg széteszlott már és amennyire látni lehetett, gyanús személy nem tartózkodott a környéken. London meglehetősen nyugalommal fogadta az Angyal élete elleni merénylet hírért.

- Jó volna, ha megfogadnád Claud tanácsát - vélte Templar Patricia felé fordulva. - Ha más nem is, de Ted Orping bizonyára másodszor is megkísérli...

- Meddig tart még ez a komédia?

- Ameddig Tex Goldman tölti be Londonban a "Nagy Ágyú" szerepét. Ő tartja magát az "Első szám"-nak, engem pedig a "No. 2."-nek. Ezért kellene meghalnom.

- Hű, de vicces... - nevetett föl Patricia és Templarba karolt, aki a lány jókedvét egyáltalán nem tartotta indokoltnak.

- Komisz kislány vagy, hallod-e! - mondta és megsimogatta Pat fejét. - Nem szabad hagynunk, hogy Londonból Chicago váljék. Ezt az ötletet majd kiverem Tex Goldman fejéből. Itt ugyan nem honosítja meg a gengszterizmust.

Az újságok hatalmas címfeliratokban hozták az Angyal elleni merénylet hírért.

Boldogok voltak, hogy Templar termékeny személye újszenzációval és újabb százezer példánnyal lendítette fel üzletüket. A részletes cikkekben természetesen azt is közölték, hogy az Angyal szerencsésen megmenekült.

Ennek következtében a Baker Street közelében rövid haditanács ült össze.

- Engedd meg főnök, hogy én intézzem el! - könyörgött Ted Orping. - Hallatlan, hogy már másodszor csinál hülyét belőlünk!

- Hallatlan, hallatlan, ez igaz - felelt Tex Goldman savanyún. - De te még kezdő vagy és amint hallom, ez a fickó már akkor céllövő olimpikon lehetett volna, amikor te a revolvert a kardtól éppen hogy csak meg tudtad különböztetni... Nem sokat vár ugyan tőled az ember, de élve mindenesetre hasznosabb vagy, mint holtan.

Orping némán fogadta a vezér döntését. Goldman azonban folytatta:

- St. Louisban így csináltuk: az ember fogott egy géppisztolyt és kiválasztott magának egy házat, amelyik a halálraítélt lakásával szemközt állt. Abban a házban egy szobát béreltünk és azután türelmesen vártunk. A palinak előbb-utóbb csak ki kellett bújni a lakásából. Abban a pillanatban, amikor megjelent, elveszettnek számított. Igaz, ez néha hosszabb ideig is eltartott. Egyszer két napig kellett lesben állnom. Megjegyzem, a munka csöppet sem unalmas, olyasféle érzés, mintha vadász lesen volna az ember...

A hallgatóság szeme felvillant. Csak Ted Orping legyintett csalódottan.

- Honnan a fenéből szerezzünk géppisztolyt?

- Azt egyelőre még sehonnan - felelte Goldman. - Puskánk viszont máris van.

A terv végtelen egyszerűsége lassankint Ted Orpingban is mély benyomást keltett.

- Na jó! - mondta. - Így lesz.

- De nem te mégy oda! - szólt Tex Goldman határozottan. - Olyan ember kell, aki ismeri a puskát és lőni is tud vele. Ilyenkor nem lehet csak úgy, körülbelül célózni! Tope sokkal jobb lövő. Rád más feladat vár.

Basher Tope még a délután folyamán megjelent a Manson Place-en. Diszkrét fekete ruhát viselt és ugyanolyan színű szakállt, ami nagyon emelte megjelenésének komolyságát. Egy utcai szobát bérelt, ahonnan egyenesen leláthatott Templar házának kapujára, de a szoba ablaka egyébként is Templar lakásának ablakaira nézett. Ez elég bajt jelentett számára. Az történt ugyanis, hogy mielőtt lefeküdt, levetette álszakállát és az éjjeliszekrényre tette maga mellé. Egy darabig még csupasz állal sétált szobájában és holmijai között rakosgatott. Szerencsétlenségére Simon Templar ott állt szalonjának függönye mögött és egy erős látcsővel vizsgálta a környéket és a szomszédos házakat.

- Úgy látom, Tex Goldman nem vesztegeti hiába az idejét - mormogta. Aztán a telefonhoz lépett.

Két különös dolgot rendelt. Igaz ugyan, hogy egy csukott kocsi egész nap ott

várt rá az épület hátsó kijáratánál, de sejtette, hogy arrafelé sem tanácsos a házat elhagynia.

Másfél órával később egy szállítókocsi állt meg a ház főbejáratánál és két zöldkötényes férfi egy nagy szekrény-bőröndöt emelt le róla. Azután becsöngettek a kapun. Néhány perc múlva bebocsátották őket. Alig negyedóra telt el, amikor az emberek újra megjelentek a bőrönddel és fölrakták a kocsira. Az autó megfordult és egy szálloda elé gördült, ahol az emberek a bőröndöt az egyik szobába szállították és magára hagyták.

A bőröndből a következő pillanatban az Angyal lépett ki, s észrevétlenül lopakodott az utcára. Valamit elintézett és félóra múlva megint a hotelszobába tért vissza.

Másnap reggel fél tízkor újabb szállítókocsi állt meg az Angyal Manson Place-i háza előtt. Ez alkalommal óriási utazókoffert vittek föl a lépcsőn, de félóra múlva ismét megjelentek vele és fölrakták a kocsira, majd tovahajtottak. Basher Tope-ot nem érheti szemrehányás, mert ablakából nem vette észre, hogy a bevitt koffer súlya a kihozott kofferétől éppen Templar súlyával különbözik.

Néhány pillanatra eltávozott őrhelyéről, hogy Goldmannak telefonáljon.

- Úgy látszik, Templar költözködik - mondta. - Két koffert már elszállítatott.

- Mindjárt gondoltam - válaszolta Tex Goldman. - Menj vissza azonnal az ablakhoz, hogy ne tévedsz szem elől!

Annak a háznak a kapuja előtt, amelyben Basher Tope lakást bérelt, egy autó parkolt. Arra szolgált, hogy Tope bármelyik pillanatban eltűnhessen, ha valami nem várt fejlemény menekülésre kényszerítené, vagy ha munkáját már befejezte. Okos dolog az előrelátás, mert ez a nem várt eset bizony bekövetkezett.

Nem sokkal később Clem Enright érkezett meg. A főnöktől hozott üzenetet:

- A főnök azt üzeni, hogy nyolc óra előtt végezz vele! Nem bánja, akárhogy csinálod is...

- Elkapom, ha lehet - válaszolta Tope.

- Az olyan fickók, mint mi, mindig elérik, amit akarnak - mondta Clem Enright, de Tope-ot nem találta beszédes hangulatban. Ezért hát okosabbnak látta, hogy odébbálljon.

Az utcán a kapu előtt álló autó mellett már vagy egy félórája lődörgött egy csavargó külsejű férfi. Békésen verte ki a pipáját a kocsi sárhányóján. Clem nem törődött vele, nyugodtan továbbment.

Simon Templarnak csak néhány perces elintéznivalója volt az utcán, de amíg hozzájutott, az mégis huzamosabb időt vett igénybe. A szekrény-kofferban hagyta el a házat és ugyanabban is tért vissza. De valamit bevitt magával, amire Patricia Holm vigyázott és amit Templar nem vitt magával, amikor a második bőrönddel együtt ismét az utcára került.

A csavargó külsejű férfi negyed órával Enright távozása után otthagyta az autót és eltűnt a Manson Place-ről. További háromnegyed óra múlva megint Simon Templarrá alakult. Ezúttal Teal főfelügyelőt hívta fel.

- Ha tud egy kis időt szakítani Claud, akkor most megfoghatja azt a fickót, aki lelőtte az embereiket. A Manson Place-en tartózkodik és jelenleg épp engem akar meggyilkolni.

- Hol az a gazember? - kérdezte a detektív izgatottan.

- Nézzen le tíz óra körül a Queen's Gate-re és tartózkodjék a Manson Place sarkán. Valami érdekes történik majd ott...

Basher Tope-nak unalmas délutánja volt. Kénytelen-kelletlen ült az ablakban és térdének támasztva játszadozott puskájával. A ház előtt megjelent a lámpagyújtogató és megjelenésével figyelmeztette, hogy a Tex Goldman által megjelölt időpont közeledik.

És akkor, pontosan hét óra harminckor, az Angyal lakásának ablakai hirtelen kivilágosodtak.

Basher Tope előrehajolt és feszülten figyelt. Egyenesen a szobába látott. Az ebédlőasztal mellett egy férfi ült, háttal neki. Felismerte az Angyal széles vállát, ha arcát nem is láthatta. Az alak egy könyvbe látszott elmerülni... Tope félrefordult és a puskát óvatosan vállához emelte.

Ebben a pillanatban kopogtak az ajtaján. Felugrott ültéből, bár az ajtót előzetesen már bezárta.

- Ki az? - kérdezte kelletlenül.

- Valami Smith úr telefonált - hallatszott a gazdasszony hangja. - Kérdezteti, hogy Mr. Brown mikor hagyja el a lakását?

Előre megbeszélte kérdés volt. Úgy látszik, Tex Goldman türelme már a vége felé

járt. Basher Tope a foga között sziszegte:

- Mondja meg neki, hogy éppen most készül elmenni...

Megvárta, amíg az asszony lépései eltávolodtak, azután visszatért az ablakhoz. Gondosan, hosszan célzott, egyenesen az Angyal háta közepére, vagy inkább kissé baloldalt, hogy a szívét találja. Mutatóujja megfeszült a ravaszon...

A kabáton sötét lyuk mutatta a golyó nyomát és az alak előrebukott. De Basher Tope biztos akart lenni a dolgában. Még két golyót eresztett az asztalra bukott alakba, azután elugrott az ablaktól, fegyverét gyorsan beledobta a kikészített bőröndbe, és lerohant a lépcsőn. Fél perc múlva már az autóban ült és indított... Teal főfelügyelő ott várt az utcasarkon és látta, mikor az autó elindul a ház elől. Kissé félrepillantott és Simon Templar találta maga mellett.

- Nos? - kérdezte a detektív.

- Ez Basher Tope - válaszolt az Angyal csak úgy mellékesen és ujjával a távozó kocsira mutatott. - Az imént gyilkolt meg...

- Mi a fenét beszél itt összevissza? - mordult föl Teal és összeráncolta szemöldökét. - Miért nem...

- Helyesbíték. Tope csak azt hiszi, hogy meggyilkolt. Három golyót eresztett a legjobb kabátomba. Éppen most csináltattam, micsoda bosszúság! Egy próbabábura adtam rá és a lövés után Holm kisasszony rántotta el egy kötéllel... Így haltam meg... Szép halál, nem mondom! Hogy ennek a Tope-nak milyen balszerencséje van! Teal az Angyal háza felé tekintett és azonnal észrevette, hogy az egyik ablaküveg be van törve. Csillag alakú nyílás mutatta azt a helyet, ahol a golyók behatoltak. Most már kezdte felfogni a dolgot, de nem sokáig ért rá elmélkedni, mert háta mögül pokoli dörrenés hangja jelezte, hogy valami felrobbant. Villámgyorsan fordult hátra, de már csak annyit látott, hogy Basher Tope távozó autója füstölgő, lángoló roncsokban hever. A főfelügyelő ártatlan kék szeme az Angyalra tévedt, arca különös kifejezést öltött:

- Mit jelentsen ez?

Simon tárcája után nyúlt és lassan, megfontoltan rágyújtott. Tekintete éles volt, mint a damaszkuszi acél, de hangja azért közömbös maradt.

- Úgy képelem, hogy valamilyen bombát is hozott magával arra az esetre, ha a puskával célt tévesztene... Lehet, hogy rövidzárlat, vagy valamilyen műszaki hiba történt, és korábban robbant fel, mintsem Basher Tope akarta... Szegény feje...

5. Fejezet

Simon Templar Patriciával együtt a Dorchester Hotelba költözött, amelynek borsos árán kívül még olyan előnye is akadt, hogy nem volt szemközt ház, ahonnan át lehetett volna lőni. Az Angyal úgy érezte, hogy pillanatnyilag nem fenyegeti veszély.

- Izgalmas gondolat - kezdte Simon, miközben nagy buzgalommal nyomott szét egy burgonyát -, hogy Anglia lakóinak száma jóval meghaladja a negyven milliót... Ha minden lakos csak 6 pennyt adna nekem, igazán meg sem éreznék és én mégis milliommossá válnék...

- Okosan tennéd, ha azonnal hozzáfognál a gyűjtéshez - válaszolta Patricia és elmosolyodott.

- Attól félek, túl sokáig tartana. Főleg, ha Skóciában kezdeném meg a gyűjtést. Nem. Sokkal jobban járok, ha mindenki helyett csak néhány embert vágok meg, de alaposan. Az eredmény körülbelül ugyanaz, de a munka sokkal könnyebb. Erről jut eszembe, hogy Nilder úrról már vagy három hónapja nem hallottunk semmit.

Ez igaz is volt. Körülbelül három hónapja tanácsolta neki, hogy egy 10 000 fontnál nem kisebb alapítványt tegyen a Színészek Árvaházának javára. Ez a dolog akkoriban inkább Teal főfelügyelő bosszantását célozta, de az Angyal most úgy vélte, hogy jó volna Nilder urat arra a levélre emlékeztetni.

- Nem ártana, ha jobban megismernénk Ronaldot - mondta Templar.

Ronald Nilder másnap reggel két éves Buickján hagyta el Londont. Egyedül indult, de nem sokáig maradt egyedül. Simon Templar vele ment, ámbár Nildernek erről fogalma sem volt. Nem ismerte ugyanis az Angyal kocsiját, és abban igazán nem találhatott semmi különösét, hogy egy autó, amelyet egy magányos úr vezet, véletlenül egy irányban és megközelítőleg azonos sebességgel halad az ő Buickjával.

Bursledon felé tartottak, és Nilder kocsija az egyik mellékúton hirtelen balra fordult, amerre a folyó kikötőhelyei és rakodótelepei vannak.

Az Angyal a kikötő közelében megállította a kocsit és gyalog sétált vissza a folyó hídjához, ahonnan az egész környéket át lehetett tekinteni.

Egy ideig nyugodtan állt, majd hirtelen észrevette, hogy egy csónak egy messzebb

veszteglő motoros-yacht felé igyekszik. A csónakban Nilder ült. Amikor a jachthoz ért, fölmászott rá és eltűnt a kabinban. Az Angyal békésen támaszkodott a híd korlátjának és könnyed, unatkozó hangon szólt oda a tőle csak néhány yardnyira őgyelgő, vén matrónának:

- Szép yacht, mi? - és ujjával a Seabirdre-re mutatott.

A vén tengeri medve nagyot köpött a nyomaték kedvéért és csak úgy felelt:

- Hát... jó kis hajó... nem tagadom... Biztos megint a franciákhoz megy. Az uraság gyakran teszi meg ezt az utat...

- Elég viharállónak látszik... - tette hozzá az Angyal.

- Kell is...

- Talán bizony ma is odamegy?

- Nem volnék meglepve. De sokáig nem maradhat, mert az uraság azt mondta, hogy holnap megint itt lesz.

Az Angyal hosszan bólintott, azután megkérdezte:

- Mondja öregem, nem tud valakit, aki bérbe adna nekem egy kis motorcsónakot?

Az öreg alaposan végigmérte Templart, mire ez jónak látta kijelenteni, hogy csak úgy kedvtelésből halászni szeretne és a fogott halakat örömmel bocsátaná a tulajdonos rendelkezésére.

- Ajándékba? - kérdezte az öreg.

- Úgy gondoltam - hagyta rá Simon.

- Hát... nekem van egy kis motorosom. Jó pénzért bérbe adnám. De vigyázni kell rá, mert már régen nem használtam.

- Azért csak megy, nem?

- Hát menni megy, ha már egyszer beindult a motor...

- Rendben van, öregem, holnapra készítse elő, mert szükségem lesz rá.

Tervéről sietve értesítette Patriciát, és másnap reggel hat órakor, hallatlan erőfeszítéssel rávette a testét, hogy felébredjen és megreggelizzék. Nem sokkal később már a motorcsónakban ült és horgászott. Órák hosszat várt, de végre mégis fogott valamit, ami horgászó képességébe vetett hitét hallatlan mértékben megnövelte.

Miközben a horgászás nyugalját élvezte, ráért gondolkodni is. Így született meg benne az Ötlet.

- A hajók ezen a helyen naphosszat ki-be futnak, pedig nem is ez a legrövidebb út az átkeléshez. Annak a részére azonban, aki csempészárut szállít, bizonyára megvannak az előnyei...

Ronald Nilder yachtja úgy kilenc óra tájban tűnt fel és olyan gyorsan haladt, hogy Templar alig tudott felkészülni a tervezett jelenetre. Kis csónakját egyenesen úgy irányította, hogy útja keresztezze a Seabird-ét. Amikor hallótávolságba került, leállította a motort és teljes erejéből kiáltozni kezdett. Kérdéses volt ugyan, hogy Nilder figyelemre méltat-e valakit, aki egy elromlott motorcsónakon hánykolódik a folyó torkolatánál, de az Angyalt szerencséje ezen a napon sem hagyta el.

- Őszintén sajnálom, hogy háborgatnom kellett az útját - mondta Templar, amikor a lenyújtott létrán a yacht fedélzetére került - de a motor bedöglött és már órák óta itt hánykolódom tehetetlenül...

- Hová igyekezett? - kérdezte Nilder, aki maga kezelte a kormánykereket.

- Bursledonba - felelt az Angyal. - De mindegy, akárhol tesz le, megköszönöm.

- Magam is arrafelé tartok - válaszolt Nilder - szívesen magammal viszem. Milyen érdekes véletlen, hogy ilyen hamar újra összetalálkoztunk. Tegnap már láttam magát a kocsim tükrében...

Az Angyal észrevette, hogy Nilder be van rúgva. Tekintete bárgyú kifejezéssel nézett a világba.

Fütytyentett, mire egy ember lépett elő, aki azonnal átvette a kormányt. A hajón rajta kívül más nem teljesített szolgálatot. Nilder közelebb lépett és fürkésző szemmel vizsgálta Templart, akinek ez a vizsgálódás sehogy sem tetszett. Reggel még nem gondolta, hogy bármily erőszakos lépéshez folyamodjék, de most úgy látszott, hogy a körülmények határozott cselekvésre kényszerítik. Nilder abban az állapotban volt, amikor az ital vérbőséget idéz elő az agyban, és laza gondolatok is értelmes kapcsolatot nyerhetnek. Ebben az állapotban az ember néha önmagát is fölülmúlja. Nilder gyanút fogott.

Az Angyal a kormányoshoz lépett és barátságosan megveregette a vállát. Az ember féloldalt fordult, állkapcsát szinte felkínálva Templar öklének.

- Szép időnk van, mi? - kérdezte az Angyal, de a válaszra - úgy látszik - nem volt kíváncsi, amire nagy valószínűséggel abból lehet következtetni, hogy rögtön

állon vágta a gyanútlan férfit. Menten hanyatt esett. Azután a hajót dél felé kormányozta úgy, hogy az ismét távolodni kezdett a folyó torkolatától és a nyílt tenger felé futott. Majd udvarias hangon Nilderhez fordult, aki megrettent békaarccal nézett rá, azután zsebében kezdett kotorászni és ügyefogyottan előhúzott egy revolvert.

Az Angyal jóindulatú mozdulattal leszerelte és a vállára veregetett:

- Ez hiba volt, Ronald. Valamire való yacht tulajdonos sohasem ránt revolvert, ha valaki megtámadja és leüti a hajó személyzetét. Ehelyett fölháborodik, és ezt mondja: "No de, Sir! Csak nem akarja az ön tette azt jelenteni, hogy az erőszak uralmát honosítsa meg hajómon?!" Most azonban nem erről van szó. - Az Angyal arca hirtelen elborult. - Azt hiszem - folytatta -, sok lány megbánta már, hogy elfogadta meghívását erre a yachtra. Lássuk csak, mit hoz most Franciaországból? Karon ragadta a reszkető kereskedőt és körülvonszolta a hajón. Mindenre elkészült, csak arra nem, amit talált. A hajófenéken vadonatúj géppisztolyok sorakoztak, legalább húsz darab. Templar arca elborult.

- Hm. Szóval géppisztolyok... - Az Angyal hangja hirtelen fölcsattant: - Mióta ismered Tex Goldmant, te undorító féreg?

Nilder hallgatott.

- Fogd meg azt a fegyvert! - kiáltott a reszkető emberre és maga is megragadott egyet. - Ezeket itt most mind a tengerbe lökjük!

Amikor a munkával elkészültek, ismét megállt Nilder előtt és megragadta kabátja hajtókáját:

- Az imént azt kérdeztem, mióta ismered Tex Goldmant?

Nilder konokul hallgatott, csak a fejét rázta rémült tehetetlenségében. Az Angyal ökle előreleandult és nagyot csattant Nilder pofacsontján:

- Hányszor kérdeztem még, mióta ismered Tex Goldmant? Ha nem felelsz, olyant kapsz, hogy három hónapig nem tudsz mosolyogni!

Nilder megtapogatta arcát:

- Nem ismerem, ha mondom... És milyen jogon...

Három perc múlva már örült, hogy beszélhetett:

- Hat éve ismerem... mielőtt kivándorolt Amerikába. Ő szállította a cicákat...

Kiskorúak voltak, de én honnan tudhattam volna? Nem én voltam a hibás. Goldmant deportálták. Amikor visszajött, kényszerített rá, hogy segítsek. Zsarolt. De én nem akartam megtenni...

- Ez majdnem annyi, amennyit tudni akartam - szólt az Angyal. - Hány utat tett meg eddig ilyen rakománnyal?

- Ez volt az első... esküszöm...

Az Angyal egy sarokba lökte:

- Elég volt! Máris többet beszélt, mint amennyit a hangjából elviselni tudok. Most másról lesz szó. Az utasításom a következő: azonnal elhagyja Angliát.

Amilyen gyorsan csak tudja. Ha vonakodna ezt megtenni, biztosíthatom, hogy a legközelebbi utazása már két fekete ló mögött lesz, a feje körül koszorúkkal... Találkozásunkról és ennek a rosszul sikerült útnak a körülményeiről pedig egy szót sem beszél. Ha mégis beszél vagy éppen feljelent, akkor számíthat rá, hogy borzasztó közlékeny leszek.

- Ezért még megfizet! - morogta Nilder. Apró szemei haragtól villogtak. - Tex Goldman megtanítja kesztyűbe dudálni!

- Ez csöppet sem lepne meg. Goldman bátor legény, de maga csak egy közönséges patkány.

Simon Templar visszamászott motorcsónakjába, amelyet a yacht eddig kötélén vontatott maga után. Harminc másodperc múlva Bursledonban kikötött, a Seabird valahol másutt ért partot.

6. Fejezet

A három óra, amit a tengeren töltött, a friss levegő és az érdekfeszítő kaland vad éhségre gerjesztették Templart.

- Két tojást kérek pohárban, egy adag sonkát és egy feketét - mondta a pincérlánynak, aki ma már fölszolgált neki egy reggelit. - Ha megettem, hozhat egy adag gombát tojással... Három tojással és még egy kis sonkát! Menjen, Gladys, mondja meg, hogy öljék le azt a disznót...

Amíg az ételekre várt, a telefonhoz sietett.

- Hello, drágám, mi újság? - kérdezte Patriciától.

- Éppen most ugrasztottál ki az ágyból - felelt Patricia álmosan.

- Irigyellek. Ez a korai felkelés nem nekem való. Utálok holdfénynél reggelizni...

- Hogy sikerült a horgászás?

- Pazarul. Ha jól sejtem, Ronald Nilder barátunk valahol a sziklákon volt kénytelen kikötni. Az összes olajat kiszivattyúztam az olajtankjából, és ha elmulasztotta a gépet legalább a saját izzadságával olajozni, akkor minden hengere besült... A Seabird egy időre lebénult.

Patricia lágyan nevetett.

- Mikor látlak megint?

- Ma péntek van. Ha jól emlékszem, mára beszéltük meg Claud Eustace Teal-lel, hogy együtt ebédelünk. Fél egykor találkozhatunk Brutonnál.

Visszament reggelijéhez, és tudta, hogy az övével egyidőben még egy, de lényegesen jelentősebb beszélgetés is lefolyt a londoni vonalon.

Ronald Nilder nem bocsátkozott részletekbe:

- Az Angyal megtámadott a saját hajómon, Goldman. Nem mondta, hogy ő az, de nem lehetett más. Az összes fegyvert a vízbe hajította, tönkretette a hajó motorját és leütötte a gépészt.

Tex Goldman isteni adottságának köszönhetette, hogy nem fecsérelte az idejét káromkodással.

- Jöjjön vissza, amilyen gyorsan csak tud - mondta Nildernek. - Az Angyal nem sokáig keresztezi az utunkat... Már tárt karokkal várjuk.

Igen ám, de az Angyalnak is volt egy isteni adottsága, és pedig az, hogy kitűnően ismerte az emberi lélek rejtelseit, így Goldmanét is. Ezért aztán Leatherheaden és Epsomon keresztül tért vissza Londonba, nem pedig a legrövidebb portsmouthi útvonalon, amelynek végén Ted Orping hiába várt rá.

- Ha kerülővel jöttél, akkor Nilder is körülbelül most érkezhetett meg Londonba - vélte Patricia, amikor együtt ültek a Lansdowne House-ban egy ital mellett.

- Alig hiszem - felelt az Angyal és elmosolyodott. - Mielőtt elindultam, az autójának mind a négy kerekébe beledöftem a bicskámot. Sok baja lesz a kocsisal... Az asztalnál Claud Eustace Teal jelent meg, homlokára a hivatalos gondok mély barázdát véstek. Az Angyal elmosolyodott és még egy cocktailt rendelt.

- No, mi az újság, Claud? - kérdezte, amikor a főfelügyelő leült melléjük.

- Dolgozunk, dolgozunk, de megvallom, nem sok eredménnyel. Hallotta mi történt már megint? Egy földalatti állomást rohantak meg és több mint háromezer fontot vittek magukkal. A hétvégi elszámolást állították éppen össze... Látja, ez az! Először ékszerüzletet rabolnak ki, mire őrizni kezdjük az ékszerboltokat. Azután a bankok következnek. Emberinket tehát a bankokhoz vezényeljük. A gazemberek ezt azonnal megtudják, és egy éjjeli lokált keresnek fel... Most meg a földalatti... Elvégre nem őrizhetünk minden helyet, ahol Londonban nagyobb pénzüsszegek fekszenek!

- És hogy áll a nyomozás?

- Különböző irányban nyomozunk... - mondta Teal hivatalosan, elárulva ezáltal, hogy semmi eredményről sem tud beszámolni. - Annyit tudunk, hogy a Zöld Béka banda volt tagjai most nagyon költeznek. De mindegyiknek van alibije. Azelőtt sohasem merészkedtek ilyen szemérmetlen munkákra. Valami új vezérük lehet...

- No, akkor hagyjuk a kellemetlen témákat - vélte az Angyal - inkább együnk... Evés alatt gondosan elkerült minden, ami a tárgyhoz tartozott volna. Beszélt lóversenyről, sörről, repülésről, színházról, politikáról, divatreformról és a rákról, de egy szóval sem említette a Zöld Béka banda működését. Ez nagyon kínosan érintette Tealt, aki érezte, hogy a látszólag könnyed társalgás milyen mesterkéltséggel. Két órákor felállt és hivatalos elfoglaltságára hivatkozva menni készült. Templar udvariasan kikísérte az ajtóig.

- Maga titkol előttem valamit... - vélte Teal komoran.

- Erről jut eszembe! - kiáltott föl az Angyal. - Nem mondaná meg, kik az eddigi áldozatok? Úgy értem, mióta ez a lövöldözési divat megkezdődött...

A detektív bediktálta a neveket, amelyeket Templar gondosan feljegyzett. De mást nem felelt. A főfelügyelő ezután búcsút vett és eltávozott.

Amikor Patriciával együtt maradt, Templar elmosolyodott és megszólalt:

- A következő lépésünk Clem Enright. Szerencsére még Corrigantól tudom, merre szokott tanyázni.

Clem Enrightra egy kocsmában bukkant rá, a Charing Cross állomás közelében. Ted Orping társaságában időzött, aki nem vette észre, hogy hátuk mögött nem messze egy figyelő ember ül, akinek az érdeklődését egyesek túlzottnak is nevezték volna.

Whisky és szóda mellett ültek, Orping szerint ugyanis "csak az ökör iszik sört". Orping nagy lelkesedéssel magyarázott valamit:

- Védelem! - mondta. - Erre van szükségünk! A védelem rendszerére. Ugyanannyit

kereshetünk vele, csak sokkal kevesebb veszéllyel. De ehhez az kell, hogy az emberek kellőképpen meg legyenek már félemlítve, és hajlandók legyenek fizetni. Olyan ez, mint az adó. Ők fizetnek, és mi gondoskodunk róla, hogy senki se támadja meg őket. Mi elsők vagyunk Londonban... Ilyen még nem volt. Nézd csak meg, mi lett azokból, akik elsők voltak valamiben!

- Edison... Marconi... Nobel... Lindbergh... Henry Ford... - dűnnyögte Clem Enright bambán és jövőjének képe rózsás színekkel rajzolódott lelki szeme elé.

- Sokkal könnyebb dolgunk van itt, mint Amerikában... - folytatta Orping -, mert itt nincs Harmadik Fokozat.

- Mi az a Harmadik Fokozat? - kérdezte Enright kíváncsian.

- Ha ott valakit elfognának közülünk, és nem akarna beszélni, akkor mindenféle dolgot találnak ki, és az ember a végén mégis csak beszél... Még olyasmit is bevall, amit nem is tett... Olyan meggyőzően érvelnek. Némelyik ember belehal a vallatásba...

- Hogy csinálják ezt? - kérdezte Enright és alig észrevehetően összerezett.

- Hát... éheztetnek, szomjaztatnak, összerugdosnak, s ha ez sem használ, akkor előveszik a gumikorbácsot, nekiesnek a fogadnak egy fúróval, amilyent a fogorvosnál már láthattál, és addig fúrják...

- Jó, hogy ezt itt nem csinálják... - vélte Clem Enright, de látszott rajta, hogy csöppet sem lelkesíti, amit hallott.

- Záróra! - kiáltotta az egyik kiszolgálónő és a vendégek lassan fölkerekedtek.

- Nekem randevúm egy hölgygel - mondta Orping, amikor a kocsma előtt elváltak. Enright a másik irányba indult. Lassan bandukolt és meglátszott rajta, hogy az Orpingtől hallottakon kérődzik. A Villiers Streeten egy súlyos kéz nehezedett a vállára, és valaki ismerős hangon arra igyekezett rábeszélni, hogy üljön be az autójába. Mintha az ismeretlen arcát is látta volna már valahol, de az óriási teknőckeretes autóösszeműveg felismerhetetlenné tette.

- Gyerünk gyorsan - mondta az idegen, és máris a volán mellé ugrott. - Goldman akar veled beszélni...

Clem szíve megdobbant. Eddig csak alantas munkákra használták. A vezér alig méltatta figyelemre. És most... őt hívhatja! Talán itt a jó alkalom, hogy megmutassa, mit ér.

- Mit akar? - kérdezte és kihúzta magát.

- Nem mondhatom meg most, de annyit tudok, hogy lőni is kell majd. Meleged lett?... No gyerünk, gyerünk. A dolog sürgős...

Amikor Clem Enright kényelmesen hátradőlt az autóban, úgy érezte, hogy lelkét a megdicsőülés magasztos, rózsaszínű fátyla lengi körül. Végre ő is! Nem csak mindig Orping. Nem is figyelte az útirányt, mindegy volt, hová viszik. Valaki, akiből nemsokára hős lesz, nem törődhet ilyen piszlicsaré dolgokkal...

Az autó néhány perc múlva megállt. Chelsea egyik szűk utcájában voltak.

- Mi a baj? - kérdezte Enright. - Ez nem az a hely...

- Nem hát - válaszolt az idegen. - A főnök titkos főhadiszállásán vagyunk. Nem szabad senkinek sem elárulnod, hogy itt jártál.

Clem Enright kidüllesztette mellkasát és a büszkeség forró hulláma öntötte el a fejét. Akármire megesküdött volna, hogy Ted Orping ennek a háznak még a színét sem látta soha. Amióta kellőképpen föl tudta fogni az őt ért megtiszteltetés horderejét, Ted Orpingről alkotott véleménye megdöbbenő változáson ment át. Valahogy sajnálta azt az embert, azt a "jó fiút". Amolyan vállveregető módon. Mit tud az a vezér terveiről? Igen, Ted Orping alapjában véve jó fiú, de kissé öntelt... szinte tűrhetetlenül az... És Clem azt is érezte, hogy izmai feszülnek, de ez még semmi. Az izom csak eszköz annak a részére, akinek esze van és... kialakult egyénisége...

Az ismeretlen egy kis hallon vezette keresztül, majd egy belső szobába értek, amelynek ablakán vasrács volt. Piros plüssgarnitúra díszítette a szobát és a közepén elhelyezett hosszú, sima asztalokon különböző tárgyak hevertek, amelyeknek jelentőségét Clem csak később tudta meg. Az első, ami feltűnt neki, az volt, hogy az idegen minden ajtót bezárt maga mögött.

- A főnök főhadiszállására vigyázni kell - mondta, amikor Clem nyugtalankodni kezdett az ajtók miatt.

- Persze, persze, a főnök főhadiszállása... - ismételte Enright és szeme még egyszer felragyogott... de utoljára.

Az idegen levette a fél arcát eltakaró autóösszeműveget.

- No, Clem, hogy érzi magát a főnök titkos főhadiszállásán? - kérdezte az Angyal a házigazda kedves mosolyával.

7. Fejezet

Enright a heverőig hátrált és a fal mellett megállt. Nehezen szedte a lélegzetet és ez a zuhanás a magaslatról a mélységbe nagyobb sebet ütött a lelkén, mint maga a következőktől való félelem.

- Mit akar tőlem? - nyögte keservesen.

- Semmi különöset. Társalkodni szeretnék a legkiválóbb Zöld Békával. Meg akarom tanulni a módszereiket. Tudja, Enright, én is a szakmában dolgozom... sőt ha jól megfontoljuk, valahol kollégák vagyunk... Nincs rendjén hát, hogy titkaink legyenek egymás előtt...

Clem keze a pisztolyt rejtő zsebe felé siklott, de az Angyal észrevette a mozdulatot és a bandita pisztolyát előhalászta a saját zsebéből.

- Ne haragudjon rám, kölcsönvettem... Talán jobb is így. Engedély nélkül fegyvert viselni, állandó veszélyt jelent... Nálam jó helyen van. Üljön le oda. Most aztán beszélgethetünk...

Az Angyal arca elkomolyodott, amikor folytatta:

- Vége a játéknak. Még ma felszámolom az egész bandátokat, Clem. Eleget dőzsöltetek. Ami téged illet, még gondolkozom, hogy a rendőrségnek adjalak-e át, vagy pedig futni engedjelek...

- De... én nem csináltam semmit... uram... - nyögte Clem Enright kínlódva. - Nem csináltam... becsületemre mondom.

- Hát igaz, ami igaz. Nem csináltad becsülettel... mondod. De nem érek rá vitatkozni. Eredményre akarok jutni, és ez csak attól függ, mennyi időt vesz igénybe, amíg meggyőzlek, hogy vallanod kell... Tudod mi az a Harmadik Fokozat? Enright arcát minden csöpp vér elhagyta.

- Ezt nem teheti velem, uram! Nem... nem teheti!

- Miért ne tehetném...? - kérdezte az Angyal csaknem nőies szelídséggel. A hosszú asztalhoz lépett és kotorászni kezdett a kikészített holmik között. Azután egymás után a következő tárgyakat emelte föl és dugta Clem orra alá: egy rövid nyelvű gumikorbácsot, egy hosszú nyelvű harapófogót, aztán egy furcsa szerszámot, amely hüvelykszorítóhoz hasonlított, meg egy lábbal hajtható fogorvosi fúrógépet. Végre egy petróleum-gyorsfőzőre hívta fel a meredt szemmel bámuló Enright figyelmét. Ezt az utóbbit azonnal meg is gyújtotta.

- Az alattunk lévő lakás üres - jegyezte meg kedélyesen az Angyal. - Nem bánom, akkorát ordíthatsz, amekkorát csak akarsz. Mivel kezdjük?

Enright úgy érezte, hogy a torkában egy gombóc van, amely egyre nagybodlik.

Hangtalanul bámult az asztalra. Az Angyal folytatta:

- Azt hiszem, a gumikorbáccsal fogjuk kezdeni, de hogy az idő addig se menjen kárba, felteszem a harapófogót...

Megfogta a hosszú szerszámot és a gázláng fölé támasztotta. A vas nemsokára vörös fényben kezdett izzani.

Enright borzasztó szerencsétlennek érezte magát. Soha, soha nem szerette senki... Mindig egyedül volt és mindenki bántotta... Most meg kínozni fogják, amíg meg nem mond mindent...

- Ha beszélek, megölnék! - kiáltotta kétségbeesetten. - Joe Corrigant is megölték!

- Senki se öl meg, ha vallasz! - mondta rábeszélő hangon az Angyal. - Itt maradhatsz a házban, míg a bandát föl nem göngyölítjük, azután pedig gondoskodni fogok róla, hogy külföldre juthass. Még a pénzt is magaddal viheted és a rendőrségnek sem teszek jelentést...

Clem Enright előtt a jövő ismét csodálatos ígéretekkel hordozott. Igaz, a dicsőség elszállt, de mégis határtalanul boldognak érezte magát. Mert az Angyal szelíd szemében volt valami, ami tudatta vele, hogy Orping ismeretei a Harmadik Fokozat alkalmazásáról gyerekmesék ahhoz képest, amit ez a higgadt ember talált ki.

- Mire kíváncsi? - kérdezte Clem Enright és nagyot sóhajtott.

- Mennyit kaptál Goldmantól?

- Ötven fontot hetenként és ha valami jó fogást csináltunk, akkor külön jutalmat.

- És mennyit kapott Ted?

- Nem tudom, uram... talán valamivel többet, mert órá több dolgot bíztak.

- Sohase jutott eszedbe, hogy a munkádon más gazdagodik meg? Hogy többet érdemelsz?

- Goldman azt mondta, hogy okosabb, ha a részünket ő őrzi meg. Elég dohányunk volt költekezésre és azt mondta, hogy ha többet ad, többet költünk, azután

semmink se marad a sovány napokra... Azt is mondta, hogy ha tőkénk van, akkor megvárhatjuk, míg jó alkalom adódik, és nem kell mindenféle apró dolgokba beleugornunk...

Simon Templar bólintott.

- Hol tartja Goldman a pénzt?

- A hálósobájában van egy faliszéf. Abban.

- Jó. Most azonban mást kell csinálnod. Ott az asztalon van a telefon. Felhívjuk Ronald Nildert és megmondod neki, amit súgok...

- De nem felejtí el, uram, amit ígért? - kérdezte aggódó hangon a bandita. - Így görbüljön meg? - És mutatta.

- Nem! Efelől nyugodt lehetsz. Így görbüljek meg - tette hozzá az Angyal komolyan és ő is mutatta.

Ronald Nilder javában csomagolt, amikor telefonja megszólalt.

- Halló! - mondta egy hang. - Ott Nilder beszél?

- Itt Mr. Nilder beszél - javította ki a megszólítást nyomatékkal.

- Goldman szeretné tudni, miért nem látogatta meg, amint megparancsolta. Azonnal találkozni akar magával a Mark Lane állomáson. Nagyon sürgős.

Nilder egy pillanatig habozott.

- Rendben van, ott leszek - mondta végre. - Ki beszél?

- Clem Enright. De siessen. Ha Goldman még nem lenne ott, akkor várja meg.

Nilder a helyére tette a kagylót. Úgy tervezte, hogy a nyolc-húszas vonattal indul vissza Newhavenbe, így eléggé ráért, hogy közben ezt a találkozót is lebonyolítsa. Végre is Goldman nem gyanúsíthatja semmivel, és csak gyanút keltene, ha kitérne a találkozó elől. Szégyellte is magát kissé, amiért olyan eszeveszett sietséggel igyekezett az Angyal parancsát teljesíteni.

Ronald Nilder öt perccel később már el is hagyta a házat és így megtette, amire az Angyal várt. De tömött pénztárcáját nem vitte magával, hanem otthon hagyta és egy nagy csomó könyv mögé dugta el. Az egész mozgatható vagyona benne volt.

A Mark Lane-en sokáig kellett várnia, de ezzel most még nem kívánunk foglalkozni.

Simon Templar fél ötkor érkezett Tex Goldman lakásába, mégpedig a "via" tűzlépcsőn. A fürdőszoba ablakán keresztül jutott be. Előzetesen fölhívta a lakást és meggyőződött róla, hogy Goldman nincs odahaza. Az Angyal egyébként sem hasonlított önmagához. Elegáns, világos szürke freskóruha helyett koszos, olajos overallba bújt, mert így nem tűnt fel senkinek, amikor a házfalra szerelt tűzoltólétrán felmászott. De az a revolver, amelyet Clem Enright -tól vett el, a zsebében volt: Simon Templar elhatározta, hogy felgöngyölíti az egész bandát és nem követ el hibákat.

Tex Goldman öt óra tájt érkezett meg.

Egy lány is érkezett vele, ugyanaz, akit a bárban ismert meg. Fiatal, nagyon szép lány volt, széke haja talán túlságosan is szőke volt ahhoz, hogy természetesnek lehessen tartani. Nagy, fekete szeme ragyogott az örömtől, amikor a lakásba léptek.

- Gyönyörű ez a hely, Goldman! - kiáltott föl.

- Nem rossz - felelt a gengszterfőnök. - Egy valami azonban még hiányzott belőle, de most már az is itt van.

A lány egy karosszékbe ült és a férfi a szék karfájára telepedett. Onnan nézett le a lányra:

- Kislány, ha valaki egy héttel ezelőtt azt mondja nekem, hogy erre képes vagyok, akkor a szemébe nevetek. Úgy látszik, csakugyan öregszem...

- Nem törődöm az ilyesmivel - felelt a lány.

- Remélem, mindent tudsz már rólam.

- Semmi sem érdekel...

- Egész életemben zshivány voltam. A mocsárból emelkedtem föl... de fölemelkedtem.

St. Louisban kemény legénynek tartottak. Sok embert öltek már meg, de ez most nem fontos. Ha én nem ölöm meg őket, ők öltek volna meg engem. Előbb-utóbb úgyis ez lesz a végem, de addig szépen élek...

- Magam sem vagyok már zárdanövendék... - felelt a lány. - Nem szeretem az olyasmit, mint maga... gyilkosságokat. Nehéz elképzelni, hogy tétlenül kell várnom, míg magát is meg nem gyilkolják... Azt hittem, sohase tudnám megszokni ezt a gondolatot. De most már mindent más színben látok. Nincs választásom. Csak azt szeretném, hogy legyen jó hozzám...

- Magam is ezt akarom. Én durva voltam egész életemben, nem tudok szépeket mondani, kedves, hízelt szavakat, pedig tudom, hogy most szívesen hallgatná...

Ehelyett csak annyit mondhatok, hogy őszinte akarok lenni.

- Mindig?

- Ha valaha is becsapnálak, saját pisztolyommal lőhetsz le!

Tex Goldman fejére ebben a pillanatban sújtott le az ütés.

A hatalmas csapás nem fosztotta meg eszméletétől, csak elkábította. A szobában minden elfeketedett és a sötéttségben sűrű karikák ugráltak szeme előtt.

Homályosan sejtette, hogy egy idegen kéz a zsebe felé nyúl és megfosztja revolverétől. A lány felsikoltott mellette és ezt már tisztábban vélte hallani.

Öntudata lassanként kitisztult. Amikor megfordult, észrevette, hogy egy fegyver csöve néz a szívére.

- Hello, Tex!

Goldman mereven tápáskodott fel és gyűlölettel nézett a mosolygó férfi arcába.

- Ördög és pokol!

- Ne használjunk csúnya kifejezéseket hölgyek jelenlétében - vélte az Angyal. - Sajnálom, hogy az imént fejbe ütöttem, de véleményem szerint így volt biztosabb.

- Mr. Simon Templar?

- Ahhoz van szerencséje. Jelenleg azzal foglalkozom, hogy felgöngyölítem a maga egész bandáját. Mert igaz ugyan, hogy Amerikától sokat tanulhatunk, de a gengszterizmus olyasmi, amit nem szívesen látok maradi partjainkon. Túlságosan felizgatja azokat a kedves öreg nénikéket, akik a törvényeinket csinálják. - Az Angyal mosolygott. - Túl sok ember halt meg, mióta működésbe lépett. Azért jöttem, Tex, hogy megöljem magát.

A lány szenvedélyesen megragadta Tex Goldman kezét és tágult, könyörgő szemmel meredt az Angyalra.

- Nem... ezt nem teheti! Hiszen csak ma akartunk megesküdni!

Az Angyal egyetlen arcizma sem rándult meg.

- Jó, akkor a lányt is magával küldöm. Más okból ugyan, de együvé tartoznak.

A lány rémülten borult Tex Goldman vállára és a borzalom még növelte szeme tragikus kifejezését.

- Miért akar megölni? - suttogta. - Hiszen én semmit sem csináltam! Nem bántottam, nem öltem meg... soha... senkit! De mindegy! Szeretem ezt az embert! Gyerünk, essünk át rajta, maga gyáva alak...

Tex Goldman hangja csendes volt, nagyon-nagyon nyugodt és kissé szomorú, amikor megszólalt:

- Maga téved, Templar. Ez a lány nem vett részt a játékaimba, ártatlan... De ha nem is hiszi el, azért még megkegyelmezhet neki... a nőnek. Nem bánom, végezzen velem, de hagyja őt, hiszen még gyerek...

Szemhunyorítás nélkül tekintett az Angyal arcába. Nagy tétben játszott és most vesztett. És amikor fizetésre került a sor, Tex Goldman nem sírt, nem könyörgött, nem sápadt el. Fizetett.

Egyszerre csak azt látta, hogy az Angyal mosolyog.

- Oké, Tex - szólalt meg az Angyal. - Jól viselkedett. Mára elment a kedvem az öléstől, elengedem mindkettőjüket.

8. Fejezet

Goldman nem értette a helyzetet.

- Pedig egyszerű - válaszolt az Angyal. - Csakugyan azért jöttem ide, hogy megöljem magát. De aztán kihallgattam a párbeszédüket, és eleget tudtam meg belőle. A lány azt mondta az imént, hogy ma készülnek összeesküdni. Bár megszakad a szívem a gondolatra, mégis gyilkolás nélkül leszek kénytelen hazamenni. Nem veszem a lelkemre, hogy elrontsam a mézesheteiket... Meg azután az se utolsó gondolat, hogy maga, Tex, a jóvoltomból sok-sok év után fehér hajú bácsika lehet, aki a tűz mellett ülve unokáinak Jancsíról és Juliskáról, meg Piroskáról és a Farkasról mond mesét.

Goldman mély lélegzetet vette, de nem szólt semmit. Akit a Halál hideg lehelete csak néhány másodperccel előbb érintett meg, annak nem sok mondanivalója akadhat. Az Angyal folytatta:

- Annyit azonban vegyen tudomásul, hogy a garázdálkodásainak örök időkre vége szakad. - Szeme ismét acélkemény lett. - Nem szeretjük az ilyesmit. Ma délután kiürítettem a faliszéféjét. Remélem, ez végleg elveszi a bátorságát. - Azután fejével a nyitott hálósobaajtó felé intve, zsebébe nyúlt és egy féltucat nagy bankjegyet halászott onnan elő: - Ezt visszaadom magának... nászajándékkul. Nem akarom, hogy egészen lerobbanva érkezzen vissza St. Louisba.

Goldman megnevedesítette az ajkát:

- Még mindig fosztogat?

- Még mindig. Az egész összeget azoknak a szegény ördögöknek a családja kapja, akik a maga rémuralma alatt pusztultak el. A rendőrök, meg a kalauz és a többi. Annak a résznek a kivételével, amit magamnak tartok meg. Én is megérdemlem, lévén, hogy többször súroltam fejemmel az örökkévalóságot. - Az Angyal hangja most hirtelen fenyegetésbe csapott: - Ne számítsen rá, hogy a pénzt viszontlátja, vagy kinyírhat engem. Nem lesz ideje rá, mert a nyolc-húszas vonattal Franciaországba utazik és Cherbourgból visszatérhet hazájába. Ted Orpingnak és a fiúknak legjobb, ha nem is szól. Ezt kell tennie. Mert Teal főfelügyelő, a Scotland Yardon pontosan tíz órakor üzenetet kap... mégpedig akár élek még akkor, akár nem... hogy William Gold, más néven Tex Goldman ellen a deportálási parancs még mindig érvényben van. Ide többé nem térhet vissza... Tex Goldman csodálkozó tekintettel mérte végig.

- Ezt meg hogy nyomozta ki?

- Nilder barátom árulta el... - vetette oda az Angyal.

Goldman felhőrdült:

- Tudhattam volna! Az a piszkos, szemét áruló!

- Én komolyan beszélnék vele, ha a maga helyében volnék... - tanácsolta félvállról az Angyal. - De most mennem kell. Ha nem csalódom, Nilder hamarosan itt lesz, még mielőtt maga elutazna, hogy elpanaszolja keserveit. Azt hiszem, pénzzavarban van... Hát... Isten velük! Jó utat és kellemes mézesheteket kívánok, szép szőke lady...

Kihátrált a szobából és a következő pillanatban már az utcán volt, ahol Teal főfelügyelőbe ütközött.

- No, mi van már megint? - kérdezte a detektív. - Megkaptam az üzenetét, hogy jöjjen ide. De mit jelent ez a nagy titokzatosság?

- Nem akarok túl korán beszélni, de azt hiszem, érdekes eseményekre lehetünk elkészülve. Valakit sikerült nagyon fölbosszantanom.

- Kit?

Az Angyal nem mutatkozott nagyon közlékenynek. Karon ragadta a detektívet és a házzal szemközti kávéházba vonta, ahonnan jól szemmel tarthatták a kaput. Legalább két óra hosszat ültek ott, amikor Tealen a türelmetlenség jelei kezdtek mutatkozni:

- Ha kávénál és kalácsnál egyebet nem tud mutatni nekem, akkor inkább a dolgom után nézek. Nem érek rá órák hosszat lesni a semmit. Nem társalkodónőnek születtem...

- No, ne menjen még, Claud - kérlelte az Angyal. - Többet végeztem ma, mint maga az egész héten. Felgöngyölítettem az egész bandát. Nagy események készülődnek, higgye el...

Ezt öt perccel azután mondta, amikor látta, hogy Ted Orping bement a kapun. Tex Goldman nyitott ajtót.

- Mi újság, Ted? - kérdezte röviden.

Nagyon türelmetlen volt, de nem akarta, hogy Ted észrevegye. Hálószobájában már minden készen állt az utazásra.

- Annak a postautónak a kirablásáról van szó... amit mára terveztünk...

- Elhalasztjuk. Bizonytalan időre...

Orping szeme tágra nyílt:

- Csak nincs valami baj?

- Miért lenne? De nem foglalkozhatunk minden ostobasággal, amikor itt egy üzleten személyenként legalább tízezer fontot kereshetünk. Most erre kell összeszednünk minden erőnket...

- Hű, a kutya-fáját! Ez volna csak az üzlet! Miről van szó?

- Most nem beszélhetek róla. Senki sincs biztonságban, amíg árulók vesznek körül bennünket.

Orping összeharapta az ajkát:

- Mutassa meg az árulót, főnök!

Csengettek. Goldman hideg tekintete Ted szemébe fúródott. A hang szája szögletéből csúszott elő, jegesen, parancsolón, mint valami halálos ítélet:

- Ereszd be!

Orping az ajtóhoz ment.

Ronald Nilder állt előtte. Kalapja nem volt szája remegett, hamuszürke arcából két bátortalan egészenm kandikált ki a világba. Goldman elé rohant, két kezét ökölbe szorítva, úgy látszott, hogy mindjárt megtámadja a banditavezért.

- Mit jelent ez!? - kiáltotta. - Mit jelent ez, hogy akasztanak fel a születésnapján!

Goldman egy lépést hátrált és megvető, gyűlölködő szemmel utasította vissza a támadást:

- Micsoda?

Nilder egy papírszeletkét húzott elő. Goldman minden sietség nélkül nyitotta szét és ezt olvasta:

"Keressen fel, mielőtt egész vagyonát külföldre viszi."

T.G.

- Minden pénzemet kivettem a bankból - hebegte Nilder - és egy tárcába tettem. Amikor maga rám telefonált, hogy menjek és várjam meg a marklane-i állomáson, a lakásomban rejtettem el, néhány könyv mögött. Legalább egy óra hosszat ácsorogtam azon az istenverte állomáson, de nem jött senki. Mire visszaértem, a lakásom ajtaját valaki feltörte és a tárcám üres volt!... Mit jelent az, hogy ellopatja az egész vagyonomat!?

Goldman lassú mozdulattal apró darabkákra tépte a papírszeletet. Aztán tartózkodó tekintettel végigmérte Nildert. Ebben a tekintetben annyi rosszindulat volt, hogy a másiknak a száján megfagyott a hebegés.

- Én nem telefonáltattam magáért, hogy várjon meg a marklane-i állomáson - mondta Goldman, jól megnyomva minden szótagot. - Én nem írtam semmiféle üzenetet, semmiféle papíron. Én nem tudom, mi történt a pénzével. Most viszont mesélje el nekünk, miért fecsegett az Angyalnak?

Nilder arca hamuszürkéből fehérre változott. Nehezen szedte a lélegzetet, és úgy érezte, mintha egy kicsit máris meghalt volna. Szája kinyílt a borzalmas félelemtől, ami fojtogatta.

- Már nem kell felelnie - szólt Goldman az előbbi hideg hangon. - Az arca elég beszédes. Fecsegett, mert gyáva. Fecsegett, mert még az árnyékától is megijed. Aztán idejön, és ostoba alibikkal próbálkozik... Mit képzelsz maga, hol van?! Gyerekek között! Azt akarja talán, hogy a nyakába boruljak és megcsókoljam? Gazember!

- De én... nem beszéltem egy szót sem! Én nem...

- Takarodjon! - sziszegett Goldman és egy pillanatra kiesett erőltetett nyugalomból. - Takarodjon!

- Ne merjen megütni! - kiáltott föl Nilder, akinek hirtelen megjött a szava. - Nem árulkodom, nem beszéltem semmit...

Ted Orping eléje ugrott és megrázta a gallérjánál fogva:

- Nem hallotta, mit mondott a főnök? Pusztuljon innen!

Amikor Ronald Nilder kitámolygott a szobából, Orping a gazdájára nézett.

- Elintézzem? - kérdezte halkan.

Tex Goldman már régen nem érzett örömet halálos ítéletei közben. A szakmában a gyilkossághoz nem fűződtek érzelmek, egyszerű módja volt az üzlet lebonyolításának. De most... úgy érezte, hogy az igazság szolgálatában áll. Szivarra gyújtott és csak azután szólalt meg:

- Igen!

Amikor Simon Templar megpillantotta a kapu alól felbukkanó Nildert, amint támolyogva igyekezett az utcában előre jutni, egy félfontos bankjegyet dobott az asztalra, majd karon ragadta Tealt és kiráncigálta az utcára. Alig értek ki, amikor Ted Orping jelent meg a kapu előtt és a Nemzetközi Vaudeville Ügynökség nemes tulajdonosa után lopakodott.

- Mi történik itt? - kérdezte Teal.

- Valami gyors és igen nemes cselekedet - válaszolt az Angyal -, vagy ne tekintsen többé jó lélekbúvárnak!

Tisztes távolból követték a két embert. Nilder hirtelen egy taxihoz ugrott és elhajtatott. Orping azonnal követte példáját, és az Angyal a detektívvel együtt egy harmadik kocsiba ült. A körmenet megindult.

A három taxi végigrobogott a Marylebone Roadon, a Portland Place felé, háromszor megkerülte a Piccadilly Circust és végre a Jermin Streetre érkezett. Simon Templar előrehajolt és kiszólt a sofőrnek.

- Itt lassítson. Nem! Álljon meg!

A taxi megállt. Néhány házzal odébb a másik két kocsi is követte példáját. Ott volt Nilder lakása.

Orping is kifizette a kocsit és Nilder után sietett a házba.

- Most megint várunk kell egy kicsit, de ez a várakozás már nem tart sokáig - mondta az Angyal és a detektív felé fordult.

Vagy tíz perc telt el izgalmas várakozásban. Az Angyal hirtelen felkapta a fejét.

- Hallotta?

Két tompa dörrenés hallatszott. Templar Tealre nézett. Nem sokkal később a kapuban Ted Orping jelent meg és hirtelen átvágott az úttesten. Nem vette észre azokat, akik rá vártak, csak akkor, mikor az Angyal már szemtől szemben állt vele.

- Szabadna egy szóra, Ted? - kérdezte az Angyal szelíden. - Meggyőződte róla, hogy Ronald nem beszél többé?

A másik ránézett, rémült tekintete elárulta a tettenért gyilkost. Azután eszeveszett futásnak eredt.

De Simon gyorsabb volt. Orping hátranézett és látta, hogy már csak néhány yardnyira van tőle. Anélkül, hogy megállt volna, zsebébe nyúlt, hogy onnan revolvert húzzon elő. De elkésett vele. Az Angyal utolérte és teljes lendülettel bokán rúgta. Orping elesett és a pisztoly messzire hullott a kezéből.

- Eresszen el! - kiáltotta kétségbeesetten. - Nem bánthat minden ok nélkül!

- Minden ok nélkül csakugyan nem. De gyilkosság miatt annál inkább! - mondta az Angyal és odaintette Teal főfelügyelőt, a Scotland Yard kiváló oszlopát.

III. RÉSZ

A halálos ítélet

1. Fejezet

A Galbraith Stride-re kimondott halálos ítéletet november 22-én, reggel nyolc órakor hajtották végre.

Miközben kezeit összekötözték, még egy pillantást vetett cellája ablakán keresztül a világra. Ez volt az utolsó fény, ami kívülről érte szemét. Azután olyan ember sietős lépéseivel indult el a bitóhoz vezető folyosón, mint akinek elvei vannak és még egy kellemetlen találkáról sem akar lekésni.

A hurkot a nyakára dobták, a csomó éppen a bal füle alá került és a hóhér néhány lépésnyire hátrált, hogy munkáját, amellyel az elítéltet idő előtt juttatja majd az örökkévalóságba, messzebből tekintse meg.

Megkérdezték, van-e valami kívánsága. Nem volt.

- Essünk túl rajta - szólt csendesen, mire kirúgták alóla a zsámolyt.

Sok minden történt vele, mielőtt idáig jutott és egy hölgy úgy érezte, hogy köszönettel tartozik az Angyalnak.

2. Fejezet

Laura Berwick kéretlenül, hívatlanul, bemutatkozás nélkül lépett az Angyal életébe, ami nem volt szép tőle. Barna volt a haja, a szeme is és állá világosan mutatta, hogy nem egykönnyen ijed meg a maga árnyékától, de még egy olyan népszerűtlen, megrögzött bűnözőtől sem, mint Simon Templar. Ami az Angyalt illeti, ő nem bánta volna, ha hasonló arcú és alakú lány akár a hét minden egyes napján kéretlenül, hívatlanul vagy akár bemutatkozás nélkül lépett volna életébe. Legfeljebb megköszönte volna a Gondviselésnek, hogy szeretetével ennyire elárasztja.

Simon Templar elhagyta Londont. Csavargó kedve ismét feltámadt és mivel az utóbbi hónapok izgalmai után már semmi tennivalója nem akadt a metropolisban, nem csoda, ha elunta magát. Már utálta Londont.

"Mindennek ez az átkozott civilizáció az oka!" - dörögte elégedetlenül egy alkalommal, amikor éppen józan volt. - "Tegnap egy Angol Gentleman volt alkalmam látni a Piccadillyn. Halált megvető bátorsággal vetette le felöltőjét, zakóját, gallérját és nyakkendőjét úgy, hogy egy egyszerű flanelingben sétált tovább, nadrágját pedig egy undorító nadrágtartó óvta meg a lepotyogástól.

Megjegyzem, a nadrágtartó egy igen jónevű "Old School"* színeiben pompázott. A szörnyű flanel nyakánál kilógott az elmaradhatatlan gyapjú alsóing. Nem akarok vitába szállni azokkal az okkultizmus határát súroló érvekkel, amelyek mellett szólnak, hogy az illető úr helyesen tette, amikor mindazt, ami rajta volt, magára öltötte a rekkenő hőségben. De ha az ostobaságnak abba a feneketlen örvényébe tekintesz, amely ebben a verítékező majomban személyesült meg és azután meggondolod, hogy csak sápadt úttörő, merész lázadó volt; hogy egy igazi Angol Gentleman és "old school-növendék" inkább meghalt volna, semhogy egyetlen ruhadarabját levetette volna, akkor be kell látnod, hogy a következő vízőzön már régóta esedékes."

Az Angyal tehát elhagyta Londont.

Hová ment? A Scilly-szigetekre. Nem kell megijedni, a Scilly-szigetek ment a világ vége.

- Éppen annyi a vendégünk, mint máskor - írta Mr. Smithson Smith, aki derék vendéglős és szálloda tulajdonos volt a szigeten és Templart már régóta ismerte.

- St. Mary-n alig van nyaraló, de Tresco kikötőjében néhány pompás yacht vesztegel. Az egyik valami Abdul Osman tulajdona, aki egyiptomi állampolgár. Abdul Osman neve ismerősen csengett az Angyal fülében.

- A Scilly-szigetekre megyünk - mondta Patriciának. - Valami Abdul Osman is ott nyaral. Lehet, hogy ő az, akiről Assuanban már hallottam...

- Azt hittem, pihenni fogunk - vetette ellene Patricia és csöppnyi csalódás rezdült a hangjában.

- Attól még mehetünk... - ellenkezett az Angyal, de a pihenést már maga sem gondolta komolyan. - Legokosabb, ha csomagolsz...

Az Atlanti Óceán hűs habjai öblítették a sziget regényesen csipkézett szikláit, amelyek meredeken ugrottak elő a vízből. Azoknak a kivételes napoknak egyike volt, amikor a napfény csakugyan eléri Anglia partvidékét, és amikor az emberek gyík módjára heverésznek a fürdőhelyek strandjain.

Az Angyal a magányt kereste és egy kiemelkedő sziklára vonult vissza, távol az emberektől. Ennek az az előnye is megvolt, hogy egész testét egyenletes módon süttethette a nap ritka sugaraival ádámkosztümben. A fürdődresszek minimális

hosszát ugyanis hüvelykekben és inchekben állapította meg az erkölcsökre féltékenyen ügyelő vénkisasszonyok egyesülete.

A sziklától nem messze, egy könnyű vitorlást pillantott meg. A vitorlát egy lány kezelte, mégpedig nagyon ügyetlenül, mert a vitorlának a széllel ellentétes oldalán állt és a legkisebb szélroham is lesodorhatta a fedélzetről. Már messziről látszott, hogy kezdő a vitorlázás művészetében.

Az Angyal jóslatára nem kellett sokáig várni. Az egyenletes gyöngye szél néha-néha minden látható ok nélkül nekidurálta magát. Egy ilyen alkalommal az erősebb szélroham nagy erővel kapott a vitorlába és oldalt lendítette. A vitorlarúd elkapta a lányt és az óceánba sodorta.

Simon Templar felugrott és nagy lendülettel fejest ugrott a szikláról. A habok összezsáptak fölötte és néhány másodpercbe került, amíg ismét a vízszintre ért. Erős karcsapásokkal úszott a lány felé, aki csak vagy harminc yardnyira lehetett. A szélroham időközben elült és az Angyalnak még volt annyi ideje, hogy a lányt visszavigye a csónakba és azután maga is felmásszon rá, de öltözet hiányában a vitorla mögé bújt.

A lány köhögött és fulladozott. Az Angyal néhányszor jó erősen hátba vágta, mire lassan megnyugodott.

- Mi történt? - kérdezte zavarodottan.

- Maga megbokrosodott - felelte nyugodtan Templar. - Ügyetlen mutatvány, rossz szélben nem tanácsos.

- Hát maga honnan került elő?

- Egy szikláról - felelte az Angyal.

A lány megint köhögött és krákogott, közben furcsa fintort vágva.

- Bocsásson meg, de köpnöm kell - szólt a lány.

Az Angyal megbocsátott. A lány szél ellen köpött, ami nem sikerült valami kiváló eredménnyel. Templar szomorú tekintettel mérte végig.

- Ugye, maga ezen a téren is újonc?

A lány vállat vont:

- Valamikor csak el kezdeni... Senki sem használta, gondoltam, elviszem magammal.

- Nem tartott tőle, hogy a rendőr meglátja?

- Hiszen nem loptam! A yachthoz tartozik.

Simon összevonta szemöldökét.

- Magának yachtja is van?

- A mostohaapámnak. Claudette a neve. Tresco előtt horgonyzunk.

Az Angyal homlokán mind erősebb ráncok képződtek:

- Csak nem Abdul Osman yachtja közelében?

- Honnan tudja...?

- Így mondta a fáma. Csodálatos, hogy a hírek milyen gyorsan terjednek ezeken a vad partokon...

Csak beszélgetés közben nyílt rá alkalma, hogy jobban szemügyre vegye a lány kifogástalan idomú testét. Nem hordott mást, csak modern fürdőruhát, amely bőséges alkalmat nyújtott a megfizethetetlen ibolyántúli sugaraknak hatásuk kifejtésére.

- Elhatározta, hogy nem jön közelebb? - kérdezte a lány és az Angyal elmosolyodott.

- Nem. De öltözetem nem engedi, hogy azonnal közelítsek. Várjon egy kicsit. Óvatosan visszamászott a vízbe és a szikla felé úszott. Nemsokára megint visszatért és ezúttal egy száraz nadrág, rövidujjú ing, pár cipő és egy sál lógott a kezében. A holmit magasan feje fölé tartotta és úgy úszott, hogy száraz maradjon. Amikor ismét bemászott a csónakba, már egy kis úszónadrág volt rajta.

- Ami engem illet - mondta - szemérem nélkül születtem. De ha maga szégyelli magát, akkor menjen a csónak orrába és szavaljon valamit a halaknak, amíg én a vitorla mögött átöltözöm.

- Azt hiszem, az előbb az életemet mentette meg - szólt a lány és kitágult szemmel meredt az Angyallal ellentétes látóhatár felé, mialatt a férfi öltözködött.

- Remélem, ez nem vád - felelt Templar.

- A mostohaapám bizonyára kíváncsi lesz, hogy hol szedtem fel magát - mondta a lány.

- Én is azt hiszem - felelt az Angyal és nem is szólt többet, amíg meg nem érkeztek az elegáns yacht mellé.

A fedélzeten egy tengerészsapkás középkorú férfi fogadta őket, aki a látogatót elég kelletlenül üdvözölte.

- Hol voltál, Laura? - kérdezte feleslegesen és Templar azonnal tudta, hogy a lány mostohaapjával áll szemközt.

- Vitorlázni - felelte Laura éppoly feleslegesen, mert a napnál is világosabb, hogyha valaki vitorlásból száll ki, az vitorlázni volt.

A tengerészsapkás férfi alaposan végigmérte az Angyalt és bosszúságát alig leplezte el az idegen látogató miatt.

- Ez a hős éppen most mentette meg az életemet - mondta a lány és Templarra nézett. - Hősöm... ez itt a mostohaapám, Mr. Stride.

- Ejha! - mondta Stride értelmesen. - Hm! - folytatta és tovább is gyanakvással szemlélte lánya megmentőjét. Aztán ügyetlen mozdulatokkal a pénztárcája után nyúlt és elővette.

- A vitorlarúd lesodort a csónakról... - kezdte a lány.

- Akárkivel megtörténhet ilyesmi - szólalt meg az Angyal könnyedén. - Egy hirtelen szélrohamra nem készülhet el az ember...

- Ejha - mondta Stride ismét. Éles tekintete még egyszer végigfutott az Angyal ábrázatán, majd gyors mozdulattal visszacsúsztatta zsebébe a pénztárcát, mintha megforrósodott volna ujjai között. - Nagyon örülök, hogy éppen jelen volt, amikor a baleset történt, Mr...

Simon egyszerűen nem vette tudomásul, hogy bemutatkozásra szólították fel.

- Éppen löncshöz készültünk Mr... - Próbálkozott Stride megint, de ugyanolyan eredménnyel. - Nem tartana velünk?

- Nagyon köszönöm a meghívást Mr. Stride, végtelenül lekötelez - felelt az Angyal és közben arra gondolt, hogy Stride sokkal boldogabban fogadta volna a visszautasítást. Eszébe jutott: ez kiváló alkalom arra, hogy személyes tapasztalatokra tegyen szert Stride hajóján. Körülnézett és észrevette, hogy a Claudett-től vagy száz yardnyira még egy yacht horgonyoz, gyönyörű, sárgarézzel dúsan díszített jármű. Az oldalán hatalmas betűk mutatták a nevét: LUXOR. A yacht fedélzetén egy ember támaszkodott a korlátnak és szeméhez emelt látcsővel minden figyelmét a Claudett-ra összpontosította.

- Kedves kis hajó - mondta az Angyal és a Luxorra mutatott. - Gazdájának nagy sikerei lehetnek. De az se különb, mint a Claudett...

- Hm - szólt Stride, de válaszában bővebb megfogalmazásától néhány más vendég érkezése megmentette.

Körülbelül huszonöt éves, Toby Halidom nevű fiatalember volt az egyik, aki ujján jeggyűrűt viselt. Az a mód, ahogyan Laura megmenekülésének hírére fogadta, továbbá egy pillantás a lány gyűrűsujjára, meggyőzte az Angyalt, hogy a fiatalember és Laura jegyesek. A másik vendég korát nem igen lehetett meghatározni; Stride magántitkára volt és a Mr. Almido névre hallgatott. Keveset beszélt, azt is tört angolsággal.

Stride tapsolt, mire egy fehérruhás szakács italt hozott. Azután fölszolgálták a löncsöt és az Angyal evés közben megfigyelte, hogy a vendéglátó gazda udvariatalansága és nemtörődősége igen feltűnő tulajdonság olyan embernél, akinek a mostohaalánya csak fél órája menekült meg a hullámsírból. De Templar ezzel egyáltalán nem törődött. Az evés vége felé Stride hallgatását hirtelen bőbeszédűség váltotta fel, amit egészen megokolatlannak tartott.

- Sokáig marad itt? - kérdezte Stride.

- Csak amíg már elég D-vitamint szívtam magamba - felelte az Angyal. - Nincsenek terveim.

- A dél-franciaországi fürdőhelyeknél nincs szebb. Ha a maga helyében volnék, inkább odamennék, semhogy a szeszélyes Angliai időjárástól tegyem függővé a pihenést...

- Hát... fürdőruhát ott is kell viselni. Itt az ember kiválaszt magának egy darab tengerpartot, ahol senki sem jár és egész testét egyenletesen barnítja le...

Toby Halidom, aki a hírneves etoni Kollégium nyakkendőjét viselte, megütközve tekintett fel tányérjáról, de Stride mozdulatlan maradt.

Nem sokkal a fekete felszolgálása után az Angyal felállt és udvariatosan kimentve magát közölte, hogy mennie kell. Stride elkísérte a hajólépcsőig, és utasítást adott egyik emberének, hogy "Mr. Hm"-et vigye vissza St. Marybe.

- Nagyon szívesen látjuk máskor is - mondta Stride búcsúzásakor. - Látogasson meg bennünket, amikor csak jólesik.

Az Angyal egy oldalpillantással észrevette, hogy a Luxorról még mindig őt vizsgálják távcsővel. Úgy érezte, hogy Stride meghívására is illik válaszolnia:

- Könnyen lehet, hogy látnak még - mondta. És amit hozzátett, úgy hatott, mint valami bomba: - Nem is tudtam, hogy Abdul Osman rövidlátó.

Galbraith Stride elfehéredett:

- Maga ismeri Mr. Osmant? - kérdezte nagy erőfeszítéssel.
- De még milyen jól! - felelt az Angyal csak úgy odavetve. - Vagy öt éve mindkét arcára bélyeget sütöttem. Jó sok pénzébe kerülhetett, amíg az orvosok úgy ahogy rendbe hozták. Ha velem tette volna valaki ezt, nekem ugyan nem volna szükségem félórai távcsővezésre ahhoz, hogy felismerjem.
- Roppant érdekes... - mondta Galbraith Stride lassan. - Roppantul érdekes... - a kezét nyújtotta. - Hát... Isten vele... Mr... Hm.
- Templar - mondta az Angyal. - Simon Templar. És nagyon köszönöm a kiváló löncsöt.

Barátságosan rázta meg a fölajánlott kezét és beszállt a kis motorosba. Olyan boldognak érezte magát, hogy legszívesebben végigénekelte volna a St. Marybe vezető utat.

3. Fejezet

- Nagyon tapintatos voltál - mondta Patricia Holm.
 - Talán bizony nem? Hisz ha nem lettem volna az, meg se hívtak volna löncsre. Elmulasztottam volna a finom kaviárt, a kiváló majonéz-salátát, a pazar száraz pezsgőt és sok mindent, ami a gyomromat fölötte lelkesíti. Ezen kívül azért is maradnom kellett, mert kíváncsi voltam Stride hajójának beosztására és pontos helyszínrajzára.
 - És vacsoraidőre már régen úton lesz, a Luxor meg versenyt fut vele...
 - Nem, ha jól ismerem Abdul Osmant. Mert az arcát rendbe hozták ugyan a doktorok, de a lelkében olyan sebhely maradt, ami nem igen gyógyul meg soha. Már régen terveztem, hogy Laurával megismerkedem valahogyan, de ez a baleset mindent megkönnyített.
 - Azt hittem, pihenni fogunk... - szólt Patricia, de az Angyal csak mosolygott. Azután bement a szállóba, hogy megkeresse Smithson Smithet. Smithson Smith a Tregarthen-hotel igazgatója volt. Templar szívesen tartózkodott a hotelben, mert Smithson Smith a legfrissebb helyi híradónak számított.
 - Jó napot, Mr. Templar! Mivel szolgálhatok? - kérdezte Smithson Smith.
 - Adjon egy pint sört. Ha megittam, még kettővel hozhat. És egyet saját magának.
 - Ha nem haragszik, én inkább este iszom. Most csak fél három van. Hol volt délelőtt?
 - Átugrottam Trescoba - felelte az Angyal és száját elvette a söröskorsótól.
 - Ó, akkor biztosan látta a yachtokat is - lelkenedett a szállodás -, ugye milyen szépek?
- Simon bólintott.
- Csodálkozni fog. Az egyiken löncsöltem is.
 - Abdul Osmanén?
 - Nem. Galbraith Stride-én. De Osmanét is láttam. Hosszú utat tett meg, amíg ideért.
 - Említettem a levelemben, ugye - mondta Smithson Smith -, hogy Abdul Osman nevét már korábban is hallottam. Azt hiszem, ő az az ember, akit néhány évvel ezelőtt arcának mindkét felén megbélyegeztek.
- Az Angyal arca jámbor csodálkozást árult el:
- Csakugyan?
- A másik bólintott.
- Valóságos mese. Könyvet írhatna róla. Egy angol csinálta, ámbar ez csak úgy hírlik, mert sohasem fogták el. Abdul Osmannak Keleten különböző gyanús érdekeltségei vannak, kábítószereket, fegyvereket csempészett, és a lánykereskedelemtől sem riad vissza. Cairóban nagy házat vitt, amiből arra következtettek, hogy dúsgazdag ember. Egy éjszaka Abdul Osman eltűnt. Nem untatom?
- Smithson Smith rettenetesen félt attól, hogy valakit untat. A kérdésre az adott alkalmat, hogy Templar szeme két fiatalemberre tévedt, akik éppen most érkeztek a hallba. Nyugodt, jómodorú fiatalembereknek látszottak, de arcuk sápadt és karjuk föltűrt ujjú ingük alatt könyöktől felfelé fehér volt.
- Dehogy is untat - mondta Templar és a szálloda felé fordult. - És mi történt azután?
 - A rendőrség sokáig kereste. A sivatag szélén találták meg, a sofőrjét valaki fejbe ütötte, maga Abdul Osman eszméletlenül hevert a kocsiban. Valaki tüzes vassal az arcának mindkét felére bélyeget sütött.
 - Kegyetlen munka! - mondta az Angyal.
 - Egy arab szó volt az egész és azt jelentette, hogy mivel foglalkozik Osman.

Valami megbecstelenítő kifejezés. Nyom nem maradt a tettes után...

Az egyik fiatalember felállt és elhagyta a hallt. Amikor a küszöbhez ért, megbotlott és végigvágódott a földön. Megpróbált lábra állni, de nem tudott. Úgy látszik, megrándította a bokáját.

Smithson Smith átszólt a másik asztalhoz:

- A barátja megrándította a lábát. Nem segítene rajta?

A fiatalember felállt és az Angyal asztalához lépett:

- Azonnal segítek neki - mondta és elsietett.

Simon megfigyelte, ahogyan eltávozik, azután megkérdezte a szállodást:

- Ők is itt laknak a hotelban?

- Igen, itt.

- Régóta?

A kérdést csak ötletszerűen tett fel.

- Igen - felelt Smithson Smith és szemét a fiatalembereken pihentette. - Már legalább két hete. Nem sokat tudok róla. Naphosszat távol vannak, azt hiszem, fürdővendégek. Egy kosárra való törülközőt visznek magukkal, az ember azt hinné, egész ezredet kell vele megszáritani.

- Nem nagyon fogta meg őket a nap - jegyezte meg az Angyal halk hangon, mint aki csak magában beszél. Azután gépiesen felemelte a poharát, majd megint letette. A sérült lábú fiatalember társa vállára támaszkodva visszafelé jött.

- Buta dolog ez, ugye? - kérdezte Smithson Smithet, aki részvétellel bólintott.

- Ne hívjak orvost? - kérdezte udvariasan.

- Fölösleges. Majd hidegvizes borogatást teszek rá.

A háromlábú kompánia bement a házba és eltűnt az egyik hallba nyíló ajtó mögött, ahol a szobájuk volt. Simon körülményesen fészkelődött a helyén és cigarettára gyújtott. Smithson Smith meg folytatta megkezdett anekdotáját, de az Angyal egy szót sem hallott belőle. Agya lázasan dolgozott, kínos gonddal illesztette össze azokat a kis jeleket, amelyek számára minden beszédnél többet mondtak, és amelyek megértésének már annyiszor köszönhetette az életét. Gyakran tévedett, sokszor jutott hamis nyomra, de az egy százalék valószínűséget sem hagyhatta figyelmen kívül. Olyan ember volt, akinek élete mindig úgyszólván borotvapengén táncolt.

Néhány perc múlva, mint akit hirtelen új gondolat szállt meg, felugrott helyéről és párdücszerű lépésekkel indult a hallból nyíló ajtó felé, amely mögött a fiatalemberek eltűntek.

Simon Templar megragadta az ajtó kilincsét és hirtelen mozdulattal felrántotta.

Az a fiatalember, aki sérült barátjának segített az imént, csaknem kizuhant a hall padlójára.

- Jöjjön csak vissza, testvér - mondta az Angyal kedvesen. - Jöjjön csak és igyék valamit!

A fiatalember elvörösödött és szája gyöngye mosolyra rándult:

- Azt... azt hiszem, megbotlottam az imént...

- Hát persze, hogy megbotlott - hagyta rá az Angyal.

- Whiskyt kérek szódával...

- Sört kap! - mondta Templar és saját poharát nyújtotta a fiatalember felé, aki csak egy yardnyira állt tőle. - Igya ki ezt!

A fiatalember elsápadt:

- Nee... nem szeretem... a sört.

Simon szabadon maradt öklével hatalmas csapást mért a fiatalember szájára, aki hátratántorodott:

- Ezt azonnal jelentem a rendőrségnek! - fakadt ki, de az Angyal csak mosolygott.

- No, rajta, lássuk a rendőrséget. Először is csak egy rendőr van a szigeten. Ő az egész rendőrség. De okosabb volna, ha előbb megkérdezné Abdult, hogy akarja-e a rendőrséget? Mert lehet, hogy nem nyeri meg a tetszését ez a terv. Most takarodjon és ha nem akarja, hogy betörjem a pofáját, hozzá ne nyúljon még egyszer a sörömhöz!

Aztán fülön ragadta a fiatalembert és kipenderítette a hallból. Smithson Smith kidülledt szemmel figyelte az eseményeket és egy kukkot sem értett belőlük. Csak annyit tudott, hogy olyan hotelban, amely csak valamit is ad a hírnevére, hasonló jelenetek nem fordulhatnak elő.

- No de Mr. Templar! - kiáltotta megbotránkozva. - Itt nem lehet így viselkedni. Attól tartok, hogy el kell majd hagynia a szállodát!

Templar felelet helyett megragadta karját és leültette, azután maga is visszaült

az asztalhoz. Egy légy kerülgette a poharat és hol itt, hol ott szállt le az asztalra. Azután visszatért a pohár szélére és befelé kezdett mászni. Nem tudni, a hőség volt-e az oka, vagy a szomjúság, de a légy egészen a sör felszínéig mászott. Az Angyal érdeklődő arccal figyelte. Smithson Smith nem tudta ugyan, hogy mit néz, de szintén tanúja lett a készülő kis tragédiának. A légy a várható élvezet örömeire már előre dörzsölte lábacskáit és megmosta "kezét" a sárgás lében. Azután óvatosan körülnézett és szívókáját a sörbe süllyesztette.

Két vagy három másodperc múlva mozdulatlanná vált. Aztán anélkül, hogy egyetlenegyét is rugdalt volna, hátára fordult és valamennyi lábát az égnek meresztette...

4. Fejezet

Mr. Smithson Smith szeme kidülledt.

- Ne merje azt mondani, hogy a maga söre ilyen erős! - szólt mosolyogva az Angyal.

- Azt... azt akarja mondani... hogy valaki megmérgezte...?

- Nem kevesebbet és talán még sokkal többet. Hamarosan meglátjuk.

- Az nem lehet! Nem hihetem el, hogy Mr. Trape...?

- Úgy? Szóval Trape a neve?

- Ha ez igaz, akkor azonnal felmondom a szobájukat!

Templar csak nevetett.

- A szobájukat máris megkaphatja, de az más kérdés, hogy fizetnek-e majd.

Nyugodtan ült az asztal mellett és a legyet figyelte, amelyet kihúzott a sörből és a száraz asztallapra helyezte. Alig tudta elhinni, hogy elpusztult. Ámbár lehetséges, mert ami az emberre nézve nem halálos, az egy kis rovar könnyen megölhet. De valahogy nem fért volna össze Abdul Osman jellemével, hogy bosszúját ilyen könnyen elégítse ki. Meg az is érthetetlen, ha csak őt kellett elpusztítani, miért tanyáztak ezek a fickók már két hete a hotelban? Annyira még Abdul Osman keleti varázsereje sem terjed, hogy előre tudja, mire fogja magát elhatározni. És mégis...

Egy nyúlánk női alak jelent meg a hall előtt majd száz yardnyira. Templar felugrott:

- Bocsásson meg, Mr. Smithson Smith, azonnal visszajövök.

- Mi a véleményed egy csésze teáról? - kérdezte Patricia.

- Ül le - mondta Templar. - Vedd tudomásul, hogy most konferenciát fogunk tartani! Váratlanul ugyan, de mert nem vagyunk politikusok, hát nem beszélhetünk meg mindent egy évvel előre. Pat, egy igen jó külsejű fiatalember az imént altatót dobott a sörömbe.

- Úristen! Csak nem ittrad meg?

Az Angyal nevetett.

- Eszem ágában sem volt. De szájon vágtam és kirúgtam a hallból, amin Smith barátunk nagyon megütközött. A kölyköt valami Trape-nek hívják. Barátjával összejátszott és valamilyen ürüggyel az asztalunkhoz lépett, amikor mi éppen más irányba néztünk. Akkor dobta bele a port. A fickók nagyon gyanúsak voltak és valahogy megéreztem, hogy a sörrel valami nincs rendben. Gyanúm erősödött, amikor láttam, hogy a sántikáló barátjának kutya baja sincs, és csak szimulál. Felugrottam, kirántottam a szobájuk ajtaját - hát ott leskelődött az ajtó mögött, pont, ahogy elképzeltem. Csaknem orra esett. Akkor vágtam szájon. Itt az epizód vége.

- Mit gondolsz, mi volt ez?

- Éppen erre vagyok magam is kíváncsi. Azt szeretném elméletileg összeállítani, mi történt volna, ha a sört megiszom. Hangosan gondolkozom majd, szólj azonnal közbe, ha valahol hiba csúszna a következtetésembe.

- Figyelek.

- Helyes. Tehát megiszom a sört. Elájulok, vagy elalszom, mire Smith lármát csap. Trape meghallja és ártatlanul besétál a hallba, például azzal az ürüggyel, hogy brandyt vigyen sérült barátjának. Hidegvíz, toll, repülő só egymásután, minden hiába. Smith doktorért rohan és Trape-t kéri meg, hogy addig vigyázzon rám... Amikor eltűnik, azonnal összezsugorolnak és elrabolnak. Egy zsáknak kell lennie itt valahol, mert másképpen nem tudnak feltűnés nélkül elvinni a partról. Csónakba dobják és Abdul hajójára visznek. Hogy ott mi várt volna rám, ahhoz nem kell túl nagy képzelőerő... De Uramisten, ma olyan rosszul működik az agyam, hogy csak na!

Hirtelen megfordult, otthagya Patriciát és visszarohant a hallba. Smithson

Smith éppen akkor lépett ki a fiatalemberek ajtaján.

- Mit határozott? - kérdezte tőle az Angyal.

- Éppen most beszéltem azzal az ifjú úrral, aki megrándította a bokáját...

- Gondoltam, hogy beszélni fog. Ha maga nem ment volna be hozzá, ő hívatta volna. De közben igen érdekes dolgok történtek a sörömmel. Előbb altatószert tartalmaz, azután lába kel.

Smithson Smith az asztalra nézett, amely most üresen állt. Még a pohár is eltűnt s a meredt légy is, bizonyítván, hogy nem feledékeny ember rendezte a rendezendőket.

- Nem értem... - hebegte.

- Dehogynem. Amíg maga benn járt, a társa mindent eltüntetett. Mondott nekik valamit mérgezett itálról, meg a döglött légyről?

- Semmit.

- Kész szerencse. Maga tehát nincs veszélyben.

A szegény szállodást egészen megzavarták az események.

- Nézze, Mr. Templar, engem nem érdekelnek a maga dolgai, de annyit tudok, hogy ilyesmi nem fordulhat elő jónevű szállóban. Ennélfogva vagy tisztázza ügyét a fiatalemberekkel, kölcsönös megalégedésre, vagy arra kényszerít, hogy rendőrnek szóljak.

- Nagyon helyes. Akarja, hogy kibéküljek a fiúkkal? Akkor máris bemegyek hozzájuk.

- Azt hiszem, ez volna a leghelyesebb.

- Sajnálom, hogy zavarnom kell magukat, fiúk - mondta az Angyal, amikor a fiatalemberek szobájába lépett és jobb kezét a zsebébe süllyesztette. - Emeljék fel szépen a kacsóikat, ne is gondoljanak kiabálásra. Csak a szobaasszony kapna tőle hisztérikus rohamot.

A két fickó az első pillanatban dermedten hallgatott. Templar azonban folytatta:

- Gratulálok a bűnjelek ügyes eltüntetéséhez. Ha jól sejtem, Abdul Osmant még nem értesítették kisdéd nézeteltérésünkről...

A rá meredő arcok meggyőzték, hogy nem csalódik.

- Azt hiszem, nem valami barátságosan fogadná a hírt, ennélfogva... mert okosak, bizonyára megkísérelnék, hogy másodszor is rám törjenek...

- És ugyan miért ne, Templar? - kérdezte az egyik szemtelenül. - Úgysem merne itt lőni!

- Igaza van - felelte az Angyal és kihúzta üres kezét a zsebéből. - De erre nem is lesz szükség, ha figyelembe veszem azt a bizonyítékot, amely ennek a szobának a mennyezetén látható.

Felfelé pillantott és Trape nem lett volna ember, ha nem követte volna ezt a tekintetet. Ő is felnézett tehát és miközben így tett, állát tökéletes helyzetbe hozta az Angyal ökle számára. Templar nem is késlelkedett és Trape a következő pillanatban eszméletlenül terült el a padlón. A túlerő leküzdése után már nem okozott különösebb nehézséget a másik fickó elintézése. Az Angyal mindkettőjüket megkötözte és betömte a szájukat. Azután körülnézett a szobában.

Az egyik sarokban vastag, fekete viaszosvászon zsákot talált.

- Pontosan, ahogyan elképzeltem - mormogta halkan. Majd megragadta az eszméletlen Trape-et és beledugta a zsákba, amelyet gondosan összekötött és vállára lendített. Azután kiment a ház elé, ahol Patricián kívül senkit sem talált. A házigazda bizonyára házon kívül tartózkodott.

- Megyek, megleckéztetem ezt a szamarat - mondta Patriciának, és a hátán lévő zsákra mutatott. - Abdul látogatót vár. Miért hagyjam, hogy csalódás érje?

A zsákot egy hamarjában előtalált talicskára tette és szépen a kikötőbe tolta.

A kikötőben hamar észrevette a kis motorcsónakot, amelyet két ember őrzött. A csónakon nagy fehér betűkkel állt a yacht neve, amelyhez tartozik: Luxor.

Az Angyal egyenesen odatolta a talicskát, majd kiemelve belőle a zsákot, szó nélkül odanyomta a matrózok markába:

- Itt van.

Senki sem mukkant. Hangtalanul vették át a zsákot és begyújtották a motort. Egy perc múlva már csak fehér, tajtékos út mutatta a vízen, hogy merre mentek.

5. Fejezet

Abdul Osman személyesen jelent meg a fedélzeten, hogy a zsák érkezésekor ott legyen. Trape időközben már ébredezni kezdett és a zsákban dühtől tajtékozva forgolódott ide-oda.

- Ennek az angolnak vasból van a feje - mondta Osman. - Más még órák hosszat aludt volna attól az adagtól.

Futólag, de örömmel gondolt arra, hogy az ilyen nagyszerű testalkatú férfi mennyi kínzást bír majd ki, és úgy vélte, hogy kezdetnek nem rossz, ha négyszer-öttször belerúg a zsákba. A zsák felordított.

- Mielőtt meghalsz, még éppen elég alkalmad lesz ordítani - dörögte Osman és gonoszul elmosolyodott. - Vigyétek a szalonba!

Durva kezek ragadták meg a zsákot és Abdul utánuk ment. Azután fölvtágták a zsákot, és kitört a vihar.

Azt a dühöt, ami Abdul Osmant a zsákból kikászálódó Trape láttára elfogta, nem lehet emberinek nevezni. Arca egy fölbőszített vadkan zsíros pofájához hasonlított. A vér jól körülhatárolt foltokban tetszett át hullasárga bőréen és eltorzult szájából gyalázkodó szavak özöne tört elő.

De haragja nem csak szavakban öltött formát. Újra meg újra belerúgott még a földön kuporgó fiatalemberbe, belerúgott azokba, akik a zsákot eléje merték hozni, de még a titkárába is, akinek pedig a világon semmi köze sem volt az ügghöz.

Ebben nem volt semmi rendkívüli, Clements arra szolgált, hogy rúgják. Osman őt rúgta, akármilyen végződött is ferdén, ököllel az arcába ütött, pofon verte - és a titkár mindent eltűrt.

Pedig Clements fehér ember volt. Haja szőkén terpeszkedett el a fején és arcában szürke szem ült.

- Disznó! - sziszegte Osman.

Apró, rosszindulatú szemei gyűlölettel vegyes elégtétellel pihentek meg a megalázott emberen. De a megalázást nem lehetett túlzásba vinni, Clements mindent eltűrt... Gazdája ezért folyvást új meg újabb kínzásokat eszelt ki, hogy féktelen idegállapotát a fehér ember gyötrésén keresztül vezesse le. Ez a vinnyogó, alázatos emberroncs, aki pedig valamikor férfi volt, Osman hiúságának és hatalmának állandó diadalát jelentette.

Kevésbé hevesen, de tízszer annyi rosszindulattal Osman megragadta a földön kuporgó titkár vállát és ráordított:

- Kelj fel, te disznó!

Clements engedelmeskedett.

- Nézz a szemembe!

A fehér ember tekintetét lassan Osmanra emelte. Abdul Osman észrevette a szemében felvillanó gyűlölet tüzét, mire hangosan felnevetett:

- Ugye tudod, hogy nem maradok adósa azoknak, akik megbántottak? Milyen ostobák voltak a szüleim, hogy angol iskolába járattak! Mennyire sajnálatos részemre, de mekkora szerencsétlenség rád nézve! Azelőtt csak koszos nigger voltam. Milyen hatalmasnak érezhetted magad, amikor büntetlenül alázhattál meg! Vicces dolog volt! Elégtétellel gondolsz vissza azokra a napokra, ugye Clements?

A férfi nem válaszolt.

- Milyen kár, hogy aztán hozzászoktál a kokainhoz és rájöttél, hogy nélküle mit sem ér az életed! És, hogy végre elárultad magad előttem és ezáltal egészen kiszolgáltatott magad! Milyen erős és egészséges voltál valamikor, milyen gőgös és bátor! Dehogy is engedted volna meg, hogy megüsselek. Azonnal visszaütöttél volna. Igaz?

És zsíros mancsával jobbról-balról pofon verte a szerencsétlent. Az meg sem moccant.

- Csodálatos, hogy a tű iránti éhség mennyire megszelídíti az embereket! A gerinced azóta meggörbült egy kicsit és az önérzeted bizony alászállt!

Játszani kezdett a szerencsétlennel. Fellökte, aztán a gyomrába rúgott, fülét rángatta, miközben harsányakat röhögött.

- Olyan gyáva lettél, még megölni sem mered magad, hogy a gyalázatotól megszabadulj. Enyém vagy, testestül-lelkestül, te, akihez hasonlítani az egykori piszkos nigger elérhetetlen vágya volt! Na, hogy esik ez a visszaemlékezés? - Éles szemmel figyelte. - Ugye, megint a tűt szeretnéd? De most rossz kedvem van, hát várnod kell. Azonkívül nagyon szórakoztat, amikor a lábam elé térdelsz, a cipőmet nyalogatod és sírva, könyörögve zokogsz a tűrt. Roppantul szórakoztat. Ugye, nem haragszol érte, Clements?

A titkár megnyalta ajkát. Egy pillanatra úgy látszott, mintha utolsó erejével felelni akarna. Osman reménykedve várt. De nem jött ki egy szó se belőle.

Kívülről új hangok hallatszottak és az egyik arab szolgálta vendéget jelentett be:

- Mr. Galbraith Stride

- Sikerült? - kérdezte a belépő Stride köszönés nélkül.

- Nem. Egy bolond mindent elrontott. Pedig nem érek rá bolondokkal vesződni.

- Nem szeretem ezt az ügyet, Osman. Tudja, hogy meglátogatta a Claudette-t és megmondta, hogy ki. Hátha valamit forral? Mondom magának...

- Néhány perc múlva mindent meghallgatok. Most azonban mást kell elintéznem. Küldjék be Trape-t! - fordult az arab felé.

- Nem érek rá bolondokkal vesződni! - ismételte, amikor Harry Trape megjelent. Sápadt volt és rettegett. A durva bánásmódot ismerte, hiszen már háromszor járt börtönben, de most különösen rosszul érezte magát.

- Bolond vagy, Trape - szólt Osman jóindulattal -, ezért nem veszem többé igénybe a szolgálatodat. Ali majd visszavisz St. Marybe. A pénzedet Londonba érve kapod meg. Barátodat is magaddal viheted.

- Igenis, uram - válaszolt Trape halkán.

Gyorsan elhagyta a szalont. Arab kísérelője is vele akart menni, de Osman egy mozdulattal visszatartotta.

- Nem fontos, hogy csakugyan elmenj St. Mary-be, Ali... - mondta. Az arab megértően bólintott, azután kiment.

Stride vérbeborult szemmel tekintett utána:

- Maga... maga hidegvérű ördög!

- No, no! Tudhatná, hogy nem vagyok az. De régi elvem, hogy egy halott bolond kevésbé veszélyes, mint egy élő.

Galbraith Stride megrázkódott. Nagyon is jól ismerte Osmant, és tudta, hogy mire gondol.

- Hát döntött már végre? - kérdezte Osman.

Stride bólintott. Leült az asztal mellé és rágyújtott. A titkár ott állt mellettük, de figyelemre sem méltatták.

A két ember tulajdonképpen "béketárgyalásra" ült össze. Ez magyarázta meg Stride megütközését és félelmét, amikor megtudta, hogy ismeretlen vendége Simon Templar volt, akit feleresztett a yachtjára. Úgy Osman, mint Stride hatalmasságnak számított az alvilágban, de az egy percre sem lehetett vitás, hogy kettőjük közül ki az igazán uralkodó egyéniség. Abdul Osman vadászterülete Shanghaitól Konstantinápolyig terjedt, amíg Galbraith Stride Londontól délre működött, egészen az Adriai-tengertől az óceánon át Rio de Janeiróig.

Mindkettőnek elve volt, hogy csak azzal érdemes foglalkozni, ami tilos, mert a tilos dolgokért az emberek többe hajlandók fizetni. Ezért nem akadt olyan kábítószer, ami hiányzott volna cikklisztájukról, de a lánykereskedelemtől, a fegyverszállításoktól és más hasznos hajtó vállalkozástól sem riadtak vissza. Hírből ismerték már egymást, de csak most találkoztak először. Az érdektérületeket kellett elhatárolni.

Amikor Osman megpillantotta Stride-t és látta a férfi megborzadását amiatt, hogy Trape meggyilkolására olyan nyugodtan adta ki a parancsot, mindjárt érezte, hogy ő van felül és nem szükséges engedményeket tennie.

- Milyen érdekes véletlen, hogy ügyvédünknek mindketten csaknem azonos szövegű levelet adtunk át - szólt Osman elgondolkozva. - Ha valamelyikünk hirtelen és gyanús halállal hagyja itt ezt a világot, értesítjük a rendőrséget, hogy alaposan vizsgálja felül az életben maradt alibi-jét.

Stride izgalmaiban megnyalta kiszáradt ajkát:

- Most hallottam, hogy az emberei kokaint raknak itt partra.

- Mielőtt további tárgyalásba bocsátkoznánk, szeretnék valamit leszögezni - szólt Osman és válasz nélkül hagyta Stride kijelentését. - Magának nincs választani valója. Ügynökeim az utolsó két évben annyi terhelő bizonyítékot gyűjtöttek össze maga ellen, hogy teljesen tőlem függ, mikor vitetem börtönbe. A Scotland Yardtól külön elismerő levelet kapnék... Hosszú ideig tartana, amíg maga pótolni tudná, amit elmulasztott és ellenem is megfelelő számú és súlyú adatot szerezne.

Stride ezt már korábban is hallotta, de nem sokat törődött vele.

Osman azonban folytatta:

- Ennél fogva felajánlom a szabadságát, de cserében nekem adja Miss Laurát és kötelezi magát, hogy teljesen visszavonul az üzlettől.

Stride összerázkódott.

- Nem ebben állapodtunk meg! - kiáltotta dühösen. - Abban maradtunk, hogy cserében Laura kezéért maga kivonul a török területekről és...

- Meggondoltam a dolgot - szólt Osman nyugodtan. - Mi a fenének engedjek? Bolond volnék. Az összes ütőkártya az én kezemben van. De unom a sok magyarázkodást és vitát. Mihelyt Simon Templar a fedélzetemen van, indulok. - Nagyon köpött, épp egy arasznyira a vendég fényes cipője elé. - Stride, maga bolond volt, amikor

személyesen jött át. Ha a ravasz Almidón keresztül tárgyalt volna velem, talán maradt volna bennem maga iránt a megbecsülésnek valami nyoma. De így? Első pillantásra láttam, hogy maga nem az az egyéniség, akitől tartanom kellene... Stride tudta, hogy Osman igazat beszél. És mégis, ha egynémely dolog nem történt volna...

Osman olvasott vendégének lelkében. Megszólint:

- Maga retteg az Angyaltól. Sokkal jobban, mint a börtöntől. Eddig nem tudta, hogy ismeri magát, és mióta tudja, azóta egyetlen vágya, hogy valahol elbújjon előle. Tudja, hogy jártam vele én, és nem akar a sorsomra jutni. De Simon Templart én most gondozásba veszem. Drágán fizeti meg, amit ellenem vétett... Ma este tíz órára pedig várom a maga jegyzékét, amelyben közli, hogy ajánlatomat elfogadja. Leghelyesebb, ha a jegyzéket mindjárt Miss Laura hozza magával... Galbraith Stride fölállt és szó nélkül elhagyta a termet.

6. Fejezet

- Azt hittem, pihenni fogunk! - nyögdécselte Patricia kissé durcásan, mint a gyerek, ha nem teljesítik a kívánságát.

- Nem pihentünk már eleget? - kérdezte az Angyal és mosolygott. - Idejöttünk és annyi mindent találtunk, amit el kell intéznem. Csókolj meg, Pat! Most elmegyek, és magadra hagylak.

A lány megcsókolta és az Angyal ragyogó arccal kiment a szobából.

Jókedvét Galbraith Stride egyáltalán nem osztotta. Valami betört az életébe, amit nem tudott legyőzni. Valami megingatta önbizalmát, ami nélkül ebben a szakmában az ember nem boldogulhat. Meghatározatlan sejtés támadt benne, és mindennek az oka nem Abdul Osman volt, akivel - ha nagy áron is - kiegyezett, hanem Simon Templar, akivel nem lehetett kiegyezni. Ezen az estén döntenie kellett és már döntött is. Kilenc óra volt, amikor Laura Berwicket, a mostohalányát magához kérte. Galbraith Stride lelke nem ismerte a kételyeket, a lelkiismeret furdalást sem. De most mégis valami kényelmetlen érzés terpeszkedett el benne.

- Arra szeretnék megkérni, kedvesem - szólt, mikor a lány a hajó szalonjába lépett -, hogy vigyél át egy jegyzéket Mr. Osmannek. Nagyon fontos és ezért gondoltam, hogy legjobb volna, ha személyesen vinnéd át.

A lány csodálkozva nézett rá:

- Nem vihetné át valaki az embereink közül?

- Attól tartok, hogy nem. Nyomás okok késztetnek rá, hogy ragaszkodjam eredeti elhatározásomhoz. Remélem, megteszed a kedvemért... Hm... később majd megmagyarázom... Üzleti ügy és nagyon, nagyon fontos...

- És mi lenne, ha Mr. Almido menne át vele?

- Mr. Almido... köztünk mondván... bolond. Nem bírom benne. Újabban olyan sok furcsa dolog történt - terhemre - amiben az ő kezét látom... Magam mennék át, de... de... nem érzem jól magamat. A kis motoroson mehetsz.

A lány mostohaapjára meredt és azonnal észrevette, hogy sokat ivott. Hebegése, zavaros magyarázata, amivel kérését megokolni próbálta, azt a gyanút ébresztették benne, hogy Stride nem józan és csak azért nyilvánított ilyen furcsa kívánságot. Laura nem értett az üzlethez, de úgy vélte, hogy nem térhet ki mostohaapja kérése elől. Vegyes érzelmekkel fogadta ugyan azt a tervet, hogy este egy idegen férfi hajójára kell átmennie, de azért elvállalta.

- Jól van - mondta - megteszem a kedvedért. Mikor induljak?

- Ha lehet, azonnal - szólt Stride és egy nagy fehér borítékot adott át. - Csak szólj, hogy eresszék le a motorcsónakot.

A lány megfordult és egyenesen Toby Halidomhoz sietett, aki egyedül üldögélt a fedélzeten.

- Apa azt akarja, hogy vigyem át ezt a borítékot a Luxorra - mondta. A fiatalember meglepődött.

- Miért nem viszi át valamelyik embere? - kérdezte. - Vagy a mi hullámhajú titkár urunk?

- Nem tudom, Toby. - A csillagos ég alatt még furcsábbnak találta apja kívánságát, mint a szalonban. - Olyan furcsán viselkedett apa. Sokat ivott és különösen tartózkodó volt. Úgy nézett rám, mintha a holdba készülnék.

- Nem lehetetlen, hogy epegörce volt - találgatta Toby megnyugtatón. - De akárhogy is van, legokosabb, ha veled megyek. Nem engedhetlek egyedül annak a piszkos niggernek a hajójára éjnek idején.

Toby Halidom nem tehetett róla, hogy hazájában minden színessé a "piszkos nigger" jelzővel díszítenek fel, hacsak nem olimpiai birkózóbajnok az illető. Ebben az

esetben véletlenül igaza volt, ámbar nem tudta, Abdul Osmanra jól illett a név. Laura nagyon megkönnyebbült, amikor Toby följánlotta kíséretét.

- Örülök, Toby, hogy velem jössz - mondta.

Galbraith Stride megvárta, míg a motorcsónak elsiklik, azután megnyomta a csöngőt.

Almido, a titkár lépett be.

- Tíz órákor indulunk - szólt Stride. A titkár érthető módon meglepődött.

- De hiszen azt hittem... - kezdte dadogva.

- Nem érdekel, mit hitt. Szóljon a kapitánynak.

Amikor Almido visszavonult, Stride föl-alá kezdett járkálni a szobában. Abdul Osmantól tehát megszabadult. Igaz, hogy meg kellett válnia Laurától, de hát ez nem olyan nagy eset. Ha jókor kihajózik, talán még az Angyaltól sem kell tartania. Jó, hogy Laura nem fulladt bele a tengerbe, mert akkor nem lett volna mivel megváltania a szabadságát. A Sors majdnem megfojtotta, de mégsem...

Stride nem tudhatta, hogy a Sors őt csak egy pillanatig engedte lélegzethez jutni, és máris javában dolgozott a romlásán, annak az embernek a képében, akitől a világon a legjobban rettegett.

Két ajtó nyílt a szalonba. Egyik a nagyon kis előcsarnokból, ahonnan fedett átjáró vezetett a többi kabinhoz és a legénység helyiségeihez. Stride föl-alá sétálva éppen hátat fordított a másik ajtónak, mikor éles süvítésre figyelt fel. Felkapta a fejét és az ajtóra meredt. Azonnal megtudta a hang okát és a vér szinte megdermedt az ereiben.

Az ajtófélfába - még most is remegett a nagy lendülettől - egy művészi faragású, elefántcsont-nyelű, hosszú pengéjű kés csapódott be. Stride egész teste remegett. Előrántotta a revolverét és körülnézett a szobában. Senkit sem lehetett látni. A másik ajtó csukva volt, a szobában egy lélek sem tartózkodott rajta kívül. Úgy érezte, hogy lába rogyadozik és mindjárt össze fog esni. Rémülten hátrált az ajtó felé, amikor az csendesen kinyílt mögötte és két izmos kar, acélbronzként fonódott köréje.

A rémület összeszorította torkát, egy hangot sem tudott kiadni. Mire magához térhetett volna annyira, hogy kiáltson, egy barna kezét érzett ádámcsutkáján és valaki mézédés hangon súgta a fülébe:

- Jöjjön velem, Galbraith, majd elbeszélgetünk...

Stride elájult.

7. Fejezet

- Jöjjön közelebb, szép fehér rózsa! - mondta Abdul Osman, amikor Laura belépett a Luxor keleti pompával berendezett szalonjának ajtaján.

Laura Berwick alig észrevehetően elmosolyodott. Nem tetszett neki ez az angol szemnek szokatlan pompa. Bizalmatlan volt a yacht gazdájával szemben is és boldog, hogy Toby elkísérte.

- Mostohaapám megkért, hogy adjak át önnek egy jegyzéket. Ebben a borítékban van - szólt és átnyújtotta a borítékot.

- Köszönöm - felelt az arab és anélkül, hogy akár egy pillanatra is levetette volna tekintetét Laura gyönyörű arcáról, minden sietség nélkül felnyitotta a borítékot. Egy üres papírlap hullott ki belőle. Mohó, érzéki arcán durva mosoly jelent meg:

- Talán fontosabb volt, hogy ez a jegyzék adja át magát - szólt rejtélyesen, és csak most vette észre, hogy Toby Halidom is az ajtó mellett áll. Összeráncolta homlokát: - Hát maga mit keres itt? - kérdezte hidegen.

A fiatalember visszahőkölt.

- Miss Berwicket kísérem át. Valószínűnek tartottam, hogy örül a társaságomnak, igen... főleg azért, mert...

- Maga elmehet.

Halidom azonnal megérezte, hogy ez az egyszerű két szó mennyi fenyegetést tartalmaz.

- Én kértem Halidomot, hogy kísérjen át. Majd együtt térünk vissza - szólt a lány határozottan.

- A mostohaapja kívánta így?

- Nem, én kértem rá Tobyt.

Osman felnevetett és a nevetésétől a lány megborzongott.

- Nem rossz! Nem rossz! Becsületszavamra, nem rossz! - röhögött Osman. - Hogy maga milyen romantikus, Mr. Halidom! Hiába, no! A tökéletes lovaghoz illik a nők szolgálata.

Halidom összeszorította fogát és türtőztette magát. Csak ennyit mondott:

- Azt hiszem, Laura, itt végeztünk. Jó lesz, ha indulunk.
Osman tapsolt. Mire Halidom megfordult, három barna arab állta el a kijárást.
Toby összeszorított ököllel vetette szemét a banditára:

- Mit jelent ez, Mr. Osman?

- Semmi különöset. Mindössze azt, hogy Laura velem marad. Maga viszont elmegy.
- Rühös nigger!

Halidom elvesztette önuralmát. Mint valami fiatal tigris akarta magát rávetni Osmanra, de már az első lépésnél érezte, hogy vasmarkok tartják vissza.

Osman is tett egy lépést előre:

- Mondott valamit, Halidom?

Hangja hideg volt, mint a tőr, de alig hallható.

- Rühös niggernek neveztem magát - válaszolt Toby és dühében elsápadt. - Nagyon is jól értette. Akarja, hogy ismételjem?

- Ismételje.

Osman elfehéredett és csak arca közepén maradt meg két vörös folt, azoknak a bélyegeknak a helye, amelyeket az Angyalnak köszönhetett.

- Rühös...

Osman ökle a fiatalember szájára csapott és megakadályozta a befejezést.

- Ha jobban vigyázott volna a modorára, Halidom - szólt Osman látszatra most már egész nyugodtan -, akkor más lett volna a sorsa. - Látszott rajta, hogy határtalan önuralommal türtőzteti csak magát. Homlokán apró gyöngyökben gyülekezett a veríték. - Ez a szó, amit használt, olyan, amit nem tűrök. Volt egyszer egy ember, aki ugyanerre vetemedett. Sok évvel ezelőtt történt. Akarja látni?

Arabul fordult Alihoz, aki eltűnt. Halidom úgy küszködött, mint a mániákus.

- Nem szabadulsz simán, te ronda disznó! - kiáltotta magából kikelten.

- Nem szabadulok? - kérdezte Osman és kétszer pofon vágta a Harrow-kollégium egykori hallgatóját, azután a szemébe köpött.

Laura felkiáltott és előre vetette magát, de őt is lefogták.

- Most majd szelídíteni kezdlek, kisfiam - folytatta Osman az előbbi hangon. - Nagy gyakorlatom van az ilyesmiben. Hidd el, szaktekintély vagyok. Most bemutatok neked egy szelíd Halidomot - itt az ajtóra mutatott, ahol a küszöbön éppen Clements jelent meg. - Valamikor ez is olyan hősködő volt, mint te most. Halidom ereiben szinte megfagyott a vér. Clements leírhatatlan állapotban volt. Osman egész nap elvonta tőle a kokaint és most, hogy beengedték a szobába, semmi más, csak ez járt az eszében. Keze remegett, már a küszöb után térdre esett és a földön csúszva kúszott Osman lába elé. Ott zokogni kezdett és kivehetetlen szavakat suttogott. Osman pedig megragadta a hajánál fogva és kényszerítette, hogy Halidom felé forduljon.

- Látod, Halidom? Ez az ember azelőtt gyakran nevezett koszos niggernek.

Valamikor olyan volt, mint te: erős, egyenes és szentelen. Nem félt semmitől és megvetett engem, mert nem voltam ugyanolyan ostoba angol, mint ő. De azután valaki megtanította a tű használatára, amelyből annyi bátorság és bölcsesség származik. Egy időre. Megpróbáltad már, Halidom? Bizonyára nem is gondoltál még rá. Inkább a krikettben gyakoroltad magad és nagyszerű kölyöknak tartottak, mert ügyes voltál benne. De még megpróbálhatod. Ha nem is jószántadból, de az mindegy. A hatás akkor is ugyanaz. Először úgy érzed majd, hogy nagy vagy, okos és kiváló fickó. De azután elmúlik a szer hatása és akkor nagy fáradságot érzel. Másodszorra már egy kicsit többet kapsz belőle. És megint úgy érzed majd, hogy te vagy a legsikerültebb fiú a világon. És így haladunk majd felfelé az adagokkal. Minden egyes alkalommal többet kapsz, és mindig többet akarsz magad is. De nem adok sokat, csak éppen annyit, amennyi kell. - Osman itt hirtelen kitört és újra megragadva Clements haját a földre rántotta maga elé.

- Ezt pedig addig folytatom, amíg minden eddiginél nagyszerűbb, bátrabb és erősebb fickó lesz belőled. Olyan, mint ez az állat itt!

Ellökte magától a titkárt, de az megint a földre vetette magát és Osman kezét csókolgatva, nyöszörögve kérte, hogy adja kezébe a tűt. Osman mosolygott és megveregette a titkár arcát, mint a ló pofáját szokás:

- No, hogy tetszik, Halidom?

Toby úgy nézett Clementsre, mint aki nem hisz a szemének:

- Maga rohadt disznó! - kiáltotta.

Osman elkomolyodott:

- Bebizonyítottam előtted, hogy a tű nagyszerű szelídítő eszköz. De elárulhatom, hogy kezdetben lázadás is előfordult. Ilyenkor mások az eszközeim. Megmutassam

azt is?

Intett. Ali előlépett és egy korbácsot adott szultánja kezébe. Osman megragadta a rövidnyelű szerszámot és háromszor a fiatalember arcába csapott. Halidom hiába igyekezett lerázni magáról testőreit. Tehetetlen dühében ajkát harapdálta.

- Ne higgye, hogy szárazon megússza! - szólt végre, amilyen nyugodtan csak tudott. - Stride tudja, hogy hol vagyunk. Mihelyt aggódni kezd Laura miatt...

Abdul Osman szívből föl kacagott:

- De kedves Halidom, maga téved! Laurát maga Stride küldte hozzám. Igaz, hogy magával nem számolt, de nemcsak egy gondot veszek le a válláról, amikor egy füst alatt magától is megszabadítom. Laura a szabadságának az ára. Enélkül börtönbe juttathattam volna, annyi bizonyítékom van ellene. Hát nem tudták, mi a foglalkozása? Honnan szerzi a töméntelen pénzét? Főleg kokaincsempészetből és lánykereskedelemből. Azt hiszem, méltányos voltam, amikor Laurán kívül csak annyit kértem, hogy vonuljon vissza a piacról. Boldog volt, hogy elfogadhatta. Toby megrökönyödve pillantott Laurára. A lány egész teste remegett és nem jutott szóhoz. Remegése mindennél jobban kifejezte érzelmeit, azt a határtalan kétségbeesést, aminek jelentőségét valójában még fel sem mérte.

- Vigyétek ki ezt az embert - fordult Osman az arabokhoz. - És jól kötözzétek meg. A hajófenékben maradhat egy darabig.

Toby-t elvonszolták és a hajó egyik sötét zugába lökték. Soha életében nem érezte még a tehetetlenség borzasztó érzését, hisz megszokta, hogy mindig ura legyen akaratának. Nem lehetett kétsége afelől, hogy Osman igazat mondott. Az a gonosz káröröm, ami arcán elterpeszkedett, minden bizonyítéknál többet mondott. Halidom egyetlen reménye a kis zsebkése maradt, ami még nála volt... Ha el tudná vágni a köteleit... De még akkor is ellenséges legénységen kellene keresztültörnie... fegyvertelenül. Mégis mindent megkísérelt. Elhatározta, hogy mindent megkockáztat...

Laura Berwick azt hitte, hogy azonnal megőrül. Még alig fogta föl, hogy mi történt a mostohaapjával, még alig ért tudatának középpontjába az a borzasztó hír, hogy Stride - aki mellett fiatal életének nagy részét töltötte - közönséges szélhámos, lelketlen gonosztevő, amikor máris újabb támadás érte.

- Gyere ide, gyönyörű fehér rózsá!

A férfi arcára mohó vágó ült ki, szemében különös, elszánt fény ragyogott, amikor egyre közelebb lépett és zsíros karjával átfonta derekát. Laura hátrált, hátrált, de egyszer csak nem lehetett tovább; a fal útját állta. És amikor fiatal ereje kimerült a durvaság elleni küzdelemben, amikor úgy érezte, hogy minden kavarog körülötte, mindenütt szürke, vörös és sárga karikák ugrálnak a szeme előtt, amikor Osman puffadt ajka rózsás arcához közeledett és teste szoborszerű alakjával közvetlen érintkezésbe került - egy lövés dördült el és Osman hangtalanul zuhant végig a földön...

8. Fejezet

Osman legénysége a hajó orrában gyülekezett össze és izgatottan tárgyalta az eseményeket, amikor Simon Templar a hajó farán, egy feldobott és ügyes mozdulattal megerősített kötélre érkezett az ájult Galbraith Stride társaságában. Onnan a hajó belseje felé csak két ajtó vezetett, és az Angyal első gondja volt, hogy ezeket az ajtókat belülről bezárja. Azután megállt a szalon ajtaja előtt és belesett.

Toby Halidomot látta, aki Laura fejét simogatta és valamit suttogott a fülébe. Másik kezével egy automata pisztolyt szorongatott és a szalon szemközti ajtajára irányította. Az eset körülményeiből meg lehetett állapítani, hogy az a pisztoly ölte meg a yacht gazdáját.

- Tegye el azt a fegyvert! - kiáltott rá, amikor belépett az ajtón és Halidom a félhomályban nem ismerte fel azonnal.

- Hogy került ide? - kérdezte Toby.

- Magukat jöttem kirántani a pácból - felelte az Angyal. - A legénységtől ebben a pillanatban nem kell tartaniuk. Magunkra zártam az ajtókat.

Szeme kutatón mérte végig a szobát. Abdul Osman élettelen teste ott hevert, ahol a lövés után összeesett. Mellette az ájult Galbraith Stride feküdt. Kissé odébb Clements ült, a kokainista titkár, kezébe temetve arcát. Simon azután Halidomhoz lépett és reszkető kezéből elvette az automata pisztolyt.

- Nem bánom, ha fel is akasztanak érte! - kiáltott hisztérikusan a fiatalember.

- Megérdemelte, amit kapott!

Simon szemöldöke fél centiméterrel megemelkedett:

- Magát felakasztani, ezért? - Máskor oly kemény gúnyos arckifejezése megenyhült

és szelíden, csaknem résztvevőn nézett Tobyra. - Legyen nyugodt, nem fogják megtenni.

A lány hirtelen felzokogott és a fiú karjaiba vetette magát:

- Toby!

Szemében borzadás fénye villant meg. Ajka eltorzult a rémülettől.

- Toby! Te...

- Ne szólj semmit, kicsikém - vágott közbe Halidom. - Abdul Osman halott, többé nem bánthat!

Az Angyal melléjük lépett és vállukra tette kezét.

- Okosabb, ha azonnal elmennek innen. Nincs értelme, hogy tovább maradjanak. Óvatosan lopózkodtak a hajó farához, és mindhárman leereszkedtek. A Claudette motorcsónakja még mindig a yacht oldalához volt kötve, de utána még egy kis motorost is himbált a víz: azt, amelyiken Simon Templar érkezett a hajóra.

- Figyeljenek rám - szólt az Angyal, amikor elhelyezkedtek a csónakokban. -

Tudom, mit álltak ki ma, mert a beszélgetés legnagyobb részét kihallgattam.

Mielőtt közbeléptem, szükségesnek tartottam, hogy mindent megtudjak. Megtettem, ami tőlem telt, most már senki sem akadályozza meg magukat abban, hogy

viSSzatérjenek a Claudette-re. - Cigarettát tartó kezével a Luxor felé intett: -

Ma este itt megöltek egy embert. Megérdemelte a halált. Mindent megérdemelt volna. Egyike volt azoknak, akik embertársaik véréből és húsból olvasztják ki

az aranyat. A föld tisztább lett a távozása után... De a földi törvényhozás

szemében mégis csak úgy áll a dolog, hogy meggyilkolták. A Törvény üldözi a

gyilkosokat, akkor is, ha tettük az emberiségre jótétemény. És ez a törvény

halálbüntetést szabhat a gyilkosra... A gyilkos pedig Galbraith Stride.

Toby és a lány összerezzen s a beszélő arcába tekintett. Az Angyal folytatta:

- Tudom, Toby, hogy mire gondol. Gyilkosság gondolatával a szívében tört be a

szalonba. Osmant holtan találta és mellette Laurát, akinek keze közelében ott

hevert a revolver. Hogy a lányt megmentse, magára vállalta a gyilkosságot és

előttem már így beszélt. De izgalmaiban sohasem jutott volna eszébe, hogy mit

keresett akkor Stride a szobában? Vagy az például, hogy honnan szedte Laura a

pisztolyt?... És maga, Laura, ne higgye, hogy mostohaapja az utolsó percben

megbánta bűnét és azért gyilkolt. Nem. Bármily szomorú is ez, fel kell

világosítanom, hogy Stride egy cöppet sem volt tiszteletreméltóbb polgár, mint

Osman. S ha gyilkolt, azt egész más okból tette, amelyekről a bíróság majd

idejében tudomást fog szerezni.

A beszélő állandóan magán érezte kis hallgatóságának érdeklődő szemét és feszült figyelmét. Bár sötétség volt, a három embert a lélek ezer szála kötötte össze és utat mutatott a megértéshez.

- Ki maga tulajdonképpen? - kérdezte a lány és Simon egy pillanatra elhallgatott.

- Simon Templar vagyok, akit az Angyal néven ismernek világszerte. Saját törvényem van és az emberiségnek sokkal kisebb közellenségeit is halálra ítélttem már, mint Abdul Osman, vagy Galbraith Stride... Igen, tudom, mit gondolnak most. A rendőrség is gondol majd erre egy darabig. Csakugyan, azért jöttem ide ma, hogy megöljem Abdul Osmant, de már elkéstem.

Hirtelen mozdulattal eloldozta saját csónakját, a yacht oldalához kötözte, hogy a két másiké elindulhasson, azután szó és köszönés nélkül visszamászott a fedélzetre és onnan a szalonba.

*

Galbraith Stride-ot Abdul Osman meggyilkolása miatt november elsején ítélték halálra. A vizsgálat nem ment simán. Az okmányok közül, amelyeket a vád fölhasznált, különösen egynek volt nagy jelentősége, annak, amelyet egy londoni ügyvéd küldött el az ügyészség címére nagy, lepecsételt borítékban. A borítékban egy kisebb, ugyancsak lepecsételt boríték volt, s ennek címezése így hangzott:

"A Coronernek.*

Átadandó abban az esetben, ha halálom három hónapon belül, váratlan körülmények között, gyanús módon következne be."

A boríték belsejébe helyezett irat hosszasan felsorolta Stride bűncselekményeit. Ez a rész géppel volt írva. Az irat záradéka azonban Osman keze írását mutatta és így hangzott:

"Ezt az iratot akkor írom, amikor Stride-del éppen konferenciára készülök összeülni. Ezen a konferencián kell meghatároznunk érdekerületeink pontos határát, valamint megállapodnunk abban, hogy a jövőben miként viselkedünk, ha vitás eset adódna elő. Ha a konferencián, vagy közvetlenül utána, avagy három

hónapon belül bármilyen "véletlen baleset" érne, akkor azért okvetlenül Galbraith Stride a felelős, aki ily módon szegte meg egyezményünket, amint ezt eddig is minden alkalommal és mindenki mással szemben megtett. Abdul Osman."

A védelem arra próbált hivatkozni, hogy Simon Templar nemcsak a közelben tartózkodott, hanem a gyilkosság idejében épp a fedélzeten volt. A bíróság azonban visszautasította ezt a védekezési módot, mert szerinte további gyanúsítottokra csak akkor kerülhet sor, ha a fővádlott, akit maga az áldozat nevez gyilkosának, alibit igazol, vagy ártatlansága más módon derül ki. A védelem most azzal állt elő, hogy a vádlott bizonyára csak mostohalányát akarta megvédelmezni, és így voltaképpen egy bűnbánó ember jogos föllépése történt volna meg. Mindez azonban nem használt, és az ügyész álláspontja lassanként megtámadhatatlanná lett. Amikor pedig Clements tanúvallomására került a sor, eldőlt Stride sorsa.

Clements orvosa megmondta, hogy borzalmas szenvedélyéből az ő állapotában már nincs gyógyulás. A szerencsétlen ember ezzel már nem is törődött. Mielőtt a tanúk emelvényére hívták, olyan adag kokaint adatott magának, hogy megint helyrebillent lelki egyensúlyú embernek látszott. Emelt fővel lépett a bírák elé. Elmondta, hogy szenvedélyes kokainista, semmit sem szépített a dolgon. Bevallotta azt is, hogy Abdul Osman hogyan kerítette hatalmába.

- Azoknak a lelki és testi kínzásoknak a hatása alatt, amelyekben része volt - kérdezte az elnök - sohasem gondolt rá, hogy Osmant meggyilkolja?

- De igen, gyakran gondoltam erre - válaszolt nyugodtan Clements. - De attól félttem, hogy akkor majd nem jutok kábítószerhez.

- És ha mégis maga ölte volna meg - folytatta az elnök - nem tett volna meg mindent, hogy a rendőrség elől elmeneküljön?

A tanú szeme föllángolt.

- E tekintetben kérdezzék meg inkább az orvost - mondta. - Alig néhány hónapom van hátra. Ugyan miért töltsem azzal a hátralévő napjaimat, hogy hazugságokkal tömjem itt a bíróság fejét? Hiszen azt sem bánám, ha akár ma ítélnének halálra... Az elnök aktáiba dugta az orrát.

- Azelőtt sohasem találkozott Galbraith Stride-del?

- Soha.

A védelem ekkor állt elő azzal, hogy a gyilkosságot úgy tüntesse fel, mintha a lány becsületének védelmében történt volna.

- Már megmondtam a bíróságnak - vallotta Clements -, hogy erre abban a pillanatban semmi szükség sem volt. Miss Berwick elájult és én azzal voltam csak elfoglalva, hogy kihasználva a zavart, Osman szekrényéből kokaint szerezzek. Mentséget nem is hozok fel a magam védelmére, aki nem próbálta, az ügyse értené! Ha nincs bennem kokain, nem vagyok ember, hanem csak éhes állat. Azután leültem, injekciót adtam magamnak és vártam a hatást. Amikor ismét föltekintettem, Galbraith Stride már a szobában volt. Revolver volt a kezében és ittasan látszott. "Várjon csak, Osman" - mondta. - "A lány többet ér. Olyan könnyen nem szabadul tőlem. Másképpen fogjuk felosztani a dolgokat..." Osman dühös lett és meg akarta ütni. Stride lőtt és Osman elbukott. Azt hittem, hogy Stride még egyszer tüzelni akar, hát megragadtam a legelső kezem ügyébe eső fegyvert, egy nagy virágvázát és leütöttem vele.

- És azután egyenesen Hancock rendőrőrmesterhez ment és jelentette a dolgot?

- Úgy van.

- Önkéntes elhatározásból?

- A legnagyobb mértékben.

- Arra gondolok, hogy például Simon Templar is mondhatta: "Osman most már úgyis halott, semmi szükség arra, hogy bennünket is bajba hozzon. Menjen és mondja azt, hogy Stride tette".

- Ez nem igaz.

Az esküdtszék három óra hosszat tanácskozott, és végre Galbraith Stride-et bűnösnek mondta ki gyilkosság büntetében és kötél általi halálra ítélte.

9. Fejezet

Három héttel később Tobynak levelet hozott a posta. Spanyol bélyeg volt rajta és Barcelonában adták fel. Így hangzott.

Kedves Tobym!

Tudom, hogy milyen véleménynyel van rólam, mióta látta, hogy olyan hidegvérrel végeztem ki Stride-et, holott maga egy percig sem hitte, hogy ő a gyilkos. De azt kellett tennem, amit leghelyesebbnek véltem ahhoz, hogy megmentsem magukat,

magamat és még valakit, aki nagyon megérdemelte. Eddig nem beszélhettem, mert különböző okok hallgatásra késztettek, de ma táviratot kaptam, és ez felold a titoktartás kötelezettsége alól.

Amikor a bíróságon először találkoztunk, szavaiból arra következtettem, hogy egy magához igen közel álló személyt tart gyilkosnak, de Laurának ezt sohasem szabad megtudnia. Elárulhatom, hogy Laura viszont magára gyanakodott. Kedves kötelességemnek teszek eleget, amikor ezt a kölcsönös árnyékot eloszlatom fiatal életükből és megmondom, hogy Abdul Osmant Clements ölte meg, aki - mint a ma kapott táviratból kiderül - immár halott.

Abban a pillanatban értem a Claudette-re, amikor a maguk motorosa elindult, hogy Laurát magával együtt a Luxor-ra vigye. Osman és Stride véleményem szerint már eleget élt. Aznap éjszaka mindkettővel végezni akartam. Stride-ot hamarosan elfogtam, megkötöztem és bérelt csónakomon, szép csöndesen beálltam a Luxor mellé.

Mindent kihallgattam, ami a szalonban történt. Az eseményeket maga is jól ismeri egészen addig, amíg ki nem hurcolták a szobából. Csak Laura, Abdul és Clements maradt a szalonban, Clements, akiről Osman egészen megfélekezett. Annyira nem törődött vele, hogy még csak nem is zavartatta magát előtte. Azonnal nekilátott, hogy legyűrje Laura ellenállását. Clementset viszont csak a szenvedélye fűtötte, és mint a vadállat rohanta meg a kokaint rejtő szekrényt. Én az ajtó mögött leselkedtem és láttam mindent. Fegyvertelenül indultam útnak, de Stride elfogásakor egy automata pisztolyt is zsákmányoltam, ez nálam volt.

Mindazonáltal vártam, mi történik.

Ami ezután következett, az csakugyan meglepő volt.

Clements kinyitotta a szekrényt és egy pisztolyt is talált benne. Megérintette, megnézte, csak az Isten tudja, miért. És akkor körülnézett. Laura épp akkor ájult el és Abdul ráhajolt.

Ami azután történt, végtelenül meglepett, sőt - pedig nem vagyok különösebben érzélgős - meg is hatott.

Clements megfordult, kezében a revolver. Arcán különös békesség ömlött szét, szeme fényesebb volt, mint máskor, pedig még nem jutott kokainhoz. Olyan ember nyugalmával, mint akinek semmi vesztenivalója nincs, de egy csapással visszanyerheti, amit elvesztett - a becsületét. Abdul Osman mellé lépett és egészen közletről szíven lőtte. Azután elejtette a pisztolyt, amely Laura élettelen kezének közelébe esett, és visszatért a szekrényhez. Ezúttal már nem rohant, hanem lassan és méltóságteljesen közeledett, szinte vonult hozzá. Mint valami győztes hadvezér. Pedig tudom, hogy minden idegszála izzott a kokain utáni vágyban.

Tudtam, hogy Clements nem nagyon törődik már az életével, de mégsem akartam, hogy utolsó napjait börtönben töltse. Mondtam, hogy a saját igazságérzetem alapján cselekszem mindig, és úgy éreztem, hogy Clements valami nagyot és szépet hajtott végre. Okosabbnak tartottam tehát, ha az bűnhődik a gyilkosságért, akinek lelkiismeretét a valódi bűn nyomja, aki piszkos üzelveivel előidézte azt. Elég sokáig tartott, amíg Clements fejébe tudtam verni a vallomást. Clements jól beszélt arabul, és nagy nehezen a legénységnek is megmagyarázta, hogy mi történt. Stride eszméletlenül hevert a padlón és a legénység hallgatott Clementsre, mert az ő érdemének tudta be, hogy a "gyilkos" a földön hever. Ebből a gazdája iránti hűségére következtek. A legénység tehát már nem akadékoskodott.

Nem azért írom meg mindezt, mintha mentegetni akarnám magam. Helyesnek tartom, amit tettem, és ugyanezt tenném, ha mindent újra kellene kezdenem. Arra kérem magát, kedves Toby, hogy gondolja meg: a törvényeket emberek csinálják, de az Igazság isteni eredetű. Néha nem érvényesülhet az embercsinálta törvények keretén belül. Magát Etonban az embercsinálta törvények tiszteletére tanították, így talán nehezen szokja meg ezt a gondolatot. Gondolkozzék! Clements már az örök vadászmezőkre távozott, de én élek. Claud Eustace főfelügyelő (London, Scotland Yard), boldogan üdvözlne minden hírt, amellyel engem végre kézre keríthet. Utánam vetné magát. Igaz, biztos vagyok benne, hogy nem fogna meg, de izgalmas hajszában volna részem.

Ha mégis úgy döntene, hogy megérti szempontjaimat, akkor nemsokára találkozunk. Addig is, sok boldogságot kívánok gyönyörű menyasszonya oldalán. Azzal a mondattal búcsúzó, amellyel a boldogtalan Clements köszöntött néhány nappal halála előtt: "Előre! Ne törődjék az előítéletekkel!"

Őszinte híve:

Simon Templar.

Toby Halidom cigarettára gyűjtött és még néhányszor átolvasta a levelet. Azután elmosolyodott és olyasmit tett, amin az etoni kollégium rektora valószínűleg (és méltán) fölháborodott volna.

Levetette zakóját és ingujjban ült le reggelizni.

Mindez pedig november 22-én reggel történt, miközben egy harang valahol nyolcat ütött.

Készült a MAHIR-RTV közös kiadásában
Borítóterv: Kisbán Gyula
A kiadásért felel: Bihari Sándor
Szedte a Héttorony Kft.
Megjelent: 13,75 A/5 ív terjedelemben
Sylvester János Nyomda, Szombathely
Felelős vezető: Hanuszek Béla igazgató
ISBN 963 7860 07 X
ISSN 0864 8247